

Giới thiệu Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)

Người dịch: Hanghulis

Mira Germain xinh đẹp và đáng yêu mới chỉ 18 tuổi khi nàng đạt được một thỏa thuận với ngài Sackville lớn tuổi giàu có. Ông sẽ che chở và bảo vệ nàng với điều kiện nàng giả làm tình nhân của ông để giúp ông này che giấu một bí mật cá nhân nhạy cảm. Nàng đã cố giữ lời hứa ngay cả khi nàng gặp chàng công tước đẹp trai Alec Falkner và nàng đã yêu chàng. Nhưng trong vòng tay chàng, tình yêu mạnh hơn tất cả những lời hứa... khi nàng học cách trở thành một người đàn bà nàng dám đánh đổi mọi thứ vì tình yêu...

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tên đầy đủ của nàng là Mireille Germain, nhưng không ai ở lâu đài Sackville biết điều đó. Vì vậy, không ai ở nước Anh biết cả. Dùng tên thật của nàng sẽ mang lại nhiều rắc rối không mong muốn. Một cuộc sống khác gắn liền với tên Mireille Germain, một cuộc sống nàng đã tranh đấu để trốn thoát bằng cách rời khỏi tổ quốc mình mãi mãi. Ở Pháp nàng là Mireille. Ở đây nàng là Mira và nàng thích thân phận mới của mình hơn.

Chống khủy tay lên khung cửa sổ tháp pháp, nàng nhìn ra ngoài và tận hưởng làn gió mát và phong cảnh huy hoàng của căn phòng cao ngất dành cho nàng. Mira thấy vui khi ngắm những vị khách viếng thăm của chúa tể Sackville. Giờ nàng đã được dạy những cử chỉ tốt hơn... dù nàng nhận được sự dạy dỗ nghiêm ngặt, nàng vẫn thấy rằng nhiều niềm tin và thái độ trước kia của nàng đã ăn sâu khó có thể thay đổi. Nàng đã trưởng thành ở một thế giới khác xa thế giới này, ở đó những cử chỉ lịch sự của tầng lớp quý tộc bị người ta xem thường.

Một chiếc xe ngựa khác tiến tới lâu đài, đã trải qua một cuộc hành trình dài, một chuyến đi thật cẩn thận từ cổng vào. Màu của chiếc xe ngựa là xanh và đen của quý tộc. Theo như câu chuyện của ngài Sackville về những vị khách sẽ đến tham dự buổi săn bắn của ông thì chiếc xe ngựa màu xanh đen này là của nhà Falkner. Khi một cặp dây cương kéo chiếc xe dừng lại trước hiên, Mira rướn người ra ngoài cửa sổ một chút, dõi mắt màu nâu cả phê của nàng chú ý tới bóng dáng của Alexander Falkner, Công tước xứ Stafford, khi chàng bước vào tầm nhìn của nàng.

Trông chàng trẻ hơn nhiều so với suy nghĩ của nàng, và chàng rất đẹp trai, làn da rám nắng và mái tóc đen được cắt ngắn đến sau gáy. Có một cái gì kiêu ngạo vô thức trong cái cách chàng vuốt thẳng áo khoác và bước tới phía trước xe ngựa. Một người đàn ông thấp bé hơn bước đến có thể là một gã bánh bao, Mira nghĩ thầm, và chậm rãi mỉm cười khi nàng nhìn chàng. Xung quanh chàng có một luồng khí đầy sức sống và khỏe mạnh và nàng thấy rất cuốn hút. Một bây giờ nam giới được chấp nhận trông xanh xao lãng mạn và chính Byron làm điều đó quá phổ biến. Hầu hết những người phụ nữ trẻ hợp thời cố gắng trông không đau đớn và u sầu, như thể họ không còn hi vọng gì cả... mà ở đây chỉ có một người dường như không hề già vờ như vậy.

Mira chống cằm khi quan sát chàng đưa bàn tay nâu sẫm đến bên một con ngựa và vuốt ve cổ nó dường như quên hết mọi thứ. Chàng cười khi người đánh xe nói gì đó, rằng chàng sáng bóng phản chiếu nước da của chàng. Có phải công tước Falker thật sự là người đã đau đớn rất nhiều sau cái chết của cậu em họ đây không? Dường như không phải vậy. Trông chàng không giống như một người mới chịu tang, Sackville đã nói rằng Falkner đã đau khổ trong khoảng thời gian dài vì cái chết của người em họ, nhưng Mira cho rằng đó chắc chỉ là một trong những lời nói quá điển hình của Sackville thôi. Trong cuộc đời ngắn ngủi của mình nàng thường chứng kiến sự chết chóc và những bóng ma của nó, nhưng chẳng có dấu hiệu đau buồn nào trên gương mặt công tước Falkner.

Hai người hầu của Sackville xuất hiện với tất cả vẻ cao ngạo, mạnh mẽ, hào hứng, và hoạt bát, cúi đầu chào Falkner và mở cửa cho chàng. Sau khi chàng đi vào trong lâu đài, nhiều xe ngựa nữa đến để dỡ hàng là những người lạ mặt giàu có, nhưng Mira chỉ để ý một chút, tâm trí nàng vẫn tràn ngập ý nghĩ về người lạ tóc đen đó.

Alec bước vào thư viện thấy William Sackville đang đợi chàng cùng một ly rượu và một nụ cười hài lòng. Thái độ vui sướng và hài hước lẳng lẽ là thứ mà Sackville thường khoác lên mình... và sao lại không chứ? Trừ bỏ một bà vợ và những người thừa kế mang tên ông, ông có tất cả những gì mà một người đàn ông muốn: Một gia đình được vận hành tốt, nhiều bạn bè, tài chính ổn định, và sự kính trọng của tất cả những người biết tới ông. Những sở thích chính của ông, chính trị và săn bắn, thì bạn bè ông ai cũng biết cả. Những sở thích ấy thường theo mùa: Mùa xuân thì đến Luân Đôn và đại diện cho Hampshire trong các cuộc họp nội các, và mùa thu thì đến khu đất của nhà Sackville để săn bắn. Không cần phải hỏi cũng biết ông còn tài trí hơn những người cùng thế hệ.

Sackville có được tài năng chính trị, có thể giữ mình không phạm bất cứ điều cấm kỵ gì với bất cứ một nhà quý tộc nào. Không ai biết ông sẽ đứng về phía nào khi thảo luận một vấn đề, nhưng mọi người đều biết rằng ông sẽ xoay sở được để luôn xuất hiện ở phe thắng cuộc. Sống với ông hơn hai năm, Mira đã khám phá ra sự thật đơn giản của Sackville mà những người bạn thân thiết nhất của ông chỉ có thể đoán: Ông rất sợ bị cười nhạo. Hình ảnh và danh tiếng của ông cao hơn tất cả những thứ khác, và nỗi lo sợ bị phê bình thì thoáng khiến ông cực đoan.

Tổ tiên của Sackville trên cha ông đều không được biết tới: ông đã phải trả tiền để có một phả hệ đặc biệt tạo ra để che đi tất cả những yếu tố ít được ngưỡng mộ hơn của lịch sử gia tộc. Niềm tự tôn đã cướp đi tính hài hước của ông, vì dù Sackville thích trêu chọc bạn bè và thân thiết chạm vào họ, ông cũng không nhận được những thái độ như vậy từ những người bạn lúc họ hào hứng.

Và dường như sự tự tôn cũng đã ngăn chặn cuộc sống lãng mạn của ông. Người ta đồn rằng lý do ông không bao giờ kết hôn là vì ông chưa tìm thấy người phụ nữ nào phù hợp với những chuẩn mực cao vút mà ông muốn có ở một bà vợ.

“Cậu ở đây sớm hơn thường lệ đó Falkner,” ông nhận xét, rót cho Alec một ly brandy và bảo chàng ngồi xuống bên chiếc bàn gụ. Đôi mắt xanh của ông nháy nháy. “Khao khát được săn bắn năm nay à?”

“Chán với Luân Đôn rồi,” Alec đáp lại, vòng tay quanh cổ bức tượng bán thân của tổ tiên nhà Sackville và thích thú nhấp một ngụm rượu brandy. “Trà và sự thông cảm luôn khiến tôi mệt mỏi, nhưng chưa bao giờ khiến tôi chán nhiều bằng một vài tháng qua.”

“Ồ... phải rồi,” Sackville đáp. “Nhưng cần phải độ lượng, cậu trai trẻ ạ, vì những người muốn làm cậu thoải mái và cả những người cảm thấy mất mát nhiều như cậu.”

“Không ai cảm thấy mất mát nhiều như tôi,” Alec thẳng thắn ngắt lời, “dù có xu hướng già vò như vậy.” Gương mặt chàng vô cảm, nhưng có gì đó trong mắt chàng khiến Sackville tin rằng câu nói ấy không phải tự thương hại mà là mỉa mai.

“Holt là một người đáng quý,” Sackville lặng lẽ nói. “Tôi đã tính tới việc hủy bỏ buổi săn bắn năm nay vì sợ rằng nó sẽ khiến cậu nhớ tới những kỷ ức về cậu ấy trong lần tụ tập gần nhất vào tháng Chín năm ngoái.”

“Không cần phải lo ngại đâu. Hãy cho cuộc tụ tập khác biệt này một vài chai...” Alec dừng lời và uống thêm một ngụm brandy, “... Một vài trang sức, một chút nhạc, và một hay điệu nhảy – họ sẽ sớm quên cậu ấy thôi.”

“Falkner,” Sackville nói, gương mặt thanh tú căng lên lo lắng, “Tôi không thích nghe điều đó đâu. Thực tế, cậu chưa từng từng là một người có trái tim dịu hiền nhất, nhưng tôi cũng không muốn cậu trở thành một người sắt đá.”

“Ngài nghĩ tôi nên làm sao?” Alec mĩa mai hỏi lại. “Say xin khóc lóc sao?”

“Tôi không phải người có thể nói cậu cần phải làm gì vì Chúa biết được rằng cậu sẽ làm điều ngược lại ngay. Nhưng đã hơn nửa năm rồi, Falkner, và những người bạn của cậu sẽ không còn bào chữa sự lạnh lùng của cậu vì Holt và bắt đầu đi quá đà.Ồ, cậu sẽ vẫn còn có vài kẻ xu nịnh... những gã sẽ làm vì tiền của cậu và tất cả những gì cậu có thể làm cho chúng... Nhưng một khi những người bạn thật sự của cậu bắt đầu rời xa, thật khó có thể đưa họ quay lại.”

Alec lặng lẽ nhìn ông, bí hiểm, rồi mỉm cười.

“Thế này không giống với ngài Sackville – một giảng viên trước khi tôi kịp nói tiếng ‘xin chào’ và ‘ngài khỏe không.’”

“Tôi chỉ răn dạy cậu khi tôi biết cậu cần có nó.”

“Đó chính là điều khiến ngài trở thành một người bạn đáng quý,” Alec đáp lại, đưa tay lên đặt lên đầu bức tượng khỏa thân, và gõ gõ ngón tay lên miếng cẩm thạch mịn. “Ồ, rồi... lên lớp nhiều hơn, nếu ngài muốn. Hãy nói cho tôi cách chữa bệnh hoài nghi. Hãy nói cho tôi biết làm thế nào có thể nhận ra vẻ ngờ nghệch, thiếu chân thân và đạo đức giả – vì, Chúa giúp tôi, đó là tất cả những gì tôi nhìn thấy ở mọi gương mặt.”

“Thay đổi bối cảnh,” Sackville gợi ý. “Đó là tất cả những gì cậu cần. Ý, Pháp –”

“Tôi đã thử qua rồi. Cũng những gương mặt ấy, những bức tranh vậy, thức ăn như vậy... buồn chán như vậy.”

“Một con ngựa mới –”

“Tôi đã có nhiều ngựa lắm rồi.”

“Có lẽ,” Sackville nói tràn đầy hi vọng, “cậu có thể thử tìm niềm vui khi có một người thân làm bạn đồng hành.”

Alec cười, lắc đầu. “Tôi đã có quá nhiều người thân. Và ít nhất một trong số họ không thể được tha thứ.”

“Vậy hãy có một người đàn bà.”

“Tôi có-”

“Không phải một trong những cô nhân tình được trả tiền của cậu,” Sackville ngắt lời. “Một người đàn bà thật sự. Một người trong ít nhất một vài tháng. Ai đó cậu thấy thoải mái khi ở bên, ai đó biết cậu thích uống gì và làm thế nào thắt ca vát cho cậu. Nhờ Chúa, cậu đã từng thử có một người đàn bà ổn định chứ? Điều đó thật tuyệt vời, và tôi thật sự muốn nhắc tới điều đó.”

“Ngài thật hào hứng với chuyện đó đúng không?” Alec nghĩ ngợi. “Thái độ này có phải là vì những tin đồn tôi được nghe thấy về ngài không? Có thật ngài đang có một cô tình nhân sống cùng ngài ở đây trong dinh thự này phải không?”

Sackville cười lớn. “Một người đẹp nhất mà cậu sẽ nhìn thấy,” ông thừa nhận. “Ấm áp, biết yêu thương... cô ấy đã lấp đầy cuộc sống trống rỗng của tôi và biến nó thành thiên đàng.”

“Chúa ơi.” Alec nhìn ông, khóe miệng anh hơi méo mó.

“Làm thế nào ngài có thể xử lý tất cả những chuyện... này cùng với cô ấy ở đây?”

“Câu muốn nói cuộc săn bắn à?” Sackville hỏi lại, xua tay từ chối. “Cô ấy sẽ ở ngoài tầm ngắm mọi lúc, đọc sách và thấy thư thái trong phòng cô ấy. Cô ấy không thích xã giao với kiểu đám đông như vậy. Cô ấy thích ... ờ...”

“Cô ấy thích một thứ và có lẽ làm khá tốt,” Alec nói hết giùm ông, buồn bã mỉm cười. “Cô ấy có chị em gái nào không?”

“Tôi e rằng là không. Cô ấy chỉ có một, Falkner... và tôi không muốn chia sẻ.”

Cuộc nói chuyện thân mật của họ tiếp tục khi họ rời khỏi thư viện và đi lên lầu, nơi người hầu đã chuẩn bị phòng cho khách. Họ luôn luôn có nhiều chuyện để thảo luận, bất chấp sự khác biệt về tuổi tác Alec 28 tuổi và Sackville thì hơn chàng 30 tuổi, họ có nhiều điểm chung. Mỗi người thừa kế một tước vị và tài sản khi vẫn còn đang đi học, và tất cả những vấn đề liên quan tới việc có quá nhiều quyền lực khi còn quá trẻ.

Nơi nào đó trong tâm trí Alec luôn ngấm oán hận vì buộc phải chịu trách nhiệm cảm gia đình, đất đai, nông nô khi chàng vẫn còn ở tuổi vị thành niên. Cái chết của cha chàng đã buộc Alec trở thành người đàn ông sau một đêm, cướp đi của chàng sự bất cần và tính bông đùa mà bạn bè chàng đang tận hưởng. Chàng đã phải dựa vào người em họ để có thể vui chơi và cười đùa. Một Holt hoang dại táo bạo đã thu hút chàng vào nhiều cuộc phiêu lưu mạo hiểm, chưa từng thất bại khi phá vỡ sự đơn điệu về trách nhiệm và công việc. Lén đưa đàn bà lên phòng Alec và để họ lại đó như một điều bất ngờ... gửi những tin nhắn vào nửa đêm để nặng nề đòi chàng đến một quán ba không có tiếng tăm gì... Holter bùng binh hoạt bát, đã yêu rồi chia tay một lần một tuần và nịnh chàng cùng uống với cậu với hàng tá đàn bà. “Anh cần em bên cạnh đây,” Holt thường nói với chàng như vậy, “vì người khác sẽ thật nghiêm túc với anh.” Giờ thì Holt đã đi thật xa, Alec chỉ biết chuyện đó đúng đến mức nào.

Sau khi gặp chàng trong phòng, Sackville ra ngoài và chào đón những vị khách khác. Alec đi vô định, lại tự làm quen với tòa lâu đài. Đồ nội thất trong lâu đài Sackville mang lại cảm giác thoải mái giống như những trang trí lộng lẫy bên ngoài. Phòng nào cũng có lò sưởi, một số tác phẩm nghệ thuật, một ít sách để đọc, nhiều chiếc ghế tựa thoải mái, những chiếc giường êm ái. Trong những bữa tiệc săn bắn hàng năm của Sackville, một trong số những chiếc giường hoa lệ ấy được sử dụng thường xuyên hơn những cái còn lại, vì đây là một dịp để thể hiện niềm đam mê lớn trong nhiều lĩnh vực.

Phía ngoài lâu đài khá rậm rạp và tươi tốt, tuy nhiên đẹp tới mức mà con người của ta nhảy hết chỗ nào qua chỗ khác vì thích thú. Những bức tường và mái nhà có những lỗ nhỏ ở phía mép và đầu hồi được tô điểm nổi bật, tạo ra hình dáng của một tòa lâu đài uy nghiêm. Một điểm đặc biệt là những tháp vuông cao ở mỗi góc tòa nhà, vì chúng xuất hiện như thể những chiếc tháp mà những nàng công chúa trong truyện cổ tích bị giam giữ ở đó.

Căn phòng của Alec nằm ở cuối hành lang, gần lối đi tới

một trong những chiếc tháp vuông ấy. Chàng dừng chân ở chỗ cầu thang, dựa người vào tường và ngẫm nghĩ xem thứ gì có lẽ được để ở trong chiếc tháp này. Có lẽ nó được dùng như một gác xếp của một vài người hầu. Bỗng nhiên niềm vui của chàng bị xen ngang vì tiếng bước chân nhỏ ở phía cầu thang.

Mira đi từ phòng ngủ tới nhà bếp. Đầu bếp và bà quản gia đang bận rộn chuẩn bị bữa ăn cho khách và Mira biết rằng họ sẽ cảm kích sự giúp đỡ của nàng. Ngài Sackville thấy tức giận bất cứ khi nào ông nghe nói nàng động tay giúp đỡ, nhưng Mira không lạ lẫm gì với công việc. Nàng thích cảm giác thấy mình có ích, và với khả năng hiện tại nàng cảm thấy như thể nàng chẳng có cơ hội nào khác để giúp đỡ ai đó. Nàng dừng chân ở bậc thứ hai từ dưới lên khi nàng nhận ra có một người đang đứng trước mặt, một người đàn ông rất cao. Nàng nhận ra mái tóc đen như than của chàng ngay tức thì và không giấu nổi tò mò nhìn chằm chằm vào chàng.

Mắt chàng có màu xám của nước mưa, kết tinh và được bao bọc bằng đôi lông mi đen tinh tế. Lông mày của chàng, nhíu lại và hơi nghiêng, đen như nhung. Chính là một sức hút đáng sợ khi... những đôi mắt xám thông minh thành công hiện lên trên gương mặt tối, hơi nheo lại như thể chàng có thể nhìn ra tất cả những bí mật trong tâm nàng. Miệng chàng rộng và gợi cảm, một khóe môi chỉ cong lên đủ để lộ ra rằng có một bản năng châm biếm nằm sau vẻ đẹp trai đến gọi cảm ấy. Ngay tức thì nàng muốn lùi lại vài bước. Chính sức mạnh vô hình của cơ thể nàng cảm nhận được từ xa đang tiến đến gần áp chế nàng. Mọi đường nét trên cơ thể chàng thật hoàn hảo, từ đôi chân rắn chắc trong chiếc quần tây màu da bò tới đôi vai rộng và cơ thể cường tráng trong chiếc áo khoác xanh và chiếc áo ghi lê kẻ sọc.

“Xin chào,” Alec nói, gương mặt chàng không hề có biểu cảm gì khi chàng nhìn nàng. Sau đó mắt chàng có tình nheo lại, dường như thưởng thức tất cả chi tiết của ngoại hình của nàng. Chàng để ý thấy ngón tay nàng bám vào vạt vạt. “Ta hi vọng mình không làm nàng sợ,” chàng nói, giọng trầm và điềm tĩnh tới kì quái.

“Ồ, không có đâu,” Mira đáp lại, đôi lông mi dài nhìn quét xuống hai gò má. Sau đó nàng dám mỉm cười với chàng, và Alec bị mê hoặc bởi ánh cười trong mắt nàng. “Ngài là Ngài Falkner phải không?” Chàng gật đầu, nhìn lên xuống hành lang trước khi trả lời. Đã tới lúc cho người đi kèm cần trọng đến để thi hành bốn phận của mình, vì một cô gái với vẻ ngoài như nàng sẽ không được phép ở một mình mà không được bảo vệ quá lâu. Khi nàng hiểu chính xác ánh mắt của chàng, nụ cười của Mira mờ dần.

“Tôi chỉ đang trên đường đến – “ nàng bắt đầu nói, và bước lên phía trước một bước mà không nhớ rằng nàng vẫn đang ở trên cầu thang. Lao người về phía trước, nàng đưa tay ra bản năng để giữ lấy chính mình, dự đoán sự chấn động khi cơ thể chạm phải sàn nhà. Theo phản xạ nhanh Alec rướn người ra và giữ lấy nàng, nắm lấy đà rơi của nàng khi nàng trượt chân ngã hoàn toàn vào chàng. Cánh tay chàng ôm lấy nàng, mạnh mẽ, bền chặt và chiếm hữu.

Sững sờ trong giây lát, Mira ngược nhìn anh, tìm nàng đập thình thịch và dường như có xu hướng tăng lên trong ngực. Một mùi hương dễ chịu bám lấy chàng, một hỗn hợp tinh tế của làn da nam giới, chiếc khăn tay sạch sẽ, và tác dụng nhẹ nhất của rượu. Đôi mắt xám của chàng rất gần khi chúng nhìn vào mắt nàng và nàng không thể không nhận ra chúng đẹp tới nhường nào.

“Ôi, tôi mới vụng về làm sao,” nàng nói không thành tiếng, giọng nàng bị bóp nghẹt bên áo khoác của chàng.

“Không, không có gì. Ai cũng có thể-“

“Tôi thật may vì ngài quá nhanh, hoặc có lẽ tôi đã-“

“ – vâng, sàn nhà rất –“

“ – tôi không biết cảm ơn ngài thế nào...” Khi nàng ngược nhìn lên, cả hai đều bất động. Chàng vẫn đang ôm nàng thật gần, quá gần với cơ thể chàng, và Mira phần nào biết được rằng chàng nhận thức rõ được nàng như thể nàng là của chàng... nhưng một người đàn ông như chàng là điều cấm kỵ với nàng, và sẽ luôn luôn là điều cấm kỵ. “Ngài... ngài nên thả tôi ra lúc này,” nàng miễn cưỡng nói.

Cánh tay anh không hề lỏng ra. “Nàng đã đứng vững chưa?” Chàng dịu dàng hỏi.

“Vâng, tôi nghĩ thế.”

“Nàng nên cẩn thận hơn nữa,” chàng thì thầm, vẫn giữ lấy nàng. “Ta không muốn nàng bị thương.” Cơ thể nàng quá mềm mại và yếu ớt bên cơ thể chàng nên Alec thấy mình không sẵn lòng thả nàng ra. Hàng tá câu hỏi đang lướt qua đầu chàng. Chàng đang tự hỏi chết tiệt nàng là ai thế, tại sao chàng chưa từng gặp nàng... chàng tự hỏi tại sao nàng lại nhìn chằm chằm vào chàng quá không thoải mái như vậy và liệu nàng sẽ làm gì nếu chàng hôn nàng. Nàng mới quyến rũ làm sao! Đôi mắt nâu mượt mà của nàng đen và huyền bí, và dường như nàng quá háo hức để được bay ra khỏi vòng tay của chàng đang giữ chặt lấy nàng. “Tên nàng là gì?” Chàng hỏi, đầu hơi cúi xuống.

“Xin ngài.” Nàng kéo người ra khỏi chàng, chuyển động khá bất ngờ.

Alec miễn cưỡng thả nàng ra, bắt đầu mỉm cười khi nàng đỏ mặt và tránh ánh mắt chàng.

“Ta xin lỗi,” chàng nói, ánh mắt sáng lên vì niềm vui đầy ảm áp. “Dường như cả hai chúng ta đều bước sai đường. Ta thường cư xử tốt hơn nhiều.”

“Và tôi thường đi rất vững,” Nàng nói.

“Ta tin điều đó.”

“Cảm ơn vì... đã giữ lấy tôi. Chắc hẳn tôi sẽ ngã xuống cầu thang-“

“Đợi đã,” chàng nói, bốc đồng như thể định nắm lấy tay nàng, và rồi tay chàng thả lỏng bên chàng. “Tên nàng là gì? Có phải nàng là một trong số các vị khách của Sackville?”

Mira muốn thu nhỏ mình lại trước chàng vì kinh ngạc tột độ. Vậy chàng không biết nàng là ai. Nàng biết điều gì sẽ xảy ra tiếp theo, nhưng sự tự tôn sẽ không để nàng chạy trốn chàng.

“Tên tôi là Mira,” nàng nói cứng nhắc. “Vâng, tôi là một trong số các vị khách của ngài Sackville, nhiều hơn hoặc kém hơn một người khách vĩnh viễn. Tôi sống ở đây, trong tháp pháo.”

Ban đầu Alec không thể tin vào tai mình. Nàng là tình nhân của Sackville sao? Ánh mắt xám bạc của chàng chuyển sang lạnh băng khi nó nhìn nàng từ đầu tới chân, nhận thấy mái tóc mượt mà của nàng và chiếc váy xinh đẹp nàng mặc, thân hình đẹp như khắc của cơ thể nàng và vẻ xanh xao nhợt nhạt của làn da.

“Ta vừa mới nói chuyện với ông ấy về nàng,” chàng nói giọng nói lạnh lùng hơn một cách đáng chú ý. “Ta đã tưởng tượng phần nào rằng nàng có lẽ già hơn.”

“Dường như ngài đã nhầm.”

“Dường như ta rất nhầm,” chàng nói nhẹ nhàng.

“Tôi phải đi rồi,” nàng quay người đi, tận đến khi tiếng nói của chàng ngăn nàng lại.

“Ta đã nghe nói rằng nàng định trốn lên đó,”

“Vâng,” nàng trả lời mà không nhìn chàng.

“Tại sao?”

“Vì tôi thích ở một mình.”

Nàng có thể cảm nhận được đôi mắt chàng dính chặt vào chiếc cổ váy hình thuyền và bờ ngực mềm mại của nàng. Ánh mắt chàng trước đó đã có hơi hướng của sự ngưỡng mộ, giờ thì nó bao hàm sự xác lược héo úa.

“Ta không thể không băn khoăn một chuyện,” chàng thì thầm. “Trước kia nàng là ai?”

“Trước kia ư?” Nàng chán nản nhắc lại.

“Trước khi nàng trở thành tình nhân của Sackville. Một cô gái nông thôn sẵn lòng bán mình vì những bộ váy áo đẹp và một căn phòng trong một dinh thự sao? Hay một người con gái của một lão thương gia bốc đồng, hi vọng lừa Sackville lấy nàng nhưng kết cục lại làm –“

“Đều không đúng,” Mira ngắt lời, ban cho chàng một nụ cười khinh khỉnh. Vậy là dường như Falkner cũng giống như những người khác thôi, mong muốn phán xét những người khác, khinh bỉ những người ở tầng lớp thấp hơn... chắc chắn rằng bản thân chàng luôn đứng trên sự khiển trách. “Làm ơn thứ lỗi cho tôi, thưa ngài. Tôi sẽ không chiếm dụng sự hiện diện đáng kính của ngài với vai trò làm bạn đồng hành của tôi được nữa.”

Nàng bỏ chàng ở đó trong khi chàng nhìn chăm chăm theo nàng, miệng chàng cứng lại và gương mặt đẹp trai lạnh lùng.

Alec khoác lên mình cái mặt nạ quyến rũ và dễ chịu đêm đó khi chàng và những vị khách ở độ tuổi 60 của ngài Sackville ngồi tại một cái bàn rất to ở phòng ăn. Tâm trạng của chàng chỉ là sự dễ chịu giả tạo vì trong lòng chàng vẫn nghiền ngẫm về cô gái trong chiếc váy màu hồng... Mira... và chàng trở nên đáng kinh tởm hơn với toàn bộ tình huống khi chàng nghĩ tới nó. Làm thế nào nàng lại đồng ý trở thành tình nhân của Sackville, một người đàn ông gấp đôi tuổi nàng? Nàng có thể thật sự trân trọng một cảm giác dễ chịu nào đó vì người đàn ông già cả đó, hay đó hoàn toàn là một sự sắp xếp tài chính? Chắc hẳn là vì tiền, chàng tàn nhẫn nhận định, nhớ tới cái giá đắt đỏ của chiếc váy của nàng và những đường may tinh tế của thân áo và tay áo. Đúng, nàng là kẻ hám lợi, như tất cả những người phụ nữ khác.

Mặc dù ý định của chàng là thưởng thức bữa ăn, chàng nhai và nuốt mà không hề chú ý nhiều tới hương vị tinh tế của nó. Với chàng những con gà nướng nhồi nấm thật vô vị, cá hồi sông tươi được nấu chín bằng rượu Bordeaux dường như thật nhàm chán. Bên trái chàng quý bà Clara Ellesmere, người tình tuyệt vời nhất ở Luân Đôn. Bên phải, quý cô Caroline Lamb, hoạt bát và chênh vênh một cách mơ hồ. Alec khó có thể đợi được chuyển đi săn bắt đầu vào ngày mai, hay ít nhất điều đó thể kéo cuộc sống tới những điều khoản cơ bản và ít phức tạp hơn – kẻ đi săn và con mồi, trốn chạy và chiến thắng. Chàng thích săn bắn vì nó đòi hỏi phải nhanh, và trên cánh đồng chàng có thể quên đi những vấn đề vô nghĩa dai dẳng như Sackville và người đàn bà của ông ta.

Khó khăn của chuyến đi săn trên điền trang của Sackville là số lượng các khu bị chia nhỏ, số lượng lớn hàng rào buộc những người cưỡi ngựa phải nhảy qua khiến môn thể thao này nguy hiểm hơn nhưng còn sôi động hơn. Để cứu những con ngựa khỏi những cuộc chạy rượt kéo dài, mỗi người cưỡi ngựa sở hữu hai con hoặc nhiều hơn, chúng được thay đổi thường xuyên như có thể. Alec đã mang theo ba con ngựa, con ngựa yêu thích của chàng màu hạt dẻ tên là Sovereign, một con vật đốm đáng và hăng hái đòi hỏi một cuộc cưỡi ngựa khó khăn trước khi sự kiện chính bắt đầu vào tầm gần trưa.

Một giờ hay có lẽ sau khi mặt trời mọc, Alec cưỡi con Sovereign đi một mình. Sau đó chàng sẽ phải đổi sang trang phục đi săn thích hợp, bao gồm một chiếc mũ cao và chiếc áo khoác đỏ. Vì giờ chàng mặc như thường lệ với chiếc áo sơ mi trắng dài tay, chiếc quần màu da, và đôi giày ống. Hơi lạnh sáng sớm bám vào quần áo chàng và động lên mái tóc đen như than của chàng thành những chỗ ẩm ướt sáng lên khi chàng cưỡi ngựa xuyên qua rừng. Con ngựa còn hồi hộp hơn thường lệ và Alec cười khi chàng quyết định cho nó chút tự do hơn nữa.

“Được rồi, chàng trai, chúng ta sẽ lấy một phần sức lực của mi,” chàng nói, chạm gót giày mềm vào bên con vật, và chúng chạy xuyên rừng với tốc độ có thể gây cổ. Không khí trong lành tràn vào phổi chàng, làm đầy cảm giác của chàng bằng niềm hứng khởi. Trong những giây phút thế này Alec ý thức được cảm giác được sống hoàn toàn. Có được tự do không phải nghĩ gì, để cho sức mạnh cơ bắp, chuyển động, và phản xạ mang chàng đi. Họ nhảy qua một hàng rào, sự thôi thúc cấp bách phi nước đại đến lần hai họ thấy nhẹ bồng như làn gió. Sau đó những cái vó ngựa sắc nhọn đào xuống đất một lần nữa và con bay điên cuồng tiếp diễn. Một cái hàng rào nữa, nhưng chỉ sau khi nhảy lên, Alec nhìn thấy một cái hàng rào khác ngay trước mặt. Đã quá muộn để dừng việc nhảy lên và họ không đủ nhanh để bỏ nó đi. Chàng không có thời gian phản ứng trước khi vó trước của con ngựa va vào hàng sắt trên cùng.

Mira nhàn nhã đi bộ xuyên rừng, đang đưa chiếc túi vải khi nàng cẩn thận bước trên đường. Nàng mất một phần lớn mỗi buổi sáng ở ngoài trời, chọn cây thuốc và đào rễ cây để nghiền thành bột và thuốc mỡ. Váy nàng đã cũ và khá đơn giản, màu xanh nhạt của nó bị phai dần sau những lần giặt mạnh tay thành màu xám khó nhận biết. Đường viền của váy tụ lại một điểm giữa đùi và mắt cá chân, cao lên đến tận quần chèn, để lộ chân hơn bất cứ một quý cô đáng kính nào. Nàng biết rằng chẳng ai có thể nhìn thấy nàng trong bộ đồ te tua này. Nó giúp cho việc vận động dễ dàng hơn, không giữ chặt lấy chân nàng như những chiếc váy.

Dừng lại trước con sấm sét của những chiếc móng vuốt, nàng lắng nghe cho tới khi âm thanh đột ngột dừng lại, và nàng tự hỏi liệu có ai bị ngã văng ra không. Cân nhắc đến bộ dáng của mình khiến nàng không lập tức chạy tới hướng có tiếng vó ngựa. Nàng không mong muốn đưa đến những lời nhạo báng hay thậm chí còn những chú ý còn tệ hơn từ bất cứ ai bị ngã. Nhưng dù là ai đều không thể làm nàng lơ đãng nghĩ rằng ai đó đang bị đau. Sau khi đi bộ vài phút, Mira đến chỗ con ngựa không còn người cưỡi, mắt nó hoang dại và mí mắt rung lên. Những mạch máu trong sống mũi và cổ nó sưng lên và đập điên cuồng. Con ngựa đứng đó khi nàng tiến đến với bộ dạng dịu dàng và giọng nói nhẹ nhàng.

“Con vật đáng thương... con vật đáng thương của chị, chị sẽ không làm em đau đâu. Có chuyện gì thế?” Theo bản năng nàng lại nói tiếng Pháp, vì nó trôi chảy hơn và bình tĩnh hơn so với những âm nói của tiếng Anh. “Chủ mày là ai?” Nàng cẩn thận với lấy dây cương và quấn nó quanh một cành cây trước khi chuyển nó sang hướng con ngựa vừa đi qua.

Alec lê mình dựa vào thân cây móng manh, thở hổn hển. Cánh tay chàng, cong lại thành một góc, hoặc đã bị vỡ hoặc bị sai khớp. Chàng cảm thấy như thể một bàn tay khổng lồ đã giật mạch bó cơ từ trong vai chàng. Con đau khủng khiếp của nó khiến mắt chàng nổ đom đóm, và Alec bắt đầu mơ hồ tự hỏi liệu chàng có nên cho phép mình ngất đi không. Chàng cố giữ lại một sợi dây yếu ớt của sự nhận thức, nhìn vào chỗ hàng rào bị hỏng đó qua đôi mắt muốn díp lại. Chàng chậm chạp ý thức được một người đang đi tới. Chính là nàng... Mira. Mira mặc một cái váy lạ, mái tóc nàng được buộc lại dài xuống tận eo, biểu hiện của nàng còn pha trộn với một cảm xúc khác mà chàng không thể nhận ra. Làm thế nào và tại sao nàng lại ở đây, chàng không thể không băn khoăn.

“Đến... cứu một người...” Alec thở gấp, mồ hôi chảy tràn qua lông mày vào mắt chàng.

“Cánh tay của ngài!”

“Ta nghĩ nó bị trật khớp... Nó sẽ được đặt lại... chết tiệt, đi đi!” Chàng không thể chịu nổi cơn đau này lâu hơn nữa, và bụng chàng gào thét đau đớn muốn đốt xương về đúng vị trí. Anh đã nhìn thấy những người đàn ông la ó trước quá trình ấy, và giờ chàng biết chính xác là họ đã la ó vì điều gì.

Mira bước đến phía chàng, mắt nàng nhìn nhanh đánh giá.

“Tôi nghĩ tôi có thể giúp được ngài. Quanh đây họ đều tới tìm tôi để chữa trị -“

“Ta đã bảo nàng đi đi mà,” chàng cắn nhai.

“Ngài có thể cử động ngón tay được không?” Nàng lặng lẽ kiên trì, và Alec dựa đầu vào thân cây, đánh giá nàng bằng đôi mắt đục.

“Nếu nàng nghĩ tới chuyện... trả đũa ta... vì chuyện hôm qua,” anh thì thào, “thì hãy quên chuyện ấy đi. Ta vẫn có khả năng...” Chàng khó khăn chớp mắt khi cố nhìn nàng. “Ta vẫn có thể -“

“Tôi hiểu mà,” Mira buồn bã nói, cảm nhận được sự thông cảm không mong muốn giành cho chàng, một gã nóng tính. “Nhưng tôi khẳng định với ngài, tôi không để ý gì tới chuyện ngài nói hôm qua đâu.” Nàng bắt đầu tiến lại gần chàng hơn, vẫn giữ giọng nói nhỏ và dịu dàng. “Tất nhiên tôi sẽ đi kiểm ai đó, như ngài đã bảo. Chàng chỉ thấy đau ở vai phải không? Nếu ngài cho phép tôi giúp ngài thấy thoải mái hơn...” Nàng lại dịch đến gần chàng hơn, tự hỏi liệu có phải Falkner đã ngắt phải không, vì mắt chàng nhắm lại và gương mặt tái đi.

Nàng tiến đủ gần để nhận thấy những dải tóc ướt dính vào trán chàng, những cơ bắp ở hàm chàng căng cứng. Đôi mi đen nhướng lên khi chàng nhìn nàng, và ánh mắt chàng khiến lòng nàng thấy rối bời. Mặc dù nàng không thể giúp gì trước tình trạng của chàng nhưng lại có thể cảm nhận được sức mạnh thể chất đáng kể của chàng. Việc khôn ngoan nhất nên làm lúc này là bỏ chàng ở đó và quay lại lâu đài – dù có lẽ chàng đã nghĩ tới một hai lần về việc nàng có thể gây hại cho chàng thế nào, nàng cũng nghĩ như thế nhưng theo chiều ngược lại.

Nhưng không có ai có thể giúp chàng như nàng. Bác sĩ địa phương là gã dờ dẩn, vụng về và say xỉn. Và dù trên thế gian này chẳng có lý do gì khiến nàng nên thấy thương cảm với Alec Falkner, nàng cũng không thích nghĩ đến việc chàng bị thương bất lực ở đây. Quỳ gối xuống bên cạnh chàng, Mira vuốt tóc trên trán chàng.

“Hãy để tôi giúp ngài thấy dễ chịu hơn,” nàng nói và trước khi Alec có thể nói được tiếng nào, ngón tay nàng đã vuốt ve bả vai bị thương của chàng. “À... Tôi biết nó bị sao rồi. Không đến nỗi tệ đâu... Tôi không nghĩ nó bị gãy đâu.”

Bàn tay còn cử động được của Alec đưa lên eo Mira, cấu cò khiến cho nàng co rúm lại.

“Đừng chạm vào nó -“ Chàng nói, và nàng dùng một bàn tay giữ lấy vai chàng, tay còn lại thì giữ căng tay chàng.

“Hãy để tôi.”

“Không... không phải...”

“Im nào – tôi biết phải làm gì.”

“Chết tiệt, đừng chạm vào...”

Sự chống đối của Alec tiêu tan, và chàng thờ hờn hèn khi cảm nhận được nhẹ nhàng giúp cánh tay chàng trở lại đúng vị trí, bàn tay nàng dường như có được kiến thức phức tạp về cơ, xương và dây thần kinh tất cả được kết hợp lại. Chàng co người lại, ngón tay đưa lên không trung khi vai được xoay về đúng vị trí. Con đau, cơn buồn nôn đột nhiên giảm bớt nhanh chóng. Mắt chàng chậm rãi mở ra, cơn ngơ ngẩn ra cho tới khi màu xám gần như được thay thế bằng màu đen. Alec nhìn chăm chăm vào gương mặt hài lòng ở quá gần chàng, mỗi chàng mấp máy ngạc nhiên. Đầu tiên chàng điếng người đi... rồi cảm giác xuất hiện trở lại nơi cánh tay. Con run rẩy xuyên suốt cơ thể chàng trước cảm giác nhẹ lòng mạnh mẽ.

“Hãy thư giãn đã,” Mira nói, tay nàng trượt qua cái cổ áo để ngỏ của chàng tới chỗ da hơi căng lên trên vai chàng. “Ngài vẫn có thể bị đau nếu di chuyển.” Đầu ngón tay nàng tìm kiếm chỗ cơ bắp căng lên tận sâu trong cơ thể chàng, tự tin mát xa, vuốt ve chúng. Chàng không ngờ đôi tay nhỏ bé của nàng lại mạnh đến thế. Thờ dãi, Alec thả lỏng bàn tay và để nó trên lưng nàng. Mắt chàng nhắm lại.

“Thế nào mà nàng biết làm thế?” Chàng thì thầm, cơn sóng mệt mỏi lướt qua chàng.

“Tôi luôn luôn giỏi với việc kiểu này,” Mira nói, tiếp tục làm việc hăng say trên bờ vai của chàng. Da chàng rất mịn, hơi căng lên trên cơ thể cơ bắp. Chỗ lông đen bao phủ lên ngực chàng quá mức, y như chiếc áo lông đất tiền vậy. Nàng thầm nghĩ, giờ thì ta đã biết có cảm giác thế nào khi nhô gai trên chân sư tử... trong tình huống như thế này, lòng từ bi của con người bị đè nặng bởi những nghi ngờ về sự khôn ngoan của người ấy. “Tốt hơn vì tính cần thiết vượt lên tài năng thực sự, nhưng tôi chắc có-“

“Theo như ngài Sackville thì nàng có tài năng lớn,” chàng cắt ngang. “Dù lúc ấy chúng tôi không thảo luận tới nghệ thuật cứu người.” Ngón tay nàng thả lỏng, và cánh tay chàng siết chặt lấy eo nàng. Ngay lập tức giọng chàng trở nên vui thú hơn. “Không... đừng dừng lại.”

“Với một người cần sự giúp đỡ của tôi, thì ngài rất kiêu ngạo,” Mira quan sát, tiếp tục việc mát xa của nàng.

“Nàng sẽ nhận được những lời cảm tạ của ta khi ta đứng dậy được luôn một lần,” Alec nói, mắt chàng vẫn vui vẻ nhắm lại. Tay chàng vừa với eo nàng đến mức quá tự nhiên. Hơi ẩm của hơi thở nàng vuốt ve má chàng khi nàng cúi xuống gần hơn, mái tóc dài mượt mà của nàng lướt trên chỗ ngực bị phanh ra của chàng. Tại sao nàng phải cảm thấy quá tốt chứ? Tại sao nàng có đôi tay đầy ma thuật trên da chàng vậy? Tại sao chàng lại muốn nàng khi chàng biết sẽ không thể có được nàng? Nàng là người tình của Sackville, Alec cố tự nhắc nhở mình... nàng thuộc về một người đàn ông khác... nàng – không phải của ta. “Giọng nàng...” chàng thì thầm. “Chất giọng của nàng, có một phần nào lạ -“

“Giọng Pháp đó,” nàng nói, và như thể một điểm cá nhân cũng không khiến nàng hoảng sợ hay tức giận, nàng hơi dịch ra xa một chút.

“Tôi nghĩ giờ ngài thấy ổn rồi.”

Đôi mắt Alec mở ra, sắc màu nhợt nhạt của chúng khiến Mira bất ngờ.

“Chưa đâu. Cô ta vẫn sung.”

“Ồ đây à?” Ngón tay nàng di chuyển lên trên vai chàng.

“Không, hơi dịch ra phía sau... ngay trên...Ồ. Đùng rồi.” Alec vui mừng với cái thước đo không tính được ấy. Đột ngột chàng thấy giống như một con mèo bắt sống, và Mira cảm thấy không thoải mái khi tay chàng đặt lên lưng nàng.

“Đua xuyên rừng giống như thế này đó,” cô nói, “không có gì lạ khi ngài bị ném xuống. Thật ngạc nhiên là tôi không phải chạy quanh rừng nhặt lại những phần thiếu của ngài và một phần lớn ở đây.”

“Chỉ khi cô nhặt được tất cả những phần thiết yếu.”

“Ngài không tận dụng tốt cái đầu trên vai ngài sao, thưa công tước... không phải nếu ngài biết quá ít đến mức cười ngửa giống như con quỷ xuyên qua —“

“Giờ thì cánh tay ta tốt hơn rồi,” Alec ngắt lời lờ đi lời chế nhạo của nàng, “Nàng có biết làm gì với con đau đầu không?”

Mira cười nhẹ, đầu ngón tay nàng vô tình xuyên qua mái tóc đen dày dưới gáy chàng. “Không. Thật ra, tôi không phải là một phù thủy, thưa công tước Falkner. Tôi không thể rút ra một cây đũa và làm một vài phép thuật để khiến con đau đầu biến mất.”

“Tay nàng làm được phép màu,” Alec nói giọng ngọt ngào.

Chuyển động của ngón tay nàng đột nhiên dừng lại khi Mira nhận ra sự bối rối nhằm lẫn khi chàng quấn mái tóc dài của nàng quanh cổ tay và chàng khiến đầu nàng gần với chàng hơn.

“Hãy để tôi đi,” nàng nói, căng thẳng và lạnh lùng. Chàng ngưng việc kéo nàng về phía trước nhưng không thả tóc nàng ra. Mỗi họ chỉ cách nhau vài phân. Mira không thể làm dịu con run rẩy bao trùm lấy nàng. Nàng cảm thấy bị bao vây bởi chàng, thống trị bởi chàng.

Alec nuốt khan, cảm nhận ngọt ngào của nàng trong vòng tay chàng quá cảm dỗ tới mức chàng khó có thể cưỡng lại việc kéo nàng vào vòng tay chàng. Việc tự nhiên và mất ít công sức nhất là hôn nàng. Chàng bị sao vậy? Chàng không thể hôn nàng, chàng không thể để nàng đi. Mùi hương nữ tính của nàng là thứ kích dục mạnh, khiến chàng đáp lại giống như con bò đang nóng lên, và chàng hoặc phải có nàng hoặc phải tìm ra cách nào ấy xóa bỏ ham muốn của chàng với nàng.

“Tôi cho là,” chàng nói nhỏ, “nàng thích được trả ơn vì điều đó trước tiên.”

Mắt Mira mở to. Sau đó nàng tát chàng, lập tức lấy lại được tự do khi nàng để lại một tia lửa đỏ bên má chàng. Đầu chàng quay đi trước cái tát của nàng, và rồi ánh mắt chàng quay lại nhìn nàng.

“Cách thể hiện lòng biết ơn của ngài quá lớn để có thể được mong muốn đó công tước.” Nàng đứng lên và quay người không nhìn chàng.

Alec cười cay đắng khi chàng nhớ tới nàng. gương mặt xinh đẹp của nàng đỏ ửng, đôi mắt nàng long lanh một ánh lửa đen. Nó sẽ thế nào khi Sackville làm tình với nàng?

“Ta không đặc biệt mong muốn có cảm giác biết ơn với nàng.” Chàng đập lại. “Và việc thể hiện lòng tốt quá mức của nàng sáng nay không thay đổi được việc nàng là ai và ta nghĩ gì về nàng.”

Nàng nhìn chàng không thể tin nổi, rồi xoay người chạy trốn nụ cười mĩa mĩa của chàng, đôi chân thanh mảnh lấp lánh đáng yêu khi nàng chạy.

Alec mất hết tập trung để có thể lịch sự với Sackville, người này đã để ý tới có chuyện gì xảy ra nhưng không hỏi. May là đám chó săn riêng của Sackville tiếp tục đuổi con mồi nhanh và tích cực, cướp đi tính cần thiết của những cuộc nói chuyện giữa những thợ săn. Vai Alec hơi đau nhưng anh không thấy khó khăn thực sự nào. Cứ khi nào chàng ý thức được nó, chàng không thể không nghĩ tới đôi tay Mira đã trượt vào dưới áo chàng, và những suy nghĩ về nàng đe dọa đến sự tỉnh táo của chàng.

Hôm nay không có người đàn bà nào quyết định đi săn, tình thế may mắn trong một cuộc săn đuổi ngoạn mục sẽ pha trộn với những chiếc áo choàng nữ tính hay những lọn tóc bay phất phới. Bất cứ khi nào một người đàn bà theo cùng, thì dù người đàn ông có giỏi thói đầu, thú vui đi săn của nam giới bị phát hủy khi nhận thấy nàng và quan tâm tới sự an toàn của nàng. Các quý bà quay lại cung điện chuẩn bị cho chuyến đi thăm nông thôn hay đi thăm

viếng những điền trang lân cận. Họ tán gẫu và chơi bài, chia thành nhiều nhóm đảm bảo mọi thành viên không bị ở ngoài cuộc chơi. Một vài nhóm tích cực hơn, nghịch vài trò với nhau và nói xấu những người không thể xuất hiện để chống lại họ. Những nhóm khác thì lặng lẽ nói về sách và thơ, và một chút thông tin về chính trị. Số khác lại nói về thời trang, những chuyến phiêu lưu, những vở kịch lãng mạn. Bữa tiệc đi sản, giờ có tới 90 người, tất cả tập hợp lại, và lại gặp nhau vào bữa tối. Sau đó họ sẽ khiêu vũ, mặc những chiếc váy trang trí họa tiết nhỏ, hát hay chơi nhạc, và tụm vào nhau chơi trò chơi như đồ chữ, cờ vua, hay chơi bài. Và quá trình này được lặp lại suốt ba tuần, cho tới khi đàn ông mệt vì săn bắn và đàn bà thấy chán sự đơn điệu, và họ sẽ tách ra để tìm kiếm những bữa tiệc và hoạt động mới.

Mira giữ mình tách biệt với tất cả mọi người ngoại trừ những người phục vụ của lâu đài. Nàng đã thành công khi tìm cách làm bạn với những cô hầu, người đầu bếp, quản gia, người đánh ngựa và thậm chí cả những cậu bé chăn ngựa. Tất cả họ đều biết nàng tới lâu đài Sackville hai năm trước, và nàng nghi ngờ là họ tốt bụng với nàng bởi vì họ nghi ngờ những lý do thực sự với vị trí tình nhân Sackville của nàng.

Những vị khách của bữa tiệc săn bắn và những người phục vụ họ đưa tới đây không quá tốt. Nàng biết rằng ngài Sackville có tán gẫu về nàng thường xuyên, chắc chắn rằng mọi người đều biết vị trí của nàng trong lâu đài. Ông không đề ý tới việc nàng hiếm khi xuất hiện trước mặt mọi người, chuyện bí ẩn về nàng chỉ khiến những người phụ nữ hoài nghi và khiến đám đàn ông ghen tị hơn. Và Mira không đề ý tới những cuộc tán gẫu của Sackville, vì đó là một phần trong thỏa thuận của họ. Một phần hải lòng của ông với nàng là hình ảnh nàng tạo ra sự xuất hiện của mình trong nhà ông ta.

Nàng thích sống nhiều giờ cô độc trong ngôi nhà. Mira đọc rất nhiều sách trong thư viện. Nàng có giành một khoảng thời gian khá lớn mỗi ngày để tắm nước hoa và chăm chút việc ăn mặc. Sackville đã nằng nằng muốn nàng mặc những bộ đồ xa hoa, nhưng bộ duy nhất với việc tự nàng sẽ chọn các mẫu thiết kế và vải vóc. Mira đã không đề ý tới kiểu dáng thời trang của chiếc váy, phần màu và màu lạnh là tất cả những màu hoa oải hương, xám, vàng, hồng. Thay vì chọn những sắc màu sống động, nổi bật phù hợp với sở thích của cô và màu đỏ sặc sỡ, màu xanh, màu ngọc bích, màu violet, và thậm chí chiếc váy ngũ màu nhưng đen tó điểm cho đôi mắt đen của nàng và những đặc điểm khác nổi bật của nàng. Nàng cười ngửa và đi dạo một mình, thường đi cùng với Sackville tới làng và làm ông cười với hàng tá những cuộc phiêu lưu của nàng ở Pháp.

Hầu hết các bữa ăn của nàng được mang tới phòng riêng, nơi quá thoáng đãng và được trang trí đẹp mắt khiến nhiều lúc nàng cảm thấy như thể nàng đang sống giữa những đám mây. Nàng thấy hạnh phúc suốt hai năm qua, với cả niềm tự tôn bị hủy hoại bởi cái mắc người đàn bà của Sackville. Cho đến bây giờ.

Mira nghĩ suy, có lẽ mình đã để bản thân quá mềm yếu. Có lẽ ta không có ý tìm kiếm hạnh phúc ở một nơi quá lâu. Cả đời nàng đã muốn mình thuộc về nơi nào đó. Cuộc sống đã liên tục thay đổi, liên tục vận động. Nàng chưa từng sống thật lâu ở đâu cả. Nhưng giờ nàng đã ở đây trong một khoảng thời gian ổn định dài nhất. Có được niềm vui khi quen thuộc với một nơi nào đó và những người xung quanh. Có được cảm giác bình yên khi hành thành những thói quen, biết được khi nào nàng có thể ăn và ngủ, và được bảo vệ. Tất nhiên, nàng không hoàn toàn hạnh phúc – Mira không thể chối bỏ sự thật thi thoảng cô thấy cô đơn. Và hôm nay, sau khi Alec Falkner ném những từ ngữ khinh miệt vào nàng, nàng thấy bị quấy rầy không mong đợi. Nhưng không phải an toàn luôn có một cái giá sao? Và sự quyến rũ của một người đàn ông không bằng sự an toàn khi làm người tình của Sackville đúng không? Việc mà ta đã làm, nàng bối rối tự vấn bản thân, có làm cho Falkner ghét nàng không?

Bối rối và tức giận, Mira đi xuống lầu tới phòng nhạc và nhận ra rằng không có ai. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, nàng ngồi xuống trước chiếc dương cầm và bắt đầu chơi nhạc. Trong hai năm qua nàng đã học đủ để có thể đánh được một vài bản nhạc đơn giản. Những ngón tay di chuyển nhịp nhàng trên bàn phím khi cô lặng lẽ hát. Bài hát của vùng Touraine, một trong những nơi yêu thích của nàng ở Pháp, và nó thường khiến tâm trạng nàng tốt hơn sau khi nàng chơi những nốt đầu tiên. Nhưng hôm nay nó không khiến nàng vui thích. Nàng không biết rằng khi nàng đang đánh đàn thì cánh cửa mở ra, hay tất cả buổi biểu diễn của nàng đều bị dõi theo.

“Thật hay làm sao,” một giọng phụ nữ vang lên trong phòng, và Mira quay lại nhìn thấy một người đứng ở ngưỡng cửa. Nàng ấy rất đẹp, mái tóc vàng nhạt và làn da trắng, có lẽ tầm 25 đến 30 tuổi. Người phụ nữ ấy mặc chiếc váy lụa bạc hà, một chiếc váy tinh xảo rất hợp với nàng ấy. “Váy thì ra cô là... kho báu nhỏ của Sackville. Tất cả những gì chồng tôi nói về cô ngày và đêm qua là câu chuyện mà Sackville đã nói về cô, cô gái yêu quý.” Giọng bà ngọt ngào và có hơi cao.

“Tôi rất tiếc,” Mira nói, đứng lên và bước lùi lại vài bước như thể muốn chạy trốn. Không có cách nào ra khỏi phòng trừ khi đi qua cánh cửa người đàn bà ấy đang đứng. “Tôi không định quấy rầy ai cả. Tôi nghĩ không ai nghe thấy giữa tất cả -”

“Hãy chơi nốt đi, làm ơn. Giữa những câu chuyện tán gẫu sao?” Người phụ nữ tóc vàng hỏi, và cười ngọt ngào. “Cô không quấy rầy ai cả. Tôi đi ngang qua và nghe thấy bản nhạc của cô. Tôi là quý bà Ellesmere, cô gái yêu quý, và tôi chỉ bị cô bỏ bùa mê thôi. Tôi có thể chắc chắn biết được lý do tại sao Sackville bị cô lừa dối.”

Mira không thích sự so sánh lạ lùng giữa câu nói có ý tốt của quý bà Ellesmere và đôi mắt vui vẻ.

“Tôi phải đi rồi,” nàng nói, tiến gần đến bên cửa và không nhìn gương mặt xinh đẹp ấy nữa.

“Nhưng tại sao?” Clara Ellesmere hỏi, quay lại với nụ cười mỉa mai khi nhìn Mira trượt ra khỏi cửa. Nụ cười nhỏ của nàng ta như đốt cháy cả tai Mira. “Cô có nghĩ là cô quá tốt để làm bạn của tôi không? Hay quá bối rối vì mối quan hệ giữa cô với Sackville? Cô không nên... cô quá may khi vợ được ông ta. Làm thế nào cô tóm được ông ta thế? Chắc hẳn cô là một cô gái rất thông minh.”

Mira chạy khi tiếng cười của người đàn bà ấy vẫn vang vọng theo sau cô nơi hành lang, mà cô đỏ lên vì xấu hổ. Giọng nói của Ellesmere chứa đầy nhạo báng. Đáng nhẽ nó không khiến Mira đau lòng được, nhưng nó đã làm được. Không hiểu sao gương mặt đẹp trai đầy vẻ nhạo báng của Falkner hiện lên trong tâm trí cô, và cô cảm thấy nước mắt như muốn trào ra.

“Và kết thúc những giây phút theo đuổi cuộc săn bắn khoa học quý tộc,” Sackville nói, vỗ lưng Alec.

“Khoa học quý tộc,” Alec nhắc lại cộc lốc. “Giống một cách hiệu quả tìm ra một con ngựa tốt hơn.”

“Cậu vẫn đang nghĩ tới ngọn núi Stamford à? Ồ hãy viết nó là một cuộc cười ngựa quá khích – –”

“Tính quá khích chỉ là một chuyện, còn vô trách nhiệm lại là chuyện khác. Ông ấy nên đổi ngựa thường xuyên hơn.”

“Cậu nên nói năng với ông ấy từ tốn hơn Falkner –”

“Vậy ông ta có từ tốn với con ngựa chết tiệt ấy không?” Alec phản bác. “Ông ta cười ngựa tới khi nó khụy xuống.”

Im lặng một lát.

“Giờ ông ấy biết rồi. Có gắng quên chuyện ấy đi, chàng trai. Cậu biết trong cuộc săn bắt nào cũng có tai nạn mà.”

Alec thở dài. “Tôi biết chứ.”

“Hôm nay cậu im lặng tới khác thường,” Sackville nói, nở một nụ cười giảng hòa. “Mệt à? Đúng là luôn có tính hai mặt, hôm nay là một ngày dài đúng không.”

“Đúng thế.”

Alec khoác lên mình vẻ buồn buồn khi chàng cởi chiếc áo khoác đỏ và tiến tới lan can cầu thang để về phòng. Vì lý do nào đó mà Sackville bám theo anh, tiếp tục nói.

“Chúng tôi sẽ bắt một bầy cáo vào cuối tuần nếu may mắn... nhưng đợi tới khi Berkeley đến với bầy chó của ông ta. Những con chó săn cáo tốt nhất trong vùng, và mọi người đều biết điều đó.”

“Berkeley sẽ đến sao?”

“Vào tuần thứ ba.”

Sự thích thú của Alec bị khuấy động bất chấp tâm trạng của chàng. Bá tước Berkeley và vợ anh ta, Rosalie sống ở Warwick, không xa vùng đất của anh ở Staffordshire cho lắm. Cặp đôi này khá nổi tiếng, vì trí tuệ luôn sẵn sàng của bá tước kết hợp cùng sự quyến rũ của vợ anh, và sự xuất hiện của họ sẽ khiến cuộc tụ tập ở lâu đài Sackville sôi động đáng kể.

“Quý bà Berkely,” Alec chậm rãi nói, đôi mắt xám nheo lại cân nhắc khi họ bước lên cầu thang. “Giờ là một người phụ nữ lý tưởng. Xinh đẹp, gợi cảm và trên tất cả là một quý bà.” Anh nghĩ tới Mira rồi giận dữ khi nói tiếp. “Một người vợ chung thủy. Nuôi dạy con nhẹ nhàng và –”

“Nhiều người chúng ta sẽ thấy biết ơn nếu quý cô ấy bớt chung thủy hơn một chút,” Sackville ngắt lời, cười khúc khích.

“Tôi sẽ không nghĩ là ngài sẽ có bất cứ lý do nào tìm kiếm bên ngoài lâu đài Sackville để vui vẻ.”

“Đúng, đúng thế,” Sackville thừa nhận, nụ cười ngày càng rộng. “Mira là tất cả những gì tôi ham muốn ở một người đàn bà.”

Khi họ đi lên lầu, Sackville không chú ý tới ánh mắt nhìn lâu đánh giá Alec giành cho ông. Lần đầu tiên Alec để ý tới cái bụng nhỏ và mái tóc đỏ hơi mỏng của người bạn già của mình. Sackville không ở trong thời kỳ đỉnh cao, và cũng không còn sở hữu sức sống của tuổi trẻ nữa. Không nghi ngờ gì ông hào phóng và nồng nhiệt với người tình của ông, nhưng ông thật sự có thể hài lòng khi có nàng trên giường sao? Dù Alec hơi kinh tởm với bước chuyển hướng trong suy nghĩ của mình, chàng vẫn không thể tiếp tục đặt ra những câu hỏi thâm lắng. Làn da của Sackville mềm và hơi nheo lại vì độ tuổi cuối trung niên của ông, cơ thể ông ta đã mất đi sự rắn chắc và sức mạnh từng có. Không phải Mira một người con gái 20 tuổi sẽ thích một người đàn ông tầm tuổi nàng sao? Không phải cô thích một người đàn ông tràn đầy nhựa sống và đam mê, một người đàn ông thông minh biết chiều lòng đàn bà sao?

Ngay lập tức một hình ảnh hiện lên trong đầu Alec, hình ảnh cơ thể thanh mảnh khoả thân của nàng oằn lên dưới cơ thể chàng, môi nàng tìm kiếm môi chàng, đùi nàng tách ra trước bàn tay chàng, mông nàng cong lên với tới chàng. Tóc nàng, một mái tóc nâu đen dày, nhẹ nhàng phủ lên cơ thể chàng, giọng nói ngọt ngào của nàng vang lên trong tai chàng khi chàng đưa nàng tới khoai lạc hết lần này tới lần khác.

“Chết tiệt,” chàng thở hắt ra, tức giận với chính mình khi chàng phải tranh đấu để vượt qua hơi nóng đang tăng lên trong người chàng. Nàng đã cho chàng một lời nguyên, một lời nguyên chàng phải quyết tâm mới có thể chống lại. Nhưng cuộc đi săn còn kéo dài ba tuần nữa mà. Chàng có thể chịu đựng nổi ba tuần thèm muốn nàng, biết nàng đang ở gần, biết rằng chàng sẽ không thể có được nàng không?

“Cậu vừa nói gì à?” Sackville hỏi.

“Tôi... không, tôi không nói gì cả.” Họ đi đến phòng chàng, và Alec cố gượng cười với người bạn. “Ồ, cho tới bữa điểm tâm thôi...”

“Tôi sẽ gặp cậu sau,” Sackville đáp lời, gương mặt bầu của ông sáng lên niềm vui hứng khởi. Khi Alec nhìn ra, Sackville bắt đầu bước theo cầu thang lên căn phòng trên cùng của tòa lâu đài. Để tới thăm Mira. “Tôi đã cố không đến muộn,” người đàn ông lớn tuổi tự tin nói, và nhảy mất trước khi tiếp tục bước tới phòng Mira.

Alec đi vào trong phòng ngủ và ném mình vào chiếc giường có che màn, đôi tay chàng gối sau đầu khi chàng nhìn chằm chằm vào đồng hồ. Ở một mình với những suy nghĩ đang suy ngẫm, chàng đợi, phát ra hàng loạt những câu chửi thề nhỏ có ý nghĩ cứ 15 phút trôi qua. Cuối cùng một giờ cũng trôi qua,

và rồi Alec nghe thấy tiếng bước chân của Sackville trên cầu thang của tòa tháp.

Một giờ, chàng bức bối nghĩ. Ông ta đã ở cùng nàng một giờ. Chàng tự hỏi giờ nàng trông thế nào. Có lẽ đang nằm cuộn mình trong chăn. Tóc nàng lòa da hồng hào bị đánh dấu bởi những cái vuốt ve của một người đàn ông khác, mái tóc nào xõa xuống trên gối. Mắt nàng có phải đầy mẫn nguyện không? Nàng đã muốn được ôm sau khi làm tình, nàng muốn được vuốt ve và hôn hít phải không? Chàng nghĩ xem nàng cảm thấy thế nào sáng nay trong vòng tay chàng, run rẩy, ngại ngùng, tức giận. Chàng muốn ôm nàng lần nữa.

Cảm nhận được nhu cầu cần có bạn đồng hành, Mira ăn bữa tối ở dưới lầu tối đó, ở bàn ăn của những người phục vụ cao cấp. Các thành viên quan trọng nhất của nhà Sackville ngồi ở bàn ăn đó, người quản gia làm chủ tọa bữa ăn. Dù bầu không khí có ấm hơn và thích hợp hơn so với bầu không khí ở ngoài phòng ăn chính, bữa tối ở bàn ăn của những người phục vụ cấp cao hội tụ tất cả những nguyên tắc và hàng loạt những cư xử phù hợp. Người đầu bếp, người hầu nhà bếp, người hầu phòng, và những người phục vụ nam ngồi theo cấp bậc, trong khi bà Daniel, người quản gia ngồi ở đầu bàn. Mira ngồi bên phải bà Daniel, mái tóc nâu của cô tò mò nhìn ra ngưỡng cửa khi âm thanh náo nhiệt hơn của tất cả mọi người trong phòng ăn của người hầu lan khắp phòng. Hầu hết khách của ngài Sackville đã mang tới người hầu của riêng họ, và không có người hầu nào của Sackville đặc biệt thích như một sự xâm chiếm.

“Một đồng kê ngang ngược, chỉ là giúp đỡ cho cuộc viếng thăm,” Bà Daniel chỉ ra, đưa ánh mắt xanh lấp lánh tức giận nhìn lên trên. Gương mặt đầy đặn vui vẻ hồng lên nhờ sức khỏe tốt và tâm trạng tốt. “Tạ ơn Chúa, chúng ta không phải dùng chung bàn với họ.”

“Vâng, tôi rất zui,” Joshep, người giữ ngựa thô lỗ đáp lời. “Bộ lễ phục ngài Công tước Bedford mang ... giống trung sĩ hải quân hơn nhiều mà các người chưa từng thấy, tôi dám ắc ấy.”

Tất cả họ đều cười khúc khích, cùng vui sướng háo hức chia sẻ bữa ăn nóng hổi. Có thịt bò nướng, thịt gà, rau củ, bánh hấp hình tròn, và những lát bánh mì dày. Mira nâng ly rượu lên môi, thắc mắc nhìn qua ly khi một trong những người giữ ngựa quay đầu khó nhọc ho. Đó là Pauly, một người cao khoảng 35 tuổi, người này đã bị nhiễm lạnh khá lâu.

“Pauly, tôi không biết là anh vẫn bị ho,” Mira nói, đặt ly xuống và quan tâm nhìn anh ta. “Loại thảo dược chữa ho không có công hiệu gì sao?”

“Nó có hương vị ngon nhất mà tôi từng nếm qua,” Pauly đáp lời, dừng lại vì một cơn ho khác. “Thật vô ích khi lo lắng về tôi, cơn ho sẽ đi như khi nó tới thôi, và không sớm hơn được đâu.”

“Lẽ ra tôi phải khiến chúng có tác dụng mạnh hơn,” Mira nói, thờ dãi và nhìn anh thông cảm. “Thuốc đắng dã tật mà.”

“Tôi sẽ nhanh chóng lấy thuốc của cô trước bác sĩ Mira ạ,” Bà Daniel nói, và có những tiếng xì xào tán thành quanh bàn ăn. Không có ai trong số họ lại không thấy cách chữa bệnh của Mira có hiệu quả, họ tới chỗ cô bất cứ khi nào bị đau ốm. Cô nổi tiếng hơn cả bác sĩ địa phương, một lang băm nằng nằng xem việc dùng những liều thuốc lộn xộn và khiến bệnh nhân chảy máu như một phương thuốc chữa cho mọi bệnh từ bị ong đốt tới bị sốt. Lòng nhân từ của Mira và khả năng tự nhiên của cô giúp đỡ những người ấy trị bệnh là những lý do khiến họ dần chấp nhận cô vào cộng đồng nhỏ bé của họ. Thông thường người tình nhân của ông chủ chẳng nhận được gì ngoài sự khinh biệt của họ.

“Tôi sẽ làm giúp anh ít trà rau phong luân sau bữa tối Pauly ạ và nó sẽ giúp chữa khỏi ho chứ không phải bất cứ thứ gì khác.”

Anh ta gật đầu cảm ơn, gương mặt đỏ lên khi cố gắng giữ cơn ho không quấy rầy cuộc nói chuyện thêm nữa.

“Cái rét của tháng Chín tới rồi,” Percy người hầu phòng của ông Sackville nói. Percy, một quý ông già cả với mái tóc bạc phía trên trán luôn luôn cư xử dịu dàng và tốt bụng với Mira một cách lạ thường. Cô biết rằng ông hiểu mối quan hệ giữa cô và Sackville, và dù ông không hoàn toàn tán thành nó, Percy vẫn kính trọng cô, sự kính trọng thường chỉ giành cho những quý bà danh giá nhất. “Mùa đông đang tiến dần tới chúng ta.”

“Một mùa đông nữa,” Bà Comfit buồn rầu nói. “Tôi khó có thể chịu nổi ý nghĩ ấy, không thể khi mùa xuân thì quá dài và mùa hè thì quá ngắn.”

“Mùa đông thứ ba của tôi ở đây,” Mira nói, đặt miếng bánh mỳ xuống. Ba mùa đông ở lâu đài Sackville. Một buổi sáng nào đó cô sẽ thức dậy và nhận ra rằng cô đã 25, hay 30 tuổi rồi. Những mùa tiếp theo sẽ trôi qua nhanh hơn những mùa đã qua có phải không? Mira nhìn quanh bàn thấy những gương mặt thân quen, thấy hoang mang vì cảm giác cô đơn đột nhiên chiếm lấy cô. Tại sao cô lại thấy không vui khi tất cả bọn họ dường như đều rất hài lòng với cuộc sống? Có lẽ mình nên kê cho mình vài đơn thuốc, cô buồn bã đưa cọt với chính mình. Với tất cả số dược thảo trong túi – cô confrey, rau mùi, hạt lanh, húng quế, và những thứ khác – cô không có thứ gì chữa cho căn bệnh không tên này đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Sau một giấc ngủ đầy mộng mị, Alec khó nhọc thức dậy và ngạc nhiên nhận thấy rằng giờ mới là sáng sớm. Mặc chiếc quần tây dài màu kem, chiếc áo sơ mi đi cùng bộ, một chiếc áo khoác màu sô cô la, và đeo bốt, chàng đi xuống lầu và ngồi ăn sáng. Trái ngược hoàn toàn với cảnh ở phòng ăn đêm trước, có rất ít người bên bàn ăn. Ngài Palmerston, Công tước xứ Biddgewater ngài John Waide, và ngài Squire Bentinck đều rất vui vẻ. Hoặc cảm một tách cà phê hoặc một ly rượu mạnh trong tay, trong khi Sackville nhàn nhã chén món bánh yến mạch. Tất cả đều ngồi lặng lẽ vì tác dụng của đồ uống

hôm trước. Một vài người chào hỏi chàng khi chàng tham gia vào nhóm, và ... Alec hỏi vợ xem liệu có ai muốn cùng chàng đi cưỡi ngựa không.

“Một cuộc cưỡi ngựa được không?” Sackville nhắc lại, lau miệng bằng khăn ăn để xóa đi vài đốm bẩn của mứt dâu. “Khi chúng ta sẽ đi săn trong vài giờ nữa ư?”

“Không khí buổi sáng có lẽ làm tan đi –“ Alec nói, và Sackville nhanh chóng ngắt lời.

“Falkner, tôi không có hứng thú xem khí trời buổi sáng có thể giúp gì cho tôi. Tôi sẽ nghỉ ngơi ở đây và tạm biệt cậu cùng với những lời chúc cậu có một cuộc cưỡi ngựa thú vị.

“Cám ơn ông.” Alec nói, cười và đặt cốc cà phê mới uống được một nửa lên bàn trước khi rời đi.

Ánh sáng buổi sáng bị che khuất bởi những đám mây. Hôm nay hứa hẹn là một ngày âm áp, không có sương mù trong rừng như sáng hôm qua. Alec cưỡi con Sovereign đi cùng hướng mà chàng từng đi trước đó, kiểm soát chặt chẽ con ngựa. Những vết thương và tình trạng tê cứng vì giấc ngủ trong đêm dần dần thoát ra khỏi cơ thể anh. Alec tận hưởng buổi sáng, ánh sáng ban ngày, sự yên tĩnh và tập trung tới bài tập thể dục một mình, nhưng sự yên bình chàng mong có ở đó vẫn lảng tránh chàng. Cuối cùng miễn cưỡng thừa nhận là chàng đang tìm Mira, hi vọng rằng nàng sẽ ra ngoài và lại vào rừng, và dù tự gọi mình là gã ngốc, chàng vẫn tiếp tục tìm kiếm nàng.

Cũng không lâu sau chàng thấy nàng, nàng đang ngồi lên một thân cây bị đổ, tia nắng mặt trời chiếu lên mái tóc nâu đen của nàng. Alec thắng ngựa lại và suy nghĩ nửa ngệt thở trước hình ảnh của nàng. Nàng để tóc tai rối bù, và quá kiêu diễm tới mức dường như là hư vô. Chàng hơi lắc đầu, đột nhiên dính líu vào một cuộc chiến thâm lặng với chính mình. Thực tế là chàng không thể cho phép bản thân ham muốn nàng vì nhiều lý do... bao gồm cả danh dự của chính chàng. Nó là một phần trong lễ sống của chàng, một quý ông không câu trộm tài sản của một người bạn hay cướp mất người đàn bà của bạn.

Mira ngược nhìn lên khi đang đọc sách, những ngón chân trần xếp lại trên đồng vỏ cây nàng ngồi lên. Khi nàng nhận ra có người đang theo dõi này, nàng thu chân lại dưới chiếc váy bạc màu hơi ngất, nhưng không phải trước lúc đôi mắt xám lướt lên đường cong của chân nàng. Họ im lặng nhìn nhau, tiếng xào xạt của rừng và tiếng thở của ngựa rơi vào giữa khoảng dừng không lời ấy.

Gương mặt nàng lôi cuốn tới kỳ lạ. Có một dấu hiệu của một dòng dõi tốt và cái nhìn sàng lọc về nàng – có lẽ thậm chí là đáng vẻ của một người quý tộc – nhưng còn có những điểm mạnh hơn cả một cổ phiếu chắc ăn. Nàng không sở hữu dòng máu xanh tinh khiết nhưng có được sức chịu đựng to lớn đã nói lên đó là một dòng máu pha trộn. Nhưng đôi mắt nàng... có độ sâu thăm của mùa thu chứa đựng một vốn hiểu biết rất lớn mà không ai trẻ tuổi như nàng nắm được. Đôi mắt nàng khá bí ẩn và khó dò, và Alec chỉ có thể đoán được rằng có lẽ nàng đã từng nhìn đời bằng ánh mắt cay đắng.

“Ngài định cưỡi ngựa qua đây vào mỗi buổi sáng sao?” Nàng hỏi, chất giọng trầm, lời nói súc tích, thêm vào đó là sự chính xác không ngờ tới và giai điệu của một chất giọng nước ngoài. Chàng thích cách nàng nói, dù nàng phát âm chỉ gần hoàn hảo thôi, nàng đã nhầm trọng âm sai, khiến cho lời nói trôi chảy hơn thường lệ. Để trả lời câu hỏi của nàng, Alec nhìn vào vẻ quẩn rũ của rừng cây.

“Con đường này khá quẩn rũ. Vâng, ta tin là ta sẽ làm thế.”

“Vậy thì tôi sẽ kiếm một chỗ khác cho tới khi ngài đi.”

Alec cười, nụ cười của chàng làm bừng sáng cả gương mặt ngăm đen. “Nàng định ngồi đây hàng ngày sao?”

“Tôi thích sự riêng tư,” Mira nói rõ, mạnh tay gấp sách lại.

Chàng nhìn bìa cuốn sách, rồi lại nhìn gương mặt nàng.

“Jane Austen... Cuốn Northanger Abbey... khiến ta thấy kinh ngạc.”

“Có gì kinh ngạc chứ?”

“Ta cứ tưởng có chuyện gì đó giống giống với Belwildered Affections (Những cảm xúc hoang mang) hay The Beggar Girl and Her Benefactors (Cô gái ăn xin và những người hảo tâm).”

Sự tính toán ấy khiến Mira tức giận, vì đó là những cuốn tiểu thuyết lãng mạn ngắn đang thịnh hành trong đám những kẻ ngu ngốc, những người đàn bà đang tham dự tiệc đi săn. Nàng miễn cưỡng mỉm cười, nhận ra được sự trêu đùa trong mắt chàng, và rồi cười to.

“Không, nhưng tôi sẽ phải thú nhận là cuốn Manners of the Day (Tập quán ngày nay) gần đây xuất hiện với lời nhắc nhở nên đọc nó cẩn thận.”

Alec cười toe. “Thật à? Tôi không thể hiểu tại sao.”

“Có lẽ ngài sẽ muốn mượn nó sau khi tôi đọc xong?” Mira gợi ý.

“À... cô thật tốt bụng,” anh lịch sự trả lời. “Nhưng ta e rằng ta đã dính chặt với những cách của riêng ta để có thể thay đổi.”

“Thật đáng tiếc.”

“Ừ.” Mắt Alec mất đi vẻ lạnh nhạt khi chàng nhìn nàng. “Nàng thích đọc sách à?”

“Liên tục đọc. Tôi thích đọc gần như tất cả mọi thứ. Nhưng Jane Austen là tác giả tôi yêu thích.”

“Vì sao?”

Mira nhìn xa xăm. Nàng nghĩ lại những ngày nghỉ hè dài lười biếng ấy trong một ngôi làng nhỏ của Pháp ở Anjou... khi nàng 15 tuổi, và Rosalie Belleau đã dạy nàng những âm mũi phức tạp của tiếng Anh. Họ đã đọc thơ, báo, và tiểu thuyết của Doe và Addison, học và đọc cho tới khi tiếng cười hoặc ánh mặt trời chiếu lên trang sách vượt qua chúng. Rosalie đã biết được kiến thức đọc viết cơ bản của Mira và nhân đôi nó lên... và Mira, háo hức làm hài lòng, háo hức học, đã tiếp thu bài học rất nhanh. Năm năm trước, khi nàng là Mireille Germain, một cô bé yêu đời, một cô bé rất yêu quý anh trai, không biết được kế hoạch phản bội tất cả bọn họ của anh trai... phản bội Mira, Rosalie và Rand Berkeley.

“Tôi đọc sách khi tôi còn ở Pháp,” cuối cùng nàng nói. “Chúng giúp tôi biết được tiếng Anh thì thế nào.”

“Hỏi họ sao?” Alec hỏi. “Thực dụng... luôn tìm kiếm niềm vui?”

Mira có cảm giác chàng đang cố đánh bẫy nàng. Nàng không biết chàng đang cố bắt nàng thừa nhận điều gì, nhưng nàng chọc lọc từ ngữ cẩn thận khi trả lời chàng.

“Tôi đã khám phá ra sau khi mất một thời gian ở đây tìm hiểu thì tác phẩm của bà ấy ít tính thực tế hơn là tính trào phúng. Nhưng các miêu tả người Anh của bà ấy dường như lúc nào cũng chính xác. Người Anh thì thoàng rất kì cục, và khó hiểu. Các ngài không giống những người thẳng thắn lắm.”

“Vậy người Pháp thì thế nào?”

“Người pháp mà tôi biết cũng thế.”

“Vậy nàng kết giao với kiểu người Pháp nào?”

“Tôi nghĩ là ngài biết rõ rồi,” nàng nhìn thẳng vào đôi mắt chàng. “Rõ ràng tôi không phải kiểu người put-sang. Rõ ràng hiểu biết căn bản của tôi khác với các ngài và tôi không thuộc phái người quý tộc như ngài.”

“Không rõ ràng lắm,” chàng chậm rãi đáp lời. “Nàng có được khí chất mà tôi không nghĩ rằng nó thuộc về một người dân quê.”

Mira bật cười. “Một người nhà quê... ngài mới trưởng giả làm sao.”

Gương mặt Alec bối rối vì ngạc nhiên. Đúng là một cô nàng xác lược! Không ai dám phê phán chàng ngay trước mặt, đặc biệt là một người phụ nữ ở địa vị của nàng. Tuy nhiên nàng ngồi đây và chế giễu chàng bằng một ánh mắt tinh nghịch. “Sao ngài có vẻ quá bất ngờ vậy?” Nàng ngây thơ hỏi. “Không phải những người nhà quê được phép có một chút tự tôn sao?”

“Ta cho là họ có đó,” chàng nói, gương mặt đẹp trai tối lại vì cau có.

“Tôi nghĩ là chúng tôi những người nhà quê được gắn với sự tự tôn nhiều hơn ngài đó,” nàng còn vô phép mỉm cười và chọc giận chàng hơn nữa, thấy vui thích không thể tả nổi khi khiến khích chàng. “Có nhiều công lao dành cho việc chăm nom một gia đình hơn là tham dự những bữa tiệc bất tất. Việc đi săn kiếm thức ăn có giá trị hơn nhiều so với đi săn đuổi những con cáo nhỏ bé.”

“Dường như nàng có cuộc sống từng trải giữa những người nghèo có tự tôn cũng như những người giàu có đang suy tàn.”

Cách nhìn của chàng nghiêm khắc và chính xác. Đột nhiên tất cả niềm vui của Mira biến mất. Ồ, nàng nên biết nhiều hơn khi chơi chữ với một người như Alec Falkner. Nàng bị sao thế, cố gắng chế nhạo chàng sao? Nàng cúi đầu, không thể nhìn chàng.

“Tôi không thích làm bạn đồng hành của ngài. Ngài đi hay tôi đi đây?”

Alec xoay người Sovereign trước khi nàng nói hết câu.

“Ta sẽ mong chờ cuộc nói chuyện của chúng ta tiếp tục,” chàng nói, rồi khéo léo lên ngựa, đôi chân rắn chắc ôm lấy hai bên con ngựa.

Mira đi tới một phía khác của rừng ngày hôm sau, nhưng nàng không thấy ngạc nhiên mấy khi nghe thấy tiếng vó ngựa và giọng nói nam tính xen ngang công việc của nàng.

“Có phải thức ăn họ chán quá quá nên nàng phải chạy ra ngoài này đào rễ và kiếm hạt dẻ cải thiện khẩu phần ăn của nàng sao?”

Mira quay lại miễn cưỡng cười, một chiếc rễ cây trong tay và có một ít bụi dính trên gương mặt nàng. Nàng trông giống một đứa bé tinh nghịch hay chơi bùn đất, và Alec không thể không mỉm cười trước cảnh này. Tuy nhiên, sự trưởng thành của nàng được chứng thực bằng những đường cong ở ngực dưới chiếc váy bạc màu và đôi chân nàng dưới vệt váy. Những lọn tóc dài bị tuột khỏi chiếc dây buộc tóc, xõa xuống gương mặt nàng, chúng khiến đàn ông muốn đưa tay vuốt chúng sang một bên rồi nâng mặt nàng lên để hôn.

“Tôi bắt đầu nghi ngờ là ngài đang theo dõi tôi.”

“Rừng nhỏ mà,” Alec đáp lời, nhẹ nhàng xuống ngựa và lờ đi thôi thúc muốn chạy đến và lau vết bẩn trên má nàng. “Thật khó có thể tránh mặt nàng.”

Mira vội quay lại và tập trung nhìn vào cái cây ở gần đó khi Alec đến gần hơn. Cứ nhìn thấy nàng chàng còn thấy quyến rũ hơn nữa, và thậm chí là nàng không thích chàng, nàng không thể lờ đi ảnh hưởng đặc biệt của chàng với nàng. Nàng cuốn hút chàng một cách lạ kỳ. Có lẽ đó là bởi vì chàng nhắc nàng nhớ tới những người Anh mà nàng từng quen cách đây năm năm, một người đàn ông to lớn khỏe mạnh – dù Alec không hề dịu dàng hay tốt bụng như Rand Berkeley. “Cây gì vậy?” Chàng dừng lại cách nàng có vài feet.

“Một thứ dành cho ngài Sackville,” nàng nói rồi dường như cắn phải lưỡi vì lỡ lời, nàng đã cố lấy tay nắm chặt lấy cái rễ ấy.

“Thế à?” Giọng Alec nghiêm khắc. “Vậy nó là gì?”

“Không có gì đâu.”

“Ta nghĩ ta từng nhìn thấy cây gì giống như vậy rồi. Nó là rễ cây mandrake phải không nhỉ?”

“Ngài tới đây chỉ để hành hạ tôi sao?” Mira nổi xung, cố gắng đánh lạc hướng chàng bằng câu không liên quan gì. “Nó... nó chỉ là tốt cho sức khỏe. Tôi là người duy nhất ở đây dám đào nó lên vì những người khác quá mê tín.”

“Tại sao? Sẽ không may nếu đào nó lên sao?”

“Đúng vậy. Người ta cho là cần có một con chó đen kéo nó lên, nên trừ khi bạn có thể đổi thành nó. Bạn không cần ở đây!”

Những lời nói sau của Alec rung lên vì tiếng cười.

“Cây mandrake. Nếu tôi không nhầm, người Gypsies gọi nó là cây người hai chân.” Nếu cô tiếp tục kéo nó ra khỏi mặt đất, nó sẽ không tốt cho danh tiếng của nàng đâu.

“Nếu có một thứ có lo lắng cũng vô ích, thì đó chính là danh tiếng của tôi,” Mira nói. “Tôi giờ nó đã bị băm nát rồi –”

“Nghiên sẽ là một từ chính xác hơn.”

“Danh tiếng của ngài cũng khó có thể đâm thủng,” nàng chỉ ra.

“Danh tiếng xấu là di truyền của gia tộc mà,” Alec đáp lại, dựa người vào thân cây hơi dốc và sai đôi chân dài ra. “Ta sẽ khó có thể là một người họ Falkner nếu không có nó. Bất cứ ai đều có một nhân cách tỏa sáng, thậm chí là mẹ ta.” Đặc biệt là mẹ chàng, Juliana Penrhyn Falkner đã nhanh nhẩu thông báo với chàng trước khi chàng rời khỏi Hamiltonshire là bà hi vọng nghe thấy tên con trai bà có liên quan tới một hay hai vụ tai tiếng. “Ngài đã lặng lẽ quá lâu kể từ khi người em họ ngài qua đời,” nàng nghiêm khắc nói. “Ta luôn khuyến khích những chàng trai của ta ồn ào và hay gây phiền hà... mạnh khỏe hơn theo cách đó. Ta không nuôi dạy con như vậy, và ta sẽ không tha thứ cho điều đó vào lúc này.” Mạnh mẽ, khôn ngoan, và hung hăng, mẹ chàng, với một trái tim mà chàng nghĩ là mềm yếu, nhưng không bao giờ dám chắc về chuyện đó.

“Ngài có một gia đình lớn sao?” Mira hỏi, chạm vào một cành hoa hồng và nhìn chàng. “Rất lớn, rất lập dị.” Mira cười, tiếng cười phóng khoáng và tự nhiên, rất không giống với tiếng cười khúc khích giả tạo mà Alec nghe quen từ những người phụ nữ. “Lập dị theo kiểu nào?” “Ta cho rằng bọn ta mở rộng tính đa dạng thông thường của những lỗi lầm.” “Và sai lầm của ngài là gì?” Nàng hỏi, đôi mắt màu cà phê ngắm nhìn chàng mong chàng trả lời.

Alec cười và đứng thẳng dậy, bước về phía Sovereign. Mira lặng lẽ đợi, tự hỏi liệu chàng có trả lời hay không. Alec duyên dáng nhảy lên yên ngựa, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc đen của chàng khi chàng quay đầu nhìn nàng. “Ta sẽ không bao giờ xin phép.” “Ồ, tôi cho rằng... điều đó sẽ mang lại rắc rối cho ngài, đúng không?”

“Nếu nàng quan tâm, ta nghĩ là đúng thế,” chàng nói nhỏ nhẹ, và thúc gậy vào ngựa. Mira bối rối, không kịp nói tạm biệt khi chàng đi.

Buổi sáng thứ Tư, Mira rất tức giận với bản thân khi nàng nhận ra rằng nàng đã vô tình chờ chàng xuất hiện. Trước khi ra ngoài nàng đã mất chút thời gian tranh luận với chính mình trước gương khi muốn chải lại mái tóc để nó trông có phong cách phức tạp hơn là chỉ buộc đơn giản, và rồi mắng chính mình vì dám nghĩ tới điều đó. Nàng chán nản thầm nghĩ, mình đang tìm hiểu được những điều mới lạ về chính mình. Mình không biết rằng tính hư danh của mình lớn tới mức mình sẽ muốn bản thân trông quyến rũ hơn với một gã mà mình không thích! Và có lẽ mình sẽ không gặp chàng vào hôm nay! Nàng nghiêng rãnh, tết tóc như thường lệ và đi ra phía rừng.

Trời có vẻ mát hơn thường ngày, tất cả là lý do tốt hơn để Mira tận hưởng những buổi sáng của nàng trước khi thời tiết bắt đầu ngăn cản những cuộc đi dạo của nàng. Cánh rừng bao quanh những mảnh vườn và bãi cỏ tuyệt vời của cung điện Sackville khá tươi tốt và bí ẩn, mời gọi nàng có những suy nghĩ tuyệt diệu về cuộc sống. Đám dương xỉ xanh tốt và những lá thông trải thảm trên mặt đất, trong khi có dấu rêu và những bông hoa nhỏ sáng màu quỳ vào với mùi hương của đất. Không khí hơi tối và mờ vì đám cây lớn, nhưng ở một vài chỗ ánh mặt trời xuyên qua tán cây và chiếu lên mặt đất. Thở dài nhẹ nhõm, Mira ngồi trên một tảng đá lớn, đưa tay vòng lấy đầu gối.

Gương mặt Alec bối rối vì ngạc nhiên. Đúng là một cô nàng xác lược! Không ai dám phê phán chàng ngay trước mặt, đặc biệt là một người phụ nữ ở địa vị của nàng. Tuy nhiên nàng ngồi đây và chế giễu chàng bằng một ánh mắt tinh nghịch. “Sao ngài có vẻ quá bất ngờ vậy?” Nàng ngây thơ hỏi. “Không phải những người nhà quê được phép có một chút tự tôn sao?”

“Ta cho là họ có đó,” chàng nói, gương mặt đẹp trai tối lại vì cau có.

“Tôi nghĩ là chúng tôi những người nhà quê được gắn với sự tự tôn nhiều hơn ngài đó,” nàng còn vô phép mỉm cười và chọc giận chàng hơn nữa, thấy vui thích không thể tả nổi khi khiến khích chàng. “Có nhiều công lao dành cho việc chăm nom một gia đình hơn là tham dự những bữa tiệc bất tất. Việc đi

săn kiếm thức ăn có giá trị hơn nhiều so với đi săn đuổi những con cáo nhỏ bé.”

“Đường như nàng có cuộc sống từng trải giữa những người nghèo có tự tôn cũng như những người giàu có đang suy tàn.”

Cách nhìn của chàng nghiêm khắc và chính xác. Đột nhiên tất cả niềm vui của Mira biến mất. Ồ, nàng nên biết nhiều hơn khi chơi chữ với một người như Alec Falkner. Nàng bị sao thế, cố gắng chế nhạo chàng sao? Nàng cúi đầu, không thể nhìn chàng.

“Tôi không thích làm bạn đồng hành của ngài. Ngài đi hay tôi đi đây?”

Alec xoay người Sovereign trước khi nàng nói hết câu.

“Ta sẽ mong chờ cuộc nói chuyện của chúng ta tiếp tục,” chàng nói, rồi kéo léo lên ngựa, đôi chân rắn chắc ôm lấy hai bên con ngựa.

Mira đi tới một phía khác của rừng ngày hôm sau, nhưng nàng không thấy ngạc nhiên mấy khi nghe thấy tiếng vó ngựa và giọng nói nam tính xen ngang công việc của nàng.

“Có phải thức ăn họ chán quá quá nên nàng phải chạy ra ngoài này đào rễ và kiếm hạt để cải thiện khẩu phần ăn của nàng sao?”

Mira quay lại miễn cưỡng cười, một chiếc rễ cây trong tay và có một ít bụi dính trên gương mặt nàng. Nàng trông giống một đứa bé tinh nghịch hay chơi bùn đất, và Alec không thể không mỉm cười trước cảnh này. Tuy nhiên, sự trưởng thành của nàng được chứng thực bằng những đường cong ở ngực dưới chiếc váy bạc màu và đôi chân nàng dưới vệt váy. Những lọn tóc dài bị tuột khỏi chiếc dây buộc tóc, xõa xuống gương mặt nàng, chúng khiến đàn ông muốn đưa tay vuốt chúng sang một bên rồi nâng mặt nàng lên để hôn.

“Tôi bắt đầu nghi ngờ là ngài đang theo dõi tôi.”

“Rừng nhỏ mà,” Alec đáp lời, nhẹ nhàng xuống ngựa và lờ đi thôi thúc muốn chạy đến và lau vết bẩn trên má nàng. “Thật khó có thể tránh mặt nàng.”

Mira vội quay lại và tập trung nhìn vào cái cây ở gần đó khi Alec đến gần hơn. Cứ nhìn thấy nàng chàng còn thấy quyến rũ hơn nữa, và thậm chí là nàng không thích chàng, nàng không thể lờ đi ảnh hưởng đặc biệt của chàng với nàng. Nàng cuốn hút chàng một cách lạ kỳ. Có lẽ đó là bởi vì chàng nhắc nàng nhớ tới những người Anh mà nàng từng quen cách đây năm năm, một người đàn ông to lớn khỏe mạnh – dù Alec không hề dịu dàng hay tốt bụng như Rand Berkeley. “Cây gì vậy?” Chàng dừng lại cách nàng có vài feet.

“Một thứ dành cho ngài Sackville,” nàng nói rồi dường như cần phải lười vì lỡ lời, nàng đã cố lấy tay nắm chặt lấy cái rễ ấy.

“Thế à?” Giọng Alec nghiêm khắc. “Vậy nó là gì?”

“Không có gì đâu.”

“Ta nghĩ ta từng nhìn thấy cây gì giống như vậy rồi. Nó là rễ cây mandrake phải không nhỉ?”

“Ngài tới đây chỉ để hành hạ tôi sao?” Mira nổi xung, cố gắng đánh lạc hướng chàng bằng câu không liên quan gì. “Nó... nó chỉ là tốt cho sức khỏe. Tôi là người duy nhất ở đây dám đào nó lên vì những người khác quá mê tín.”

“Tại sao? Sẽ không may nếu đào nó lên sao?”

“Đúng vậy. Người ta cho là cần có một con chó đen kéo nó lên, nên trừ khi bạn có thể đổi thành nó. Bạn không cần ở đây!”

Những lời nói sau của Alec rung lên vì tiếng cười.

“Cây mandrake. Nếu tôi không nhầm, người Gypsies gọi nó là cây người hai chân.” Nếu cô tiếp tục kéo nó ra khỏi mặt đất, nó sẽ không tốt cho danh tiếng của nàng đâu.”

“Nếu có một thứ có lo lắng cũng vô ích, thì đó chính là danh tiếng của tôi,” Mira nói. “Tới giờ nó đã bị băm nát rồi –“

“Nghĩ sẽ là một từ chính xác hơn.”

“Danh tiếng của ngài cũng khó có thể đâm thủng,” nàng chỉ ra.

“Danh tiếng xấu là di truyền của gia tộc mà,” Alec đáp lại, dựa người vào thân cây hơi dốc và sai đôi chân dài ra. “Ta sẽ khó có thể là một người họ Falkner nếu không có nó. Bất cứ ai đều có một nhân cách tỏa sáng, thậm chí là mẹ ta.” Đặc biệt là mẹ chàng, Juliana Penrhyn Falkner đã nhanh nhẩu thông báo với chàng trước khi chàng rời khỏi Hamiltonshire là bà hi vọng nghe thấy tên con trai bà có liên quan tới một hay hai vụ tai tiếng. “Ngài đã lạng lẽ quá lâu kể từ khi người em họ ngài qua đời,” nàng nghiêm khắc nói. “Ta luôn khuyến khích những chàng trai của ta ồn ào và hay gây phiền hà... mạnh khỏe hơn theo cách đó. Ta không nuôi dạy con như vậy, và ta sẽ không tha thứ cho điều đó vào lúc này.” Mạnh mẽ, khôn ngoan, và hung hăng, mẹ chàng, với một trái tim mà chàng nghĩ là mềm yếu, nhưng không bao giờ dám chắc về chuyện đó.

“Ngài có một gia đình lớn sao?” Mira hỏi, chạm vào một cành hoa hồng và nhìn chàng. “Rất lớn, rất lập dị.” Mira cười, tiếng cười phóng khoáng và tự nhiên, rất không giống với tiếng cười khúc khích giả tạo mà Alec nghe quen từ những người phụ nữ. “Lập dị theo kiểu nào?” “Ta cho rằng bọn ta mở rộng tính đa dạng thông thường của những lỗi lầm.” “Và sai lầm của ngài là gì?” Nàng hỏi, đôi mắt màu cà phê dám nhìn chàng mong chàng trả lời.

Alec cười và đứng thẳng dậy, bước về phía Sovereign. Mira lặng lẽ đợi, tự hỏi liệu chàng có trả lời hay không. Alec duyên dáng nhảy lên yên ngựa, ánh mặt trời chiếu lên mái tóc đen của chàng khi chàng quay đầu nhìn nàng. “Ta sẽ không bao giờ xin phép.” “Ồ, tôi cho rằng ... điều đó sẽ mang lại rắc rối cho ngài, đúng không?”

“Nếu nàng quan tâm, ta nghĩ là đúng thế,” chàng nói nhỏ nhẹ, và thúc giầy vào ngựa. Mira bối rối, không kịp nói tạm biệt khi chàng đi.

Buổi sáng thứ Tư, Mira rất tức giận với bản thân khi nàng nhận ra rằng nàng đã vô tình chờ chàng xuất hiện. Trước khi ra ngoài nàng đã mất chút thời gian tranh luận với chính mình trước gương khi muốn chải lại mái tóc để nó trông có phong cách phức tạp hơn là chỉ buộc đơn giản, và rồi mắng chính mình vì dám nghĩ tới điều đó. Nàng chán nản thầm nghĩ, mình đang tìm hiểu được những điều mới lạ về chính mình. Mình không biết rằng tính hư danh của mình lớn tới mức mình sẽ muốn bản thân trông quyến rũ hơn với một gã mà mình không thích! Và có lẽ mình sẽ không gặp chàng vào hôm nay! Nàng nghiêng rãnh, tết tóc như thường lệ và đi ra phía rừng.

Trời có vẻ mát hơn thường ngày, tất cả là lý do tốt hơn để Mira tận hưởng những buổi sáng của nàng trước khi thời tiết bắt đầu ngăn cản những cuộc đi dạo của nàng. Cánh rừng bao quanh những mảnh vườn và bãi cỏ tuyệt vời của cung điện Sackville khá tươi tốt và bí ẩn, mời gọi nàng có những suy nghĩ tuyệt diệu về cuộc sống. Đám dương xỉ xanh tốt và những lá thông trải thảm trên mặt đất, trong khi có dấu rêu và những bông hoa nhỏ sáng màu quỳ vào với mùi hương của đất. Không khí hơi tối và mờ vì đám cây lớn, nhưng ở một vài chỗ ánh mặt trời xuyên qua tán cây và chiếu lên mặt đất. Thở dài nhẹ nhõm, Mira ngồi trên một tảng đá lớn, đưa tay vòng lấy đầu gối.

“Đó không phải là một cuộc đấu. Ta tìm thấy cậu ấy trong một ngõ nhỏ, bị cắn tới chết.” Alec nhắm mắt lại, không thể kiềm lại những ký ức hình thành trong tâm trí nàng với khoảng tối đen – Holt, gần giống chàng, với mái tóc đen và những đặc điểm tuyệt vời của nhà Falkner. Vì từ bé họ đã giúp nhau thoát khỏi tình trạng khó khăn và tin tưởng nhau hơn cả anh em ruột. Holt còn được mọi người yêu quý hơn cả Alec, ít chề giấu, quan tâm hơn, dịu dàng hơn với mọi người. Cậu là người duy nhất có thể làm Alec cười ngay giữa cơn thịnh nộ... đúng, đó là tài năng của Holt – nhìn thấy những điều đáng cười của cuộc đời và điểm yếu trong bản chất con người, và quan tâm tới mọi người bất kể những lỗi lầm của họ. Cậu và Alec có thể hi sinh cho nhau, tình cảm của họ tới nhanh và sâu sắc vì họ đều là người nhà Falkner và vì họ hiểu nhau.

Sau khi Holt không xuất hiện trong một đêm ở Rummer, một quán rượu nổi tiếng của Luân Đôn nơi hai người đã hẹn gặp, Alec bắt đầu tìm cậu, đi hỏi tất cả những người bạn của cậu trên những con đường và con ngõ chằng chịt. Alec là người đầu tiên tìm ra cậu. ... ôi, Chúa ơi, cái cảnh cơ thể cậu đau đớn nằm dài trên mặt đất. ... Holt... cậu đã vui mặt trong chiếc áo khoác, đầu đầy vết thương, máu khắp nơi, bàn tay của Holt nắm chặt lại lạnh giá. Alec đã thành một người xa lạ với chính chàng, luẩn quẩn và gào thét vì đau lòng, không thể dừng lại thậm chí sau khi nhận ra rằng những người bạn của chàng đang cố kéo chàng ra khỏi thi thể nằm co quắp đó. Một vài người bạn đó vẫn không dám nhìn vào mắt chàng, thậm chí là bây giờ, nhiều tháng sau khi nó xảy ra. Ủ rũ hoàn toàn, Alec ghét cả thế giới trong nhiều tháng trời sau đó, đặc biệt là ghét chính mình. Giá như chàng biết ... giá như chàng có thể cứu Holt. Nhưng thậm chí sau khi đối mặt với những gì đã xảy ra và hiểu rằng chàng phải tiếp tục sống, Alec nhận ra rằng có những câu hỏi chưa được giải đáp tiếp tục gặm nhấm chàng. Ai đã cắn Holt tới chết, và vì lý do gì? Tại sao, Chúa ơi, tiền và những thứ giá trị của Holt không bị lấy đi? Tài sản của cậu vẫn ở đó, thậm chí chiếc huy chương tròn bằng vàng vẫn được đeo quanh cổ cậu. Cái chết của Holt chỉ được biết đến là một tay sát thủ nào đó được thuê.

Đột nhiên Alec hiểu lý do chàng đã quá bị thu hút bởi người tình của Sackville. Nàng cười với chàng giống hệt như Holt cười, không sợ khi trêu chàng, không sợ thách thức cơn giận của chàng. Chàng thầm nghĩ Holt em sẽ cười thế nào chứ. Cuối cùng ta đã gặp được một người phụ nữ là một phần hoàn hảo của ta, và nàng có gương mặt của thiên thần, và nàng còn quyến rũ hơn cả tội lỗi... và nàng đã thuộc về một người khác.

“Ta phải đi rồi,” chàng nói, và Mira gật đầu.

Chàng là một người đàn ông khá thất thường, nàng nghĩ vậy khi nhìn nàng cười ngựa như thể có quỷ đuổi chàng vậy.

Phòng vẽ có rất nhiều khách, không khí toàn mùi cà phê, trà và nước hoa. Giờ là 11 giờ đêm, các quý ông quý bà đã tụ tập lại sau một ngày đi săn và những câu chuyện xã giao, lại vừa mới ăn một bữa tối xa hoa cùng nhau. Alec lặng lẽ đánh giá căn phòng ít được ưa chuộng nhất để họ dành thời gian sau bữa tối, vì nó được trang trí bằng những khoảng đồ quá chói mắt. Căn phòng được trang trí khá công phu với những gam màu tối, đồ thảm và vàng kết hợp lại thành những đường bắt tạt trên trần nhà và thảm, những đường cong nổi với nhau khiến cho nó càng thêm khó hiểu. Đó là một gian phòng lớn, những cánh cửa và rèm đồ cao ít nhất là 4 mét 2. Những thiên thần đang nhảy lên được sơn trần lan trên trần nhà. Căn phòng vẽ này có một cái nhìn quá lố vì nó không có chút đơn giản nhả nhặn nào.

Khi tất cả họ ngồi xuống thư giãn và tận hưởng những tiết mục giải trí của buổi tối, Alec nhăn mặt khi nhận ra Clara Ellesmere đã kiếm được chiếc ghế cạnh chàng. Nàng ta hoàn toàn vô luân, không quan tâm tới mong muốn của bất kỳ ai ngoài bản thân... một người đàn bà đói khát thích thú những khoái cảm xác thịt dưới mọi hình thức. Có lẽ nếu nàng ta quan tâm tới ý kiến của ai đó, thì đó chắc hẳn là ý kiến của người chồng, một người dường như chẳng để tâm tới Clara và những thói quen đáng bị khiển trách của nàng ta. Thi thoảng nàng ta còn ngừng tán tỉnh để liếc nhìn về cam chịu của ngài Ellesmere với cử chỉ rất khiêu khích, nhưng ông ta chưa từng có chút phản ứng nào với những hành vi của nàng ta. Người ta đều hi vọng rằng một ngày nào đó Ellesmere sẽ trị được nàng và hoặc dùng roi quất nàng hoặc trói nàng bằng dây xích. Những hình ảnh chốn công cộng của nàng ta khiến người ta vui vẻ tới tức giận. Rất có khả năng rằng nàng ta đã ngủ với nửa số đàn ông có mặt trong phòng này – không tính số nhỏ, mà tính tới số lượng lớn những người tụ tập. Alec chỉ thấy tiếc là chàng lại là một trong số đó.

Thật sai lầm khi ngủ với Clara vào một đêm hai năm trước. Trên giường nàng ta rất vui vẻ, nhưng Alec nhận thấy rằng tất cả những mảnh khoe tính dục phức tạp của nàng ta chỉ làm cho cơ thể thấy thú vị chứ không phải tâm hồn. Chàng đã chẳng có thêm ham muốn nào nữa với nàng ta sau đêm đó, dù nàng ta vẫn tỏ vẻ muốn chàng. Nàng ta là một quý bà đẹp không có lương tâm... một người đàn bà cô đơn gọi tình thường lợi dụng đàn ông và cũng bị chính họ lợi dụng. Nàng ta chẳng có gì để cho đi ngoài cơ thể nóng bỏng – một sự thay thế nghèo nàn cho một người đàn bà thật sự có những cảm xúc trung thực.

“Ngài thích cuộc đi săn chứ?” Nàng ta ngọt ngào hỏi.

“Còn bà thì sao?” Alec hỏi vặn lại.

Nàng ta khẽ cười. “Em đã nghe nói rằng ngài có vẻ sẽ thành công đó, công tước Falkner.”

“Có lẽ là thành công – nhưng chỉ hài lòng một chút,” chàng đáp lời, đôi mắt xám dán chặt vào chiếc piano khi nữ bá tước của Shrewsbury bắt đầu chơi.

“Thật mỉa mai làm sao,” Clara nói, miệng nàng ta cong lên quynh rũ. “Em cũng cảm thấy như vậy.” Giọng nàng ta thấp xuống có vẻ mờ mờ. “Nhưng em chưa từng quên một sự thoải mái tuyệt vời, Alec... và ngài đã rất thỏa mãn.” Nàng ta nghiêng người gần hơn và bắt đầu thì thầm, mỗi âm đều ngọt ngào và mời gọi. “Ngài có nhớ cái đêm chúng ta ở cùng nhau không? Nó có thể lại diễn ra... có lẽ là đêm nay. Em nhớ mọi thứ, mọi thứ ngài làm cho em, và cứ khi nào em nhìn ngài ký ức đó lại trở nên –”

“Ta dám chắc quý bà có nhiều ký ức đáng nhớ như vậy,” chàng chế giễu. “Bà có chắc rằng không nhầm ta với một ai khác không?”

“Không phải ngài... em sẽ không bao giờ quên ngài, Alec,” nàng ta nói, đứng lên duyên dáng rời khỏi căn phòng. “Xin thứ lỗi, thưa quý ngài... tôi sẽ quay lại sớm thôi.”

Ngài Sackville, ngồi bên trái Alec, nghiêng về phía chàng khi Clara biến mất.

“Quý bà Ellesmere thất mật tối nay sao?” Sackville hỏi.

“Không may là không phải vậy... và khi bà ta mà mật, thì chuyện đó cũng không liên can gì tới tôi.”

“Anh bạn đáng thương... Khi ta khuyên cậu tìm một người đàn bà, ta không có ý chỉ loại người như cô ta.”

“Tôi biết chính xác mình muốn kiểu người nào,” Alec trấn an ông.

Squire Osbaldeston nói giữa tràng pháo tay cổ vũ giành cho phần biểu diễn của quý bà Shrewsbury, mặc ông đỏ lên vì rượu, “Tôi đề nghị với vợ tôi, quý bà Osbaldeston, tiếp tục buổi trình diễn bằng một bài hát.”

Alec thăm than, ngồi sát vào ghế hơn.

Mira nghe thấy những âm thanh trầm bổng của một bài hát vỡ vụn khi nàng đi ra từ nhà bếp. Nàng mỉm cười chậm rãi đi và đến những cánh cửa đã đóng lại từ phòng tranh để có thể nghe rõ hơn. Cuộc tụ tập này có lẽ có một vài người trong số những nhà quý tộc giàu có và danh giá nhất của nước Anh, nhưng tài năng không nằm trong số đó. Giọng hát phát ra từ phòng tranh khá mỏng và run, như thể ai đó đang ngân một bài thơ của Byron mà không có nhạc đạo.

“Cô nàng đáng thương... Cô đang làm gì ở ngoài này thế?” Mira quay lại khi nghe thấy giọng của Clara Ellesmere vang lên sau nàng. Nụ cười của Mira biến mất tức thì. Quý bà Ellesmere dựa người gần hơn vào cửa, đầu nàng ta giật lên khi nghe thấy những giai điệu chết người từ giọng hát của người ca sĩ. “À, không phải một màn trình diễn ấn tượng đúng không? Nhưng không nhiều người trong số họ có được tài năng như em, cưng ạ.”

Mira nói, “Thưa bà, nếu bà cho phép tôi –”

Quý bà Ellesmere tốt bụng hỏi. “Nhưng sao em lại ở đây nghe một mình. Em nên vào trong đó với chúng ta, dùng khả năng của mình để giúp đỡ những người đang cố giải trí.”

“Không, tôi phải –” Mira ngừng nói khi nhận ra cổ tay nàng bị nắm chặt. “Á – bà đang làm gì vậy?”

Tràng pháo tay đánh cho bài hát vang lên qua cửa sổ.

“Đi nào, ta sẽ hộ tống em vào đó,” bà Ellesmere nói, đôi mắt sáng lên thích thú.

“Không!” Mira hoảng loạn nhanh chóng trả lời, rút tay về. Nhưng người đàn bà này khỏe đến ngạc nhiên, cái nắm tay của nàng ta thật chặt. “Hãy để tôi đi.”

Clara mở cửa ra, đẩy họ vào trong mạnh tới nỗi họ suýt đâm vào tường và thu hút sự chú ý của mọi người. Mira bắt đầu run rẩy khi rất nhiều cái đầu nhìn về phía họ. Cô chưa từng nhìn thấy quá nhiều gương mặt, quá nhiều con mắt như vậy, và chúng đều tập trung nhìn vào cô.

“Vào đi, con cừu non,” Quý cô Ellesmere nói, kéo nàng vào sâu trong phòng. Khi đám đông bắt đầu nhận ra nàng là ai, nhiều tiếng thì thào, thì thầm vang lên quanh Mira, khiến nàng nghẹt thở. Nàng cảm thấy máu như dồn lên mặt. Sau rồi tất cả âm thanh biến mất và sự im lặng còn tệ hơn là âm thanh vừa này. “Ngài Sackville,” Ellesmere nói, cái miệng đỏ đỏ của nàng ta cong lên thành một nụ cười ngọt ngào, “tôi tin rằng đây là một vị khách chúng tôi không biết. Nhưng quý cô này đang nghe ở phía ngoài cửa giống như một người bơ vơ nhỏ bé, khi tôi chắc chắn rằng ngài sẽ mong cô ấy tham gia vào các hoạt động của tôi nay.”

Ngài Sackville chậm rãi đứng lên, trong khi Caroline Lamb và một số quý bà khác lấy tay che miệng cười khúc khích. Thật tai tiếng làm sao! Chỉ có Clara Ellesmere mới dám kéo người tình nhân bí ẩn của Sackville vào giữa cuộc tụ họp của những người đáng kính trong xã hội, và cũng chỉ có Clara mới làm vậy với cái vẻ độc ác như thế.

Lần sương mù trước mặt Mira biến mất khi nàng nghe thấy tiếng cười của những quý bà. Đôi mắt nâu của nàng chậm chạp nhìn quanh phòng, hết người này tới người khác. Nàng nhận thấy vẻ khinh miệt, quan tâm và chế giễu. Tận sâu trong lòng cô thấy con giận bằng gỗ đang hình thành, con giận lạnh lùng khiến nàng không còn thấy xấu hổ nữa. Nàng để ý thấy ngài Sackville trông có vẻ hơi tức giận ... một người đàn ông quá đề cao sự tự tôn của mình, ông ước có thể ở trên cao để tránh bị mang ra làm trò hề. Ngồi bên cạnh ông là Alec Falkner, một người có gương mặt khó đoán và cái miệng cứng lại nghiêm khắc. Mira nhìn thẳng vào đôi mắt xám của chàng, cảm nhận được một cảm xúc lạ lùng, nhanh nóng khi chàng nhìn nàng. Theo bản năng nàng biết rằng nếu nàng làm dấu hiệu khiến chàng chú ý, chàng sẽ giúp nàng. Nhưng Mira sẽ không để bản thân phải nhờ vả chàng, không nhờ chàng hay bất cứ ai khác.

“Ngài không nghĩ là quý cô này nên được phép biểu diễn sao?” Ellesmere hỏi ngài Sackville.

“Quý cô ấy là người mua vui cho mọi người.” Đám đông lại đột nhiên im lặng. Tình thế này đang phát triển đến mức vô lý, chắc chắn không ai nghĩ rằng họ sẽ ngồi đó và được nghe tình nhân của Sackville trình diễn. Mira nhìn Sackville vô cảm, trong khi thái độ của ông chuyển sang vẻ ngăm ngăm. Nàng thường chơi nhạc cho riêng ông nghe, và ông ta biết rằng nàng chơi giỏi. Mira có thể nhận thấy những tế bào não đang hoạt động trong đầu ông khi ông tính cách tốt nhất để giải quyết tình thế này có thể đem lại lợi cho ông. Sau một lúc ông ta gật đầu với nàng.

“Tại sao nàng không chơi bản nhạc gì đó cho các vị khách của ta Mira.”

Mặt trắng bệch, Mira cúi đầu. “Đó là vinh hạnh của em, thưa ngài. ... Ngay sau khi bà Ellesmere bỏ tay em ra.”

Đám đông bật cười. Clara lập tức thả nàng ra, nụ cười đỏ chót của nàng ta hiện lên chỉ một phần giây khi nàng ta nhận ra rằng mình đang bị nguy hiểm có thể biến thành trầm mẫn.

Không thể chịu đựng được thêm nữa, Alec đứng dậy. “Chúa tôi, William,” chàng thì thầm vào tai Sackville. “Kết thúc chuyện này ngay lập tức. Ngài không nghĩ đến cảm xúc của cô ấy sao? Cô ấy đâu phải là một thứ đồ để trưng ra như thế này.”

Sackville đưa đôi mắt xanh ra nhìn chàng.

“Có phải cậu đang dạy tôi cách đối xử với tình nhân của mình à, Falkner?” ông ta bật lại. “Nếu cậu quá quan tâm tới cảm giác của cô ấy, thì hãy ngồi xuống trước khi khiến chuyện này trở nên tồi tệ hơn.”

Alec miễn cưỡng ngồi xuống ghế, từng cơ bắp của cơ thể chàng cứng lại vì chàng ép mình phải kiềm chế. Sự im lặng bao trùm trong phòng không giảm bớt, và chỉ có tiếng váy của Mira kêu sột soạt khi nàng bước tới bên cây đàn piano. Nàng di chuyển chính xác, cơ thể mảnh khảnh của nàng hiện lên trước mọi người. Nàng mặc một chiếc váy nhung đen, những đường nét duyên dáng của nàng được hiện lên dưới chiếc váy giản đơn ấy. Cánh tay được kéo lên và giống kiểu của Elizabethan, một hàng cúc nhỏ ở phía đằng trước. Đường cong chắc chắn của ngực và cổ nàng thật rực rỡ, được tôn lên nhờ lớp vải đen thuần khiết. Mái tóc đen của nàng được buộc lại phía sau, và nó buông một vài lọn tóc dài sau lưng nàng. Trông nàng trẻ và đau buồn, không phải điều người ta mong đợi ở người tình của Sackville.

Một tia ngưỡng mộ hiện lên trong mắt Alec khi Mira ngồi xuống bên chiếc đàn mà không cần ai giúp đỡ. Nàng cười một chút có vẻ miễn cưỡng khi nhìn quanh phòng trong lúc một vài người đàn bà xoi mói nàng rồi che mặt đi và cười khúc khích.

Mira có quyền bị khinh bỉ, Alec thấy vui, miệng chàng cong lên giễu cợt. Đa số các quý bà sống ở đây sống với chuẩn mực đạo đức thấp nhất. Ngoại tình là một lối sống với họ, họ chẳng biết thế nào là chung thủy và khiêm tốn. Nếu Mira bị gọi là một ả điếm, thì những người khác cũng vậy, chẳng qua là mức độ kì thị cao hơn hay thấp hơn mà thôi. Giờ này đang bao biện cho nàng sao? Một giọng nói sâu trong lòng chất vấn chàng, cảm chàng cứng lại tự khinh bỉ bản thân.

Đôi lông mày đen của Mira hạ xuống khi nàng chần chừ ngồi xuống trước phím đàn. Sau rồi nàng đặt đôi tay nhỏ bé lên nhạc cụ và chơi một bản ballad của Pháp. Giai điệu hoang vắng và ai oán, và không ai cử động hay làm ồn khi nàng hát tiếng mẹ đẻ của nàng. Giọng nàng nhỏ đến bất ngờ, và trong khi nó thiếu đi điểm nhấn, nó rất trong và mang tính cộng hưởng. Cảm xúc không xấu hổ đã hiện lên trong bài hát của nàng khá rõ ràng và rung động. Alec quan sát nàng bằng đôi mắt hẹp, cảm nhận rằng nàng biết rõ những phản ứng mà về ngoài và âm nhạc của nàng mang lại. Chàng trầm nghĩ, con mèo nhỏ này, nàng có ý khiến tất cả bọn họ khó chịu, và nàng đang thành công. Đó không phải là một cuộc biểu diễn thích hơn – có thứ gì đó sáng sủa và dễ chịu lẽ ra kết thúc được tình huống này một cách khéo léo – nhưng nàng đã chọn một đoạn nhạc đam mê, ngọt ngào lẫn đắng cay khiến cho đám đông không ngoan ấy khó chịu. Những bàn tay lướt trên phím đàn, những cái chạm nhẹ thôi cũng tạo ra những âm thanh kéo dài. Nốt nhạc cuối cùng vang lên, kéo dài tới tận khi âm thanh ấy biến thành một tiếng thì thầm, và khi đoạn nhạc kết thúc, nàng nhìn xuống đôi tay nàng.

Tràng pháo tay lặng lẽ và nhẹ nhàng, làm phá vỡ sự tập trung của Mira. Nàng đứng dậy và nhìn tất cả bọn họ, đôi mắt nàng trống rỗng nhìn vào Caroline Lamb và một vài người bàn cùng thời đang thì thầm dấu mặt sau những chiếc khăn tay, không còn cười nữa. Mira nghiêm khắc mỉm cười. Ngài Sackville đứng dậy và cười bước tới bên nàng. Ông ta nâng những ngón tay lạnh giá của nàng lên môi, quá hài lòng với buổi tối hôm nay.

“Mọi người ở đây đều ghen tị với em. Làm tốt lắm – ta chỉ ước là ta đã dự định được điều này! Làm tốt lắm.”

Nàng gật đầu và rút tay lại. Khi nàng đi ra khỏi phòng, nàng dừng lại bên ghế của quý bà Ellesmere. Đôi mắt nàng nhìn thẳng vào đôi mắt của người đàn bà này, và đột nhiên Mira cúi thấp người chào hỏi, một cử chỉ thanh nhã nửa mai.

“Tôi hi vọng bà hài lòng với phần biểu diễn đó, thưa bà.”

Clara Ellesmere nghiêng đầu lạnh nhạt.

Mira bình tĩnh rời khỏi phòng, nghe thấy một loạt những tiếng thì thầm thích thú nổ ra khi nàng đóng cửa lại.

Đầu gối nàng run rẩy. Phải mất một lúc lâu nàng mới có thể trèo lên cầu thang. Nàng chưa từng cảm thấy kiệt sức và bất lực đến thế. Giờ thì thử thách đã kết thúc và căng thẳng cũng đã qua, nàng nhận ra nàng đã mệt mỏi vì cố gắng đối mặt với khách của Sackville. Tại sao bà Ellesmere lại cố gắng kéo nàng ra trước mặt những người đó? Thật độc ác, quá độc ác khi cười nhạo một người khác như vậy. Mira mệt mỏi bước về phòng, muốn bỏ lên giường và không bao giờ ra ngoài nữa. Khi nàng đến bên cầu thang lên tháp pháo nàng nghe thấy tiếng bước chân phía sau, và nàng vội quay lại để nhìn ông ta. “Ngài Sackville--”

“Chúc mừng.” Đó không phải là Sackville, mà là Alec Falkner, đã dừng lại trước nàng vài bước và dựa người vào tường như thường lệ. Chẳng mặc một bộ đồ đen và nàng không thể đoán được suy nghĩ của chàng. “Nàng khá ấn tượng đó.”

“Tôi có học chút ít,” nàng nói, nhún vai.

“Ta không đề cập tới tài năng âm nhạc của nàng.”

“Vậy tôi không biết ngài có ý gì,” nàng nghiêm túc trả lời, đưa một bàn tay run rẩy lên trán để xoa dịu cơn đau đầu âm ỉ. Nàng mệt mỏi sau những trận đấu khẩu với chàng, nàng mệt mỏi vì phải không ngừng bảo vệ chính mình. Có thứ gì đó tụt sâu trong lòng nàng dường như vỡ vụn. . . vì chàng. . . chàng có sức mạnh làm nàng tổn thương khi toàn bộ căn phòng ấy không thể.

“Ta biểu dương lòng dũng cảm của nàng. Nàng không thiếu dũng khí, có những thứ khác có lẽ nàng--”

“Tôi có cảm giác giống như con khi đang làm xiếc vậy,” nàng nghiêm khắc ngắt lời. “Tôi coi thường nhiều người trong số các ngài. Không ai có quyền đánh giá tôi. Hãy nói cho tôi biết, tại sao việc ngủ cùng giường với Sackville có thể biến tôi thành một người vô cảm? Tại sao tôi lại bị buộc mua vui cho tất cả các người bởi một người đàn bà nông cạn, như thể tôi vừa bán đi trí tuệ và linh hồn cũng như thể xác mình?” Đôi mắt nàng đau đớn, nàng bước gần tới bên chàng, bàn tay nắm chặt lại. “Tại sao ngài lại ở đây?” Hơi thở của nàng hỗn loạn. “Tại sao ngài lại đi theo tôi? Không phải để chúc mừng tôi. Thôi nào, hãy nói bất cứ điều gì ngài muốn-- cười nhạo nếu đó là lý do ngài tới! Tôi không quan tâm rằng ngài phải nói gì, không phải ngài”-- nàng đâm vào ngực chàng-- “hay bắt cứ ai khác!” Nàng lại đánh chàng, nắm tay nàng nện vào bờ ngực rắn chắc của chàng. “Tôi không quan tâm.”

Và rồi đột nhiên nàng ở trong vòng tay chàng, cơ thể nàng run rẩy. Nàng cố gắng thoát ra, nhưng nàng không thể không run lên, và nàng để chàng kéo nàng vào chỗ trú ẩn trong cơ thể to lớn của chàng. Theo bản năng nàng bám chặt lấy chàng, mặt nàng tựa vào chỗ hõm cổ của chàng cho tới khi nàng di chuyển và cảm nhận được hơi ấm của da chàng dưới lớp vải.

Alec ngồi xuống bên bậc thang của tháp pháo, kéo nàng vào trong lòng chàng. “Đó là lý do ta đi theo nàng,” chàng thì thầm, đầu nàng cúi xuống chạm vào nàng khi nàng run rẩy và đưa tay vòng lấy cổ chàng. Nàng nhắm mắt lại thật chặt khi chàng nói những câu không rõ nghĩa vào tai nàng-- âm thanh thật mượt mà, thấp, và dịu dàng, và nhẹ nhàng đến khó tin.

“Ta không thể tìm ra cách nào để kết thúc tình thế đó một cách khôn ngoan,” Sackville vội nói. “Và rồi ta nghĩ, chết tiệt cái lũ già đó đi, nàng ấy chơi rất hay. Tình huống này thật là-- hãy cứ để nàng xử lý nó. Và nàng đã làm rất tốt, Mira, thật tuyệt vời!”

“Tôi muốn cho qua toàn bộ chuyện đó, À, thưa ngài. . . Tôi không muốn chuyện đó lại xảy ra một lần nữa.”

“Tất nhiên, tất nhiên!” Thấy nhẹ nhõm, Sackville rút chiếc khăn mùi soa ra và lau lông mi đã bị ướt. “Thật vui nàng đã thông cảm cho điều đó-- ta không thể chịu nổi có một người phụ nữ không thích ở cùng ta, nàng biết đấy.”

“Tôi hiểu mà,” nàng nói, tặng cho ông một nụ cười. Nàng quay sang phía bàn trang điểm và lôi ra một miếng vải bị rách nát. “Tiện ngài tới đây, tôi vừa tìm được một rễ mandrake cho ngài. Hãy dùng từng ít một--”

“Giờ ta biết liều lượng rồi,” ông nói, vui vẻ cầm lấy miếng vải và bỏ nó vào trong túi. “Ta nghĩ nó có tác dụng, ta thật sự nghĩ vậy đó.”

“Tôi hi vọng là vậy,” nàng đáp, ngẩng đầu lên nghi vấn nhìn ông.

“Nàng chưa từng nói với ai về chuyện này đúng không?” Ông hỏi, đôi mắt có vẻ lo lắng. Ông đã hỏi cùng câu hỏi này cứ khi nào nàng tìm ra được một rễ cây cho ông.

Chỉ trong một giây Mira nhớ ra mình từng buột miệng nói với Alec Falkner-- nhưng chàng sẽ không nhớ phải không? “Không. . . bí mật giữa chúng ta an toàn, thưa ngài.”

“Walter,” Alec hỏi bằng giọng đặt ngón tay lên bệ của binh sĩ, “ông có biết gì về thảo dược không?” Mái tóc của Alec ướt và sáng lên như một con dấu tình tế, những giọt nước vẫn còn đọng trên lông mi của chàng, gương mặt có chút tàn nhang hơi cau mày một chút.

Walter, người đầy tớ trung thành của chàng trong 5 năm qua, dừng lại giữa phòng của Alec. Ông là một quý ông của một quý ông bậc nhất--chăm chỉ, biết cư xử, kín đáo, giỏi che giấu nhưng thì thoảng cũng hài hước. . . và ở cái tuổi 44, ông đủ già để đưa ra lời khuyên khi được hỏi, nhưng cũng đủ trẻ để có sức mạnh đồng hành với một người yêu thích du lịch và không biết mệt mỏi như Alec.

“Thưa ngài,” Walter từ tốn trả lời, “như việc làm vườn, tôi không biết vùng đất ở đâu khi một con ngựa bị ngã.”

“Chết tiệt,” Alec thờ dãi, ừ ừ. “Hãy đưa cho ta một cái khăn tắm chứ.”

“Tuy nhiên,” Walter nói, đưa một chiếc khăn tắm lớn bề mặt khá ráp dưng để lau người, “Tôi thật sự có một ít thông tin kỳ quặc ở đây hoặc ở kia-- ngài

quan tâm để hỏi sao?”

“Sao lại không chứ?” Alec quấn khăn quanh hông và lấy một cái khăn nữa khi chàng bước ra khỏi bồn tắm. “Vậy chính xác thì rễ cây mandrake dùng để làm gì?”

Đột nhiên Walter bắt đầu thấy ngạt thở, cái đầu tròn của ông đỏ lên. Ông thường tự phong mình là hiếm khi cười hay thậm chí hé một nụ cười trừ khi chuyện đó không thể tránh được. Alec quắc mắt trước thái độ khá lạ của Walter. Cuối cùng người đầy tớ cũng có thể kiểm soát được mình, cơ thể nhỏ bé của ông đứng thẳng dậy khi ông trở về với tư thế quen thuộc của mình.

“Ai đó gần đây nói rằng ngài cần nó sao?” Ông ta hỏi thẳng, miệng cong lên.

“Không. Đó chỉ là... thứ ta nghe thấy hôm nọ... và ta chưa từng nghe nói về nó.” Thái độ tối đen của chàng khi chàng mia mai nói thêm, “tận đến bây giờ ta chưa từng nghĩ ngờ những hiểu biết cốt yếu lại không có trong quá trình học của mình.”

“Ngài là người cuối cùng của nước Anh nghe nói tới nó, thưa ngài, vì một lý do đơn giản là ngài không cần tới tác dụng của rễ cây mandrake.”

“Ồ, ngừng ngay việc đứng đó và cười nhạo ta. Nói thẳng ra đi, Walter.”

“Nó thường được dùng cho một người vì một số lý do, tất cả đều liên quan tới... cơ quan sinh sản. Nó có thể tăng cường khả năng sinh sản...”

Ồ, Chúa ơi, Alec nghĩ, ông ta muốn nàng có con của ông ta.

“... hoặc thường hơn,” Walter nói tiếp, “nó được dùng bởi những người đàn ông mong muốn nó chữa bệnh bất lực.”

Mặt Alec cứng đờ.

“Nói thẳng ra,” chàng đã hỏi thêm được vài câu hỏi, “chúng ta đang nói về khái niệm chung của từ bất lực.”

Walter gật đầu xác nhận trước khi tiếp tục công việc của ông trong phòng.

“Cám ơn,” Alec nói, có vẻ nghĩ ngợi trước khi lau đầu. Mira đang chơi trò gì nhỉ? Có thể nào đó là vì như gì chàng vừa nói, Sackville bị bất lực? Hay Mira chỉ là một người một gây bất hòa có tính trước?

“Ta không thể tìm ra cách nào để kết thúc tình thế đó một cách khôn ngoan,” Sackville vội nói. “Và rồi ta nghĩ, chết tiệt cái lũ già đó đi, nàng ấy chơi rất hay. Tình huống này thật là – hãy cứ để nàng xử lý nó. Và nàng đã làm rất tốt, Mira, thật tuyệt vời!”

“Tôi muốn cho qua toàn bộ chuyện đó, À, thưa ngài... Tôi không muốn chuyện đó lại xảy ra một lần nữa.”

“Tất nhiên, tất nhiên!” Thấy nhẹ nhõm, Sackville rút chiếc khăn mùi soa ra và lau lông mi đã bị ướt. “Thật vui nàng đã thông cảm cho điều đó – ta không thể chịu nổi có một người phụ nữ không thích ở cùng ta, nàng biết đấy.”

“Tôi hiểu mà,” nàng nói, tặng cho ông một nụ cười. Nàng quay sang phía bàn trang điểm và lôi ra một miếng vải bị thất nút. “Tiện ngài tới đây, tôi vừa tìm được một rễ mandrake cho ngài. Hãy dùng từng ít một –”

“Giờ ta biết liều lượng rồi,” ông nói, vui vẻ cầm lấy miếng vải và bỏ nó vào trong túi. “Ta nghĩ nó có tác dụng, ta thật sự nghĩ vậy đó.”

“Tôi hi vọng là vậy,” nàng đáp, ngẩng đầu lên nghi vấn nhìn ông.

“Nàng chưa từng nói với ai về chuyện này đúng không?” Ông hỏi, đôi mắt có vẻ lo lắng. Ông đã hỏi cùng câu hỏi này cứ khi nào nàng tìm ra được một rễ cây cho ông.

Chỉ trong một giây Mira nhớ ra mình từng buột miệng nói với Alec Falkner – nhưng chàng sẽ không nhớ phải không? “Không... bí mật giữa chúng ta an toàn, thưa ngài.”

“Walter,” Alec hỏi bằng quơ, đặt ngón tay lên bệ của bình sứ, “ông có biết gì về thảo dược không?” Mái tóc của Alec ướt và sáng lên như một con dấu tinh tế, những giọt nước vẫn còn đọng trên lông mi của chàng, gương mặt có chút tàn nhang hơi cau mày một chút.

Walter, người đầy tớ trung thành của chàng trong 5 năm qua, đứng lại giữa phòng của Alec. Ông là một quý ông của một quý ông bậc nhất – chăm chỉ, biết cư xử, kín đáo, giỏi che giấu nhưng thì thoảng cũng hài hước... và ở cái tuổi 44, ông đủ già để đưa ra lời khuyên khi được hỏi, nhưng cũng đủ trẻ để có sức mạnh đồng hành với một người yêu thích du lịch và không biết mệt mỏi như Alec.

“Thưa ngài,” Walter từ tốn trả lời, “như việc làm vườn, tôi không biết vùng đất ở đâu khi một con ngựa bị ngã.”

“Chết tiệt,” Alec thờ dài, ừ ừ. “Hãy đưa cho ta một cái khăn tắm chứ.”

“Tuy nhiên,” Walter nói, đưa một chiếc khăn tắm lớn bề mặt khá ráp dùng để lau người, “Tôi thật sự có một ít thông tin kỳ quặc ở đây hoặc ở kia – ngài quan tâm để hỏi sao?”

“Sao lại không chứ?” Alec quần khăn quanh hông và lấy một cái khăn nữa khi chàng bước ra khỏi bồn tắm. “Vậy chính xác thì rễ cây mandrake dùng để làm gì?”

Đột nhiên Walter bắt đầu thấy ngạt thở, cái đầu tròn của ông đỏ lên. Ông thường tự phong mình là hiếm khi cười hay thậm chí hé một nụ cười trừ khi chuyện đó không thể tránh được. Alec quắc mắt trước thái độ khá lạ của Walter. Cuối cùng người đầy tớ cũng có thể kiểm soát được mình, cơ thể nhỏ bé của ông đứng thẳng dậy khi ông trở về với tư thế quen thuộc của mình.

“Ai đó gần đây nói rằng ngài cần nó sao?” Ông ta hỏi thẳng, miệng cong lên.

“Không. Đó chỉ là... thứ ta nghe thấy hôm nọ... và ta chưa từng nghe nói về nó.” Thái độ tối đen của chàng khi chàng mĩa mai nói thêm, “tận đến bây giờ ta chưa từng nghĩ ngờ những hiểu biết cốt yếu lại không có trong quá trình học của mình.”

“Ngài là người cuối cùng của nước Anh nghe nói tới nó, thưa ngài, vì một lý do đơn giản là ngài không cần tới tác dụng của rễ cây mandrake.”

“Ồ, ngừng ngay việc đứng đó và cười nhạo ta. Nói thẳng ra đi, Walter.”

“Nó thường được dùng cho một người vì một số lý do, tất cả đều liên quan tới... cơ quan sinh sản. Nó có thể tăng cường khả năng sinh sản...”

Ồ, Chúa ơi, Alec nghĩ, ông ta muốn nàng có con của ông ta.

“... hoặc thường hơn,” Walter nói tiếp, “nó được dùng bởi những người đàn ông mong muốn nó chữa bệnh bất lực.”

Mặt Alec cứng đờ.

“Nói thẳng ra,” chàng đã hỏi thêm được vài câu hỏi, “chúng ta đang nói về khái niệm chung của từ bất lực.”

Walter gật đầu xác nhận trước khi tiếp tục công việc của ông trong phòng.

“Cám ơn,” Alec nói, có vẻ nghĩ ngợi trước khi lau đầu. Mira đang chơi trò gì nhỉ? Có thể nào đó là vì như gì chàng vừa nói, Sackville bị bất lực? Hay Mira chỉ là một người một gây bất hòa có tính trước?

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Mira thấy thật đau lòng khi phải tránh Alec vài ngày sau đó. Nàng không còn đi dạo vào mỗi buổi sáng nữa, dù hoạt động này sẽ nhanh chóng bị ngăn cản vì nhiệt độ giảm xuống vào mùa thu. Ngồi trong nhà bếp, tìm một chỗ vắng trong vườn, hay ngồi trong phòng khách khi nó không có ai, nàng đã thành công khi tạo ra một khoảng cách địa lý giữa nàng và người có sức mạnh khiến nàng bối rối quá dễ dàng. Không may, nàng không thể không nghĩ về chàng liên tục.

Sẽ thật khó để yêu Alec Falkner – đó là sự thật nàng không thể lơ đi. Chàng cuốn hút nàng ở mọi khía cạnh... Nàng thậm chí không để tâm tới tính nóng nảy của chàng, khám phá ra nó còn đi kèm với sự hóm hỉnh của chàng. Dù chàng là người nóng tính, chàng còn có thể dịu dàng. Ý nghĩ chàng thu hút nàng bất chấp bản thân chàng và rằng chàng đã không chọn để muốn nàng, nếu một điều như vậy chỉ là vấn đề của sự chọn lựa. Nàng thường nghĩ tới những giây phút trên bậc thang lên tháp pháp khi chàng ôm nàng, và nàng tự hỏi liệu chàng cũng nghĩ tới nó chứ. Không thể xóa bỏ ám ảnh của chàng với nàng, nàng bắt đầu tìm hiểu thông tin về nàng, thậm chí còn khôn khéo hỏi Sackville.

“Làm sao nàng gặp được cậu ấy?” Sackville nhắc lại khi nàng rót trà cho ông và đưa cho ông một miếng bánh quy ông thích. Ngọn lửa ấm cúng chiếu sáng quanh hai người khi họ ngồi một mình trong phòng khách nhỏ. Gương mặt Sackville đỏ bừng sau một ngày săn bắn, và ông đuổi chân ra trước ngọn lửa. Ông thích nói chuyện băng quơ và thư giãn với một cốc trà pha rượu sau một ngày vất vả. “Đã được gần 7 năm sau một cuộc đi săn... một con quỳ trẻ tóc đen... cậu ta là loại người ta ném một hay hai phát nếu có thể. Chính cậu ta lại là một người lịch sự lặng lẽ biết tha thứ, nhưng cứ khi nào cậu em họ ở cạnh – Holt, người đã chết rồi ấy – cậu ta lại là một người ngang bướng nhất ta từng gặp.”

“Tại sao ngài ấy lại khác đi khi ở cạnh cậu em họ?” Mira hỏi, giọng cô vẫn thận trọng như thường lệ.

“Holt tiếp tục gây áp lực cho cậu ta, nàng biết đấy...” Sackville cười và lắc đầu bất lực. “Trông họ giống nhau đến mức có nhiều người nói đùa – Holt là một nửa tệt của cặp đôi ấy, trong khi Alec là người khá thận trọng. Nhưng ở cùng nhau, họ lại bổ sung cho nhau một cách hoàn hảo.”

“Nhưng ngài có vẻ thích ngài Falkner hơn?”

“Ban đầu ta chẳng thích ai cả. Holt thích theo đuổi phụ nữ hơn là săn bắn. Và Alec và ta bắt đầu tranh cãi ngay từ ngày đầu của cuộc đi săn, về liệu một Westley Richards nghe hai tai hay một Joe Manton thi hiệu quả hơn. Chúng tôi bắt đầu cá xem liệu ai sẽ mang được số lượng lớn những con chim về với tài bắn thiện xạ.”

Mira cười, tưởng tượng hình ảnh một Alec trẻ hơn trong giữa cuộc chiến với Sackville. “Ai đã thắng vậy?”

“Chúng ta so sánh những con số vào cuối cuộc đi săn và nhận ra rằng chúng ta bằng nhau đến chính xác. Đó là khi tình bạn bắt đầu. Sau đó ta nhanh chóng phát hiện ra cậu ấy là một kiến trúc sư tài năng – cậu ấy đã thiết kế lại một phần cung điện này cho ta, nàng biết điều đó chứ?”

Mira thấy ấn tượng với tin ấy. Một kiến trúc sư... có phải Alec đã sở hữu một bản chất kỳ lạ hơn nàng nghĩ lúc đầu không? Sở thích thiết kế chuyển sang những tượng thần Palat cổ điển hay kiến trúc Gothic tuyệt vời? Khi nàng nghĩ đến nhiều chi tiết hơn về điều đó, Sackville nhìn nàng về kỳ cục rồi nói vài điều vô nghĩa về những thiết kế của Falkner, khiến cho Mira nhăn mặt khi nhận ra rằng sự thích thú của nàng còn trở nên rõ ràng hơn. Nàng đã không ý thức được việc nàng đề cập tới tên chàng quá thường xuyên trong hầu hết những cuộc nói chuyện thông thường. Nhưng thực tế phiền toái này được chỉ ra ngay cho nàng trong khi nàng mang trà tới nhà bếp với bà Comfit, và hai chị hầu phòng, Lizze và Tessie.

“Đây là nhóm dân đáng nhất của ngài Sackville từng tới cung điện này,” Lizzie thốt lên, những lọn tóc đỏ cong của cô vểnh khi cô ấy nói. “Một người khác nữa cố gắng đi cùng đường với tôi sáng nay.”

“Hắn ta làm gì?” Tessie, một cô gái tầm 17 tuổi, háo hức hỏi.

“Nhìn lên nhìn xuống tôi khi tôi mang khay thức ăn ngang qua phòng ông ta – chèn vào tôi từ phía sau, và đuổi tôi ở hành lang.”

“Tốt!” Tessie thốt lên.

“Đó là lần thứ ba trong tuần này rồi,” Mira chán nản nói với bà Comfit, người đang lắc đầu bất lực. Bà Comfit là một người khôn ngoan hào hứng, cơ thể bà rắn chắc và tròn lẳn, bề ngoài nhỏ bé, hình ảnh của bà giống với một sinh vật rừng thần thiện.

“Vâng, nhưng đó là những người đàn ông cho cháu, Mira,” người đầu bếp nói. “Sau một tuần với những món ngon, rượu spirit, và cuộc đi săn thú vị, mỗi người lại bắt đầu cảm thấy giống hai người khi anh ta tới đây. Nhưng ta sẽ đồng ý với Lizze, có một đám người dân đáng ở đây nhiều hơn thường lệ.”

Mira hỏi quá thường xuyên. “Lizze, cô có nhớ người nào đặc biệt đã dẫn vào cô sáng nay không?”

“Ngài, sao lại hỏi vậy Mira?” người hầu phòng cho nửa cái bánh nướng có bơ và miếng và nhai cẩn thận.

“Ồ, chỉ... vậy là em sẽ biết nên tránh ai. Một trong số họ... người mà đã lợi dụng tôi... trẻ và... ồ, to lớn và khá điển trai phải không? Có lẽ là tóc đen.”

“Ngài, không... tôi sẽ không phàn nàn về điều đó! Chỉ là một vài ông già mềm mại và trắng như tuyết, và đủ già để làm cha tôi.”

Bà Comfit nhẹ nhàng hỏi, “Mira cháu nghĩ tới ai vậy?”

“Ồ...” Mira đỏ mặt và uống một ngụm trà tươi, nó suýt nữa thì làm nàng bỏng miệng. “Ồ, một người cháu không thể không chú ý tới, công tước của Halminton... ngài Falkner... ngài ấy có đôi mắt lang thang như cháu từng trông thấy. Cháu nghĩ đó là ông ấy. Mọi người hãy cẩn thận với ông ta, Lizzie, và cả cô nữa Tessie! Ông ta không phải là loại đàn ông rất an toàn cho những người ở quanh, và nếu bác biết cháu-“

“Tốt, nếu cô muốn người đó dành cho cô, chỉ việc nói thế,” Lizzie nói, lấy một cái bánh nữa.

“Không, đó không phải thứ cháu muốn nói tới.”

“Cô đã đề cập tới ông ấy nhiều lần rồi, Mira,” Bà Comfit chỉ ra với nụ cười trầm ngâm.

“Không, cháu không có!” Mira chối, ngồi xuống uống trà và phản đối ngay tức thì. “Cháu chưa...” Giọng nàng nhỏ hơn khi nàng nhìn vào ba gương mặt tán thành bên kia bàn. “...chưa mà.”

“Cô có,” Lizzie nói thẳng, và ngay lập tức Tessie xe ngang. “Mira rất ngọt ngào khi nói tới anh ta. Mắt Mira nhìn ngài bá tước –“

“Cô ngậm miệng lại!” Mira đập lại, mắt nàng sáng lên vì cơn giận giữ bất ngờ. “Tôi không thể quan tâm ít hơn tới kẻ hèn hạ ngạo mạn ấy! Tại sao cả hai người dừng việc xía mũi vào chuyện của người khác và để cho tôi yên?” Nàng im bật và đưa tay bịt miệng nàng lại khi nàng nhìn thấy hai người hầu phòng đang sừng sốt đó. “Ôi, tôi xin lỗi... không biết tâm trạng của tôi thế nào nữa. Làm ơn hãy quên điều tôi vừa nói.” Nàng đưa tay xoa trán và nhắm mắt lại. “Cũng tại cơn đau đầu chết tiệt-“

“Các cô gái,” bà Comfit bình tĩnh nói, “đã tới lúc các cô phải xuống dưới kia để tham dự buổi khiêu vũ tối nay. Hãy đi đi trong khi ta nói chuyện với Mira.”

Cầm lấy những chiếc bánh cuối cùng và bỏ chúng vào túi áo, Lizzie và Tessie nhìn Mira kiêu tha thứ và chạy ra khỏi phòng cùng với những tiếng cười và những lời thì thầm.

Bà Comfit nói, “Bây giờ, Mira, ta nghĩ ta cần nói chuyện với cháu. Ta biết cháu thường tới chỗ bà Daniel khi cháu cần ai đó nói chuyện, nhưng bà ấy quá bận và ta cũng gần được như bà ấy trong chuyện-“

“Cháu không cần nói chuyện,” Mira nói, gồng đầu lên cánh tay. Giọng nàng như bị nghẹn lại khi nàng nói tiếp. “Bà nên nghĩ tới điều tồi tệ nhất của cháu nếu cháu nói với bà.”

Bà Comfit cười ảm áp. “Ta biết cháu có chuyện gì đó với ngài Falkner, và cũng không lấy làm ngạc nhiên khi cháu dỗi theo một người đàn ông đẹp trai, không phải ở cái tuổi 20 – cháu không còn là một cô bé hai năm trước nữa, Mira – và người đàn bà cần có một người đàn ông, bản thân họ cũng có nhiều rắc rối. Cháu đã từng ngủ với ngài ấy chưa? Chỉ có vậy thôi sao?”

Thấy không thoải mái trước sự thẳng thắn của người đầu bếp, Mira gần như nổ tung vì phản kháng. “Làm thế nào bà có thể nói như vậy? Sao bà hỏi cháu vậy, khi biết rằng cháu là... của ngài Sackville?”

“Aaaa...” Bà Comfit kéo dài nguyên âm ấy thật chậm rãi, vẻ mặt của bà vừa nhăn nhó vừa khiển trách. “Giờ này thì cháu nên biết, Mira, những người phục vụ ở đây còn tệ hơn một gia đình – chúng ta biết nhiều hơn, chúng ta thông minh hơn. Cháu nghĩ là Percy không biết chuyện gì đã xảy ra những năm vừa qua phải không? Cháu nghĩ rằng bà Daniel không biết sao? Cháu nghĩ là ta không biết đúng không? Hãy trung thực chỉ một lần thôi cháu yêu, và ngừng dùng mảnh khoe của cháu trong một phút thôi.” “Mảnh khoe gì cơ?” Nàng hỏi, cố gắng tuyệt vọng để gương mặt mình không thể hiện sự thật.

“Mira, cháu nghĩ là chúng ta đều bị lừa với chuyện ngài Sackville đi lên phòng cháu sao? Ông ấy là một quý ông đáng kính, nhưng ông ấy có những vấn đề của mình, và không thể che giấu được những vấn đề loại ấy. Và ta đoán thỏa thuận giữa hai người được cho là vẫn được giữ kín... nhưng rõ ràng hai người chỉ đang đóng kịch thôi.”

“Điều gì khiến bà nghĩ vậy?”

“Những cái khăn trải giường, chỉ cần một thứ thôi. Chắc là cháu là một cô gái ngây thơ, nếu cháu không biết rằng những cái khăn trải giường đó bị lấy đi mọi lúc. Bà Daniel đã thu thập những chiếc khăn trải giường của cả phòng cháu và phòng Sackville, và tất cả rất sạch sẽ và đẹp đẽ như cháu biết... và trừ khi cháu đứng hoặc ở trên sàn nhà –“

“Ôi, làm ơn!” Mira hét lên, bịt cả hai tai lại. “Đừng nói thêm gì nữa.”

“Đó là điều ta đã nghĩ tới,” bà Comfit nói, gạt đầu miễn cưỡng. “Giờ, hãy ra ngoài nghỉ ngơi đi. Cháu đã đủ khôn khổ với ngài bá tước của cháu rồi.”

Mira thở dài, chống tay lên trán. “Ngài ấy đâu phải là của cháu. Không còn gì để nói cả. Ngài ấy ghét cháu.”

“Cháu yêu, không có người đàn ông nào còn sống mà lại có thể ghét cháu.”

Mira khẳng khái. “Có đấy ạ. Và cháu nghĩ đầu tiên là cháu ghét ngài ấy... nhưng cháu đã nghĩ về ngài ấy mọi lúc và cháu tưởng tượng tới những chuyện như... ôi, chuyện đó quá linh tinh. Khi ngài ấy cười với cháu, cháu có cảm giác rất lạ, nóng và lạnh rồi run lên. Ngài ấy giống như một căn bệnh chết người ấy! Và không, cháu không lên giường với ngài ấy – theo cái cách ngài ấy thi thoảng thể hiện, cháu thậm chí không nghĩ là ngài ấy cho phép bản thân ham muốn cháu! Nhưng...” Giọng nàng như tiếng thì thầm. “Ngài ấy đã ôm cháu... thật chặt... và cháu quên mọi chuyện ngoại trừ ngài ấy. Và thứ duy nhất cháu có thể nghĩ tới khi cháu ở gần ngài ấy là nói gì đó khiến cho ngài ấy tức giận...” Nàng thở dài và đoạn độc thoại thương tâm kết thúc bằng một sự quan sát ừ ừ, “Cháu nghĩ là cháu rất quan tâm tới ngài ấy.” Bà Comfit nói giữ sự tỉnh lặng của nhà bếp. “Chúa phù hộ cho cháu. Cháu không phải là người đầu tiên, và cũng không phải là người cuối cùng. Mira.”

“Biết được chuyện đó cũng không giúp gì cho cháu. Cháu bị gắn chặt với ngài Sackville, và ngài Falkner thì nghĩ cháu là tình nhân của bạn ngài ấy.”

“Vậy hãy giải thoát chính mình! Hãy tự nói với mình: Tương lai nếu ở đây cháu sẽ được gì? Cháu đang ở độ tuổi tận hưởng cuộc sống, là một người tình thật sự, hay một người vợ của một người đàn ông tốt, và làm thế nào cháu có thể gặp được một người đàn ông khi cháu đóng vai người đàn bà của Sackville? Cháu sẽ trở thành một câu chuyện đáng buồn nhất đó Mira... nhưng lúc nào đó cháu phải bỏ đi để tìm kiếm cuộc sống của chính cháu.”

“Cháu biết điều đó,” Mira buồn bã nói. “Nhưng rất khó để bỏ đi.” Nàng đã rời khỏi quá nhiều nơi rồi, và nàng tự hỏi liệu nàng có thể rời đi được nữa không. Nàng đã mất đi sức mạnh nhờ bất chính nàng một lần rồi đúng không? Sớm muộn gì nàng cũng phải làm thế. Sackville sẽ không muốn nàng ở đây mãi mãi.

“Vậy đừng bỏ đi một mình,” bà Comfit thúc giục nàng, mắt bà sáng lên vì tình yêu và lòng thương cảm. “Có lẽ khi ngài công tước của cháu đi, cháu nên đề nghị ngài ấy mang cháu theo cùng.”

Họ đi bộ đi săn, nhằm những con gà gô to béo và đám gà lỏ đỏ lẩn quẩn trong rừng. Alec không bắn trúng con nào trong cả buổi sáng, khiến cho những người tận tụy bấy giờ ghen tị với tài thiện xạ của chàng cảm thấy vui với chàng. Khi chàng bỏ mũ ra và lấy tay lau trán, một cơn gió nhẹ làm rối tóc chàng. Chàng đột nhiên thấy bức mình với chuyện đi săn. Sự lờ cuốn của việc săn bắn phần nào khiến chàng thấy chán nản, và tìm chàng không còn chú tâm gì tới môn thể thao này nữa. Tâm trí chàng tiếp tục quay trở lại với chủ đề dai dẳng của nó, và chàng hoàn toàn bị chiếm đóng với việc nghĩ cách kết thúc tình huống điên rồ này. Chưa từng cho phép một chuyện nào găm nhám chàng lâu như vậy, Alec đi đến kết luận rằng chàng phải nhanh chóng đưa ra một quyết định. Chàng sẽ không cho phép lý do của chàng bị hủy hoại bởi một thiếu nữ mắt đen với nụ cười trên choker.

Nhưng loại quyết định nào có thể khiến chàng quan tâm tới Mira? Chàng bắt đầu kiểm tra từng khả năng một. Đem nàng đi thật xa hay đưa nàng tới những căn hộ của chàng ở Luân Đôn... thẳng thắn nói chuyện với Sackville về nàng... quyến rũ nàng và rồi để nàng sống ở một trong những dinh cơ nhỏ thuận tiện của chàng, nằm rải rác giữa những tài sản của nhà Falkner... hay có lẽ chàng nên đưa nàng ra nước ngoài, sống một thời gian dài ở Pháp, nếu đó là điều nàng muốn. Dù phải làm gì, chàng cũng phải tìm ra một cách có được nàng thậm chí nếu có đánh đổi bằng tính mạng của chàng với Sackville, thậm chí nếu chàng phải hi sinh một trong những phẩm chất còn lại của chàng, lòng trung thành. Chàng không biết mất bao lâu thì sự si mê của chàng dành cho Mira sẽ bị phai nhạt, nhưng Alec không định để mình không được hài lòng trong khi nó kéo dài. Có lẽ chàng đã có thể giả vờ là một quý ông và để Mira một mình nếu nàng để cho chàng thấy những dấu hiệu hạnh phúc khi nàng ở cùng Sackville. Nhưng nàng không hạnh phúc hay nàng sẽ không phải dính chặt lấy chàng trong đêm đó, nàng cũng sẽ không nói với chàng một cách háo hức khi chàng đi ngang qua nàng trong những lần cười đùa buổi sáng. Nàng không hạnh phúc... chàng có thể cảm nhận ra điều đó trong mắt nàng mỗi khi chàng nhìn nàng.

“Falkner, cậu đang vui vẻ trong thế giới của chính cậu phải không, người bạn cũ?”

Kíp Sanborn, một chàng trai trẻ tuổi đang cao lừng ở tuổi 24, vững bước tiến đến. Từ khi bữa tiệc ở nhà Sackville bắt đầu 2 tuần trước, Sanborn ngày nào cũng say xỉn. Đây là lần đầu tiên gã này tham gia săn bắn, và cậu ta đã ngập dài suốt cả buổi toàn mùi rượu khi cầm một khẩu súng. Alec nheo mắt nhìn cậu ta, nghĩ rằng chắc là cả tuần sẽ vui vẻ nếu bắt cậu ta ngừng uống rượu.

“Đến để nạp đạn,” Sanborn nói, đặt một đồng thiết bị nhỏ xuống và liếc xuống một đồng nhỏ trước khi chọn một bộ nạp đạn bằng thép rồi nạp vào 1 hay 2 viên đạn.

“Sanborn,” Alec chán nản hỏi, “Tôi biết Sackville đã nói với anh —“

“Sackville à?” Sanborn ngắt lời chàng, nhặt lên một gói bột. “Ồ, ừ... luôn nghe Sack. Những gã thủ đồ —“

“Không nghi ngờ gì nữa. Tôi biết là ông ấy đã bảo anh lấy chiếc bánh sandwich và một ly rượu brandy cứ khi nào anh lo lắng... nhưng bằng cả lòng kính trọng và quan tâm, tôi muốn khuyên anh rằng anh nên giữ chiếc bánh và cả chỗ rượu của anh nữa thật chặt trong lúc cậu ở bên cạnh tôi.”

“Hãy giữ vững những dây thần kinh nào,” Sanborn trả lời, bận rộn bỏ cái thông lòng súng lên cái súng nặng 5 pao.

“Tôi không quan tâm đến những giây thần kinh,” Alec lười biếng đội mũ và kéo nó xuống trán. “Mục đích mới là thứ tôi quan tâm đến.” “Chẳng có gì phải lo lắng. Không có gì —“ Sanborn nhiệt tình trấn an chàng, và rồi mắt cậu ta sáng nên khi một trò chơi mới hiện ra và một đàn chim bay vút lên phía trước.

“Đội đã,” Alec bộp lại, tức thì nhận ra rằng Sanborn đã không để túi đựng thuốc nổ lên mặt đất. “Đừng bắn, đồ ngốc- chỗ bo—“

Khi chàng bắt đầu chạy về phía gã nửa say xỉn ấy, Alec nghe thấy cậu ta đã bắn. Túi đựng thuốc nổ nổ tung. Một tiếng nổ mạnh khiến Alec ngã xuống đất, một luồng sáng theo sau và khiến lỗ tai chàng rung lên. Sững sờ, chàng nằm im trên đất, không còn ý thức được mặt đất lạnh bên dưới má chàng và tiếng la hét của những người đàn ông khác khi họ nhận ra có chuyện gì đó. Đôi mắt anh hơi mờ ra. “Sanborn?” Chàng nói, tai chàng bị ù đi đến mức chàng không nghe thấy câu trả lời, và rồi một đám mây đen dường như nhắm chìm chàng.

Mira cúi xuống đọc sách, chân nàng khoanh lại khi chàng ngồi trên chiếc ghế sofa sang trọng trong căn phòng thêu. Nàng có thể nghe thấy tiếng những người đàn ông trở về sau cuộc đi săn và những người đàn bà quay lại sau cuộc đi dạo, tiếng bước chân của họ vang lên bên cánh cửa đã khép. Chuyển sang một tư thế thoải mái hơn, nàng không để ý gì tới tiếng ồn của họ, beets rằng họ háo hức trở về phòng và thay đồ để ăn tối, không vị khách nào của Sackville sẽ vào đây. Nàng lặng lẽ tập trung vào cuốn sách nàng đang đọc tận đến khi hơn một giờ sau trôi qua và nàng nghe thấy tiếng bát đĩa của bữa tối. Tất cả họ lại trong phòng ăn, Mira đoán thế, và gấp sách lại rồi đứng dậy và vươn vai.

Cánh cửa phòng khách có hé một chút, chiếc mũ vải màu trắng quen thuộc của người hầu phòng sáng lên khi một người phụ nữ trẻ chạy qua cửa.

“Tessie à?” Mira tò mò gọi, và người đội mũ vải đã chạy vào trong phòng.

“Ồ, tôi hi vọng cô đã ở đó.”

“Không phải cô sắp phục vụ bữa tối sao?”

“Tôi phải kể với cô... tất cả họ đều nói chuyện và nó, và tôi lén chạy ra ngoài, nhanh như có thể, khi tôi nghe thấy nó.”

“Nghe thấy gì?”

“Họ gặp phải một tai nạn ở khu săn bắn hôm nay, một vụ nổ, một người bị thương và một cái cưa gỗ được gọi tới—“

“Họ gọi bác sĩ à?” Mira nói, nhắm mày. “Chúa ơi, tôi sẽ cá là người đàn ông tội nghiệp đó chảy nhiều máu lắm.”

“Không biết... nhưng đây là phần thu vị nhất. Lizzie bảo tôi nói với cô rằng cô ấy nghĩ có lẽ công tước của cô là người bị nổ.”

Cuốn sách thành linh rơi xuống sàn. Tay Mira đưa lên má, và rồi nàng đỏ mặt khi Tessie nói tiếng gì đó. Nàng chạy lên chỗ cầu thang, dùng chiếc lan can để chống đỡ cho mình nhanh hơn khi chân nàng tựa vào tay vịn cầu thang.

“Cậu có chắc là cậu ổn không?” Walter lo lắng hỏi khi Alec nằm trên giường với một tiếng nói biết ơn. “Rất tốt,” là tiếng trả lời của chàng. Alec ngẩng đầu lên nói thêm “Chỉ một thôi. May tôi vừa kịp thoát.”

“Không bị thương chứ?”

“Không, theo như Clara Ellesmere. Ngay khi chúng tôi tới, cô ta ôm chặt lấy tôi, nói là cần chăm sóc tôi tới khi khỏe lại.” Chàng cười chế nhạo. “Một cô y tá.”

“Tôi không thể tưởng tượng rằng cô ta sẽ cho phép ngài ngủ nhiều,” Walter thừa nhận. “Và tiện nói đến việc ngủ, ngài định nghỉ ngơi trong bao lâu?”

“Chỉ một tiếng thôi,” Alec nói, quay lưng lại và đưa tay lên gối đầu. “Tôi cần yên tĩnh. Tôi có chuyện cần phải nghĩ, và chuyện cứ rối tung lên như những

sợi mì – chúa ơi, đúng là một ngày dài vô tận. Tôi hi vọng Sanborn sẽ tốt hơn.”

“Thầy thuốc đang chăm sóc cậu ta. Vài vết bong, đau nhưng không nghiêm trọng nếu được chăm sóc cẩn thận.” Walter mỉm cười hài hước. “Tôi vừa thờ phào vừa ngạc nhiên khi ngài không bị thương. Những tên gốc và say xin như Sanborn còn nguy hiểm hơn những người khác nhiều.” Người đầy tớ dừng lại và xem xét chân với thái độ nghi ngờ. “Ngài có chắc là ngài không muốn tắm trước khi ngủ không?”

“Tắm và ăn khi ta thức dậy. Giờ đây ta không thể di chuyển để cứu chính mình.”

“Tuy nhiên ngài đã bỏ lại nhiều người trong số họ.” Walter nói, rồi rời khỏi phòng.

Trong ánh đèn tĩnh lặng, không có gì dịch chuyển ngoại trừ bóng con bướm đêm bên cửa sổ. Alec ngáp dài và nhắm mắt lại, ánh đèn vàng ảm áp chiếu lên chàng như dịu dàng mát xa. Con buồn ngủ nhún chìm chàng và cơ thể chàng thả lỏng.

Mira đến bên cửa phòng Alec và dừng nhanh trước nó, tim nàng đập mạnh. Nàng gần như sợ khi phát hiện ra chàng là người bị thương, vì nàng biết những kiểu tai nạn thường xảy ra trong một cuộc đi săn – từ chuyện cơ thể tan tành tới việc bị mất một bàn tay hay một bàn chân, thuốc súng có khả năng gây ra những vụ nổ nhỏ, thi thoảng chỉ vì chỗ nứt nhỏ trên cái nắp. Làm ơn đừng để nó nghiêm trọng nhé. Lời cầu nguyện nho nhỏ đó hiện lên trong tâm trí nàng, và nàng nhẹ nhàng gõ cửa. Không có câu trả lời. Nàng xoay ổ khóa và nhìn vào trong, căn môi khi nhìn thấy anh nằm trên giường. Nàng đã không nhận ra chỉ nhìn thấy anh đau đớn có thể ảnh hưởng tới nàng tới vậy.

“Ngài Fakner?” Nàng thì thầm, đi vào trong phòng và tới phía chàng. Trông chàng trẻ hơn lúc chàng tỉnh, gương mặt thư thái của chàng đã mất đi vẻ giễu cợt thường lệ, cái miệng thẳng răn chắc trở nên mềm mại, đôi lông mày đen giãn ra phía trên gò má. Mùi thuốc và khói súng vẫn ở bên người chàng, một vài vết đen xuất hiện trên da nàng. Mira không nhìn thấy vết máu hay vết băng bó – đó có nghĩa là nội thương sao? Nàng nhận ra bản thân nàng người không bao giờ cho phép mình khóc, lại gần rơi lệ. Đôi mắt trống rỗng nhìn chàng, Mira ngồi lên cạnh giường và nghiêng người về phía cơ thể răn chắc của chàng. Dưới ánh đèn vàng mờ ảo nàng không thể nhận ra sắc mặt của chàng có bình thường hay không. Nếu họ làm chàng chảy máu nàng sẽ tìm được cách để giết gã thầy thuốc say xin đó! Nàng bực bội nghĩ, lo lắng kiểm tra phía cổ chàng.

Alec xoay người vì cái chạm của chàng, phát ra một âm thanh ngái ngủ. Mắt chàng chậm chạp mở ra, bờ vai rộng cứng lên lúc duỗi thẳng ra.

“Mira?”

Nàng đưa tay chạm vào trán chàng, đo nhiệt độ cơ thể của chàng.

“Tôi nghi nói hôm nay ngài gặp tai nạn,” nàng thì thầm. “Sao không có ai ở cùng ngài?” Đôi mắt trong như mù thua của nàng đầy vẻ quan tâm, cái chạm của nàng quá dịu dàng tới mức nàng đã vuốt những sợi tóc vương trên trán chàng ra, khiến Alec cứ nghĩ là chàng vẫn còn đang ngủ, đang trong giấc mơ.

“Ta ư? Ai đã nói với nàng–“

“Ngài có sao không?”

Dù tâm trí còn chưa tỉnh cho lắm, nhưng Alec chỉ mất chút thời gian có thể kết luận được là bất cứ vết thương nào của chàng cũng đáng vì có nàng chăm sóc vuốt ve chàng. Thật đáng tiếc nếu chàng không tận dụng cơ hội này.

Mùi hương thoang thoang của nàng khiến Alec hít một hơi thật sâu. Rất cẩn thận chàng đặt bàn tay vào chỗ đuôi tóc của nàng và đưa tay vào chỗ tóc dây áy. “Ngài Falkner? Ngài có đau ở đâu không?” Nàng hỏi, mắt dán chặt vào nàng.

“Có... Chúa ơi, có.”

“Đâu vậy?”

“Ta không biết chính xác...”

“Ông thầy lang đã xem bệnh cho ngài chưa?”

“Chưa.”

“À... vậy ngài vẫn còn hi vọng,” nàng nói, che giấu sự lo lắng của nàng với vẻ hài hước. Alec khẽ mỉm cười.

“Ta cho là nàng không đánh giá cao ông ta đúng không?”

“Cách chữa bệnh của ông ta như tội phạm ấy... đừng để ông ta làm gì cho ngài, ngài hiểu không?”

“Vậy trừ khi nàng muốn để vết thương của ta không bị giám sát, thì nàng nên chăm sóc chúng,” chàng nói, cời áo ra. Sau đó cố gắng cời chiếc cúc đầu tiên, nàng nằm xuống để tay lên gối.

“Đây, đừng cử động,” Mira dỗ dành, tim nàng lỡ mất một nhịp khi nàng chứng kiến cơn đau của chàng. Nàng sẽ từ bỏ tiền mua chuộc của cả một đức vua chỉ để có thể ôm và xoa dịu chàng, hôn lông mi của chàng và vuốt ve mớ tóc rối của chàng. Nàng cẩn thận cời từng cúc áo của chàng và kéo nó mở rộng ra. Hình ảnh mà nàng nhìn thấy không phải là điều nàng mong đợi. Không có vết đạn hay vết cắt nào... không vết bong... thậm chí không có vết bầm nào! Cơ thể chàng sạch sẽ và có màu nâu, khá đẹp, bụng chàng có các bắp cơ, ngực chàng thì có một chút lông đen. Tính đến những vết thương

không thể đếm được nàng đã nhìn thấy trên ngực trần của nhiều người đàn ông, nhưng không ai có ngực đẹp như chàng. Không người đàn ông nào có khả năng khỏe mạnh như thế này! Nàng ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt sáng của chàng, đôi mắt tặng cho nàng nụ cười trêu đùa.

“Chúa ơi!” Nàng tức giận thốt lên, đánh vào ngực chàng. “Ngài là đồ xấu xa. Ngài đâu có bị thương gì đâu – nhỡ ra ngài phải bị bắn.”

Giống như mèo lười chuyển sang hành động, Alec nắm lấy cổ tay của nàng và xoay người, khiến nàng nằm dưới người chàng. Nàng tiếp tục tấn công chàng với một thứ ngôn ngữ mạnh nhất mà chàng từng biết từ một người phụ nữ, một phần nào chàng thấy mình phải đối mặt với định mệnh đau đớn. . . nằng chừ chàng cho tới khi cả hai bị ngạt thở, nàng thì vì tức giận, còn chàng vì cười.

“Ta không thể không làm thế,” Alec nói, vui vẻ khi chàng giữ chặt tay nàng kéo lên phía trên đầu nàng và cố chống lại cơn bạo lực của nàng. “Chỉ là ta không thể. . . Mira. . . chỉ đợi chút. . .nàng không thật sự đổ lỗi cho ta, hãy thừa nhận điều đó đi.”

“Ngài thật không biết xấu hổ,” nàng đập lại, chống lại chàng và cố gắng nói vào tai chàng. “Sao ngài dám giả vờ là Abram khi tôi thì. . . Ngài đồ độc ác, ma cô, xấu xa. . .”

Khi nàng nghĩ tới thương tổn về nhân cách và tổ tiên của chàng, một cái huy chương vàng lắc lư trên cổ chàng, và đã nằm trên ngực nàng. Nó khá ấm nhờ da chàng, nằm ngay hõm giữa hai bờ ngực của nàng, và đốt cháy nàng y như rượu brand. Mira không chú ý tới nó, vì đã cố tập trung sức lực vào cổ tay để có thể thoát khỏi chàng. Nàng nhìn chăm chăm vào mắt chàng, đôi mắt đang sáng lên tội lỗi. Rất lâu rồi chưa có ai trêu nàng như vậy, lâu rồi chưa có ai khuyến khích nàng chơi đùa. Đột nhiên nàng phá lên cười, thực tế là chàng đã bỏ nhào xuống ngay tức thì.

“Đây, Nàng vừa cười –“

“Tôi không cười!” Mira nóng nảy chống đối, cố gắng bỏ dậy và mất hết sức lực vì một trận cười khác. Nàng từ bỏ cố gắng giữ lấy cơn giận của nàng khi vai nàng run lên vì cười. “Tôi nghĩ là ngài đã chết rồi! Tôi không biết ngài lại là một diễn viên tài năng đến thế.”

“Tất cả người nhà Falkner đều giỏi giả bệnh – đó là cách duy nhất chúng ta có thể trốn học.”

“Ngài chắc phải là một cậu bé kinh khủng.”

“Rất có khả năng,” Alec cười với nàng. “Nhưng ta là đứa con yêu quý của mẹ ta.”

Nàng cười tới mức không thở nổi, lắc đầu với chàng. “Ngài đúng là không tương.” Nàng ngước lên nhìn chàng, không thể thấy mình mềm lòng vì quan tâm. “Nhưng. . . ngài không thật sự bị thương, đúng không? Hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy? Quần áo của ngài bẩn thỉu, và ngài có mùi thuốc súng –“

“Thuốc súng của Sanborn nổ tung khi ta ở cạnh. Ta đã được thông báo là cậu ta ổn, chỉ bị thương một chút, nhưng đã có người chăm sóc rồi.”

“Có lẽ em nên xem em có thể làm gì giúp cậu ta,” nàng nói, cố gắng bỏ khỏi giường, nhưng Alec ấn nàng xuống an toàn hơn, mái tóc đen như than của chàng xoa xuống trán. Mira nhăn mặt khi biết chàng dễ dàng giữ nàng nằm yên thế nào – nàng có thể chống lại bằng cả sức lực để trốn thoát và chàng cũng không thấy ấn tượng gì.

“Ta cần chăm sóc nhiều hơn cậu ta.”

“Ngài chỉ cần nghỉ ngơi một chút. . . và ở thật lâu với xà bông và nước,” nàng nói, kéo tay lại, bằng chút sức mạnh gia tăng dần. “Ngài sẽ an toàn khi để em đi bây giờ. Em sẽ không đánh chàng nữa.”

“Làm sao ta dám chắc?” Nàng nói, vẫn giữ chặt cổ tay nàng. Không dễ dàng gì nàng trượt xuống dưới chàng, nhận ra lần đầu tiên nàng thấy bất lực dưới cơ thể chàng.

“Ngài Falkner –“

“Gọi ta là Alec,” nàng sửa lại, nhìn vào đôi mắt xám tối đen lại của nàng, gương mặt chàng hoàn toàn nghiêm túc.

“Em không thể gọi ngài như vậy.”

“Ta sẽ không để nàng đi cho tới khi nàng làm thế.”

“Ngài luôn dùng sức mạnh thể xác để làm theo ý ngài sao?”

“Với nàng, đó là cách tiện lợi nhất.”

“Alec,” nàng ngoan ngoãn gọi, cố kéo mình ra. . . nhưng chàng vẫn giữ chặt nàng trên giường. Cơ thể họ bên nhau quá thân mật, ngực chàng áp vào ngực nàng, một bên đùi cơ bắp của chàng đặt giữa hai đùi nàng. Chàng có mùi mồ hôi, mùi ngựa, và mùi khói, mùi hương đơn giản khiến cho bản thân nàng run rẩy tận sâu trong lòng. “Alec, làm ơn. . .”, nàng nói, quay mặt đi. Cổ tay nàng được giữ bằng một tay của chàng, trong khi bàn tay khác giữ lấy cằm nàng và quay mặt nàng lại. Nàng run lên, nhắm mắt lại từ chối thậm chí khi tim nàng đập không ngừng và da nàng đỏ lên vì nóng. “Đừng,” nàng yếu ớt phản đối.

“Nàng có biết vì sao ta không thể để nàng đi không Mira?” Giọng nàng ngọt ngào và trầm trầm, vang lên bên tai nàng. Nàng như nghẹt thở khi chàng hôn lên chỗ mềm mại bên gáy nàng. . . nàng cảm nhận được môi chàng như đi xuyên vào cơ thể nàng. “Nàng đã có ý vì ta,” Alec thì thầm, hôn lên trán nàng

và đôi lông mi mỏng manh của nàng. “Nàng thuộc về ta hơn là nàng sẽ thuộc về Sackville... ta muốn nàng hơn ông ta có thể. Có điều gì đó về nàng cuốn hút ta, một thứ mà ta không thể kháng cự lại. Ta không biết nó là gì, ta không biết vì sao nàng có thể làm thế với ta... nhưng nàng cũng cảm nhận được. Nàng biết rõ như ta là chúng ta cuối cùng sẽ ở cùng nhau, dù nàng cố gắng kháng cự thế nào.”

Ngón tay cái của chàng nhẹ nhàng vuốt ve môi dưới của nàng. Hơi ẩm bắt đầu hình thành trong miệng nàng, và nàng nuốt nước bọt, môi nàng run lên trước cái chạm của ngón tay nàng. Ánh mắt lấp lánh của Alec không để lỡ gì cả, miệng chàng hơi cong lên nơi khoe môi. Ngón tay của chàng chậm chậm lướt trên cằm nàng, rồi xuống cổ, vuốt ve làn da gợn cảm của nàng. Chàng vẽ thành một vòng tròn qua cổ nàng, quan sát đôi mắt nàng mở rộng ra, cổ tình nhìn chăm chăm vào nàng tận tới khi hơi thở của nàng gấp hơn và ngực nàng tình nguyện nâng lên hướng về ngực chàng.

“Em là một thứ mới lạ với ngài,” nàng nói, bất ngờ trước giọng nói khàn khàn của nàng. “Đó là lý do... ngài muốn em.”

“Đầu tiên ta cũng nghĩ thế.”

“Đó là chỉ vì em là tình nhân của bạn ngài,” nàng nói, cẩn thận cố gắng khiến chàng nổi giận. “Điều đó khiến chàng háo hức, cảm giác như ăn được trái cấm vậy.”

Miệng chàng nhàn nhã vuốt ve miệng nàng, dịu dàng và đòi hỏi. Mira hoàn toàn bất động dưới chàng, người căng thẳng vì bối rối và hoảng loạn bất ngờ. Môi nàng mềm mại nhưng không đáp trả. Alec cũng không vội vàng nhắm nháp môi trên của nàng, rồi môi dưới, kiên nhẫn như thể chàng định dùng cả đời ôm nàng, và khi miệng chàng treu đùa trên miệng nàng bằng hơi ẩm quyến rũ, ngọn lửa cháy lên trong nàng. Nàng rên rỉ và cố gắng di chuyển thoát khỏi chàng, nhưng sức nặng của chàng ấn nàng xuống giường, giữ nàng bên dưới. Không thể nào... thật không thể chống lại chàng khi nàng muốn chàng quá nhiều. Thở hổn hển, nàng đầu hàng trước nụ hôn nóng bỏng đòi hỏi của chàng, cho phép môi chàng tách môi nàng ra.

Chàng thả cổ tay nàng ra để kéo nàng lại gần hơn, đặt một tay đỡ lấy đầu nàng. Đôi môi mềm mại của nàng bám chặt lấy môi chàng, tìm kiếm hơi ẩm và hương vị của chàng. Lưỡi chàng vuốt ve lưỡi nàng, và nàng run rẩy, đáp lại chàng nhiệt tình khi ham muốn nhấn chìm nàng, và khiến cho mạch máu của nàng như căng lên. Nàng chưa từng tưởng tượng ra một ham muốn mạnh mẽ như thế có thể tồn tại, cấp bách hơn cả đói khát. Tách miệng chàng ra, Alec nhìn xuống nàng, đôi mắt say mê của chàng tràn đầy lời hứa hẹn.

“Ta luôn luôn có thể chống lại được cám dỗ,” chàng thì thầm, hôn khoe miệng nàng và rồi khoe miệng còn lại, “trước khi gặp nàng. Trước khi gặp nàng...” Chàng cướp đi hơi thở ngắn ngủi của nàng khi chàng lại hôn nàng, bàn tay to lớn của chàng trượt lên người nàng đầy chiếm hữu, khum lấy chỗ vải bao phủ ngực nàng, vuốt ve tận tới khi chàng cảm nhận được đầu nhũ hoa cứng lại dưới lớp vải mềm mại. Mira rên rỉ, nhướng người lên trước cái động chạm hiểu biết ấy, cơ thể nàng nóng như lửa. Những cái bóng trong căn phòng dường như tụ lại quanh nàng, và nàng chìm sâu hơn vào trong bóng tối... và đó không phải đêm đen lạnh lẽo, nó nóng bỏng và run rẩy với những khoái cảm mạnh mẽ. Mắt nàng bỗng mờ ra và nàng nhìn thấy nét lông lánh vàng của da chàng, những ngón tay thanh mảnh của nàng luồn vào mái tóc đen của chàng... đầu nàng hơi lùi lại khi miệng chàng chuyển tới cổ nàng, và suy nghĩ duy nhất giữ cho đầu óc nàng tỉnh táo là nàng sẽ chết nếu chàng dừng lại. “Alec...” nàng thì thầm, tay nàng vuốt ve vai chàng, và nàng cảm nhận cơ bắp của chàng cứng lại.

“Chúa ơi, ta đang làm gì thế này?” Chàng thốt lên. Chàng vội vã thoát khỏi cổ họng nàng và hít một hơi thật sâu, lắc đầu như thể cố xóa bỏ nó. “Không phải bây giờ,” chàng nói, dường như thấy khó nói chuyện. “Không có thời gian... chết tiệt, ta sẽ không thể đề lần đầu tiên lại gặp gấp quá.”

Nháy mắt lo lắng, Mira thả lỏng hai cánh tay quanh cổ anh, run lên vì cảm giác bối rối nàng từng gặp trong đời. Nàng chậm chậm lấy lại cảm giác, nhận ra bản thân đã để nàng làm gì – khuyến khích chàng làm gì. Nàng khó có thể tin rằng nàng đã là lời đáp lại chàng thế nào. Chàng sở hữu loại phép thuật nguy hiểm nào vậy?

“Không bao giờ,” nàng nói, giọng nàng run lên. “Bon Dieu, qu’est-ce que j’ai fait?... Sao mình có thể... à, hãy để tôi đi!” Nàng xoay người ra khỏi chàng và khéo léo nhảy khỏi giường, tay nàng đưa lên tới ngực để giữ cho hơi thở ổn định lại. Alec lăn người sang một bên để nhìn nàng, chống người bằng khuỷu tay. Cơ thể to lớn của chàng trải dài trên giường, giống như một con bả đen đang tỏa sáng.

“Trông nàng có vẻ khiếp sợ,” chàng bình tĩnh quan sát. Dù miệng chàng hiện lên nụ cười hài lòng, mắt chàng vẫn ám áp với tia sáng yêu thương. “Chắc nàng chưa từng như thế này khi ở cùng Sackville đúng không?”

“Tôi không khiếp sợ,” nàng nói, tiếng nói đặc giọng Pháp. Alec cười trước tiếng nói ấy. “Tôi... tôi kinh tởm,” nàng nói kịch liệt. “Và tôi không muốn gì hơn là không bao giờ gặp lại ngài nữa!” Nàng đi ra phía cửa, nhưng giọng chàng khiến nàng dừng lại vừa lúc nàng xoay ổ khóa.

“Mira.”

“Có chuyện gì nữa?” Nàng hỏi giọng cứng nhắc.

“Cám ơn vì sự chăm sóc tốt bụng của nàng dành cho ta vào lúc ta cần nàng. Giờ ta cảm thấy tốt hơn rồi.”

Ném cho nàng cái nhìn độc ác, nàng đi như bay ra khỏi phòng trong cơn giận dữ không nói được gì, rất muốn đóng sầm cửa lại nhưng lại miễn cưỡng không muốn thu hút sự chú ý của người khác.

Ông mặt trời buổi sáng đã cố gắng hết mình sưởi ấm bầu không khí và mặt đất, nhưng cùng lúc đó một cơn rừng mình rõ ràng khiến Mira phải co người lại. Ngày hôm nay mát và khô ráo, những cơn gió nhẹ đã thổi tan những đám bụi trên mặt đất. Vì đi bộ tới ngôi làng nàng mặc quần áo tối màu không mấy thu hút sự chú ý, và không dễ thấy vết bẩn. Váy của nàng màu xanh nhạt có những dải ruy băng màu xanh lam và chiếc khăn quàng thanh thoát, đôi bốt đế thấp làm từ da khá cứng. Vì đó là một buổi sáng chậm chậm khác thường và có ít người có thể gặp nàng, Mira cởi cái mũ nàng ghét ra và bỏ nó vào túi.

Con đường sạch sẽ và nhẵn, trên những vết lốp xe đầy gỗ, và những ổ đá lớn. Gia súc thường được dắt đi dọc theo con đường, nhấp nháy những đám cỏ xanh dọc bên đường, sửa của chúng thường bị nhiễm bởi những miếng vải có mùi tỏi treo ở đây và kia. Hơi thở dài một tiếng, Mira đắm chìm trong suy nghĩ cho tới khi nàng nghe thấy tiếng vó ngựa từ phía sau. Quay sang nhìn người cưỡi ngựa, Mira gần như nhảy bật lên, hàm nàng mở rộng vì ngạc nhiên. Alec làm con ngựa trắng chạy chậm lại, đáng nhảy dựng lên, mái tóc đen của chàng bị gió thổi hất thật quyến rũ khi chàng tặng nàng một nụ cười lười biếng.

“Ta không tin ngài... Ngài định làm gì ở đây?” Mira hỏi, tiếp tục đi dạo trong khi sừng sò nhìn chàng. Mặc chiếc quần chần màu xám, chiếc áo khoác xanh đậm, chiếc áo sơ mi mềm mại, và một vết cắt thấp ở eo, trông chàng quan trọng và tỏa sáng đủ để dụ dỗ một người phụ nữ khó tính nhất. Nàng đưa tầm nhìn ra xa và nhanh chóng bước đi, quyết tâm giữ về thờ ơ với chàng.

“Có một lối đi bí mật ở lâu đài Sackville,” chàng nói, nhìn xuống nàng, ánh mắt thật âm áp.

“Thật à?” Nàng hào hứng hỏi.

“Hãy để ta biết những kế hoạch và những chỗ ở khác nhau của nàng. Sáng nay hai người hầu phòng đứng trước cửa phòng ta nói chuyện hơi to một chút về kế hoạch trong ngày hôm nay, và rõ ràng họ – “*“Ồ, C’est un attentat!”*” Nàng thốt lên, đỏ mặt vì bối rối. “Lizzie và Tessie – tôi sẽ làm họ phải hối tiếc về chuyện này! Họ tưởng tượng ra rằng... ồ, chẳng cần quan tâm họ tưởng tượng gì. Nó không đúng đâu.”

“Họ không có ý làm hại gì. Thêm vào đó, ta thấy thông tin của họ cực kỳ hữu ích đó.”

“Họ đã tình cờ nói về chuyện tôi sẽ đi thăm một người ốm và vợ anh ta, và rằng bất cứ vị khách nào cũng sẽ trở thành một nỗi phiền toái không mong muốn đúng không?”

“Không... chỉ là thật đáng tiếc nếu nàng dự định đi bộ suốt một quãng đường dài mà không ai hộ tống.”

“Tôi thích đi bộ! Tôi có thể chọn cưỡi ngựa hoặc đi xe ngựa nếu tôi phải làm thế! Mà đường cũng đâu có dài. Thực tế, chúng ta đã ở rìa ngôi làng rồi.”

“Ta có thể đưa nàng đi hết đoạn đường còn lại.” Alec đưa tay cho nàng, mà nàng hoàn toàn lơ đãng. “Ồ, ngay khi ngài thích đi bộ...” Chân con ngựa trắng bước đi giữ khoảng cách phù hợp với bước chân nàng.

“Ngài không tham dự cuộc đi săn sao?” Mira có ý hỏi.

“Ta đã xin nghỉ hôm nay, vì chấn thương ngày hôm qua.”

“Chấn thương!” Nàng buồn cười, thở mạnh khi bụi bay vào mũi nàng. “Những chấn thương của ngài rõ ràng chỉ là chuyện tưởng tượng lạ kỳ với một người nào đó.”

“Ta rất đau đớn.”

“Tôi không tin ngài.”

“Đúng mà. Sau khi nàng để lại mình ta tối qua, ta đau đớn nhiều giờ liền.”

Mira đỏ mặt, không còn cảm nhận được cơn gió mát thổi qua làn da nàng khiến nó đỏ lên không mong muốn.

“Hôm qua chỉ có niềm kiêu hãnh của ngài mới bị thương,” nàng phản đối, và đưa tay bịt miệng khi nàng lại hắt xì. “Một cách nghiêm trọng. Ta chưa từng thấy người đàn bà nào lại quá lo lắng khi rời khỏi giường ta như vậy. Chúa phù hộ nàng – có phải đám bụi khiến nàng khó chịu không?”

“Đúng,” nàng nói, bịt mặt lại và lại hắt xì nữa. “Ngựa của ngài khiến đường bụi mù.”

“Ta không nghĩ nó có thể tốt hơn –”

“Nó sẽ làm được nếu ngài quay lại.”

“- trừ phi nàng lên đây cười cùng ta.”

“Tôi sẽ không làm thế thậm chí nếu ngài là... cuối cùng.” Nàng đưa tay lên che mũi và miệng, xua đám bụi. “Ồi, làm ơn dừng lại. Được rồi. Tôi đầu hàng. Ngài lại làm được theo ý ngài, nhưng đừng vui sướng quá.”

Một nụ cười nhẹ phản bội lại sự hài lòng của Alec khi chàng cúi xuống và đưa tay cho nàng. Họ nắm lấy cổ tay nhau thật chặt, và rồi Mira bám chặt lấy khi Alec kéo nàng lên dễ dàng, cơ bắp của chàng căng lên dưới quần áo. Mông nàng đặt lên yên ngựa trước chàng, chân nàng giữ chặt bên người con ngựa. Nàng tự nhiên bám vào áo chàng để ngồi vững, và cánh tay của Alec vòng quanh người nàng. Ý thức được sức mạnh của cơ thể chàng ngay lập tức, Mira quay đi để nhìn về đằng trước, thả áo khoác của chàng rồi tìm một thứ khác để giữ lấy. Tinh cở tay nàng chạm vào bên đùi cơ bắp rắn chắc của chàng, và nàng nhảy dựng lên vì bối rối, suýt nữa thì bị ngã ngựa.

“Yên nào, đừng ngo nguậy nữa.” Giọng Alec ngay cạnh tai nàng, trầm và khá vui vẻ. “Ta bắt được nàng rồi.” Một cánh tay của chàng ôm chặt eo nàng, chẳng giúp gì cho tình trạng bối rối của nàng cả. Mira nhanh chóng nghĩ tới việc cho chàng biết rằng nàng đã thay đổi quyết định và muốn xuống ngựa. Nhưng rồi chàng lại vòng cánh tay còn lại quanh người nàng, và vì con ngựa trắng không lộ đã bắt đầu chạy về phía trước khi nàng tìm ra cơ để dựa

người vào bờ ngực rắn chắc của Alec. Đột nhiên nơi đây dường như là một nơi vui vẻ nhất trên thế giới, ở đây dưới sự che chắn của cơ thể của chàng cùng với cơn gió thổi bay tóc nàng. “Con...con ngựa kia của ngài đâu?” Nàng đã hỏi được chàng. Đó không thể nào làm chủ đề ẩn tượng cho một cuộc trò chuyện, nhưng nó sẽ phải như vậy.

“Sovereign sao? Nó đang có một ngày yên bình trong chuồng ngựa. Đây là con Requiem.”

“Requiem sao? Cái tên này mới đáng sợ làm sao.”

Nàng cảm thấy Falkner hơi nhún vai.

“Một cái tên khá hợp đó. Nó thích đá bất cứ người nào nó không thích, thi thoảng nó còn quá hung dữ.”

“Và ngài mời tôi cười nó cùng ngài ư?” Mira cảm phần hỏi, mắt nàng mở to.

“Cứ thư giãn nào,” Alec trả lời, hơi thở ấm áp của chàng phả lên trán nàng. “Giờ nó hoàn toàn an toàn. Nàng có nghĩ là ta dám đánh cược bằng cái cổ xinh đẹp của nàng sao?” Nàng hơi run hơi thở của chàng phả lên da nàng, và cánh tay chàng ôm lấy nàng quá thân thiết. “Lạnh à?” Chàng hỏi.

“Một chút,” nàng nói dối. “Gió rất mát vào tháng 9... Hôm nay là một ngày hoàn hảo để đi săn. Ngài không nên để lỡ mới phải.”

“Con cáo vẫn ở đó khi không bị ta bám theo trong một ngày.”

“Tôi cũng thế,” nàng nói đầy hàm ý, khiến chàng cười khúc khích.

“Ít nhất hãy thừa nhận là nàng thấy vui khi không phải đi bộ.”

“Tôi thừa nhận chuyện đó,” nàng chán nản nói, cho phép bản thân thoải mái dựa vào chàng. Chàng quá dịu dàng, giọng của chàng quá quan tâm, cánh tay của chàng quá ấm và quá hấp dẫn, khiến Mira cảm thấy giống như một con bướm cất cánh bay tới quá gần ngọn lửa, những cái cánh của nó như đang cất tiếng hát. Bây giờ không có cách nào để bay đi... và tệ hơn, nàng quá mê mẩn trước sự cuốn hút của chàng tới mức nàng cảm thấy hối tiếc vì lỗi mà nàng mắc phải.

“Chúng ta sẽ tới căn nhà đầu tiên,” cuối cùng nàng nói. “Bà Daniel là quản gia của chúng tôi... con trai của bà bị cảm lạnh.”

“Nàng luôn luôn thích chữa bệnh và tìm hiểu về -“ “Đúng, đặc biệt là ở Pháp. Dù chúng tôi đi tới đâu, luôn có điều gì đó về thuốc và cách chữa bệnh. Mọi nơi đều có những phương thuốc truyền thống của nó.”

“Nàng nói “chúng tôi”... vậy thì có ai đó đi cùng nàng ở Pháp sao?”

“Không,” nàng nói nhanh – quá nhanh. “Tôi chỉ buột miệng thôi.”

“Vậy gia đình nàng thì sao? Nàng phải đến từ đâu đó chứ.”

“Tôi không có gia đình.”

“Ai chăm sóc nàng khi nàng còn nhỏ?”

“Đó có phải là lý do ngài cười ngựa qua đây không? Để làm thỏa mãn thói tò mò của ngài với những câu hỏi tục tĩu như vậy?” Mira hỏi.

“Tại sao nàng lại phản ứng mạnh như vậy? Nàng nói đúng, đó là những câu hỏi tục tĩu, và ta sẽ bị nguyên rủa nếu ta hỏi thêm một câu khác nữa. Hãy cứ tỏ ra bí mật nếu nàng muốn.”

Nàng im lặng trong một phút, quá ngạc nhiên trước cách cư xử khó đoán của chàng, cách cư xử nàng chưa từng nghĩ tới. Nàng nói với chàng một chút về Guillaume.

“Anh trai tôi chăm sóc tôi. Anh ấy và tôi đi khắp nước Pháp, hết nơi này tới nơi khác.” Thấy Alec im lặng không bình luận gì, nàng thậm chí còn dám nói nhiều hơn. “Anh tôi kết bạn khá dễ... nhưng họ luôn thuộc những người nguy hiểm, đáng ngại và... Tôi đã học cách chữa trị các vết thương, và làm thế nào để cố định lại xương, và tôi nhận ra rằng thi thoảng tôi có thể cảm nhận làm thế nào để cho các thứ về đúng chỗ.”

“Giống như cách nàng làm với vai ta sao?”

“Đúng thế. Đôi lúc nó không dễ như thế. Nhưng tôi thường xuyên có thể giúp, và nó khiến tôi cảm thấy có ích... đó là cách duy nhất tôi thấy được...”

“Cần đến?” Alec dịu dàng hỏi, và nàng lắc đầu, hoảng sợ vì cách nàng tiếp tục phạm sai lầm khi ở cạnh chàng.

“Không,” nàng lắc đầu thật mạnh, “Tôi không biết rằng tôi sẽ nói gì, tôi chỉ đang đi dạo.”

“Nhưng Sackville không cần nàng à?” Chàng tiếp tục hỏi như thể chàng chưa nghe thấy nàng nói. “Làm người đàn bà của ông ta không khiến nàng thấy có ích và được cần đến sao?”

“Tất nhiên là có.”

“Có thể nào?” Alec hỏi, sự chú ý có chút hoang đại trong giọng của chàng. Mira cứng người lại, nhưng chàng kéo nàng dựa vào người nàng. “Ông ta không thật sự cần nàng, Mira, không giống như một người khác. Có ông ta thích nàng, có lẽ ông ta nhận được khoái cảm từ cơ thể ngon lành của nàng, nhưng thậm chí khi ông ta làm thơ về nàng, thậm chí khi ông ta nói chuyện về hai người ở cùng nhau cho tới khi ta muốn bịt miệng ông ta lại, thì cũng không có chút đam mê nào trong giọng nói của ông ta. Tại sao lại thế hả Mira?”

Một trận xung đột mạnh mẽ khiến nàng giận dữ. Nàng là một tù nhân, bị chàng ôm và bị buộc phải lắng nghe những lời nói nàng không muốn nghe. Chàng ngày càng gần với sự thật, và thật khó có thể tiếp tục khiến chàng đi sai hướng. Dường như chàng có thể nhìn xuyên qua những lời nói dối và lảng tránh của nàng, và nhận thức chính xác của chàng khiến nàng cảnh giác.

“Ngài nghĩ là tôi sẽ sống cùng ông ấy nếu ông ấy không cần tôi sao?” Nàng hỏi, đối mặt với câu hỏi của chàng bằng những câu hỏi của chính nàng. “Sao ngài lại nghĩ là tôi ở tại lâu đài này vì một lý do hơn thế chứ?”

“Ta không biết vì sao nàng lại sống cùng ông ta,” Alec cay đắng thừa nhận. “Nhưng chết tiệt cái lý do mọi người đều tính đến đi. Có lẽ đó thậm chí không phải là nguyên nhân nàng nghĩ tới. Ông ta đã nói với nàng rằng ông ta cần nàng chỉ vì nàng là nàng không?”

“Mọi lúc.”

“Ông ta có nói rằng ông ta mơ thấy nàng không? Rằng khi ông ta nghĩ về nàng, mọi suy nghĩ đúng mực khác dường như không còn trong đầu ông ta nữa? Rằng khi nàng cười với ông ta, trái tim ông ta đập như thể ông ta đang chạy hàng giờ... rằng ông ta bị chôn sống tận tới khi gặp được nàng, không bao giờ biết được mùi vị con khao khát thật sự thế nào cho tới khi ông ta trở nên sợ hãi rằng ông ta không thể có nàng? Rằng nàng nên được cần như thế nào, và đừng nói cho ta biết rằng nàng thích đam mê đầy sữa nước hơn là đam mê thật sự, hay ta sẽ chỉ cho nàng sự khác biệt giữa –“

“Chúng ta tới rồi,” Mira nói, giọng run rẩy. Nàng đã quá lung lay đến mức nàng nghi ngờ nàng sẽ có hữu ích tới bất cứ thành viên nào của nhà Daniel ngay lúc này. “Hãy để ý đến những gì ngài nói trước mặt những người đó... và làm ơn, làm ơn đừng nói với tôi về chuyện đó nữa. Có quá nhiều điều ngài không hiểu...”

Giữ chặt giây cương, Alec xuống ngựa trước và giữ chặt eo nàng, rồi nhìn lên nàng.

“Vây thì hãy giải thích cho ta đi,” chàng ngọt ngào nói. “Sớm nhé.” Không thể nói gì, nàng nhìn ra xa, và chàng chọn giây phút đó để kéo nàng xuống, hạ thấp người nàng dựa vào cơ thể chàng rồi giữ nàng ở đó. Tay của nàng hơi run lên khi đưa lên ngực chàng để chống lại, cơ thể nàng hơi rúm lại trước cơ thể chàng. “Sớm nhé,” chàng nhắc lại, không bỏ nàng ra cho tới khi nàng nhìn chàng không chắc chắn và yếu ớt gật đầu.

Nhà Daniel, một gia đình nông dân, sống trong một nhà tranh kỳ quặc. Sân của họ được bao bọc bởi hàng cây đu to lớn. Mùi đất từ một đám cháy phả lên mặt đất, trong khi những tiếng ngỗng kêu vang lên từ phía sau căn nhà. Mira vội thoát ra khỏi Alec khi cánh cửa của ngôi nhà nhỏ bật mở. Hai cô gái nhỏ với mái tóc nâu xoắn và gương mặt tròn ửng hồng chạy tới chỗ Mira không chút do dự, nói chuyện và cười đùa. Mira quý gối xuống, đặt túi xuống đất và cẩn thận mở nó ra.

“Thưa ngài đây là cặp song sinh,” nàng nói. “Mary và Kitty... ồ, các cháu yêu quý, ta chưa từng nhận ra được ai...à, giờ ta biết rồi – Kitty thì có hơi ngại ngùng, đúng cháu không?” Mira nhìn vào cô bé đứng sau chị gái. Alec mỉm cười khi lũ trẻ cúi xuống và nhìn chằm chằm vào chiếc túi Mira mang theo, đám tóc xoắn của chúng lắc lư thật sinh động. Mira vui vẻ kéo ra một chiếc hộp bọc bằng giấy. “Đây là quà của các cháu, lần này là bánh quy nhân hạnh,” nàng nói, đưa gói bánh cho Mary. “Giờ, hai cháu hãy chia bánh với nhau trong khi ta đi thăm ba mẹ các cháu... và trong khi ta ở trong nhà, các cháu có thể hỏi người đàn ông tốt bụng này những câu hỏi về con ngựa đẹp trai của ngài ấy, nhưng đừng khiến ngài ta chán không thì ngài ta sẽ không vui về lúc chúng ta trở về đâu.” Nàng nhìn thấy thái độ nhún nhó của Alec, và rồi nàng đứng dậy cầm chiếc túi lên. “Tôi sẽ không đi lâu đâu,” Mira nói.

“Ta sẽ đợi dù bao lâu đi nữa,” Alec trả lời, và Mira tặng cho chàng nụ cười thận trọng trước khi bước vào căn nhà.

Dường như Rachel Daniel đã bị sốt và bị cảm lạnh đến mức đã lây sang chồng cô ấy. Da cô ấy nóng và khô, mũi và cổ họng như bị nghẹn lại... và có chẳng có thể làm gì ngoài việc đợi cho con bệnh phát tác. Mira lấy ra một túi nho khô và chuyển sang chỗ ngọn lửa, nhìn Rachel đầy cảm thông.

“Tôi thấy rất tiếc khi cả cô và chồng cô đều bị bệnh lúc này – có ai giúp hai người làm việc không?”

“Chúng tôi có những người bạn đang giúp đỡ chúng tôi,” Rachel nói, gương mặt trẻ đỏ lên khi cô ấy nâng chiếc khăn tay lên để lau miệng và giữ lại trận ho. “Tôi chỉ mong rằng chuyện này sẽ nhanh qua đi.”

“Hãy cố nghỉ ngơi –“

“Không bao giờ có thời gian để nghỉ ngơi.”

“Tôi biết,” Mira nói khe thờ dài. Sau khi rót một ít rượu mạnh vào cái nồi nhỏ, nàng cẩn thận làm ấm chỗ chất lỏng ấy và cho thêm một ít nho khô vào.

“Nó không có mùi thơm,” Rachel thờ khò khè, và Mira không thể nín cười.

“Khi cái này sôi rồi, nó sẽ trở thành một dung dịch rất khó chịu. Nhưng cô buộc phải uống nó, vì tôi biết chẳng có gì tốt hơn cho cổ họng của cô. Ồ, và tôi có tin nhắn cho cô có lẽ khiến cô thấy hạnh phúc hơn. Bà Daniel đã gợi ý chăm sóc mấy cô cháu gái vài ngày, để cho cô có thêm thời gian để nghỉ ngơi và giảm khả năng rằng chúng có thể cũng bị ốm.”

“Ôi, điều đó thật tuyệt,” Rachel thốt lên, gương mặt cô ấy sáng bừng lên. “Làm ơn hãy nói với bà rằng chúng tôi rất biết ơn –“

“Vậy hôm nay có người sẽ tới để đón bọn trẻ tới lâu đài Sackville.”

Sau khi đun sôi chỗ nho khô, Mira cho thêm một ít thảo dược, nhấn mũi lại vì mùi khó chịu của nó, và rồi tặng cho người đàn bà còn lại một nụ cười đồng cảm.

“Tạm biệt. Tôi hi vọng nó hiệu nghiệm.”

“Tôi cũng cầu nguyện là nó hiệu nghiệm,” Rachel đáp lại, nhìn chăm chú vào chiếc nồi.

Mira để một ít nến vào góc bàn, ở đó chúng có thể được tìm thấy khi nàng rời đi.

Mắt nàng chứng kiến một quang cảnh yên tĩnh khi nàng đóng cửa căn nhà lại, và nàng thấy ngạc nhiên. Mary và Kitty hiếm khi cư xử tốt, đang ngồi bên hàng rào mắt nhin dán vào Alec. Giọng nói trầm bổng của chúng vang lên cùng những câu hỏi, nhận được câu trả lời từ chàng chắc hẳn khiến chúng rất thích thú, vì chúng cứ cười và vui vẻ đá chân. Mira cười và tiến lại gần, khám phá ra rằng Alec đang vẽ hai đứa bé, dùng một mảnh than và tờ giấy nàng dùng để bọc bánh. Hăng say trước trải nghiệm mới khi làm chủ đề cho một bức chân dung, hai cô bé vui sướng nhìn chàng.

“Tôi không biết ngài là họa sĩ đó,” Mira nói nhỏ. Alec nhìn nhanh lên nàng, tóc chàng lấp lánh dưới ánh sáng ban ngày. Miệng chàng cong lại thích thú.

“Khó có thể như vậy. Nhưng ta khá giỏi với miếng than và giấy nâu.” Chàng nói, bỏ miếng than xuống đất và đưa bức tranh đã hoàn thành cho cặp song sinh. “Rõ ràng ta đã chỉ vẽ những người phụ nữ trẻ quyến rũ nhất.” Quay lại, chàng giúp bé hai đứa bé xuống cùng một lúc. Mira có cảm giác lạ khi nhìn thấy những bàn tay nhỏ bé bám chặt lấy cánh tay Alec khi chàng để lũ trẻ xuống đất. Chúng quá mỏng manh, quá yếu ớt khi so sánh với chàng, nhưng dường như chúng tin chàng, chàng quá dịu dàng với chúng.

Đi tới chỗ Mary, Mira nhìn vào bức tranh và mỉm cười. Chỉ với vài đường nét chàng đã có thể vẽ được những nét đẹp của hai đứa nhỏ, sự tinh quái của Mary, và tính nhút nhát của Kitty, sự quyến rũ của hai đứa bé ngồi cạnh nhau bên hàng rào, chạm chúng vất vẻo đá nhau một cách vui vẻ.

“Thật ra ngài vẽ rất đẹp,” Mira nói, nhìn thẳng vào mắt Alec. “Ngài có nhiều tài năng đó thừa công tước.”

“Tại sao Mira,” chàng vui vẻ đáp lại, miệng chàng hẳn lên một nụ cười. “Ta thấy hài lòng vì lời khen của nàng. Nhưng nó khiến ta đau đớn khi nhận ra rằng em vẫn chưa biết đến tài năng vĩ đại nhất của ta...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Những ngày cuối cùng của bữa tiệc săn bắn rõ ràng là những ngày tuyệt vời nhất, dự kiến tạm biệt tất cả những vị khách bằng những kỷ niệm đầy quyến rũ và kích thích. Có hơn ba trăm người ngồi ăn tối Thứ Bảy. Nền và những cột đèn khiến cho lâu đài sáng trưng, trong khi những chiếc bàn ăn chứa đầy thức ăn và những món ăn tinh tế. Những cái bát thủy tinh chứa đầy hoa quả được bảo quản, trong khi những hộp đựng đường huyền ảo để ở nhiều nơi. Có hơn 50 người trong nhà bếp để chuẩn bị bữa ăn và cả một đội ngũ người hầu để chăm sóc cho sự thoải mái cho những vị khách ngồi tại bàn ăn. Rượu nhiều hơn cả nước, không khí ấm áp với mùi thịt nướng và những món ăn giàu dinh dưỡng, cuộc nói vui vẻ của những vị khách Sackville đã đồng ý rằng bữa tiệc này hứa hẹn là một điểm sáng trong tiệc chia tay. Bữa ăn giống với những bữa tối sang trọng ở Brington, bắt đầu với bốn loại canh khác nhau, nhiều món cá, và những đĩa lớn những món dân dã như vịt, thịt dê, cùng với bốn mươi món khác.

Phòng nào trong lâu đài cũng quá sáng nhờ ánh đèn và lò sưởi. Những cánh cửa sổ và cửa nhà được mở tung để đón nhận không khí lạnh của buổi tối, nhưng thậm chí những cách ấy cũng không giúp giảm bớt bầu không khí khó khăn. Tiếng nhạc, tiếng nói chuyện, tiếng đĩa va lách cách vang vào bóng đêm, không thể tránh được dùng Mira có muốn đi đâu để tránh tiếng ồn. Nàng bước dọc theo hành lang, dừng lại trước những cánh cửa sổ để ngó, và nhìn ra sân sau. Cảnh ăn tối hiện lên rõ ràng, những cánh cửa kính khổng lồ trong phòng ăn được kéo ra sau để lộ ra quanh cảnh tuyệt vời của bữa tiệc sang trọng. Cấn môi trên, Mira tự nhắc mình vì đột nhiên cảm thấy cô đơn. Nàng nhớ bà Ellesmere đã từng gọi nàng – “một đứa trẻ bơ vơ nhỏ bé – và đột nhiên thật khó để không cảm thấy như vậy. Tự thương hại mình ư, nàng nhăn nhó nghĩ, chắc chắn không phải là một lỗi lầm ít cuốn hút nhất của con người! Cùng với tiếng thở dài, nàng vòng tay quanh eo và tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nàng nghĩ là nàng có thể nhìn thấy Alec, người có mái tóc đen lấp lánh dưới ánh đèn. Chàng đang ngồi cạnh những người phụ nữ đẹp, mỉm cười trước những lời đùa cợt của họ, và chọn ra những người chàng sẽ nhảy cùng sau bữa tối phải không?

Nàng không nhận thấy dấu hiệu nào từ chiều qua, khi chàng đưa nàng trở lại lâu đài trên con Requiem. Nàng đã xuống ngựa trước khi họ tới lâu đài, một mình đi bộ đoạn còn lại để khỏi phải bị trông thấy khi ở cùng chàng. Falkner đã cười đùa nàng trước khi cưỡi ngựa qua, như thể chàng biết rằng có giấy lát nàng dường như ngừng thờ vì tự hỏi liệu chàng có định hôn tạm biệt nàng không. Nhưng không có nụ hôn nào, không có vuốt ve gì, không có gì ngoài nụ cười thật phiền toái. Mira đã cố giả vờ với chính mình rằng nàng thấy nhẹ người vì không phải chịu đựng một nụ hôn của chàng... quá nhẹ nhõm.

Chàng không phù hợp tới bậc mình. Sai chàng có thể để lại lời bình luận trắng trợn về việc ham muốn nàng một phút trước và rồi lờ nàng đi ngay sau đó?

Sao chàng có thể ôm nàng và thì thầm những lời nói tình tứ ngọt ngào vào tai nàng, và rồi thoát ngay ra và đưa ra một lời bình luận mĩa mai về mối quan hệ giữa nàng và Sackville? Từ giờ trở đi Mira quyết định nàng sẽ không để chàng ném nàng vào tình trạng rung rinh như thế nữa. Nàng sẽ xa cách và hoàn toàn kín đáo, có chút gai góc... nhưng nàng sẽ tặng cho chàng cái nhìn lơ đãng bất cứ khi nào và rồi chỉ cho chàng thấy chàng quấy rầy nàng đến mức nào. Nhờ những suy nghĩ ấy, Mira bắt đầu thấy tốt hơn. Nàng nhìn đám đông đi ngang qua sân và cười, gần đó có Mary và Kitty Daniel, cặp song sinh cúi xuống, đã thành công trong việc biến bản thân chúng thành một vụ rắc rối lớn từ khi chúng tới lâu đài tối qua. Những cô bé đang trốn trong một cánh cửa để mở cửa phòng đọc ở sân sau, mặt chúng dán chặt vào chiếc ban công nhỏ. Chúng đã biến mất từ lúc bữa tối bắt đầu, nhưng bà Daniel đã quá bận rộn không thể đi tìm cháu bà.

“Những cô bé tội nghiệp,” Mira thốt lên, để cánh cửa đóng và đi xuống hành lang tới phòng đọc. “Chúng tò mò về bữa tiệc và âm nhạc... chỉ giống như mình!” Nàng lặng lẽ đi qua phòng sách ra ban công, quỳ xuống cạnh lũ trẻ và đặt tay lên vai hai đứa. “Bà nội các cháu đang tự hỏi các cháu đang ở đâu đó,” nàng thì thầm, và hai gương mặt trái xoan quay lại nhìn nàng, tặng nàng những nụ cười vui vẻ.

“Cô Mira!” Mary thì thầm. “Chúng cháu chỉ muốn nhìn họ. Những quý bà quá xinh đẹp...”

“Đừng rồi, họ xinh đẹp,” Mira đồng ý, nhấn mũi lại, tỏ vẻ thân thiện với lũ trẻ.

“Có lẽ chúng cháu sẽ ở đây cho tới khi hết pháo hoa và khiêu vũ bắt đầu chứ?” Mira lo lắng hỏi.

Mira khẽ nhún vai.

“Pourquoi pas?”

“Câu đó nghĩa là gì ạ?” Mary hỏi.

“Nó có nghĩa là “sao lại không chứ?” Các cháu có lẽ sẽ ở lại một lúc. Ta không nghĩ giờ đã là quá muộn đâu. Và ta muốn tham gia cùng các cháu.

Ba người ngồi cùng nhau trên ban công khi tiếng nhạc vọng tới chỗ họ. Mira được trải nghiệm một cảm giác yên bình lạ kỳ khi hai đứa bé ngồi lên váy nàng. Nàng không thấy phiền nếu như chỗ vải nàng bị nhàu, vì không ai có thể trông thấy nàng vào tối nay. Đây có phải là cảm giác có những đứa con của chính nàng, có những cơ thể nhỏ bé ôm lấy nàng, để người thấy mùi tóc thơm sạch sẽ và để tay nàng đặt lên cánh tay mũm mĩm đáng yêu của chúng phải không? Họ lặng lẽ ngồi cùng nhau, nhìn qua hàng rào chắn.

Sau khi rượu ngon được mang lên và thức ăn được đưa tới, đoàn người di chuyển ra ngoài sân, những quý ông lịch sự hộ tống các quý bà đi ngắm pháo hoa. Màn trình diễn quá đẹp. Nhiều sắc màu không lồ sáng lên trên bầu trời, những chùm vàng, đỏ, bạc, xanh nổ tung giống như những bông hoa. Tiếng vỗ tay và tiếng hô chào mừng từng đợt pháo nổ, đèn nổi tiếng người và tiếng pháo quện vào nhau thành một bản nhạc lạ kỳ. Không bị đám đông chú ý, Mira và cặp sinh đôi vẫn ngồi trên ban công, mặt họ nhìn dán lên bầu trời lấp lánh.

“Hãy nhìn những vì sao nhỏ bé đang rơi xuống kia...” Mira thì thầm, hiểu được niềm háo hức của lũ trẻ, quên đi khoảnh khắc tìm kiếm Falkner. “Hai đứa, hãy ước đi.”

“Vì sao của cháu biến mất rồi!” Mary thốt lên.

Mira mỉm cười. “Cháu được phép có một điều ước khác.”

“Cô ước cho cái gì vậy?”

“Ta không ước cho “cái gì”, Mira nói, cười vui vẻ. “Ta ước cho một “ai đó”.”

“Nghe như tiếng sấm ấy,” Kitty nói, bị dằn xé giữa niềm vui sướng và sự khó chịu vì những âm thanh ngoạn mục và những sắc màu sống động, sán lại gần Mira cho tới khi bé ngồi trong lòng nàng.

“Kitty, đừng giống trẻ con thế chứ.”

“Cháu không phải trẻ con, cô là trẻ con—“

“Hãy nhìn chỗ kia kìa,” Mira ngắt lời, chỉ một chùm sáng lấp lánh trên trời để cố phân tán sự chú ý của chúng, và lũ trẻ lại ngược cổ lên. Alec lặng lẽ quan sát pháo hoa. Chàng chìm vào thế giới suy nghĩ của riêng chàng. Quý bà Alice Hartley, đã kết hôn, mới trở thành góa phụ, được chú ý vì khoảng thời gian mất mát, đã quen với việc nhận được nhiều sự chú ý của những người đàn ông, và cô ta cười với chàng. Hình dáng đầy gợi cảm của bà ta, chỗ tóc xoắn vàng, và đôi mắt xanh to tròn thật ghê gớm, đảm bảo thu hút bất cứ ai cô ta nhìn vào. Vậy thì tại sao Falkner lại không thấy thích thú gì với cô ta.

“Ôi! Chúa ơi, chúng quá gần!” Cô ta kêu như thể bom rơi xuống đầu. Tóm lấy cánh tay của chàng, cô ta tạo ra hình ảnh một người phụ nữ yếu đuối, dường như sợ hãi trước tiếng nổ to.

Alec không nói gì, đôi mắt chàng khẽ lướt lên cô ta rồi lại tập trung nhìn bầu trời. Máy màn tán tỉnh vô nghĩa giống như Alice Hartley có lẽ khiến chàng thấy vui khoảng một hay hai tuần trước, hoặc thậm chí còn có thể cuốn hút chàng đủ để chàng viếng thăm giường cô ta, vì rõ ràng cô ta để lộ ý định muốn chàng làm thế. Nhưng khi chàng nhìn vào cô ta chàng cảm thấy thiếu khao khát, những khao khát dành cho một người đàn ông ở thời kỳ đỉnh cao – Alec biết rằng bây giờ chàng nên ve vãn nửa số đàn bà tham dự cuộc đi săn. Chết tiệt, đó là nguyên nhân đàn bà đến đây, và đa số đàn ông, bao gồm cả chồng của họ đều biết điều đó. Hầu hết những người cùng thời với Alec đang làm những chuyện đi hết từ giường này sang giường khác, để lại những lời nhận xét về màn trình diễn của các quý bà và thì thầm trao đổi nhận xét cùng nhau. Nhưng Alec không còn thấy chút vui thú với bất cứ ai trừ một

người không nằm trong giới hạn của chàng. Mira... ngây thơ, Mira trần tục... xinh đẹp, day dứt. Một Mira không có họ. Chàng lặng lẽ chấn chỉnh lại chính mình về vấn đề này. Chàng sẽ không quên nàng. Nàng cũng không khác gì với những người còn lại – nàng có mắt, mũi, miệng, hai cặp bông đồng, những ngón tay và ngón chân xinh đẹp... không có lý do gì để chàng muốn nàng nhiều hơn những người khác. Nàng thật hay nóng giận, thực tế... có miệng lưỡi ghê gớm và xuất thân ô uế. Mira có lẽ thích những người bằng tuổi cha nàng như Sackville, người sẽ không đòi hỏi gì ở nàng ngoài việc nàng nằm im trong khi ông ta leo lên người nàng. Hơn thế nữa, cũng không mất quá nhiều thời gian và kiên nhẫn để dạy nàng làm ông ta thỏa mãn. Và trên hết, nàng là người Pháp... và chống đối... ồ, Chúa mới biết sao chàng lại bị nàng cuốn hút nhiều đến thế.

Nhưng chết tiệt, chàng mới muốn nàng làm sao!

Khi màn pháo hoa cuối cùng được bắn lên bầu trời, bà Harley tiếp tục giữ cánh tay Alec và thốt lên vài câu phụ họa, cho tới khi tất cả những gì chàng cần làm là đẩy bà ta ra giống như con muỗi phiền toái. Một chùm sáng bạc nổ tung trên đầu, và trong giây phút ấy Alec cảm nhận được có thứ gì đó chạy dọc theo dây thần kinh của chàng. Quay đầu lại, chàng nhìn thấy những cái đầu trong đám đông bao quanh chàng và nhận ra một cái ban công nhỏ gần như nằm ngoài tầm nhìn. Ánh sáng sau vòm nổ chiếu lên chiếc sân giống như một tia sét, và Alec nhận ra chiếc váy màu đỏ, một cánh tay thanh mảnh, và mái tóc đen gọn gàng. Mira đang ngồi trên ban công, và trừ khi chàng nhầm lẫn, nàng đang ôm cặp song sinh nhà Daniel trong lòng khi nàng chỉ lên bầu trời. Nàng không nhìn thấy chàng, và cũng không ai thấy nàng. Chàng mỉm cười và rồi lại nhìn lên bầu trời, cẩn thận để không đánh động cho người khác biết sự hiện diện của nàng.

Cuối cùng màn trình diễn kết thúc, và Alec nhìn Alice Hartley, một người đang nghĩ tới những gì mà cô ta cho là sự bối rối bất lực vui thú.

“Nó quá tuyệt, đúng không?” Bà ta hỏi. “Và quá ồn –“

“Ừ, đúng thế,” Alec đồng ý, đưa tay lên trán và xoa xoa chỗ giữa hai mắt. “Thực ra, ta sợ rằng những đợt nổ đã kích thích cơn đau đầu ta mắc phải từ đợt sản bản hôm kia.” “Ồ, thật đáng tiếc,” bà Hartley nói, thái độ nhanh chóng chuyển sang u ám vì thất vọng.

“Ta nghĩ rằng ta sẽ xoa chút dầu và nằm nghỉ vài phút –“

“Tôi sẽ đi cùng ngài và dùng khăn lạnh chườm trên trán ngài –“

“Không, không...” Alec vội vã ngắt lời. “Bà quá tốt bụng, nhưng ta không muốn bà bỏ lỡ buổi vũ hội chỉ để chăm sóc ta. Không, ta muốn ở một mình, và có lẽ ta có thể đi xuống lâu trước khi buổi tối kết thúc để tuyên bố nhảy một điệu van cùng bà.”

“Tôi chắc chắn hi vọng vậy,” bà Hartley nói, và bất ngờ Alec dường như nhìn xuyên qua cô ta và mỉm cười, như thể những suy nghĩ của chàng đang luân quần đầu đó. Vẫn vậy, ảnh hưởng của nụ cười đó không hề mất đi với cô ta, và cô ta vẫn cố giữ như thể không hề bị dao động bởi vẻ ngoài cực kỳ đẹp trai của chàng.

“Cám ơn sự hiểu biết của bà, bà Hartley,” chàng lịch sự nói. “Tận đến sau này.”

Khi cô ta quan sát chàng đi vào trong lâu đài, để lại mình cô ta làm bạn với những người đàn bà khác, Alice Hartley thở dài kinh tởm. “Có thể ta chỉ đơn giản giặt mạnh tóc mình trên gãi ta,” cô ta bình luận.

“Alice thân yêu,” Clara Ellesmere nói, đến giữ lấy khuỷu tay cô ta. “Nếu như cá không cắn mồi, chỉ đơn giản vì cô không dùng đúng mồi.”

“Trừ phi có mồi câu của một người khác trong người gãi ta rồi. Đó chắc mới là lý do.”

“Cô có nghĩ thế thật không?” Clara không ngoan hỏi, nghiêng đầu sang một bên. “Ồ, đừng lo về chuyện đó. Loại đàn ông chưa từng thuộc về ai trong một khoảng thời gian rất dài. Cô sẽ có thêm cơ hội khác với gãi ta.”

“Các cháu có nghe thấy tiếng nhạc đó không?” Mira thì thầm với lũ trẻ. “Đó là bản van, loại nhạc lãng mạn nhất trên thế giới dùng cho khiêu vũ đó.”

“Trước kia cô có từng nhảy van chưa?” Mary hỏi, tựa má vào đùi Mira, mắt bé mơ màng nhìn dán chặt vào khung cảnh của phòng vũ hội. Mira mỉm cười, nàng còn nhìn thấy cảnh những chiếc váy và những thứ trang sức lấp lánh trong phòng.

“Có. Không giống một vũ hội như thế này... nhưng ta đã từng nhảy van.”

“Vậy sao giờ cô không khiêu vũ đi, trong vũ hội này à?”

Lũ trẻ nhìn nàng trợn đời. Mira do dự, không chắc phải trả lời thế nào. Nàng không thể giải thích với hai đứa nhỏ rằng nàng và chúng đang nhìn vào một thế giới mà họ sẽ không bao giờ có thể bước vào... rằng có những rào cản không thể vượt qua được... những ước mơ có thể không bao giờ thành sự thật.

“Ồ, ta không nghĩ ta sẽ hợp ở trong đó chút nào,” cuối cùng nàng nói. “Váy của ta không được đẹp như của họ.”

Lũ trẻ như đang cân nhắc đến lời giải thích hoàn toàn hợp lý ấy. Độ nhiên một giọng nói nam tính dịu dàng phát ra từ cửa phòng đọc.

“Đó là một chiếc váy đẹp, bắt chước nó có hơi nhàn.”

Cả ba nhìn quanh và thấy Alec đang đứng ở đó. Mira cố gắng đứng lên, khổ sở nhận ra hình ảnh rối rắm của nàng, đặc biệt khi được so sánh với chàng. Trông chàng thật đẹp trai trong bộ phục sức, chiếc áo khoác đen, quần trắng, áo sơ mi trắng, chiếc cà vạt chấm bi làm nổi bật nước da rám nắng và mái

tóc đen của chàng. Dáng vẻ của chàng thật hoàn hảo, nàng chưa từng thấy ai đẹp trai đến thế. Tim nàng như ngừng đập khi chàng mỉm cười với nàng.

“Công tước,” cuối cùng nàng cũng lắp bắp được, bỏ lũ trẻ xuống và đứng lên nhìn chàng, “làm sao ngài biết chúng tôi ở...tôi ở...thế nào –“

“Ta để ý thấy nàng ở đây trong suốt màn bắn pháo hoa.”

“Chắc hẳn ông ấy là ‘ai’ mà cô ước rồi,” Kitty nói đầy ẩn ý.

“Ta sao?” Alec lười nhác hỏi lại, và Mira đỏ mặt.

“Không! Kitty và Mary, tôi lúc đi ngủ rồi. Nào, ta sẽ đưa các cháu –“

“Không, nàng không thể rời đi,” Alec nói. “Ta đã mạo hiểm danh dự và danh tiếng của ta để tới đây chỉ vì muốn khiêu vũ cùng nàng, hãy dừng việc lảng tránh và đánh lừa –“

“Khó mà mới với ngài,” Mira ngắt lời. Nàng có ý nói nghiêm khắc và lạnh lùng, nhưng giọng nàng dường như hụt hơi tới mức Alec bật cười.

“Một điệu nhảy. Chỉ cần đoạn cuối của bài van này.”

“Ồ, hãy làm thế đi!” Mary thốt lên, và Kitty thêm vào. “Chúng cháu muốn nhìn hai người nhảy.”

“Tôi. Tôi không thể,” Mira nói nhỏ, đầu cúi xuống cố gắng bước qua Alec. Chàng nắm cổ tay nàng khi nàng lướt qua chàng, bàn tay ấm áp dịu dàng cầm cánh tay nàng và rồi cầm tay nàng.

“Một bản thôi,” chàng cố nín, dùng ngón tay cái vuốt ve những đốt ngón tay của nàng cho tới khi những ngón tay đó vòng lấy tay chàng. Rồi giọng nói của chàng còn tỉnh lặng hơn nữa. “Chỉ một thôi.”

Vẫn không nhìn chàng, nàng cho phép chàng kéo nàng vào giữa ban công trong khi tiếng nhạc vang lên trong đêm tối và giai điệu dịu dàng của nó truyền trong không khí. Mary và Kitty bước lui ra và đứng đó vui thích quan sát. Alec mỉm cười với chúng và rồi chỉ chăm chú nhìn Mira. Váy của nàng có màu nhung đỏ, rất hợp với thân thể mềm mại của nàng trước khi xê ở phía hông. Cái cổ áo hình thuyền được cắt rất thấp, để lộ ra một phần của ngực nàng, cánh tay áo thì đầy đặn và có xen màu đen. Mái tóc đen của nàng có gắn những viên ngọc trai, một lọn tóc tuột ra xõa xuống mặt nàng và tô điểm cho đôi mắt nâu của nàng.

“Mọi chuyện sẽ khó khăn hơn nếu nàng tiếp tục đứng xa đến thế. Đây đâu phải vũ điệu bốn người.”

“Em biết rồi,” Mira nói, miễn cưỡng bước lên, cảm thấy kỳ quặc.

“Sao em căng thẳng quá vậy?” Chàng hỏi nhẹ nhàng tới mức nó như thể là một câu thì thầm. “Ta từng ôm em rồi đó.” “Chuyện này có khác. Em... em không thể thấy thoải mái. Chúng ta không nên.”

“Nhát gan quá,” chàng nói, ánh mắt ấm áp vuốt ve nàng.

“Và em khó có thể nghe thấy tiếng nhạc –“

“Em có thể nghe được nếu em yên lặng.”

Mira mỉm cười, tiến đến bờ vai rộng của chàng và đặt tay nàng lên đó. Dường như Alec cảm nhận được sự ngại ngùng của nàng, và chàng kiên nhẫn đợi để nàng tiến lại gần hơn. Cánh tay chàng chạm rai trượt xuống quanh eo nàng, tay chàng đặt lên lưng nàng. Khi họ bắt đầu di chuyển, Mira nhìn chăm chăm vào giữa ngực chàng, tập trung nhìn chiếc áo trắng của chàng. Nàng chưa từng nghĩ rằng theo sau một người đàn ông có thể dễ dàng đến thế. Không chỉ áp lực của bàn tay chàng trên lưng nàng mềm mại và rõ ràng khi chàng dắt nàng theo, mà còn có sự hiểu nhau ngầm giữa họ, như thể cơ thể của họ biết chính xác phải di chuyển cùng nhau thế nào.

Hơi thở của Alec bị lọn tóc của nàng làm phiền. Chàng có thôi thúc rất mạnh mẽ muốn gạt tóc nàng ra và hôn vào trán nàng... nhưng chàng phải cân nhắc đến cặp song sinh. Xoay Mira cho tới khi lưng nàng quay lại phía bọn trẻ, chàng thì thầm và rồi nháy mắt. Giây phút tiếp theo chúng rời đi, để lại sau lưng tiếng cười khúc khích và tiếng vỗ tay của hai đứa nhỏ. Mira lo lắng nhìn thẳng vào gương mặt của Alec.

“Chúng đi rồi. Chúng đi đâu... chàng đã nói gì với chúng?”

“Em sẽ không tiếp tục khiêu vũ với ta nếu ta nói cho em biết.”

“Chàng vừa mới buông lỏng hai đứa bé nhưng con bảo thực sự vẫn nằm trong lâu đài,” Mira nói. “Em rũ bỏ mọi trách nhiệm, dù chúng làm gì cũng là lỗi của chàng.” Khi chàng cười nhún nhõ, nàng còn nói thêm, “chàng nên xuống dưới đó với một người khác Alec.”

“Em kiếm đâu ra niềm vui muốn nói cho ta ta cần làm gì vậy?” “Ai đó cần như vậy.”

“Sinh vật vô tâm – em thật sự sẽ trả ta lại vũ hội nếu em có khả năng, để ta mất thời gian với những câu chuyện ngu ngốc và những điệu nhảy vô bổ.”

“Đó là nơi chàng thuộc về?”

“Và em thuộc về đâu?”

“Ở giường trên lầu,” nàng đáp lời, và khi nàng nhìn thấy ánh mắt khủng bố của chàng, nàng nói thêm, “một mình.”

“Nhưng chúng ta có quyền thoát khỏi nơi chúng ta nên có mặt vài phút... và đó là lý do tại sao cả hai ta ở đây.”

“Ngài phải trốn tránh cái gì vậy?” Nàng hỏi. “Một người ở cương vị của chàng –”

“– có những vấn đề riêng của người đó,” Alec chán nản ngắt lời.

“Những vấn đề rất nhỏ bé. Em cho là một trong những vấn đề của chàng là sự buồn chán? Ồ, điều đó không thể tha thứ được. Buồn chán chẳng vì cớ gì, không cả khi thế giới có quá nhiều việc cần phải làm.”

“Thế còn cô đơn?”

“Cô đơn... chuyện đó khó giải quyết hơn,” nàng trầm tư nói. “Nhưng đó không phải là vấn đề của ngài phải không? Có quá nhiều người muốn ở bên ngài, những người muốn làm bạn với ngài, những người đàn bà muốn...”

“Những người đàn bà muốn...” Chàng nhanh chóng nhắc lại. “Còn em thì sao? Em có muốn thứ gì của ta không? Ta đã cố tìm hiểu điều đó trong suốt hai tuần lễ.”

Nàng không trả lời khi nàng nhìn chàng và tự hỏi chàng đang chơi trò gì với nàng. Nàng quá trong suốt trước chàng, nàng biết rằng nếu nàng không cẩn thận chàng sẽ khám phá ra những điều nàng còn thấy sợ hãi khi phải thừa nhận với chính mình. Mắt nàng bị mắt chàng sấm soi nhìn, và dù nàng biết chàng đã nhìn thấy quá nhiều, nàng cũng không thể nhìn ra chỗ khác.

Đùi nàng chạm phải đùi chàng khi điệu nhảy buộc họ phải ở gần nhau hơn, những bước nhảy của họ ngắn hơn khi cơ thể họ quấn lại với nhau. Hai bàn tay ấn chặt vào nhau tới mức Mira không chắc liệu mạch đập giữa hai người là của nàng hay của chàng. Nàng lại cảm thấy yếu đuối bất lực, cảm nhận được chàng, và giây phút ấy dường như thời gian ngừng trôi, giây phút để nhớ mãi đến cuối đời. Từng ngón tay đan xen vào nhau, bàn tay nhỏ bé của nàng nắm chặt lấy bàn tay to lớn của chàng. Nàng không thể nói gì khi nàng ngược nhìn chàng, mắt nàng đen như đêm tối... và nàng biết rằng nàng đang bắt đầu yêu chàng. Điều đó khiến nàng sợ hãi và phấn khởi, táo bạo. Những đường nét của miệng chàng dường như mềm mại hơn thường lệ, đường cắt đáng sợ trên nhân ảnh của chàng được các vì sao và ánh trăng sáng làm nổi bật lên. Trông chàng có vẻ gì đó không giống như giấc mơ, gương mặt chàng sáng bạc và đồ bóng khi chàng cúi xuống hôn vào má nàng.

Nàng run rẩy trước cái chạm mượt như nhung của môi chàng, kích thích chạy dọc theo mạch máu và đánh thức các dây thần kinh của nàng. Nàng không kháng cự lại chàng, không quay mặt đi khi miệng chàng lướt trên da và dạo chơi trên gò má nàng. Lông mày Alec khẽ nhíu lại khi chàng ngẩng đầu lên nhìn nàng, và dường như chàng bị dẫn xé giữa những mạch đập khác nhau. Khi chàng nhìn chăm chăm vào bờ môi ngọt ngào của nàng, chàng khẽ chữ thề, và rồi miệng chàng tìm thấy miệng nàng, nóng bỏng và nài nỉ, thúc giục nàng đáp lại nàng, yêu cầu nàng mở lòng với chàng. Tách môi nàng ra, Mira không thể cưỡng lại được ma lực mãnh liệt của nụ hôn của chàng, dựa vào người chàng khi họ dừng khiêu vũ và chỉ đứng đó hai người khóa chặt vào nhau. Cánh tay của nàng vòng quanh cổ chàng, bàn tay của chàng đặt lên sau đầu chàng, ngón tay nàng lùa vào mái tóc mượt của chàng.

Bám chặt lấy chàng, nàng phóng túng đáp lại chàng, miệng nàng mạnh mẽ di chuyển dưới miệng chàng, cơ thể nàng ngọt ngào áp vào cơ thể chàng thì tay chàng vuốt ve tay nàng. Một đầu gối của chàng tách chân nàng ra và chàng đưa tay khum lấy hông nàng, kéo nàng lên. Nàng run rẩy khi cái đùi to khỏe của chàng áp sát vào chỗ mềm mại giữa hai chân nàng, áp lực mạnh mẽ ấy khiến nàng có chút bối rối... nhưng nó vẫn chưa đủ, vẫn chưa gần đủ. Khẽ rên rỉ và thờ dài, Mira quặn người lại mong muốn tiến lại gần chàng hơn nữa. Mũi nàng toàn mùi hương tuyệt vời của chàng... à, nàng đã say chàng rồi, và đêm nay, và sự ngọt ngào của những cảm giác đang như nở hoa trong người nàng.

Alec vuốt ve cơ thể thanh mảnh của Mira, và niềm đam mê khiến cho máu chảy trong tĩnh mạch của chàng với vận tốc của thủy ngân. Chàng cẩn thận ôm nàng, cẩn trọng để không dùng sức mạnh nhu cầu của chàng để ép nàng. Sự đáp lại nhiệt tình của nàng chính là lời thú nhận nàng muốn chàng, và thân dưới chàng sưng lên và cứng lại vì sẵn sàng cho nàng. Tay chàng hơi run khi chàng cố gắng kiểm soát... những ngón tay trượt vào chỗ hõm giữa hai ngực nàng, dọc theo đường phía trong cổ áo tận tới khi những ngón tay chạm vào đỉnh nhũ hoa mềm mại của nàng. Những ngón tay dịu dàng xoa xoa cái đỉnh mềm mại ấy tới khi nó cứng lại, và Mira rên rỉ trong miệng chàng, cơ thể nàng run rẩy. Alec muốn nói suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu chàng... rằng nàng mềm như lụa, rằng nàng xinh đẹp, rằng chàng cần nàng hơn bất cứ một người đàn bà nào, nhưng chàng không thể không hôn nàng đủ lâu để không nói được một từ nào. Chàng tham lam nhấp nhấp môi nàng, lưỡi chàng chạm vào lưỡi nàng và quấn lấy nhau vui thích đùa nghịch.

Ngon! Lửa ngày càng cao càng nóng bỏng cho tới khi Alec rên rỉ thoát ra, và Mira chớp mắt nghiêng ngả khi không khí lạnh chạm vào môi nàng. Chết lặng, nàng vòng tay quanh mình khi Alec quay đi và bước tới chỗ thành ban công. Thở nặng nhọc, chàng đặt cánh tay lên lan can, gương mặt chàng ngẩng lên để hít không khí tươi mát của buổi tối. Chàng hít vào và giữ lấy làn khí tươi mát của nó thật lâu trước khi dục vọng bắt đầu giảm.

Chân Mira run rẩy. Bị tước mất cái chạm ấm áp của chàng, nàng bước tới phía chàng và đưa ngón tay vuốt lên bàn tay chàng. Nàng mở miệng định nói gì đó nhưng lại im lặng khi chàng quay đầu và đưa đôi mắt xám nheo lại nhìn nàng.

“Hãy đi đâu đó,” chàng ngọt ngào nói.

Giây phút tạm ngừng tĩnh lặng theo sau lời nói của chàng trong khi mắt nàng mở to. Chàng đang yêu cầu nàng làm gì? Có lẽ không ai trong hai người dám chắc.

“Chàng muốn đi đâu?” Mira hỏi, giọng nàng gần như nghẹn lại.

“Em thật sự quan tâm sao?”

“Không,” nàng thì thầm.

Ngon lửa thật đẹp hiện lên trong ánh mắt của chàng. “Nếu ta yêu cầu em chạy trốn cùng ta, rời khỏi Sackville, em se-“

“Được.”

Họ bắn khoăn nhìn nhau, và rồi Alec đưa tay giữ lấy gương mặt nhỏ bé của nàng, vuốt mấy lọn tóc bị rối của. Chàng hôn nàng mạnh mẽ, đầu chàng di chuyển một cách chắc chắn trên nàng tận đến khi có âm thanh dịu dàng phát ra từ họng nàng.

“Đi nào,” chàng nói, nắm tay nàng, và kéo nàng qua phòng đọc ra ngoài hành lang. “Chúng ta sẽ rời khỏi đây mãi mãi, ngay bây giờ trước khi em thay đổi quyết định.” Mira mù quáng đi theo chàng, tìm nàng đập thật mạnh. Nàng phân nào biết rằng nàng làm đúng khi đi cùng chàng. Dù cơ hội nào giúp họ có đường đi, kết luận họ sẽ gặp nhau không thể phủ nhận: Họ cần nhau, họ tốt khi bên nhau, và họ tốt với nhau. Tay nàng nắm chặt tay chàng, và chàng dừng lại tan dương nàng. Nhưng chỉ khi họ vừa bước vào hành lang, thảm họa kéo tới.

William Sackville đang đứng ở đó.

“Falkner,” ông ta nói, gương mặt như chứa đựng một nụ cười mãn nguyện. “Tôi chỉ đang đi tìm cậu.” Giọng ông ta biến mất trong im lặng khi ông ta chú ý tới cơ thể nhỏ bé đứng sau Alec chừng nửa bước, mắt ông ta mở rộng ngạc nhiên. “Mira,” giọng ông ta ngay lập tức căng thẳng. “Ta đã nghĩ là tâm này nàng sẽ ở trong phòng.” “Tôi... tôi vừa ở ngoài ban công để xem pháo hoa,” nàng nói, bàn tay trượt ra khỏi cái nắm tay đã bị lòng đi của Alec. Làn da hồng hào của Sackville hơi chuyển sang tái khi ông chú ý đến cử động nhỏ bé đó và nhận ra rằng họ từng nắm tay nhau. Ông quay sang Alec, người có thái độ không thể đọc được.

“Người ta nói với tôi là cậu bị ốm Falkner. Chuyện gì như thế là đầu đầu-“

“Giờ nó đỡ hơn rồi,” Alec nhún nhó đáp, nhìn thẳng vào mắt ông ta.

Tất cả ba người đều im lặng. Mira cảm thấy sắc mặt nàng khá phức tạp khi không khí dường như dày đặc hơn vì căng thẳng. Nàng phải nói gì đó để phá vỡ sự im lặng hoặc nàng sẽ điên lên mất.”

“Chúng tôi tình cờ gặp ở đây... và đi ra đó xem...” nàng nói vấp, và rồi không nói được gì nữa. Alec, chết tiệt chàng đi, vẫn giữ im lặng như thể đó là cách chàng thách thức, trong khi trông Sackville quá... quá đau khổ và tuyệt vọng. Sackville đưa tay ra cho Mira như thường lệ.

“Đến đây, Mira.”

Mira cảm thấy Alec cứng người lại bên nàng.

Ồi, làm ơn đừng để chuyện này xảy ra nữa, nàng đau đớn nghĩ, nhận thấy mình bị mắc kẹt giữa ham muốn dành cho một người đàn ông và lời thề trung thành với một người khác. Nàng rất để ý việc Alec nghĩ gì về nàng... nhưng nàng đã hứa với Sackville, một lời hứa danh dự không phản bội ông ấy, một lời hứa nàng tặng cho ông ta vì ông ta đã cứu sống nàng. Nàng đánh liều nhìn liếc qua Alec, chàng không nhìn lại nàng, gương mặt chàng quay đi khi chàng đợi nàng phản ứng tiếp. Chàng phải hiểu đây không phải là việc chọn giữa chàng và một người khác! Nàng muốn hét lên với chàng. Đừng cho đây là một vấn đề, nó không quan trọng trừ khi chàng coi nó là quan trọng! Nàng cứng nhắc nắm tay Sackville, để ông ta kéo nàng từ chỗ Alec sang bên ông ta. Sackville vòng tay quanh vai nàng, đầy chiếm hữu, không nhìn gương mặt Alec nữa mà nhìn Mira. “Ồ, ta chắc chắn hai người đã có một cuộc nói chuyện thú vị.”

Hàm Alec cứng lại. Vậy đây là cách Sackville định giải quyết mọi chuyện, giả vờ kiêu ngạo trước tình huống này, lờ đi sự cuốn hút rõ ràng giữa bạn và người đàn bà của ông ta.

“Vâng,” Mira thì thầm, không dám nhìn vào gương mặt Alec.

“Đã đến lúc nàng về phòng rồi,” Sackville nói tiếp, nhìn nàng đầy vẻ yêu thương. “Và hãy đợi ta – ta sẽ đến gặp nàng sau.”

Thấy choáng váng trước sự thẳng thắn như thường lệ và ngụ ý rõ ràng trong câu nói của ông ta, Mira ngược nhìn ông ta, cái nhìn sững sờ. Nàng hoảng hốt khi ông ta cúi xuống và nhẹ nhàng hôn nàng, thể hiện sự chiếm hữu của ông ta với nàng để Alec phải chú ý tới. Cái miệng lạnh âm ướt của ông ta phủ lên miệng nàng, ngay tức thì Mira đẩy ông ta ra. Rồi tay nàng dừng lại và đau khổ trong lòng khi nàng phải bắt lực chịu đựng nụ hôn của ông ta. Làn này ta nợ ông ta, nàng đau đớn nghĩ, và Chúa ơi, ta sẽ đứng đây không nói gì như thể là một tiếng nói vì danh dự của chính ta.

Alec nhìn họ mặt chàng lạnh tanh, mắt chàng sáng lên như băng, có gì đó trong người chàng đang hấp hối và có gì đó cháy bùng lên vì giận dữ.

Cuối cùng Sackville ngẩng đầu lên và mỉm cười với nàng. Mira cố gắng buộc môi nàng phải giả vờ cười, má nàng nóng lên khi nàng cố kiềm chế mong muốn lấy tay chùi miệng. Nụ hôn của Sackville thu xa nụ hôn của Alec, như thể băng so với lửa.

“Mira,” Sackville hài lòng nói, “Ta sẽ lên đó sau, cùng a.”

“Nàng lo lắng gât đầu, rồi quay sang nhìn Alec.

“Ngài Falkner,” nàng cung kính nói.

Chàng không trả lời, một khóm miệng vội vã nhếch lên và dường như đó là nụ cười mỉa mai nhất mà nàng từng thấy. Đau đớn trong lòng, Mira bước đi bỏ lại hai người đàn ông, nàng hướng tới cầu thang và đi lên. Nàng đã phải tập trung tất cả sức mạnh ý chí để có thể không chạy ngay đi.

“Một người phụ nữ hiếm có nhất,” Sackville tán dương nàng.

“Tốt cho ngài,” Alec nhẹ nhàng đáp lời. “Một chút chế ngự cho tôi.” Có phải Sackville bị lừa vì những lời nói khi thị đó không? Có lẽ là không. Alec nén lại cái nhăn mặt vì sự tỉnh táo đã bắt đầu thâm nhập vào các giác quan của chàng. Chàng chắc hẳn phải tức điên lên vài phút trước. Chỉ một người đàn bà không đáng hi sinh một tình bạn tốt. Làm sao chàng có thể nghiêm túc nghĩ tới chuyện kéo nàng ta ra khỏi một người đã trung thành với chàng, một người mà chàng đã trung thành với người đó nhiều năm rồi? Chàng sẽ phải tìm cách tránh mặt nàng, và tất cả những ý nghĩ về nàng, từ bây giờ.

“Đúng, cậu luôn thích họ có chút hoang dã, đúng không?” Sackville nói, buộc phải cười vui vẻ. hai người đàn ông già vờ như không có chuyện gì không bình thường đã xảy ra, tuy nhiên không ai hài lòng với màn kịch mà họ đã chọn diễn. Có lẽ những thứ bề ngoài sẽ tiếp tục tiếp diễn như trước kia, nhưng trong sâu thẳm họ đều hiểu rõ. Có thứ gì đó về tính chất tình bạn của hai người đã thay đổi mãi mãi.

“Chúng ta phải nói chuyện.”

“Vâng,” Mira thấp giọng trả lời, mở cửa phòng nàng. Sackville chậm rãi bước vào trong, gương mặt cực kỳ nghiêm túc. Giọng nói công tử hàng ngày của ông ta đã biến mất.

“Về chuyện tối nay. Ta muốn hỏi nàng –“

“Không có chuyện gì xảy ra cả.” Mira đóng cửa lạo và dựa người vào nó khi nàng khỏ sở nhìn ông ta. “Tôi rất xin lỗi, rất rất xin lỗi. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra. Tôi sẽ không bao giờ -“

“Ta biết,” Sackville nói, gương mặt đanh lại, “– rằng sẽ có lúc nào đó nàng muốn chấm dứt chuyện này. Nàng là một người phụ nữ trẻ khỏe mạnh với ... sự khao khát mạnh mẽ trong đời. Thực tế, ta thấy làm ngạc nhiên khi nàng đã ở đây quá lâu.”

“Tôi không muốn kết thúc bất cứ thứ gì. Có phải tôi đã dựa dẫm ngài quá lâu không?” Tầm nhìn của Mira như có sương mù khi nàng cảm thấy nước mắt bắt đầu trào lên. Nàng chớp mắt để kiềm chế lại. “Ngài nên bảo tôi ra đi.”

“Ta muốn giữ nàng nếu nàng còn sẵn lòng duy trì tình trạng nàng,” Sackville đáp lời, khoanh tay sau lưng và thờ dãi. “Nàng đã làm rất tốt, và nàng đã giúp ta giữ lại hình ảnh cuộc sống mà ta đã có ... trước kia. Nàng đã khiến ta có thể duy trì sự tự tôn của mình, và ta sẽ luôn thấy biết ơn vì điều đó.”

“Ta đã rất hài lòng suốt hai năm qua –“

“Nhưng nếu nàng ở lại, ta sẽ không thể tiếp tục như thế nữa.” Hiểu được câu nói thẳng thắn đó, Mira biết đó là sự thật. “Ta đã nghĩ về nàng và ta,” Sackville tiếp tục nói với nụ cười nhăn nhó, “– như thể hai người bạn giúp đỡ lẫn nhau khi họ cần nhau nhất.”

“Ngài đã cứu sống tôi,” Mira thì thầm. “Tôi sẽ không bao giờ trả được điều đó.”

“Nàng đã trả rồi, hỏi nàng yêu dấu, nàng đã trả rồi. Nhưng nàng không thể giúp ta thêm nữa bằng việc ở lại đây, nhưng ta sẽ không giúp nàng chút nào nữa bằng cách để nàng trốn ở đây, tách biệt với thế giới bên ngoài. Nàng đã ... nàng bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi.”

“Hai mươi tuổi,” Sackville nhắc lại, gương mặt vừa buồn vừa mỉa mai. “Hai mươi năm trước ta chưa đầy 40 tuổi.”

Mira lắc đầu, không hiểu tuổi của nàng thì liên quan tới điều gì.

“Hãy tin tôi thưa ngài, khi tôi nói với ngài rằng tôi sẽ sống cùng ngài.”

Sackville khẽ cười. “Cùng ạ, ta không nghi ngờ điều đó. Nàng chưa từng nói cho ta biết một cô gái Pháp nhỏ bé gần chết ở một toa xe lửa ở phía nam nước Anh, nhưng ta tưởng tượng phải có một sức nặng khủng khiếp của cuộc sống mới dẫn tới điều đó. Nàng chưa từng cho ta biết tại sao hay bằng cách nào, nhưng ta có thể nhận ra một tâm hồn mệt mỏi cũng như cơ thể – và ta cho phép nàng phục hồi sức khỏe ở đây. Ta đã cố để giúp nàng, cho nàng quần áo đẹp – giáo dục nàng –“

“Ngài đã làm thế. Và giờ tôi đã là một người khác. Ngài đã giúp tôi quá nhiều –“

“Đúng. Nàng từng là một cô bé. Giờ nàng đã là một người đàn bà, và ta nghĩ nàng thích bám vào một nơi an toàn mà nàng thấy ở đây chứ không phải sống như thể định mệnh đã sắp đặt sẵn. nàng hiểu không?”

“Tôi chỉ hiểu ngài muốn tôi rời khỏi đây.”

“Vì nàng cũng như vì ta,” Sackville nói. “Đấy mới là ý của ta.”

“Khi nào?” Nàng hỏi, cổ họng cứng nhắc.

“Có lẽ tốt nhất nếu nàng rời khỏi đây sau khi cuộc đi săn kết thúc. Một tuần nữa. Ta sẽ cho nàng ít tiền và đồ dùng cần thiết, và giới thiệu cho nàng một công việc đáng kính ở Luân Đôn. Nhưng ta có thêm một yêu cầu nữa.”

“Tất nhiên là được,” nàng nói, gương mặt đầy đau khổ.

“Làm ơn hoàn thành vai diễn này trong khi khách của ta ở đây. Làm ơn giúp ta khiến họ tin điều mà ta muốn họ tin. Danh tiếng một thẳng đàn ông như ta đều dựa cả vào điều đó. Ta cũng mong sẽ giữ mãi được hình ảnh đấy, và đó là cách duy nhất ta có thể duy trì được sự tôn nghiêm của mình. Vì quyền lợi của ta, và vì cảm kích những gì ta đã làm cho nàng, hãy giúp ta tuần cuối cùng này.”

Tay Mira run rẩy, và nàng nắm chặt tay lại. “Còn về ngài Falkner –” nàng nói.

“Nàng phải làm cậu ta tin hình ảnh đó. Ta đánh giá cao tình bạn của cậu ta, và nếu cậu ta biết về ta, sự tôn kính của cậu ta dành cho ta sẽ bị hủy hoại. Cậu ta không thể tha thứ cho sự yếu đuối, dù bản thân cậu ta cũng có chút ít.”

Bối rối, nàng hơi lắc đầu. “Tôi sẽ không nghĩ ngài ấy quá nông cạn đâu.”

“Nàng không hiểu nhiều về những người đàn ông giống Falkner.” Giọng Sackville khá trầm ngâm. Khi nàng nhìn vào đôi mắt xanh của ông ta, Mira bắt ngờ hiểu vì sao ông ta muốn đặc biệt gây ấn tượng mỗi quan hệ của họ với Alec Falkner. Đó không chỉ vì Sackville sợ rằng Falkner không còn tôn trọng ông ấy nữa. Nó còn là vì Sackville thích ý tưởng có thứ mà Falkner muốn có. Bên cạnh lòng kính trọng dành cho Alec là một dấu hiệu cạnh tranh. Đó là một điều mới lạ với Sackville, một điểm nàng không đoán được hay nhìn ra trước kia.

Lắng nghe tiếng nước chảy và nhìn vô định vào ngôi chùa, Mira tự hỏi nàng biết làm gì ở Luân Đôn đây. Nàng đã từng sống trong một thành phố lớn, đặc biệt là khu phía đông của Luân Đôn, nơi đó còn tồi tệ hơn bất cứ thứ gì nàng từng thấy ở Paris. Vào buổi sáng, bầu trời tối đen vì làn khói xanh đen cái mà được đốt trong hàng ngàn cái lò sưởi. Những con phố thì đầy rác rưởi và những gã say xỉn, và đàn ông nhìn chằm chằm vào nàng thật đáng sợ, và phụ nữ trông có vẻ rất mệt mỏi, và trẻ con trông không giống trẻ con chút nào. Chúng quá tuyệt vọng, quá gầy và thú tính để có thể là trẻ con. Mira đã từng tuyệt vọng trước viễn cảnh của những sinh vật nhỏ bé trông giống thú vật ấy, và chả mất bao lâu nàng đã chìm trong niềm vô vọng đã thấm đẫm vào phía Đông Luân Đôn. Nàng đã chìm sâu vào đầm lầy ấy, trở thành một trong số đám đông dọn đường, tận đến khi nàng khó có thể nhận ra chính nàng. Nhưng nàng đã quá yếu đuối để có thể sống sót ở đó và quá khỏe mạnh để có thể chết dễ dàng – và vì vậy nàng đã nằm giữa ranh giới của sự sống và việc hấp hối, bò tới đằng sau cái ga chứa cỏ và để mặc bản thân cho lòng từ bi của số phận.

“Sao mình có thể quay lại?” Mira tự vấn bản thân, khê rùng mình. Nàng biết rằng lần này nàng sẽ có tiền và lời giới thiệu, và nàng sẽ không phải sống ở khu đông, nhưng nỗi sợ Luân Đôn của nàng vẫn khó có thể rũ bỏ.

Gần đó có tiếng bước chân lách cách. Mira để ý đứng im, vì nàng và những người đi dạo qua khu vườn đã được ngăn cách bằng một hàng rào. Lúc này nàng không mong có ai đó tìm ra nàng. Nàng giữ im lặng. Nghe như thể chỉ có hai người đàn bà nhàn nhã đi dạo dọc con đường mòn.

“... ai đó nên nói cho Clara biết là cô ta đang biến bản thân thành trò cười,” một trong số họ phần nội nói. Giọng nói của người bạn đồng hành của cô ta bình tĩnh hơn và có vẻ vui vẻ hơn.

“Quý bà yêu quý, cô ta đang nhận ra điều đó. Rõ ràng là Falkner không muốn cô ta. Tôi chỉ hi vọng nó khiến cô ta lùi một hoặc hai bước –”

“Pooh! Điều đó không khiến cô ta nản lòng quá lâu đâu. Ngài Falkner là một con quý đẹp trai, nhưng Clara đã tận dụng thời gian của cô ta tận đến khi người đàn ông cô ta muốn xuất hiện bên cạnh.”

“Ai đó?”

“Tại sao bà lại không biết nhỉ? Clara luôn thích Rand Berkeley hơn những người khác, và ngày mai anh ta sẽ tới.”

“Với người vợ đi kèm, tôi sẽ đánh cuộc đó.”

“Có lẽ. Rosalie Berkeley – cái tên đau đớn làm sao! – không thật sự đủ để cô ta thật sự có thể xoay sở kết hôn với bá tước Berkeley, nhưng ngài ấy đã khẳng khái kéo cô đi theo giống như một cái ô –”

“Đúng, giữ cô trong tầm tay và kéo cô ta ra ngoài bất cứ khi nào một trong số chúng ta cố gắng tiến đến phía ngài ấy.”

“Ngài ấy không biết rằng thật lỗi thời khi để người khác nhìn thấy ở cùng vợ quá nhiều sao?”

Hai người đàn bà cùng cười khúc khích.

“Lỗi thời hay không,” một trong số họ tổng kết lại, “ngài ấy chắc chắn đã có Rosalie. Bà có nghĩ rằng điều đó sẽ ngăn Clara cố gắng...?”

Tiếng cười của họ nhỏ đi khi họ tiếp tục bước đi, trong khi Mira thì ngồi trên chiếc ghế đá cảm thấy khó khăn và đông cứng người khi một trong những bức tượng cẩm thạch trong khu vườn.

“Rand Berkeley,” nàng thì thầm, mắt nàng mở to và không chớp. “Rosalie.” Sackville chưa từng đề cập tới họ cho nàng biết – nàng không biết rằng ông quen biết với họ! Nàng không thể tin rằng họ sẽ tham dự cuộc đi săn. Nghĩ tới việc họ đến làm nàng run rẩy, làm bụng nàng quặn lên đau đớn. Nàng đặt tay lên cơ hoành, ánh mắt trống rỗng như thể một cảnh tượng hải hùng hiện lên trước mắt nàng.

Rosalie sẽ nhìn thấy nàng và cứng người lại vì sốc, gương mặt xinh xắn của nàng ấy tái đi vì sợ hãi và căm ghét. “Miretik. Ta đã thề không bao giờ gặp lại cô nữa ... đồ lừa đảo, nói dối... cô lừa tôi, cô lấy đi tình bạn của tôi và cố gắng hủy hoại tôi.”

“Em không có ý,” Mira thì thầm. “Hãy tha thứ cho em.”

“Tôi đã thề trước mặt cô. Cô không đáng được tha thứ vì nỗi đau mà cô đã gây ra cho chúng tôi.”

Và rồi Mira sẽ quay sang Rand, chỉ thấy sự lên án lạnh lùng hiện rõ trên mặt anh.

“Cô đã không chỉ phản bội,” anh sẽ nói, “cô là kẻ hèn nhát. Cô nên đối mặt với những gì cô đã gây ra, cô không nên chạy trốn như vậy.”

“Em sợ... em không biết...” Mira nháy mắt và run rẩy khi con hoảng loạn bám lấy nàng. “Em phải bỏ đi,” nàng nói, một bàn tay bám lấy vạt váy, chiếc váy đột nhiên trở nên quá chật. “Em phải chạy trốn... chúa ơi... đêm nay.” Nàng bắt đầu khóc, và đặt một tay lên mặt khi nước mắt trào ra. Rand và Rosalie sẽ ở đây vào ngày mai. Nàng cố lên kế hoạch và không nghĩ ra điều gì. Khóc thật thương tâm, Mira cúi đầu như một nỗ lực thoát khỏi quá khứ. Con ác mộng của năm năm trước lại chiếm lấy nàng, mới mẻ như thể nó vừa xảy ra ngày hôm qua.

Ngài Sefton đang rất vui vẻ, cái sự tự do đã làm lưỡi ngài mềm ra và làm tâm trạng của ngài trở nên ngọt ngào. Sefton không thường tán chuyện, thuật lại hàng loạt tin đồn và những tin tức chọn lọc nói rằng Alec tuyệt đối không quan tâm, nhưng một trong những hình phạt của viện tham dự cuộc đi săn dài như thế này dù sớm hay muộn cũng phải chịu đựng những cuộc nói chuyện tẻ ngắt loại này. Họ chậm rãi đi về phía phòng ăn, đến trước bữa tối vài phút.

“Tôi nói, ngài có nghe nói về chuyện thăm sếp tới của đức vua tới Hanover không? Ngài ấy sẽ đi vào cuối tháng.”

“Mối quan hệ của các vùng sao?” Alec hỏi.

“Không – tôi nghe nói có một vài công chúa theo đạo tin lành mà ngài định xem xét kỹ càng nhất. Ngài đang mong tái hôn.”

“Tất nhiên,” Alec nói chế giễu. Ngài Gorg IV chỉ thể hiện một chút đau khổ trước cái chết của người vợ, Caroline, năm ngoái, bất chấp thực tế rằng họ có rất nhiều điểm chung – béo và nhếch nhác, cả hai, cũng như kém đạo đức và thù dai. Sự khác biệt duy nhất giữa hai người là Caroline thì thô tục trong khi George giỏi giả vờ và màu mè. Giờ dường như đức vua, người luôn thích thú với những người phụ nữ già hơn, đang chuyển mục tiêu sang những cô gái trẻ và đáng yêu. “Tôi cho là ngài ta sẽ không gặp nhiều khó khăn khi kết hôn bất chấp thực tế ngài đã có một người vợ.”

“Ý cậu là bà Fitzherbert sao? Chưa ai có thể chứng minh được rằng họ kết hôn một cách hợp pháp, và bên cạnh đó, họ đã xa nhau khoảng 9 năm rồi –”

“Sống cách xa nhưng không ly hôn.”

“Cậu có thật sự tin rằng họ từng lấy nhau không?” Sefton hỏi.

Từng quen biết bà Fitzherbert, Alec rất tin vào cuộc hôn nhân được đồn đại này. Maria Fitzherbert là một người phụ nữ đáng kính và một người chung thủy, không nói một lời nào chống lại đức vua thậm chí sau khi ngài lợi dụng bà. Nếu bà phải gạt tự tôn sang một bên để tới và cầu xin ân huệ của đức vua, có lẽ bà giữ lại những thiện cảm của ông ta. Có lẽ nếu bà cứ cho qua thói ưa hư vinh của ngài, hoặc có lẽ nếu bà trách cứ ngài vì ngài đã gạt bà sang một bên, có lẽ bà vẫn là cánh tay phải của nhà vua – nhưng có một số thứ mà bà Fitzherbert không sẵn lòng hi sinh dù cho là vì tình yêu, một vị trí mà Alec hoàn toàn đồng ý với bà.

“Việc tôi tin hay không chẳng thành vấn đề,” chàng nói, giọng đầy xa cách khiến ngài Sefton nhìn quanh để tìm một tay buôn chuyện mới. Rõ ràng rằng dù Falkner tài tình trước màn nói chuyện dạo đầu, chàng cũng khó chấp nhận việc phải tạo ra nó.

“Ồ ngài Squire Bentinck và người vợ đáng yêu của ngài ấy,” Sefton thốt lên, nhanh chóng tiến đến phía họ khiến Alec cười nhạt. “Thứ lỗi ngài Falkner, tôi phải trò chuyện với họ một chút.”

“Chắc chắn rồi,” Alec trả lời, nhận ra Sefton vừa khề thờ dài nhẹ nhõm. Sự khao khát tránh xa anh của người đàn ông này vừa buồn cười vừa đáng lo ngại. Ta không thể chịu nổi khi ở cạnh hầu hết bọn họ, chàng nghĩ thầm. Rồi sự vui vẻ biến mất giống như một làn khói. Chuyện gì đã xảy ra với niềm đam mê và sự lượng thứ của chàng với những người khác? Tại sao chàng không cảm thấy gì khác ngoài sự thờ ơ với họ?

Bước tới cánh cửa sổ gần đó, chàng dựa người vào khung cửa và nhìn ra bầu trời tối đen.

Tất cả đã theo Holt ra đi. Trung thực mà nói bản thân chàng hiểu rõ rằng chàng không còn giống với cái gã trước khi Holt mất. Có quá nhiều thứ chàng không để tâm, quá nhiều thứ đáng ra phải được thực hiện trước khi những nỗi đau của chàng lành lại, trước khi chàng có thể cho phép bản thân quên đi. Chỉ có một lời hứa nhỏ nhoi về sự thoải mái, một cơ hội hạnh phúc... nhưng điều đó chỉ là ảo tưởng thôi.

“Ôi, chết tiệt,” Alec khề thì thầm, tâm trạng mơ màng rắc rối của chàng bị xen ngang bởi một bóng dáng nhỏ bé bên ngoài, cách đó khá xa. Một quý cô đang chạy dọc theo cây cầu nhỏ dẫn tới ngôi chùa nhỏ bé kỳ quái ở phía cuối vườn. Nàng ở quá xa khiến chàng không nhìn rõ mặt nhưng Alec biết đó chính là Mira. Đứng chính nàng. Nàng có một mái tóc dài và mặc chiếc váy màu xanh ngọc, và thậm chí từ đây chàng cũng nhận ra những đường cong gọn gàng của cơ thể nàng. Nàng tính làm gì vậy? Chàng bắn khoả, hơi nghiêng đầu quan sát nàng. Vì vội vã nàng vấp ngã. Rồi Mira nhanh chóng đứng lên và tiếp tục bằng tốc độ điên cuồng tiến đến ngôi chùa. Như thể nàng đang bị truy đuổi. Thêm những trò khác sao? Hay có ai đó thật sự làm nàng bị thương? Chửi thề, Alec đứng lên và nhìn ra hành lang thấy đám đông tụ tập trong phòng ăn.

Nàng không phải của ta, chàng cau có nghĩ thầm. Hãy để Sackville tìm ra nàng nếu nàng cần tới ai đó.

“Ngài Falkner, ngài đang đợi ai sao?” Một giọng nữ vang lên trước những suy nghĩ của nàng. Ngài bá tước và nữ bá tước của Shrewsbury đứng trước chàng thái độ thật vui vẻ, và Alec hơi gượng cười.

“Ta e là vậy.”

“Nếu ngài muốn cùng chúng tôi đi ăn tối...”

“Cám ơn, lời mời của bà thật tử tế,” chàng máy móc đáp lại. “Nhưng ta tin ta sẽ đợi thêm vài phút nữa.” Chàng cười với cặp đôi ấy. Sau khi họ đi khỏi, Alec không kiên nhẫn ấn ngón tay lên khung cửa sổ, và nhìn ra ngoài lần nữa. Mira đã biến mất khỏi tầm nhìn. Không có ai ở ngoài, không có Sackville hay bất cứ vị khách nào khác. “Chết tiệt,” chàng thì thầm, “Ta sẽ không ra ngoài đó... Ta sẽ không, không làm thế nếu ta có bất cứ cảm giác điên rồ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

" ^ "

Cuộn người trong góc chùa, Mira nhắm mắt lại trước khung cảnh những bức tường đồ nát. Nàng đã chạy trốn cả đời không đích đến và không chút hi vọng kiếm được nơi trốn tránh, chạy không biết mệt mỏi vì nàng chưa từng biết đến một lối sống khác. Cho tới giờ phút này. Giờ nàng đã quá kiệt sức không thể chạy thêm được nữa. Sau khi bị đánh bại nàng đã nỗ lực yếu ớt để tập trung suy nghĩ nhưng thiếu sức mạnh để có thể đưa ra quyết định.

Hình ảnh của nàng nhắc Alec nhớ tới con cáo bị săn đã đào một cái lỗ sâu trong lòng đất làm nơi trú ẩn. Chàng đã không thể ngăn bản thân chàng tìm nàng; nàng đã trở thành nỗi ám ảnh của chàng, một cảm dỗ không hề tính toán. Khi chàng nhìn nàng, chàng có thể nhận thấy ai đó hoặc chuyện gì đó đã khiến nàng hoảng sợ, và bản thân chàng đây suy nghĩ tự nhạo mình rằng chàng muốn ôm lấy nàng, giúp nàng trốn khỏi nguy hiểm. Chống lại thôi thúc của sự dịu dàng, chàng giả bộ thờ ơ.

“Ồ, giờ...” chàng nói nhỏ, để ngõ cánh cửa nhỏ cho những tia sáng hoàng hôn chiếu vào ngôi chùa. “Ta nghĩ ta đã nhìn thấy nàng ngoài đó. Có gì cho cuộc hẹn trước bữa tối thể?”

Tiếng khóc lặng lẽ của nàng đột nhiên dừng lại. “Hãy ra khỏi đây,” nàng nói, giọng hơi nghẹn lại vì sự run hẫi lộ ra.

Alec ngồi phía trước nàng, chân chàng duỗi ra để mà bàn chân có thể đặt lên chỗ đệm bên cạnh nàng. Mira tức giận nhìn vào đôi ủng của chàng trước khi lấy khăn tay lau mũi, thở hắt vào mũi, và rồi gục đầu lên đầu gối.

“Chuyện gì vậy?”

“Chả có gì.” Nàng không nhìn chàng. “Ôi Chúa ơi, tôi không muốn nói chuyện với ngài! Đừng thương hại tôi, làm ơn đi đi! Tôi không thể chịu nổi khi ngài ở bên cạnh ngay lúc này, và tôi không biết tại sao ngài lại ở đây, nhưng—“

“Nàng không biết thật ư? Có lẽ ta muốn thỏa mãn tính tò mò không kiềm chế nổi. Hoặc có lẽ ta đang đóng vai người hay làm phúc.”

“Người làm phúc ư?” Mira lặp lại, đột nhiên thấy nghẹt thở vì sự kết hợp giữa tính hài hước và thái độ khinh người. “Ngài sao? Thật nực cười. Tôi chưa từng gặp bất cứ ai không phù hợp với vai diễn đó như ngài. Ngài có thể tốt bụng khi ngài muốn tốt bụng, nhưng chuyện đó chưa đủ thường xuyên đâu. Và thậm chí nếu ngài có thể giúp tôi, tôi cũng không cho phép ngài... không, vì ngài sẽ đòi hỏi có sự báo đáp. Sự tốt bụng của ngài luôn đi kèm với sự báo đáp cho điều—“

“Hãy thoải mái, thoải mái nào...” chàng nói, giơ tay lên thể hiện sự đầu hàng. “Ta không ra ngoài này để biến mình thành mục tiêu. Ta chỉ muốn xem xem liệu thời tiết bên ngoài ra sao. Ta đã nghĩ là ta thấy một vài đám mây đen đang kéo đến.”

“Tôi không thể nói gì với ngài,” nàng nói, không bị sao nhãng vì lời trêu đùa của chàng. “Ngài sẽ không hiểu bất cứ điều gì đâu.”

“Ta hiểu về việc gặp rắc rối.” Alec quay lại ngồi chỗ những tấm đệm và dần dần chú ý đến nàng. “Ta vừa mới trải qua một sự quen biết khá lâu dài và thi thoảng mang đến lợi nhuận vì rắc rối. Ta đã có kinh nghiệm kéo mình ra khỏi tình trạng khó khăn... tình trạng hỗn loạn không hi vọng gì, hầu hết trong số chúng, và thi thoảng ta học được một hay hai điều về... tương lai.”

“Tôi không thể bắt đầu giải thích điều đó cho ngài.”

“Tại sao lại vậy? Nàng nghĩ là sẽ khiến ta sốc sao?”

Lạ thay, chính cái chất giọng mỉa mai của chàng khiến Mira cân nhắc tới chuyện kể lại với chàng. Ngẩng đầu lên nhìn chàng, nàng thấy hô hấp khó khăn.

Chàng còn hơn cả một bóng đen to lớn trong ngôi chùa, trông quỷ quái một cách mơ hồ trong bóng tối. Không, nàng không nghĩ là nàng có thể làm chàng sốc, vì nếu có một điều nàng hiểu rõ về Alec, thì đó chính là chàng không hề bị sốc một cách dễ dàng. Theo một vài góc nhìn chàng là một trong những người đàn ông hay giấu cợt nhất mà nàng từng gặp.

“Tôi cho là ... có khả năng ngài sẽ hiểu. Ý tôi là ... có lẽ ngài sẽ làm một vài việc nhặt nhẻo suốt đời –“

“– và tận hưởng hầu hết chúng mà không biết xấu hổ,” chàng nói giúp nàng.

“Tôi tự hỏi động cơ ngài lắng nghe lời tự thú của tôi là gì.” Nàng vui vẻ, giọng có chút khó chịu. “Có phải ngài thấy buồn chán không? Ngài vui lòng cho phép tôi chiếm mất một vài phút trước bữa tối bằng cách giải trí hết mình với quá khứ nhơ bẩn của tôi?”

“Đúng như một điều hiển nhiên ... ta sẽ làm thế. Không phải là ta không sẵn lòng có một chút nghi ngờ về loại rắc rối mà nàng có lẽ gặp phải. ... ta chỉ muốn nghe chuyện của nàng thôi.”

“Ngài thật hợp với vị trí phán xét tôi!”

“Ồ, ta không phải đang phán xét nàng,” chàng chán nản phản bác. “Như nàng đã nói, ta là người cuối cùng có khả năng đó. Ta chỉ gợi ý cho nàng mượn đôi tai biết cảm thông thôi.”

Bối rối nhìn chàng, Mira quyết định tự thú với chàng – chỉ một chút – không phải là một điều mạo hiểm. Sau tất cả mọi chuyện, nàng không có quá nhiều thứ để mất. “Tôi ... tôi phải rời khỏi đây tối nay,” nàng nói, đợi một phản ứng từ chàng và không nghe thấy gì cả. “Ý tôi là phải đi, mãi mãi. Hôm nay tôi nhận ra một điều ... Tôi không biết gì về điều đó trước kia, nhưng tôi không thể ở lại đây lúc này ... ngài thấy đó ... Rand Berkeley và vợ ngài ấy sẽ tới đây vào ngày mai.”

“Berkeley,” Alec nói không chút cảm xúc, ánh mắt dán vào gương mặt nàng. “Nàng đã là người quen của cậu ta trước kia sao, ta hiểu thế có đúng không?”

“Đúng thế. Lần đầu tiên tôi gặp ngài ấy ở Pháp.”

Khi chàng tính toán đến mối quan hệ mà Mira có lẽ có với bá tước Berkeley, một người được biết đến là một trong những người đàn ông mạnh nhất về cả tài chính và thể chất ở Anh, Alec không hài lòng với câu trả lời rõ ràng nhất. “Nàng từng là tình nhân của cậu ta ư?” Chàng nghiêm khắc hỏi.

Nàng quá tức giận với câu hỏi thẳng thừng mà không để ý thấy sự ghen tuông hiện lên trong giọng nói của chàng. “Không,” nàng lạnh lùng trả lời. “Hãy tin vào điều ngài thích, nhưng tôi không có ... không phải ...” Nàng lắp bắp rồi dừng lại và đột nhiên ngậm miệng lại.

“Tiếp tục đi,” Alec nói, kiên nhẫn gõ gõ ngón tay lên đùi. “Hãy nói cho ta nghe về Berkeley.”

“Ngài ấy không biết tôi đang ở đây ở nước Anh. Khi ngài ấy biết tôi, tên tôi ... tên tôi là Mireille Germain.”

“Mireille,” Alec nhắc lại như thể nhắm nháp âm thanh ấy. Chàng phát âm nó khác với nàng, cái giọng kéo dài dễ dàng cách xa hàng dặm so với những âm Pháp hoạt bát của nàng. “Một cái tên quyến rũ. Tại sao nàng lại đổi nó?”

“Vì Mireille là một đứa trẻ ... không ý thức được những việc sai trái nó gây ra. Nó không biết nhiều để thấy hổ thẹn về bản thân nó.”

“Nhưng Mira làm được ư?”

“Đúng vậy.” Nàng dẫu mặt và lại bấp đầu khóc. Alec để nàng khóc một hay hai phút, nhận ra rằng cần tập trung để vẫn ở chỗ cũ thay vì bế bổng nàng lên và ôm nàng thật chặt. Chàng tập trung chú ý tới những câu hỏi khó hiểu và những bí ẩn về nàng. Nàng từng trải qua loại cuộc sống nào? Những trải nghiệm sống lớn xôn xao nào đã biến nàng thành một người đầy những mâu thuẫn rắc rối như vậy? Nàng có được sức mạnh của một người đàn bà và sự yếu đuối của một đứa trẻ. Chàng liên tục bị giằng xé giữa ham muốn hùng hổ và cảm giác báo động cho sự bảo vệ dành cho nàng. Trong phút giây ấy Alec lẽ ra có thể cho nàng cả một gia tài để nàng có thể là bất cứ một ai khác hơn là tình nhân là người bạn thân của chàng. Tại sao nàng không phải là con gái của một gia đình danh kính trọng, không bị bất cứ người đàn ông nào khác chạm vào? Hay một cô em họ xa, đủ xa để có thể nhận được sự chú ý của chàng, được nuôi dạy vào giáo dục cẩn thận ... hay thậm chí là con gái của một thương lái? Chàng có thể tự do quyến rũ nàng trong bất cứ trường hợp nào kể trên, không có nghi ngờ không có rào cản trên con đường chàng đi.

Nước mắt của Mira cuối cùng lắng xuống, và nàng ôm lấy mình nặng nề thờ dãi, hoàn toàn không ý thức được những dòng suy nghĩ đang hiện lên trong tâm trí người bạn đồng hành.

“Có phải Berkeley đã tổn thương nàng không?” Alec hỏi, giọng chàng nhỏ và lạnh lẽo.

Mira lắc đầu, đưa tay lên lau đôi mi ướt. “Ngài ấy đã không khiến tôi tổn thương. Mà trái lại. Tôi đã khiến ngài ấy và người con gái ngài ấy yêu tổn thương. Và ngài ấy sẽ không bao giờ tha thứ hay quên những người đã làm tổn thương Rosalie.”

“Vậy nàng gây ra cho họ thứ chết tiệt gì?”

“Đầu tiên ngài phải biết đến Guillaume, anh trai tôi. Anh ấy đã có một vụ làm ăn lớn. Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy là khi tôi lên 12. Mẹ tôi chỉ vừa mất, và bà đã ...”

Mira đột nhiên im bặt, nhận ra rằng nàng không thể nói gì với chàng. Nàng nhìn vào đôi mắt xám cảnh giác của chàng và nhận ra mọi bản năng trong nàng đều kêu gọi nàng hãy giữ bí mật về người mẹ nàng. Chàng sẽ không hiểu, chàng và nàng là hai đầu đối lập của một thế giới rộng lớn, và cái cuộc sống mà nàng đã trải qua hoàn toàn xa lạ với chàng. Alec Falkner đến từ một gia đình giàu có thịnh vượng. Vị trí xứng đáng của chàng là ở một thế giới giải trí, sang trọng, một thế giới chỉ có những hành vi đẹp và danh tiếng được bảo vệ cẩn thận. Chàng đã được học trong những học viện tốt nhất, chàng mặc những bộ đồ đắt tiền, chàng chỉ cười những con ngựa thuần chủng, chàng uống và ăn những món ăn ngon nhất, chàng kết bạn với những người có tầm ảnh hưởng lớn nhất ở Anh. Chàng sẽ ghê tởm nếu biết mẹ nàng là một ả điếm. Sau khi nàng nói cho chàng, chàng sẽ nghĩ nàng như một thứ gì đó không trong sạch. Chàng sẽ không còn bị thu hút bởi nàng dưới bất kỳ cách nào... chàng sẽ không bao giờ muốn chạm vào nàng nữa. “Mira,” Alec lo lắng hỏi, “đừng ngại. Hãy thành thật, những mong đợi của ta về xuất thân của nàng không bao giờ quá cao. Nàng đang định nói gì đó về mẹ nàng vậy?”

“Không có gì,” Mira thì thầm.

“Điều gì khiến mẹ nàng –“

“Không gì cả!” Nàng tức giận nhắc lại.

Thở dài tuyệt vọng, Alec không nhắc tới chủ đề đó nữa. “Được rồi, vậy... chúng ta sẽ không nói về bà nữa. Nàng đang định nói gì về Guillaume?”

“Anh ấy chăm sóc tôi sau khi mẹ mất,” Mira cẩn trọng nói. “Anh là người thân duy nhất của tôi. Chúng tôi cùng nhau đi khắp nơi. Anh ấy kiếm tiền ở hết chỗ này tới chỗ khác, làm nhiều việc khác nhau, và tôi làm việc khi tôi có thể. Nhưng cũng chẳng kiếm đủ tiền để sống, nên chúng tôi phải... chúng tôi phải làm một việc việc không trung thực để kiếm được nhiều tiền hơn. Guillaume đã dạy tôi nhiều điều. Chúng tôi cướp của người ta, nói dối họ, và lừa họ.” Guillaume thấy hài lòng vì nàng có thể dễ dàng kết bạn, vì họ càng thích nàng, nàng càng dễ dàng lợi dụng họ. “Tôi ghét chuyện đó. Tôi luôn luôn ghét việc chúng tôi phải làm vì tiền. Tôi ghét làm tổn thương mọi người... nhưng bị bỏ đói còn tồi tệ hơn nhiều. Ngài sẽ không hiểu cảm giác đó thế nào đâu.”

“Và thậm chí nếu tôi không quá sợ đói,” Mira tiếp tục, “Tôi vẫn phải làm tất cả để làm vừa lòng Guillaume. Anh ấy là người duy nhất trên thế giới này quan tâm chuyện gì xảy ra với tôi. Anh ấy yêu tôi – tôi biết anh ấy yêu tôi – và không có anh ấy tôi sẽ đơn độc. Tôi sợ phải đơn độc. Nhưng mọi thứ thay đổi khi tôi 15 tuổi, khi tôi đang làm cô hầu phòng trong một khách sạn ở Paris. Guillaume sẽ bỏ tôi đi khoảng vài tuần vào lúc đó.”

Một cô gái trẻ, một mình ở Paris. Làm việc trong một khách sạn. Alec biết rằng chấn hấn nàng có sự thích nghi phi thường mới có thể sống sót được. Nàng phải thường xuyên gặp nguy hiểm... tuy nhiên nàng không hề đòi hỏi sự thương hại, chỉ nói cho chàng biết sự thật. Chàng miễn cưỡng cảm thấy ngưỡng mộ nàng – vì chàng đã từng nói, nàng không thiếu dũng khí.

“Ở khách sạn,” Mira nói, “Tôi đã gặp Rand Berkeley lần đầu tiên. Có một người đàn bà đi cùng ngài ấy – họ chưa kết hôn, nhưng dường như rất quan tâm đến nhau. Người phụ nữ ấy tên Rosalie Belleau. Chị ấy bị ốm và tôi giúp chăm sóc chị ấy trong khi họ ở lại khách sạn. Tôi đi cùng Berkeley và Rosalie khi họ về miền quê nghỉ ngơi để chị ấy tĩnh dưỡng. Trong suốt mùa hè ấy tôi là bạn đồng hành của chị ấy, và chúng tôi rất quý nhau.” Mira cười buồn. “Nhưng có nhiều chuyện về Rosalie mà tôi không biết, bao gồm cả cuộc tranh cãi đang xảy ra ở nước Anh tại thời điểm đó. Chị ấy có tin đồn là con gái ngoài dã thú của Beau Brummell.”

“À...” Alec gật đầu tán thành. “Giờ tôi nhớ vụ xì căng đan đó rồi... nó xuất hiện trong tất cả các tờ báo. Về sau nhà Berkeley có đập tắt được vụ việc, nhưng quý bà Rosalie vẫn có một quá khứ khá vẻ vang.”

“Đúng thế. Anh trai tôi Guillaume đã tìm ra điều đó và đi theo tôi tới tòa lâu đài chỗ chúng tôi đang ở. Anh ấy có liên quan tới một nhóm người xấu, một tổ chức mở rộng từ Anh tới Pháp. Chúng đã thuyết phục anh ấy làm những việc khủng khiếp. Tôi không biết anh ấy và chúng dự định điều gì, nhưng tôi phần nào biết được việc Guillaume đang lợi dụng tình bạn của tôi với ngài Berkeley và chị Rosalie, và anh ấy lợi dụng niềm tin của họ với tôi. Tôi đã không nói gì, mù quáng hi vọng anh ấy sẽ không làm gì sai trái. Tôi thấy hạnh phúc lần đầu tiên trong đời. Tôi có một căn nhà và được an toàn, và tôi muốn chuyện đó kéo dài mãi mãi. Berkeley và Rosalie đề nghị tôi quay lại nước Anh cùng họ. Nhẽ ra tôi sẽ làm thế, nhưng rồi... rồi –“

“Guillaume can thiệp vào sao?”

Mira chậm chậm gật đầu. “Đúng vậy, Guillaume đã phá vỡ tất cả. Anh ấy sắp xếp để Rosalie bị bắt cóc, ngay trước mũi Berkeley. Chị ấy... chị ấy bị bán cho một người để lấy một khoản tiền lớn, cho người muốn chị ấy vì chị là con gái của Brummell. Và tôi đã vô tình là người khiến chuyện ấy có thể xảy ra. Tôi không thể đối mặt với Berkeley, tôi sợ ngài ấy sẽ giết tôi. Tôi yêu Rosalie và tôi muốn chết khi tôi nhận ra việc có lẽ chị ấy phải chịu đựng. Tôi không biết làm thế nào Berkeley có thể đưa chị ấy trở lại, nhưng ngài ấy đã làm được. Cuối cùng tôi nhận ra rằng mọi chuyện hóa ra tốt cho họ... nhưng tôi quá choáng ngợp giữa cảm giác tội lỗi và xấu hổ để có thể đến gặp họ. Trong suốt thời gian ở cùng họ tôi đã học được nhiều thứ, ngài thấy đấy... Tôi nhận ra rằng tôi đã khiến cho bao nhiêu người đau khổ, bao nhiêu việc xấu tôi đã giúp Guillaume làm. Nên tôi đã rời bỏ Guillaume và đến đây. Anh ấy đã theo tôi, nhưng tôi cứ tiếp tục chạy trốn anh ấy – tôi không muốn tình thương của anh ấy nữa.”

“Và đó là lý do nàng quá mất trí về việc họ tới đây vào ngày mai?” Alec hỏi khi nhận ra nàng dường như nàng đã nói xong. Giọng nói của chàng khô khan và hơi nhạo báng, như thể nước mắt và nỗi xấu hổ của nàng chưa từng bị phơi bày.

“Nếu không phải vì tôi, tất cả những người đó đã không bị tổn thương, và Rosalie sẽ không bao giờ bị bắt cóc –“

“Đợi đã... chờ một chút. Nàng không có ý giúp Guillaume sắp xếp vụ bắt cóc đúng không?”

“Không, nhưng –“

“Nên nàng không cần phải cảm thấy tội lỗi,” chàng nói như một điều hiển nhiên.

“Nhưng tôi đã trộm đi đồ tất cả những người khác —“

“Nàng thật sự nghĩ là họ sẽ nguyên rủa lương tâm của nàng sao? Không. Họ đã quên hết những chuyện bẩn thỉu mà một cô gái Pháp bé nhỏ từng làm với họ, và họ đang sống cuộc sống bình thường trong khi nàng vẫn ở đây dẫn vật lương tâm chẳng vì cái gì cả. Mira, cô nhóc hỗn hợp của ta, nàng nên đặt năng lượng vào những việc tốt hơn việc này.”

“Tôi không có dẫn vật lương tâm chẳng vì gì cả,” nàng nóng tính nói, bắt đầu cảm thấy thoải mái hơn nhờ sự đánh giá thực tế của chàng về tình huống ấy. “Tôi đang đối mặt với vấn đề thực sự là làm thế nào rời khỏi đây.”

Đột nhiên mặt Alec căng lên.

“Bỏ đi là việc rất đơn giản, em yêu. Chọn hai hay ba cái váy yêu thích, một bộ đồ lót để thay đổi và một đôi giày. Ném chúng vào một cái túi và lấy một ít tiền của Sackville trước khi nàng đi. Vấn đề đã được giải quyết rồi đúng không? Hay có thứ gì đó khiến nàng thấy khó bước chân ra khỏi cửa? Có lẽ nàng quan tâm đến Sackville nhiều hơn những gì nàng nghĩ? Hay nàng thấy nàng miễn cưỡng để lại cuộc sống xa hoa phía sau đúng không?”

“Giờ ngài đang cảm hận,” Mira nói, lòng đầy tâm trạng nhìn vào cánh cửa mở của ngôi chùa. Chuyện gì đã xảy ra với tâm trạng hoạt bát của chàng vậy? Sao chàng đột nhiên quyết định trêu tức nàng, khi nàng gần như biến thành người tốt vài phút trước?

“Sao lại bỏ lại tất cả? Có phải nàng sợ điều nhà Berkeley sẽ nói khi họ gặp nàng phải không?”

“Vâng, tất nhiên là tôi sợ rồi! Chỉ có gã ngốc mới không sợ! Rand Berkeley sẽ vò xé tôi như một cái khăn để tìm cho ra chỗ ở của Guillaume. Và thậm chí tôi không biết. Tôi đã không gặp anh ấy nhiều năm rồi — nhưng Berkeley sẽ không tin vào điều đó.”

“Thế thì hãy nhờ Sackville bảo vệ nàng.”

Rõ ràng chàng đang chế giễu nàng. Mira cắn môi dưới cổ gắng không tức giận. Alec biết rất rõ là không có hi vọng gì với việc Sackville sẽ chống lại một người mạnh mẽ như Rand Berkeley! Nàng nghiêng chặt răng khi cố gắng tìm ra một câu trả lời hợp lý.

“Có lẽ tôi sẽ làm thế,” nàng nói, và chàng giễu cợt khịt mũi. Rồi Mira nhìn chàng bất lực. “Đừng có nhạo báng tôi! Ngài thừa biết là Sackville sẽ đổ như bánh mì ướt! Và không ngài khác...” Nàng nhìn chàng và dừng lại. “Ồ, ngài sẽ có thể xử lý được Berkeley. Ngài ấy sẽ không cản trở một người giống ngài, và ngài ấy sẽ không làm bất cứ chuyện gì tổn hại tôi nếu ngài ở đó để... Nhưng ngài không định giúp tôi đúng không?”

“Có lẽ ta giúp. Nếu nàng lịch sự nhờ.”

Mira nghi ngờ nhìn chàng. “Ngài sẽ yêu cầu gì để đáp trả cho sự bảo vệ của ngài?”

Alec mỉm cười. “Nàng hiểu rất nhanh đúng không? Thông thường sự hồi đáp nên dựa vào việc ta phải phát huy bản thân tới mức nào để giúp nàng còn nguyên vẹn.”

“Ngài đã nợ tôi một lần,” Mira chỉ rõ ra, nghĩ khá nhanh. “Nhớ việc tôi đã làm cho ngài khi ngài bị ngã khỏi con Sovereign chứ? Còn nhớ tất cả những vết thương trên vai ngài và cách cánh tay ngài —“

“Ừ, ta vẫn nhớ,” chàng nói tron tru. “Nhưng ta không nợ nàng vì chuyện đó. Ta đâu có nhờ nàng giúp.”

“Tại sao, ngài thật vô ơn —“

“Hãy để ý tới những cái tên nàng gọi ta, em yêu. Hoặc nàng sẽ làm tổn thương cảm giác của ta, và ta không thể làm điều đó ngay lúc này.”

“Ngài có cảm giác ư?” Nàng hỏi, giả như khá sững sờ. “Ồ, tôi xin lỗi... tôi không biết.”

“Ta đã cảnh báo nàng,” chàng nhỏ giọng. “Chỉ vì điều đó, có lẽ ta sẽ đòi hỏi sự hồi đáp ngay lúc này.” Chàng nhìn nàng khác với trước kia, mắt chàng nhấp nháy, và ngôi chùa kín đáo này dường như co lại còn nửa kích cỡ. “Việc bảo vệ của ta đánh giá thế nào với nàng?” chàng hỏi, di chuyển dần về chỗ Mira đang ngồi. Nàng thấy bối rối trước cái cách di chuyển chậm rãi như rình mồi của chàng khi chàng ngồi xuống tấm đệm nàng đang ngồi, tuy nhiên nàng cố tỏ vẻ không quan tâm.

“Đừng quá nghiêm túc thế. Ngài luôn giờ trò này,” nàng nói, nhảy lên khi chàng tiến về phía nàng, một tay giữ chặt một bên hông nàng. Nàng có thể nhận thấy tính bảo thủ trong đôi lông mi đen trên đôi mắt xám của chàng, và vết đen tinh tế của bộ râu nam tính che phủ phần dưới gương mặt chàng. Mũi của họ chỉ cách nhau vài inch, khiến nhịp tim của nàng tăng đột biến và dây thần kinh nhảy điên loạn. “Ngài sẽ đòi hỏi loại đền đáp thế nào?” Nàng khinh bỉ hỏi. “Một nụ hôn ư? Hay ngài nghĩ là ngài có lẽ xứng đáng nhiều hơn vì đã hạ cố bảo vệ tôi? Có lẽ tôi nên cho phép ngài đặt tay lên người tôi và để mặc ngài muốn làm bất cứ điều gì ngài muốn —“

“Bất cứ điều gì ta muốn,” Alec nhắc lại, suýt nữa chiếm lấy miệng nàng. “Nàng biết thứ ta muốn là gì sao? Tại sao tình nhân của Sackville lại có thói quen nhìn ta với vẻ ngày thơ lo lắng khi ta chạm vào cô ấy? Tại sao nàng hôn ta lần đầu tiên giống như cô học trò chưa từng làm thế bao giờ?” Chàng dừng lời, và rồi tiếng thì thầm vang lên trong tai nàng cùng với hơi ấm của nó, “Sự báo đáp ta đòi hỏi là câu trả lời cho một câu hỏi. Chỉ một thôi Mira.”

“Ngài đã biết tất cả mọi chuyện về tôi,” nàng do dự nói. “Ta đã nói với ngài mọi —“

“Không, ta không biết hết tất cả.”

“Vậy câu hỏi của chàng là gì?”

“Nàng có thật sự là tình nhân của Sackville không?”

Nàng đã cố chạy trốn chàng. Chàng dễ dàng giữ chặt eo nàng, đứng lên kéo nàng lại trước vòm ngực rắn chắc của chàng. Khi chàng chống lại cánh tay vòng quanh người mình, sự hoảng loạn của Mira tăng nhanh khi Alec cúi đầu xuống thì thầm vào tai nàng. “Có lẽ ta nên nhắc lại câu hỏi,” chàng nói nhỏ. “Liệu người đàn ông Sackville có đủ khiến nàng trở thành người đàn bà của ông ta? Nàng đã từng thuộc về bất cứ người đàn ông nào chưa? Ta nghĩ câu trả lời là không.”

Một tiếng kêu nhỏ phát ra từ bờ môi của nàng.

“Hãy để tôi đi,” nàng thở gấp, cố gắng thoát khỏi vòng tay cứng như thép của chàng.

“Thực tế, ta sẽ thậm chí còn dám cá rằng nàng chưa từng ngủ cùng ai trước kia. Có lẽ đó là những chuyện linh tinh khá lâu... nhưng bất chấp tất cả những chuyện nàng đã làm, mặc cho tất cả những rủi ro của nàng, sẽ có một vài chuyện nàng có thể thoát ra được, đúng không? Và trong khi nàng vẫn đang ở trong nó, có lẽ nàng sẽ nói cho ta biết Sackville bị bắt lực bao lâu rồi. Ông ấy chắc hẳn – điều đó giải thích cho quá nhiều việc mà ta băn khoăn trong khoảng thời gian dài.”

“Ồ, tôi ghét ngài!” Nàng hét lên, hơi thở kèm theo tiếng khóc khan. “Dừng lại ngay! Ngài đã sai về tất cả mọi thứ. Đúng, tôi đã từng có nhiều đàn ông, có hàng trăm, hàng trăm và –“

“Nói dối. Tự bản thân ta đã kiểm chứng được lời nói của nàng về chuyện đó.”

“Ồ, dừng!” Mira cứng người lại khi nàng cảm thấy chàng kéo vạt váy của nàng lên, tay chàng tàn nhẫn luồn vào cho tới khi chàng tìm thấy miếng vải ướt mà của chiếc quần chèn dài của nàng. “Ngài đang làm gì đó? Dừng lại ngay!”

Ngón tay Alec luồn vào trong đường cong cứng lại của đùi nàng, và đột nhiên giọng chàng ẩn chứa thứ gì đó giống như dấu hiệu của sự tuyệt vọng.

“Mira ... hãy nghe ta nói –“

“Tôi không thể nói với ngài, tôi không thể.”

“Ta biết nàng đã hứa với ông ấy. Ta biết nàng sợ phá vỡ lời hứa, nhưng Chúa giúp ta, ta phải biết hoặc ta sẽ phát điên. Ta không quan tâm liệu em còn trong trắng hay không. Ta không cần biết em có hàng trăm đàn ông hay không. Ta chỉ phải biết liệu em có phải của ông ta không. Hãy nói cho ta biết... ta cần biết sự thật.” Tay chàng chậm chạp di chuyển lên xuống phía trong đùi nàng để nhẹ nhàng vuốt ve, cái chạm của chàng như thiêu đốt lớp vải mỏng ấy. “Nàng có phải là tình nhân của Sackville không?”

“Alec-“ nàng thở gấp.

Tay chàng di chuyển tiến lên, mạo hiểm tới gần nếp gấp ẩm áp giữa hai đùi nàng. “Sự thật. Mira.”

“Em sẽ không –“

“Nàng có phải tình nhân của Sackville không?”

“Ồ-“

“Có phải không?” Chàng khẳng khái. Đột nhiên Mira tóm lấy tay chàng. Nàng không thể chống lại chàng thêm nữa.

“Không,” nàng khóc òa.

Cùng với tiếng rên rỉ nhẹ nhõm, chàng xoay người nàng lại và ôm lấy nàng. Nàng cảm nhận được đôi môi chàng trên tóc nàng. Dường như chàng cứ thế ôm nàng hàng giờ liền, đôi tay vững chắc và sở hữu. Mira run rẩy thở dài, tuyệt vọng ôm lấy chàng, để cho chàng nâng đỡ trọng lượng của nàng, không hề muốn cử động nữa. Nàng không thể phủ nhận với bản thân thêm nữa khi nàng yêu Alec Falkner; nàng sẽ không bao giờ yêu ai như thế này nữa. Nàng yêu tất cả mọi thứ về chàng, cách chàng trêu chọc và làm nàng vui, cách chàng cười, cách chàng ôm nàng, sự giận dữ của chàng, ham muốn của chàng... chàng yêu những điểm mạnh và thậm chí cả lỗi lầm của chàng.

“Sackville đã gặp phải tai nạn khi cưỡi ngựa trước lúc tôi đến lâu đài,” nàng nói, dựa vào chàng và vùi mặt trong cổ nàng. “Ông ấy bị đau lưng. Mất một thời gian dài để chữa lành, nhưng ông ấy đã khỏe ngay lần đầu tiên tôi đến. Ông ấy đã tạo ra một kế hoạch đặc biệt để thấy rằng tôi được chăm sóc rất tốt.”

“Ta sẽ cá là ông ta đã làm thế.”

“Nếu không có lòng tốt của ông ấy em đã chết rồi. Khi em phục hồi rồi, ông ấy nói với em là ông ấy quan tâm tới em... và rằng ông ấy muốn giữ em làm tình nhân của ông. Em biết rằng em nợ ông ấy mạng sống của em, và em chẳng còn gì khác để đền đáp ông ấy. Ông ấy... ông ấy đến giường em vài lần, nhưng ông chưa từng... ông ấy không thể... chàng hiểu-?”

“Ta hiểu mà.”

“Vụ tai nạn đã lấy đi khả năng... làm tình của ngài ấy. Nhưng ngài ấy là một người đàn ông kiêu hãnh, và quá sợ hãi ai đó sẽ khám phá ra. Sackville đã nói rằng em sẽ có thể giúp ông ấy bằng cách giả vờ rằng em là tình nhân của ông. Ông quá kiêu hãnh, quá sợ hãi điều người khác nghĩ tới. Em đã hứa với ông ấy là em sẽ không bao giờ nói cho ai biết và rằng em sẽ giúp ông ấy thuyết phục chàng –“

“Ồn rồi”. Vòng tay trừng phạt của Alec lỏng dần. Tay chàng vòng ra giữ lấy đầu nàng và nâng gương mặt nàng lên để chàng có thể trực tiếp nhìn vào đôi mắt nàng. “Nàng sẽ không bỏ đi vào ngày mai,” chàng lặng lẽ nói. “Như ta đã nói, nàng luôn luôn giải quyết vấn đề bằng cách chạy trốn. Không thể làm thế nữa.”

Mira cố gắng thoát khỏi chàng. Chàng không biết hết tất cả sự thật. Chàng không biết rằng quá khứ của nàng quá phức tạp, chứa đựng quá nhiều thách thức. Không thể nào giải quyết được nó hoặc bỏ nó lại sau lưng. Sớm muộn gì nó cũng sẽ lại vùng lên đe dọa nàng... hết lần này tới lần khác, cho tới cuối đời nàng. Nàng phải chạy trốn nó... đó là cách duy nhất.

“Em không muốn đối mặt với chúng,” nàng nói.

“Nàng không thể chạy trốn Berkeley mãi mãi. Và sau khi nàng đối mặt với họ thì không còn gì đáng sợ hơn nữa.”

Nàng chỉ ước rằng đó là sự thật. Nhưng làm thế nào nàng có thể tranh luận khi chàng nói đầy quyền uy và quá chắc chắn như vậy? Mira hào hứng gật đầu, nhắm mắt lại khi chàng như thường lệ hôn lên trán nàng. Miệng chàng quá ấm và dịu dàng, làm khuấy động những cảm giác của nàng thật dễ chịu. Mira nhớ tới bàn tay của chàng trên đùi nàng... đột nhiên nàng cảm thấy bất bình, kích thích và lo lắng cùng một lúc.

“Alec?” Nàng nói nhỏ. “Ngài... từng muốn có một tình nhân phải không?”

Nàng muốn có một cái chân thứ ba đá chính mình khi Alec cười ngoác miệng, dường như biết chính xác nàng đang nghĩ tới điều gì. Thái độ của chàng quá rõ ràng và vui vẻ khi chàng nhìn xuống nàng, cánh tay còn lại chàng vuốt ve đường cong mỏng manh ở cổ nàng thật rất nhẹ nhàng và hiểu biết. “Một việc một lúc thôi, em yêu,” chàng thì thầm. “Hãy để ta đưa nàng ra khỏi mớ rắc rối này trước khi đưa nàng vào một rắc rối khác.”

“Em không phải đang nhờ chàng –“ Nàng bắt đầu thảng thốt nói.

“Ta biết nàng nhờ ta việc gì.”

“Ồ, em thật sự không quan tâm –“

“Câu trả lời là không. Ta sẽ không bao giờ tìm được một người đàn bà khiến ta vui trong khoảng thời gian dài. Cho nàng ta một căn nhà lớn, đáp ứng mong muốn bất chợt của nàng ta, và để bị bắt gặp cùng nàng ta vài lần tất cả tạo lên một loại trách nhiệm mà ta không có chút hứng thú.”

“Trời giúp người đàn bà ngài định cưới,” Mira thô lỗ nói. “Một người đàn bà sẽ không bao giờ đủ để làm chàng hài lòng.”

“Ồ, ta không đồng ý. Ta dự định sửa chữa tính lẳng nhăng của ta sau khi kết hôn. Vì ta sẽ yêu cầu sự chung thủy tuyệt đối từ người vợ, chỉ công bằng khi ta phải thực hiện điều tương tự, nàng không nghĩ thế sao?”

“Ồ. Vâng, em nghĩ điều đó rất... rất...”

“Thực tế,” chàng nói khi nàng cố gắng tìm từ phù hợp. “Tiện lợi hơn nhiều, không đề cập tới việc ít đất đỏ hơn khi có một người vợ và một cô tình nhân. Nhưng nó khiến ta phải thực hiện việc tìm kiếm một người phù hợp, việc khó hơn nhiều.”

Mira thấy bối rối vì cách chuyển hướng của câu chuyện. Nàng buồn bã nghĩ, rõ ràng rằng nàng không phải là kiểu người chàng có thể cưới. Nhưng nếu như ta là tình nhân của một ai đó, vậy... mọi chuyện sẽ không khủng khiếp như làm tình nhân của Alec. Chuyện đó sẽ không quá tệ.

“Em đoán tiêu chuẩn của ngài khá cao,” chàng buồn bã bình luận.

“Cao, nhưng không phải không thể với tới. Ta là người khá công bằng.” Chàng cười đùa cợt. “Tại sao, nếu không phải vì tính nóng nảy, quá khứ không về vang gì, và thói quen quắc mắt nhìn ta của nàng, có lẽ nàng đứng ở vị trí khá cao trong cuộc chạy đua đó.”

Tại sao chàng lại thích trêu chọc nàng đến thế?

“Tôi không biết tại sao tôi thấy phiền khi nói chuyện với ngài,” Mira nói ngắn gọn.

“Ta cũng thế. Vì hầu hết trong các cuộc nói chuyện ta không lên án vì thân phận của nàng. Nhưng ta cũng mặc loại quần áo giống nàng, và nhìn theo một góc độ kỳ lạ thì chúng ta khá hợp nhau.”

Sao chàng có thể nói thế? Mira băn khoăn, muốn cười nhạo câu nói của chàng. Chàng không biết thật sự nàng là ai, con gái của một ca ve. Mặc cùng một loại quần áo ư? Thậm chí nếu chuyện đó đúng, có quá nhiều điểm khác biệt quan trọng giữa họ. Họ đối lập nhau ở nhiều khía cạnh. Nàng định nói với chàng vậy, nhưng chàng đã ngắt lời nàng.

“Đừng bận tâm chối bỏ điều đó. Nàng có cái đầu khá nhanh nhẹn và có thể nhận ra ngay qua bầu không khí nhân tạo xung quanh nàng. Ta cũng thế. Nàng khôn ngoan không kính trọng nhiều người... ta cũng thế.”

“Rõ ràng ngài không hề tôn trọng tôi nếu không ngài đã không nói chuyện với tôi thô lỗ đến vậy,” Mira đáp lại, tai nàng nóng lên, “Nếu đây là ý tưởng thông cảm của ngài, hãy thuật lại một danh sách những sai lầm của tôi –”

“Nhưng chúng không phải là sai lầm, con doi quý giá của tôi ạ. Ta đang khen em đó.”

“Tôi ước ngài có thể ngừng lăng mạ tôi và nói rằng chúng là những lời khen, và tặng tôi những lời khen mà vô bọc là những lời lăng mạ.”

“Nếu người bạn của ta bắt đầu lo lắng cho nàng, nàng luôn luôn có thể bỏ đi,” Alec đưa ra ý kiến, và cười khi nàng đã làm chính xác điều đó.

Đồng hồ điểm 11 giờ. Mira ngồi ở bàn trang điểm trên một chiếc ghế nhỏ kiểu đàn lia, tựa cằm vào tay. Ánh sáng từ ngọn nến duy nhất được phản chiếu trong tấm gương hình cái khiên, chiếu lên gương mặt nàng và chiếu lên bề mặt gỗ gụ của chiếc bàn. Nhìn vào tấm gương nàng có thể thấy những cái bóng quanh nàng, chiếu sáng bởi ánh sao từ bên ngoài cửa sổ. Căn phòng gác mái của nàng đầy nội thất tinh tế nữ tính, đồ gỗ sơn màu trắng, những tờ giấy dán tường hoa hồng thiết kế phức tạp, những tấm rèm và màn cửa. Những chiếc váy và những chiếc áo choàng lông được để trong tủ gỗ dái ngựa, những chiếc gang tay và mũ ở trong tủ dát đồng. Đó là một căn phòng nhỏ thoáng mát, đầy đồ trang trí lật vạt bằng gốm, những mẫu khâu vá, và đồ trang sức bằng gốm. Đã từng có một thời nàng không thể nào tưởng tượng ra được một nơi nào giống nơi đây, khi nàng không thể nào hình dung được bản thân ở giữa chốn xa hoa như thế này. Khăn lau dày, sàn nhà được làm bằng gỗ thông, bàn chải đánh răng bằng ngà voi nàng chưa từng biết đến.

Sống với Rosalie và Rand Berkeley tại lâu đài Angoux đã cho nàng nếm trải hương vị đầu tiên của cuộc sống như thế này. Hơn nữa khi đã quen thuộc với một thế giới xa lạ như thế này, ngay lập tức Mira thích nghi với nó. Nàng tò mò và còn sở hữu một trí nhớ rất chính xác, việc học không bao giờ là vấn đề với nàng. Nàng luôn sẵn sàng tiếp thu ngôn ngữ và kiến thức, nàng học để bắt chước những cử chỉ nhã nhặn hơn cho tới khi chúng trở thành bản chất thứ hai của nàng. Nếu có đủ thời gian, Mira có thể thích ứng với bất cứ tình huống nào. Đó là một tài năng cần thiết. Nếu nàng trở thành quá nhiều người khác nhau: một diễn viên, một cô hầu phòng, một người bạn đồng hành, một tình nhân. Nàng sẽ đóng vai gì trong tương lai ở những nơi khác? Chỉ có thời gian mới trả lời được câu hỏi đó.

Nàng tò mò nhìn tấm gương, tự hỏi gương mặt nàng nói lên điều gì mà liên tục đưa nàng tới chỗ Falkner. Tại sao chàng có thể dễ dàng hiểu được nàng vậy? Khi nàng chăm chỉ nhìn đôi mắt nâu to tròn, hình ảnh trong gương nhòe đi, và nàng chỉ còn trông thấy gương mặt anh trai nàng, đôi mắt nâu của anh ấy. Bất chấp thực tế họ không cùng cha, nàng và Guillaume có thể là cặp sinh đôi.

Mira nhắm mắt lại và mệt mỏi xoa trán, nhưng hình ảnh của Guillaume vẫn ở trước mặt nàng. Đen, đôi mắt cay đắng có màu mùa thu, một nụ cười tỏa sáng thể hiện tính thân thiện, tính quý quyết, hay tính hài hước, mái tóc nâu đậm gần như màu đen, hơi cong lên trên trán anh. Mira không tin rằng anh ấy thật sự yêu thương nàng. Nhưng mới lạ làm sao, khi họ chia cách nhiều năm trước... thật lạ lúc đó nàng mới nhận ra anh trai nàng dường như luôn luôn quá khôn ngoan và hiểu biết cũng có khả năng rất nhân tâm vì bản tính tham lam, quá tàn nhẫn vì tuyệt vọng. Nàng hiểu nỗi khao khát có được sự bảo đảm của đồng tiền của anh, nhưng nàng không thể tha thứ khi nỗi khao khát ấy buộc anh đã phải làm những việc xấu xa. Làm tổn thương những người khác đã đủ tồi tệ rồi, và nàng thấy tội lỗi vì nàng cũng không khác gì anh ấy. Nhưng cố tính hủy hoại họ thì không thể tha thứ được... và Guillaume cũng như Mira hiểu rõ rằng chia cắt Rand Berkeley và Rosalie mãi mãi sẽ hủy hoại họ theo một cách chậm nhất và tàn nhẫn nhất.

“Ôi, Guillaume,” nàng nói to, đứng dậy trước bàn trang điểm và thổi tắt nến. “Anh đã biến thành loại người nào rồi? Giờ anh đang ở đâu?” Nàng ước nàng có thể ngừng quan tâm đến người anh trai đã mất tích của nàng. Nhưng thậm chí sau tất cả những gì anh ấy đã làm, tình cảm của nàng vẫn còn ở đó, bị hư hại nhưng vẫn còn nguyên vẹn.

Mira thấy khó ngủ. Mắt nàng vẫn mở và nhìn chăm chăm vào bóng đêm cho đến khi bên ngoài chỉ còn là bóng tối. Và trong giấc ngủ những giấc mơ rắc rối đang chờ đợi đã tràn ngập tâm trí nàng với những ấn tượng khiếp sợ. Nàng đang ngồi trong vườn nhiều cây cối với Rosalie, không khí toàn mùi dương si và hoa hồng, ánh mặt trời khá nóng chiếu lên sau lưng họ khi họ cùng nhau đọc sách. Rosalie đang mỉm cười, gương mặt chị rạng ngời và yếu đuối, đôi mắt có màu xanh đậm hơi căng thẳng. “Em đang học quá nhiều đó,” Rosalie nói thật âm áp, và chỉ đến một đoạn văn dài. “Hãy thử đọc đoạn này xem.” Mira cúi đầu hạnh phúc bên trang giấy. Khi nàng nghe thấy âm thanh bao phủ và tiếng sột soạt đáng ngại. Khi nàng ngẩng lên, Mira thấy Rosalie đã biến mất. Khu vườn xanh tĩnh lặng và hoàn toàn trống rỗng. Rosalie! Chị ở đâu? Mira cố gắng hét to, nhưng miệng nàng không nói thành lời. Nàng khiếp sợ cố gắng đứng lên. Guillaume – chắc hẳn Guillaume đã đưa Rosalie đi rồi!

Nàng bắt đầu chạy. Thật khó để nhấc chân lên, chúng thật nặng, thậm chí chúng nặng như đeo thêm gạc vậy. Tuyệt vọng Mira cố gắng hết sức để cử động. Khi nàng bắt đầu ngã xuống mặt đất, một đôi tay to tóm chặt lấy vai nàng. “Chuyện gì đã xảy ra với Rose? Nàng ấy đâu?” Một giọng nói vang lên trong tai nàng. Mira nhìn thẳng vào gương mặt trắng thẫn có đôi mắt vàng của Rand Berkeley. Gương mặt khắc nghiệt vì giận dữ. Nàng run lên vì sợ hãi, không thể nói gì. Berkeley ném nàng xuống đất và nàng có thể cảm nhận bản thân đang ngã xuống, ngã xuống, giống như một viên đá rơi xuống hồ nước, hoảng loạn tiến tới để tóm lấy thứ gì đó. Đột nhiên khung cảnh thay đổi và nàng ở chân một ngọn đồi cao vợi vợi. Ở trên đỉnh nàng trông thấy Berkeley và Guillaume đánh nhau, đấu kiếm với nhau. Khi nàng nghe thấy tiếng va đập của kim loại và nhìn thấy lưỡi kiếm lóe lên, Mira có cảm giác những giọt nước mắt sợ hãi đang rơi xuống cổ và mặt nàng. Bò lên đồi, nàng mở miệng ra để gọi họ. Nhưng nàng không thể phát ra tiếng gì, và họ lờ nàng đi khi nàng tới nơi. Bằng một cử động đã man thành thạo, Guillaume đã đâm kiếm vào ngực Berkeley. Berkeley ngã xuống, cơ thể to lớn của chàng đổ nhào xuống đất. Khóc thét lên vì sợ hãi và khiếp đảm, Mira bò đến chỗ người bị ngã xuống trong khi Guillaume chạy trốn.

Máu chảy ra từ ngực chàng xuống đất, dính vào trong đất như thể mưa đen. Và khi cơn đau đớn của Mira trở thành tuyệt vọng hoàn toàn, khi nàng nhìn thấy người bị thương không phải Rand Berkeley. Nàng ôm lấy đầu chàng vào lòng, cơ thể nàng rung lên vì tiếng khóc khi nàng cố gắng cầm máu bằng đôi tay. Đôi mắt đau đớn hơi mở ra, và chàng dường như mỉm cười đưa cột trước sự hoảng loạn của nàng. Rồi gương mặt chàng mờ dần và cơ thể lịm đi. Alec Falkner đang hấp hối trong lòng nàng, và nàng không thể giúp gì cho chàng. Bóng tối lạnh lẽo bao phủ họ, khiến nàng ôm Alec chặt hơn... giọng nói của nàng đột nhiên trở lại và một tiếng kêu nhỏ phát ra từ miệng nàng.

Đột nhiên ngồi dậy. Mira lắc đầu và mở mắt ra, ngực nàng nặng nề với tiếng thở gấp. Gương mặt nàng ướt nhèm vì nước mắt, cơ thể cứng lại. Đặt tay lên trái tim, nàng cố gắng làm ổn định nhịp đập điên cuồng của nó khi nàng nhìn quanh phòng. Chỉ là một giấc mơ, nàng thầm nghĩ. Dù nàng bắt đầu cảm thấy nhẹ nhõm, những những vệt nước mắt vẫn còn rớt lại trong lòng nàng.

Trong vài giây, cửa rung lên vì hai ba tiếng gõ cửa cương quyết. Mira cứ nhìn chăm chăm vào nó, không thể cử động. Ai đó lại gõ cửa. Lần này nàng chạy như bay ra cửa thậm chí còn quên không mặc áo choàng tắm để chồm lên váy ngủ, mở cánh cửa với những ngón tay run rẩy. Nàng không thể tin rằng đó là chàng... nhưng thật sự Falkner đang đứng đó, trông có vẻ ngái ngủ và tức giận, và còn có nét quan tâm. Chiếc áo ngủ của chàng được làm từ lụa màu xám buồn bã chiếu sáng trong tình trạng mờ tối của căn phòng. Làm sao chàng biết được nàng cần tới chàng? Và tại sao chàng lại bận tâm để bước chân lên đây?

Alec thở hắt ra khi chàng nhìn thấy nàng vẫn ổn.

“Chắc hẳn nàng vừa hết lên vì nằm mơ. Ta ở trong phòng lúc ta nghe thấy... và ta nghĩ... Ồ, dường như nàng rất ổn, vậy ta sẽ quay lại.

Chàng bị ngắt lời khi Mira chạy ôm lấy chàng vòng tay qua cổ chàng, run rẩy và tức giận, ngón từ của nàng tuôn ra như dòng nước chảy xiết.

“Em đang mơ, nhưng em nghĩ đó là sự thật, và em không thể nói gì. Thật khủng khiếp, quá khủng khiếp... Guillaume ở đó, và chuyện đó lại xảy ra. Anh ấy mang Rosalie đi —“

“Shhh...” Đôi mắt chàng ánh lên sự cảm thông bất chợt. Alec đóng cửa lại và ôm lấy nàng. Nàng đang mặc một chiếc váy ngủ mỏng cao cổ, miếng vải khiêm tốn ấy phủ quanh nàng tạo thành những nếp gấp. Chàng nhẹ nhàng vuốt ve lưng nàng, những đầu ngón tay lướt trên đường cong của xương sống của nàng, “Chỉ là cơn ác mộng thôi.”

“... và em không thể tìm thấy... em không thể nói, hoặc nói với bất cứ ai —“

“Nó nó có vẻ thật tới mức nào, thì nó đã không xảy ra. Nàng biết những cơn ác mộng đều không thật —“

“Đúng, thi thoảng chúng thành sự thật, chúng là thật,” nàng sợ hãi nói, tuyệt vọng ôm chặt lấy chàng. Alec không tốn chút sức lực nào có thể bế nàng lên, đưa nàng về giường. Mira bám chặt lấy chàng, ngón tay nàng trượt lên miếng vải lụa bao phủ đôi vai rộng của chàng. Cơ thể chàng quá lớn và rắn chắc, làm nàng cảm thấy không có gì có thể làm hại nàng khi chàng ở gần, không còn gì cả. Nàng sẽ không buông chàng ra, thậm chí khi chàng đặt hai chiếc gối sau lưng nàng, sắp xếp lại chiếc áo ngủ lộn xộn của nàng, và vuốt chỗ lộn tóc tuột ra của mái tóc đen khỏi chiếc trán thăm mỗ hời của nàng. Cử chỉ của chàng thật dịu dàng, như người anh vậy. Nàng giữ lấy vật áo của chàng khi chàng đặt một tay bên người nàng, cúi đầu xuống lắng nghe tiếng thì thầm run rẩy của nàng. “Cảm ơn. Em... em sợ ở một mình lắm.” “Không còn rắc rối nữa,” chàng nói, mỉm cười nhìn nàng như thường lệ. “Ta đã có rất nhiều kinh nghiệm khi đưa đàn bà lên giường.”

Thay vì cười hay thấy tức giận với lời nhận xét đầy hàm ý của chàng, nàng buồn bã nhìn chàng, mắt nàng lấp lánh những giọt nước mắt. “Cảm ơn vì đã đi xem em thế nào.”

“Tốt hơn ta nên rời đi sớm.” Alec hướng về phía cửa rồi gạt đầu. Giờ thì nàng được đặt lên giường và nỗi sợ hãi ban đầu đã qua đi, nàng nhận ra rằng chàng bồn chồn, bối rối. “Ta có cảm giác là sẽ có thể có, sẽ thế nào nếu ta bị bắt gặp ở đây cùng nàng,” chàng nói.

Nàng không muốn để chàng đi. “Chẳng có ai lên đây trừ Sackville, và ngài ấy sẽ không bao giờ ghé thăm vào lúc này đâu.”

“Nhắm mắt lại và ngủ đi,” Alec thì thầm, nụ cười mệt mỏi hiện lên trên khóe miệng chàng. “Ta phải rời đây ngay. Nàng thấy đó, trong một vài khía cạnh là là một người đàn ông biết kiểm chế. Còn ở những khía cạnh khác ta thiếu đi nguyên tắc riêng, và ta đang bắt đầu thấy thế rồi.” Chàng nhìn xuống nàng, với chàng, đó là sự lịch thiệp hiems thấy. Rồi, như thể chàng không thể cưỡng lại được, chàng cúi đầu xuống và nhẹ nhàng hôn lên môi nàng. Mira mù quáng vòng tay quanh cổ chàng và kéo chàng lại gần, miệng nàng mở ra chào đón chàng. Alec cứng lại và rồi tiếng rên rỉ nghẹn lại thoát ra từ cổ họng của chàng. Chàng hôn nàng với hơi nóng như thiêu đốt, lưỡi chàng khám phá khu vực mềm mại của miệng nàng với sự gọi cảm chuyên nghiệp khiến ngón chân nàng cong lên. Và rồi Mira sững sờ nhận ra rằng chàng đã cuốn lưỡi nàng vào miệng chàng mà chỉ cần hút nhẹ. Nàng run lên khi trò chơi tình ái tiếp tục, sự hiểu biết ban đầu về chỗ thâm kín bên trong của tâm trí nàng cho là họ đang bắt chước hành động chứng tỏ tình yêu bằng miệng. Một ánh sáng mềm mại bóng bẩy bắt đầu hình thành tận bên trong nàng và lan đi khắp mọi nơi.

Alec chậm chậm kết thúc nụ hôn và khó nhọc thở. Chàng cố gắng thoát ra khỏi nàng nhưng vòng tay nàng vẫn khóa chặt quanh cổ chàng.

“Đừng đi,” nàng bắt an nói. “Em vẫn sợ...”

“Mira, nàng sợ điều gì vậy?”

“Sợ ở một mình. Em chưa từng là của bất cứ ai. Em chưa từng thuộc về bất cứ nơi nào. Em sợ thậm chí em không tồn tại... em cần thuộc về ai đó chỉ lúc này thôi.”

“Mira—“

“Em không muốn nói chuyện, em không cần lời nói, em không hiểu chúng có nghĩa gì cả.” Mắt nàng sáng lên như ngọn lửa, giọng nàng và đôi tay run rẩy vì háo hức, miệng nàng mềm mại vì đam mê. “Hãy làm tình với em. Em muốn chàng làm tình với em.”

Nhịp tim của Alec tăng nhanh và không ổn định. Chàng nhìn chăm chăm nàng và cố gắng hít thở. Chàng đấu tranh để nhớ rằng nàng tức giận và không biết rằng nàng đang đòi hỏi chàng điều gì. “Ta sẽ không lợi dụng —“ chàng bắt đầu nói, và lời của chàng bị bóp nghẹt bằng môi nàng, tay nàng trượt vào trong áo chàng khi chàng ấn lòng bàn tay vào chiếc lưng cứng của chàng. “Đứa trẻ hư này,” chàng thở hắt ra, cười run rẩy khi chàng ngừng đầu nhìn nàng. “Khi nàng quan tâm, ta không có nhiều khả năng kiểm chế đâu. Và ta sẽ không còn cảm giác cao quý ngay lúc này đâu. Nàng nên chuẩn bị để kết thúc những gì nàng cố gắng bắt đầu...” Chàng dừng lại và chửi thề khi chàng cảm nhận nàng đang bối rối tìm kiếm chỗ cởi áo chàng, ánh mặt chàng hiện

lên tia cười. Tóm lấy hai cổ tay nàng chỉ với một bàn tay, chàng ngăn hành động vụng về của nàng và nhìn xuống nàng. “Hãy nhớ là khi chuyện này kết thúc đó chính là thứ nàng đòi hỏi ta đó,” chàng nhấn mạnh.

Chàng mạnh mẽ dùng môi chàng tách môi nàng ra và hôn nàng thật sâu, hương vị của miệng chàng còn dễ say hơn rượu. Chàng bỏ tay nàng ra, đôi tay chàng di chuyển lên cổ váy của nàng và cời từng cúc một trong hàng cúc dài ấy. Mira run lên khi nàng cảm nhận được cử động không vội vã của ngón tay chàng trên váy áo nàng, biết rằng rồi sẽ chẳng có gì có thể ngăn cản sự sở hữu của chàng dành cho cơ thể nàng.

Chàng kéo váy lên tận eo nàng. Mira tình nguyện cúng người lại khi tay chàng ngoay du trên đôi chân mượt mà của nàng rồi tới cái mông trần của nàng, rồi nàng siết chặt tay trên bụng nàng khi chàng cố gắng kéo chiếc váy lên nữa.

“Chàng có muốn cời hẳn nó ra không?” Nàng bối rối thì thầm. “Có bình thường –”

“Hãy đưa tay nàng lên,” Alec nói, dao động giữa niềm vui và sự thiếu kiên nhẫn tham lam tới nóng bỏng. Tính thiếu kiên nhẫn của chàng đã thắng, vì chàng đột ngột không thể kéo chiếc váy lên đủ xa nữa. Chàng nhận thấy ham muốn tội độ của chàng khiến chàng vụng về trước cả một việc đơn giản ấy. Đừng quá thô bạo với nàng, chàng tự cảnh tỉnh mình, buộc bản thân phải kiên nhẫn. Chàng đã sẵn sàng chiếm lấy nàng ngay bây giờ, cái vật nam tính của chàng cương cứng lên vì ham muốn đi vào nàng không cần khúc dạo đầu... không, chàng không thể cho phép bản thân làm thế. Chàng phải khiến nàng muốn chàng nhiều như chàng muốn nàng.

Khi đôi tay ấm áp của chàng lướt trên người nàng, Mira rên rỉ và tình nguyện dịch chuyển, nàng chưa từng cảm thấy yếu đuối trước một người nào khác trong đời như thế. Alec khiến thế giới xung quanh nhỏ lại, nếp váy và diềm đăng ten của chiếc rèm bên giường, sự xuất hiện dường như là một sự xâm chiếm đối với căn phòng gác mái. Chàng tung áo chàng ra, và bờ vai rộng chiếm hết tầm nhìn của nàng khi chàng cúi xuống nàng. Chàng kéo nàng lại gần, đôi tay xoa lưng và ấn nàng vào gần hơn, miệng chàng tìm kiếm chỗ hờn nhạy cảm ở dưới quai hàm của nàng. “Mira,” chàng nói, “Ta chưa từng muốn ai nhiều như thế này.”

“Em muốn chàng,” nàng e thẹn đáp lại, trốn dưới tai chàng, cong cơ thể trần của nàng lên háo hức chờ đón chàng, trái tim nàng tràn đầy tình yêu.

“Từ giây phút đầu tiên ta nhìn thấy nàng... ta không thể tin là nàng đẹp thế này... và nàng khiến ta như xuống địa ngục –”

“Em không có ý.”

“Ta không thể chịu nổi khi nghĩ đến ai khác có được nàng.”

“Không ai từng có được em,” nàng nói, và chàng khiến nàng nằm thẳng ra để có thể nhìn rõ gương mặt nàng.

“Gì vậy?” Chàng thì thầm.

“Em muốn chàng là người đầu tiên... em muốn...” Nàng không thể nói hết câu vì miệng chàng đã bao phủ lấy miệng nàng và chàng đang chậm chậm lười biếng vuốt ve nàng, cảm giác ngọt ngào rung động dường như chảy ra từ ngón tay chàng bất cứ nơi nào chàng chạm vào. Tay chàng khum lấy đường cong của bên ngực nàng và nhẹ nhàng quay vòng nó tận tới khi nụ hoa của nàng cứng lại trong lòng bàn tay chàng. Mira thở dốc, ngực nàng nâng lên bàn tay chàng... ngón tay cái của chàng vuốt ve trên cái đỉnh cứng lại ấy, và chàng trêu chọc khoe miệng nàng với những nụ hôn nhỏ.

Đầu chàng di chuyển xuống cổ nàng tới đường cong cao nhất của ngực nàng, lưỡi chàng tiến đến để nhấp nháp cơ thể thơm mát ấy. Hơi thở sâu không đều đặn của chàng phủ lên da nàng, và rồi miệng chàng hút lấy nụ hồng nhạy cảm bị khuấy động ấy. Mira như đang trôi trong đại dương khoáng cảm, niềm vui sướng lan tới từng lỗ chân lông và chỗ mờ ra của cơ thể nàng. Nàng không kiên nhẫn quần người lên và rên rỉ tên chàng, hứng một trận khoái cảm mà cơ thể nàng chưa từng cảm nhận được. Nàng có chút chống đối khi Alec ngẩng đầu lên, “Thoải mái nào...” chàng nói nhỏ, vuốt ve đường cong của eo và mông nàng thật dịu dàng. “Hãy kiên nhẫn, em yêu... hãy để ta chậm rãi yêu em... chúng ta có thời gian mà.” Hít thở khó nhọc, nàng ép bản thân phải thoải mái, nói lòng vòng tay trên vai chàng. Miệng chàng chậm chạp lướt tới chỗ nụ hoa đang đập rộn ràng của ngực nàng, và nàng vòng tay quanh cổ chàng, ép miệng nàng chạm vào mái tóc mượt mà của chàng.

“Alec,” chàng thốt lên, lưỡi chàng khám phá sự căng cứng gợi cảm của nụ hoa bằng những cú vuốt ve mượt mà, trêu chọc, vuốt ve, thăm dò. Chàng chỉ cho nàng một tín hiệu giao tiếp mới, bằng những ngón từ, những nụ hôn nhẹ nhàng, những cái vuốt ve chậm rãi khám phá. Khi nhiều phút trôi qua cùng một loạt những khoái cảm, Mira mơ hồ nghĩ rằng Alec biết rõ nàng hơn bất cứ một ai khác từng biết nàng.

“Ta sẽ chăm sóc nàng từ giờ trở đi,” chàng thì thầm, đôi tay di chuyển trên cơ thể nhột nhật của nàng giống như cái bóng loang trên tuyết mùa đông. “Ta đã nói cuối cùng nàng cũng là của ta... và ta sẽ không bao giờ hối tiếc. Ta hiểu nàng, và ta biết làm thế nào để nàng hạnh phúc –”

“Đừng... làm ơn đừng hứa gì cả,” nàng nói, quay mặt vào gối.

“Ồ, nhưng ta sẽ hứa,” chàng thì thầm, nhắm nháp dọc theo cổ nàng. “Nàng sẽ phải học cách chấp nhận chúng... vì ta luôn biết giữ lời hứa.”

“Có những chuyện chàng không biết về em –”

“Không thành vấn đề. Tất cả vấn đề chỉ là ta muốn nàng... ta đã muốn nàng từ giây phút đầu tiên ta nhìn thấy nàng... nàng với mái tóc kiểu Gypsy và đôi mắt nâu to tròn và nụ cười trêu chọc. Ta muốn mọi thứ về nàng, nàng có vị thế nào, nàng cảm thấy thế nào...”

Cánh tay to lớn của chàng trượt từ sau cổ nàng tới chỗ hờn giữa hai bên ngực nàng, ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve làn da nàng. Mira đỏ mặt khi ngón tay chàng di chuyển tới bụng nàng, chàng chạm vào nàng như thể chàng sở hữu nàng, dường như chàng biết hết những bí mật của cơ thể nàng. Nàng thở dốc khi chàng vuốt ve chỗ tam giác giữa hai chân nàng, những đám lông đen mượt quấn lấy ngón tay chàng. Chàng khẽ gạt những vật lông ấy, không đủ

làm nàng đau, chỉ đủ để khiến cho một thoáng cảm xúc mạnh mẽ xuyên qua cơ thể nàng. Mắt nàng mở to khi nàng cảm nhận được chàng, khi chàng trượt đùi chàng vào giữa hai đầu gối của nàng, chỗ lồng chân của chàng vuốt ve nàng thật dễ chịu.

Mira bị tê liệt với một cảm giác xáo trộn của sự sợ hãi, ham muốn và sự thân thiết tăng mạnh. Vẫn nhìn gương mặt nàng, Alec mạo hiểm xuống thấp hơn, ngón tay chàng tìm kiếm và tìm thấy một điểm nhạy cảm của các dây thần kinh. Chàng dịu dàng chạm và vuốt ve nàng. Mắt nàng nhắm lại, môi nàng hé mở, và chàng cảm nhận được một luồng cảm xúc mạnh mẽ khi chàng nhận thấy những giọt mồ hôi hiện lên trên da nàng.

Run rẩy, nàng nghe thấy tiếng thì thầm không đồng nhất trong bóng tối của chính nàng, giọng nàng như vỡ ra khi nàng xấu hổ xin chàng giảm bớt sự đau khổ của nàng. Nàng đang bùng cháy vì cơn khát mà không bao giờ có thể giảm bớt, và tuy nhiên những đầu ngón tay nhạy cảm của chàng không tạo ra một lối thoát cho những cơn ào chàng đã gây ra.

“Đừng đấu tranh vì điều đó,” Alec ngọt ngào nói, xoa bóp những dây thần kinh nhạy cảm giữa hai đùi nàng, miệng chàng nóng bỏng bên cổ nàng. “Đừng chống lại... hãy để ta có được nàng ở đó, hãy để ta làm thế...” Ngón trỏ của chàng đi vào lối vào của cơ thể nàng, và rồi nhẹ nhàng đi vào trong nàng. Chàng thấy bất ngờ khi cơ thể trinh trắng của nàng lại quá chật trước cái chạm thăm dò của chàng... thậm chí ở giữa đỉnh của đam mê, chàng cũng không thể không cười bên cổ nàng, trái tim chàng nhớ mất một nhịp vì sự dịu dàng tinh khiết ấy. Sùng sờ trước sự xâm nhập thân mật ấy, Mira thờ dốt và cô thoát ra.

“Ồi... Ồi dừng lại, Alec.”

“Giờ ta không thể dừng lại,” giọng chàng khàn khàn. “Nàng sắp tới đó rồi... sắp rồi...” Chàng thận trọng vuốt ve cơ thể ẩm ướt sưng lên rung động bên trong của nàng với ngón tay và đầu ngón bàn tay của chàng chà xát lên cơ thể mềm mại của nàng. Mira bất ngờ hét lên, nàng giật mình bởi cơn bão bên trong, hơi thở của nàng vẫn còn trong lồng ngực khi khoái cảm chùng lấy nàng dồn dập bạo lực. “Đừng, chính thế...”, chàng dịu dàng bảo, ngón tay của chàng vuốt ve một sự run rẩy đáp trả khác nữa từ cơ thể bất lực của nàng, và chàng thì thầm nhỏ vào tai nàng. Chàng ôm lấy nàng trong khi một ngọn lửa trong nàng bùng lên khá dữ dội, và sau một lúc lâu khi Mira nhận ra rằng nàng một phần quấn lấy chàng, đầu nàng gối lên vai chàng, cơ thể nàng ép vào trốn trong cơ thể chàng.

“Em không thể tin chàng đã làm thế,” nàng thì thầm, cọ má vào vai chàng.

“Ta đã nói với em là ta sẽ làm em hạnh phúc,” chàng thì thầm. Giấu đôi tay trong mái tóc dài của nàng, “Đó mới chỉ là bắt đầu thôi.”

“Em muốn làm chàng hạnh phúc,” nàng nói, ngượng ngịu nghịch chỗ lồng trên ngực chàng và hơi nhướn người lên và hôn vào cổ chàng.

“Ta cũng định thế.” Chàng lần người qua một bên, kéo nàng nằm ngửa ra. Một tia sáng hơi vàng hiện lên trong mắt Mira khi chiếc huy hiệu trên một sợi dây khá nặng treo trên cổ Alec. Cái vật hình đồng xu nàng rơi xuống gối và trượt vào trong chăn khi Alec cúi đầu xuống bên nàng. Nàng nhớ đã từng nhìn thấy chiếc huy hiệu ấy trên cổ chàng trước đó, và định hỏi chàng, khi đó sự chú ý của nàng đột nhiên bị chuyển hướng. Đầu ngón tay chàng bắt đầu lướt trên cơ thể nàng, tạo lên những ngọn lửa mới, đánh thức sự phản ứng của nàng một lần nữa bằng nghệ thuật gọi cảm của nó. “Nàng rất nhỏ,” chàng nói, miệng chàng quá gần miệng nàng đến mức nàng có thể cảm nhận được hơi thở của chàng bên môi nàng. “Nó sẽ đau... chết tiệt, ta không muốn làm nàng đau.”

“Em không quan tâm,” giọng nàng khàn đi. “Em không quan tâm. Em thích mọi việc chàng làm... mọi thứ.”

Chàng khẽ cắn nụ hoa của nàng, rồi ban thưởng cho chúng những cái vuốt ve dịu dàng của môi và lưỡi chàng, và móng tay của Mira bám chặt lấy tấm chăn. “Nàng không phải nằm im,” Alec thì thầm, nhắm nháp nơi cổ nàng. “Nàng có thể chạm vào ta.”

“Em nên... ở đâu?”

Nàng cẩn thận trượt tay quanh lưng chàng, từ cái vai cơ bắp tới cái eo rắn chắc của chàng. Da chàng nhẵn bóng trước sự động chạm ấy, từng cơ bắp căng cứng. “Quá mạnh,” nàng nói, gần như kinh ngạc vì sức mạnh của cơ thể chàng. “Chàng quá đẹp trai...”

“Ta đã nghĩ là nàng sẽ nghĩ thế mà,” chàng đáp lại với nụ cười khiến tim người khác ngừng đập. “Nó làm cho sự quyến rũ của nàng dễ dàng hơn nhiều.”

“Sự quyến rũ của em ư? Em lại nghĩ em đang quyến rũ chàng.” Ngón tay nàng tò mò lướt trên những đường cong rắn chắc trên lưng chàng, đi sâu vào chỗ hõm ở cột xương sống của chàng.

“Chính nàng đó.” Alec run lên và hít một hơi thật nhanh rồi bời. Được khuyến khích, Mira tiếp tục khám phá bề mặt khá rộng của lưng chàng, và móng tay hình ô van của nàng tinh tế lướt trên da chàng, chỉ dưới vai chàng một chút. “Đừng,” nàng nói giọng hơi run lên phản bội chính chàng, “nếu nàng tiếp tục làm thế, có lẽ ta chỉ để nàng có được ta theo cách của ta.”

Mira mỉm cười, vui vì sức mạnh vừa mới được khám phá của nàng đã khơi dậy được chàng. Với sự tự tin đang tăng dần, nàng vuốt ve chàng, tự cấp cho bản thân sự tự do chạm vào chàng bất cứ chỗ nào tay nàng chạm tới. Nàng xoay đầu ngón tay trước đám lông đen mượt trên ngực chàng, cọ xát ngón cái lên nụ hoa nhỏ bé bằng phẳng của chàng, để tay nàng lướt qua chỗ xương sườn mạnh mẽ và cơ bắp cứng như thép ở hông chàng.

Đột nhiên nàng dừng lại do dự. “Có bất cứ nơi nào,” nàng chần chừ hỏi, “em không được phép chạm vào không?”

“Không,” chàng nói nhỏ, hiểu chính xác điều nàng đang hỏi. “Nếu nàng muốn tới... đây, hãy đưa tay nàng đây và ta sẽ chỉ cho nàng—”

“Không hãy để em chạm vào chàng... tự em... chính em...” Nàng thận trọng hạ tay xuống chỗ lực đẩy táo bạo của vật nam tính của chàng. Nàng bối rối, và khi chàng cảm nhận được những ngón tay run rẩy khá mát vòng nhẹ lấy chàng, Alec rên rỉ. Không có cảm xúc sung sướng hoặc đau đớn nào từng

khiến đầu gối chàng yếu đi và đầu chàng căng lên như thế này. Chàng cứng người và tìm đập rộn ràng vì đau đớn khi nàng từ từ vuốt ve chàng. Lòng bàn tay xinh đẹp của nàng vuốt xuống theo chiều dài của chàng, rồi lại đi lên đi xuống, những ngón tay chạm vào chỗ da mịn như nhung, và khi nàng ngừng mặt lên nhìn chàng, miệng chàng đã chiếm lấy miệng nàng. Khẽ gọi tên nàng, chàng đâm vào đôi bàn tay mềm mại của nàng. Cảm giác dữ dội bao phủ lấy nàng: kĩ thuật dẻo dai của môi chàng, sức mạnh ướt át của vật nam tính của chàng trong tay nàng, sự ham muốn điên cuồng của cơ thể nàng. Hơi nhích người một chút, nàng cảm nhận được hơi nóng ẩm ướt ở giữa hai chân, và nàng bắt đầu run rẩy khi chàng dùng đầu gối của chàng tách hai đầu gối của nàng ra. Nàng đam mê vòng đôi tay quanh cổ chàng, đầu nàng nhướn lên để thưởng thức những nụ hôn sâu hơn nữa của chàng.

Để ý để không đè bẹp nàng, Alec hạ thấp cơ thể chàng xuống bên nàng, ngực chàng chạm vào nơi đầy đặn của ngực nàng, khủy tay chàng đỡ lấy một bên đầu nàng. Nàng bị bao vây bởi vòng tay và ngực chàng, mũi nàng toàn mùi hương nam tính của chàng. Hơi nóng thiêu đốt của vật nam tính nằm giữa hai đùi nàng. Họ đều hít vào mùi vị của cơ thể trần trụi, bụng của họ chạm vào nhau rồi đẩy lẫn nhau khi hai người cùng hít vào thở ra.

“Alec...” Mira nói, câu hỏi biến mất dần trong giọng nói của chàng. Chàng nhìn nàng, vuốt một lọn tóc của nàng ra khỏi trán.

“Gi thế?”

“Đừng đợi thêm nữa.”

Mắt chàng kì cục sáng lên khi chàng nhìn nàng. “Ta sẽ thật nhẹ nhàng,” chàng ngon ngọt hứa.

Mira nắm chặt bàn tay cứng lại sau lưng chàng khi nàng cảm nhận được một áp lực mạnh mẽ dai dẳng giữa hai chân. Chàng chậm rãi đi vào nàng, nhưng khi chàng bắt đầu trượt vào, nàng thờ hồn hên. Sự hợp nhất của một cơ thể to lớn với một cơ thể thanh mảnh không hề dễ dàng, rằng nàng cắn chặt môi dưới để không phát ra tiếng kêu đau. Theo bản năng nàng dịch chuyển để thoát khỏi cú thúc đòi hỏi, nhưng việc dịch chuyển của nàng chỉ khiến chàng vào sâu hơn. Cơ thể nàng đấu tranh để thích ứng với chàng, xé ra, nở rộng, mở rộng, nhưng chàng vẫn đâm vào sâu hơn tận đến khi chàng hoàn toàn ở trong nàng. Alec vui mặt trong tóc nàng một lúc, thấy choáng ngợp bởi sự ngọt ngào không tưởng được khi cơ thể nàng quấn chặt lấy chàng. Ý thức được sự không thoải mái của nàng, chàng thì thầm những lời nói xoa dịu bên trán nàng.

“Im nào. Nàng hãy giữ yên trong một lát... Mira, em thật xinh đẹp...”. Ngón tay chàng di chuyển tới nơi cơ thể họ kết hợp và chàng chạm nhẹ vào nàng, vuốt ve xoa bóp. “Giờ nàng là của ta,” chàng nói, và lại đi vào trong nàng, đi ra, ấn sâu hơn vào trong nàng một lần nữa. Nắm tay nàng chậm rãi mở ra, đầu ngón tay lướt trên bờ vai chàng. Tiếng nước nở của nàng bắt đầu, rồi dần dần thành tiếng rên rỉ bất lực. Chân nàng mở ra, đầu gối gấp lại. “Thư giãn nào,” Alec khẽ nói, dính chặt lấy nàng với từng cú thúc. “Hãy di chuyển cùng ta... ồ, thật là tốt...”

Nhịp điệu khá cơ bản, nhịp đập cơ bản như chính tiếng đập của tim họ. Thoát khỏi cơn đau của sự chiếm hữu của chàng, Mira cảm nhận khoái cảm lạ lùng làm tê liệt trần ngập cơ thể nàng, tận đến khi cuối cùng nàng cong người lên bên chàng, vẫn còn sững sờ vì hạnh phúc. Alec đưa đẩy với những tiếng thở nhỏ, cơ thể chàng run lên khi chàng cũng đầu hàng khoái cảm của sự kết hợp của họ.

Họ mệt nhọc nằm xuống trong vòng tay nhau. Một cơn gió mát làm lay động chiếc rèm cửa và tràn vào phòng. Không khí buổi tối ẩm ướt và ngọt ngào, Mira hít một hơi sâu khi nàng ép sát vào người đàn ông bên cạnh. Chàng kéo nàng lại gần hơn tựa lên đầu nàng khi mái tóc nàng phủ lên bờ ngực chàng như một tấm màn sa tanh. “Giờ nàng là của ta.” Chàng ngái ngủ nhắc lại, và chỉ khi chàng thoải mái đi vào giấc ngủ nàng mới cho phép những giọt nước mắt của nàng rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Mira thư giãn trong bồn tắm nhỏ khá sâu, đầu nàng tựa vào cạnh bồn tắm. Nàng lơ đãng vuốt ve mẫu trang trí bằng sứ hình vỏ hén màu bạc hà, mắt nàng nhìn chăm chăm vào bọt hơi bay lên từ bồn nước. Phòng tắm của nàng có mùi dầu hoa ngấm vào da thịt nàng, vuốt ve từng cm của cơ thể nàng. Nàng đón chào làn nước nóng mang lại ảnh hưởng bình tĩnh cho các dây thần kinh của nàng. Sau khi thức dậy sáng nay thấy Alec đã rời đi, nàng không biết nên nghĩ gì hay cảm thấy gì.

Cơ thể nàng có chút đau vào sáng nay, tâm trí nàng thì đầy những ký ức của đêm qua. Nàng trở nên sống động nhờ cái chạm của Alec, và giờ nàng ý thức được những cảm xúc nàng chưa từng biết tới trước đó. May mắn thay nàng đã có được một đêm tỏa sáng cùng người đàn ông nàng yêu, biết được sự dịu dàng của chàng, sự đam mê của nàng, và nó còn hơn cả những gì những người đàn bà khác sẽ có được, và nàng không dám đòi hỏi thêm nữa. Thờ dài, nàng chìm sâu hơn vào bồn tắm, muốn rũ bỏ cảm giác không thoải mái của nó. Tất cả những gì họ chia sẻ cùng nhau vẫn còn sinh động trong tâm trí nàng... nàng sẽ không bao giờ quên đi dù chỉ một phần nhỏ. Nàng đã tỉnh giấc nhiều lần trong bóng đêm để nhận ra bản thân vẫn nằm trong cơ thể to lớn ấm áp của Alec, mặt nàng gối lên vai chàng, tay nàng quấn vào cái dây chuyền vàng trên ngực chàng.

“Cái gì vậy?” Nàng hỏi trong một cuộc nói chuyện thì thầm ấm cúng của họ, cầm tấm huy hiệu lên để kiểm tra trong ánh trăng tràn ngập căn phòng. Một hình ảnh hoang dã được khắc ở cả hai bên, một con chim ưng đang bay, với đôi cánh trải rộng và móng vuốt trải rộng như lưỡi dao. Miếng vàng cứng này được trang trí bằng những trang sức nhỏ bé lấp lánh: đá rubi cho đôi mắt con chim, ngọc bích cho lá của cành nhựa ruồi đặt ở trên đầu con chim ưng.

“Biểu tượng riêng của nhà Falkner. Huy hiệu này là món quà gửi tới ông cố của ta từ vua George II. Một phần thưởng cho việc đào tạo những con chim

ưng hoàng gia.”

“Ông có chàng là một người huấn luyện chim ưng ư?”

“Đó là truyền thống của gia đình bị mất đi nhiều năm trước rồi.” Alec đã vuốt ve từ đầu ngón tay tới cổ tay nàng, và theo đường đó vuốt ve tấm huy hiệu. “Nhưng chúng ta từng nuôi chim ưng khi ta còn bé. Em họ ta Holt và ta ngồi và ngắm chúng hàng giờ... tất nhiên trong khi những chú chim bị cột lại. Có thấy những cái móng vuốt đằng sau không? Đó là thứ chúng dùng để tấn công và giết người.”

Mira hơi run lên. “Tại sao những cánh nhựa ruồi lại được đặt trên đầu con chim?”

“Một lời nói đùa giữa ông cố và đức vua.” Alec cười vui vẻ. “Cây nhựa ruồi thì cứng rắn và là một loại gỗ co giãn. Bướng bình, khó khuất phục – nó sẽ gãy trước khi bị bẻ cong. Dường như Vua George cho rằng ông cố của ta là một người đàn ông rất cố chấp và bướng bình, nên đức vua mới muốn hình ảnh cánh nhựa ruồi ở trên tấm huy hiệu. Chúng ta coi nó là biểu tượng của gia tộc kể từ đó.”

“Chàng cũng bướng bình,” Mira nói, làm Alec cười nhỏ.

“Ta không luôn bướng bình... không khi ta gặp phải câu thuyết phục có lý.” Rồi chàng cúi đầu xuống cướp đi của nàng nụ hôn ấm áp... và rồi nụ hôn nữa, nụ hôn nữa, tận đến khi tấm huy hiệu rơi vào ngón tay nàng và nàng vòng tay quanh cổ chàng.

Nàng thức dậy để thấy rằng cái vòng cổ ấy được buộc quanh hông nàng, chiếc huy hiệu nằm trên bụng nàng. Giống như một thương hiệu. Giống như dấu hiệu của sự sở hữu. Mơ hồ nhìn đồ trang sức ấy, Mira cảm thấy một sự hốt hoảng lạ lùng chiếm lấy nàng tận đến khi nàng khám phá ra cách tháo chiếc vòng vàng ấy và gỡ nó xuống. Có phải chàng có ý tặng nó cho nàng như một món quà không? Chàng thấy vui khi buộc chặt nó vào người nàng sao?

Tấm huy hiệu ấy thật đẹp, nhưng nàng không chắc là nàng muốn nó. Nàng sẽ không bao giờ có thể nhìn nó mà không nhớ đến đêm qua, có lẽ đêm duy nhất dành cho tình yêu mà nàng biết. Nàng không cần hay ham muốn bất cứ thứ nhắc nhở hiện hữu nào, dù yêu chàng thật là vô giá, thậm chí nàng muốn thuộc về chàng mọi đêm cho tới cuối đời. Không ai có thể lấy được những ký ức ấy ra khỏi nàng, và không ai, kể cả là Alec cũng không thể phá hủy nó. Từ giờ trở đi, dù chàng đối xử với nàng tốt hay độc ác, không gì có thể thay đổi được đêm qua – những ký ức đó thuộc về nàng.

Sau khi tắm xong và hong tóc bằng một tấm khăn tắm, nàng mặc chiếc váy màu sô cô la đen bằng lụa. Màu của nó làm tăng lên độ đen của đôi mắt tận đến khi chúng dường như toàn màu đen. Một chiếc khăn thắt lưng màu kem được buộc thành một cái nơ con bướm bên người nàng, trong khi tinh tế giữ lấy tay áo lỏng lẻo ở phía cổ tay. Viên áo được trang trí bằng dải lụa cùng màu với phần thân trên. Mira thấy hài lòng với bộ dạng của nàng, đặc biệt khi nàng trang trí mái tóc bằng ngọc trai. Rất quan trọng khi nàng trông tuyệt nhất ngày hôm nay, nếu nàng sẽ phải đối mặt với người nhà Berkeley, nàng sẽ đối diện với họ bằng cử chỉ tinh tế.

Mira cảm thấy hơi lo lắng khi nhận ra cuối cùng nàng có thể gặp Rosalie. Có lẽ Rosalie tha thứ cho nàng vì những chuyện đã xảy ra năm năm trước. Mira rất hi vọng nàng ấy sẽ làm thế. Lo lắng cắn đầu ngón tay, nàng ngồi bên mép giường, trút ra một tiếng thở dài. Ta nên làm gì khi họ tới đây? Nàng lo lắng tự hỏi. Gửi một tin nhắn tới phòng họ sao? Sẽ không khôn ngoan khi chỉ xuất hiện trước họ mà không hề báo trước. Có lẽ nàng nên đợi một cơ hội để gặp riêng Rosalie trong khi Alec ra ngoài săn bắn. Một điều chắc chắn – nàng sẽ không tới gần nhà Berkeley trừ phi Alec ở gần đó để quan sát nàng. Không có gì đảm bảo Rand Berkeley sẽ xử trí nàng thế nào, dù cho ngài ấy không phải là một người bất công, ngài ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho người đã bị lợi dụng trong việc bắt cóc Rosalie khỏi ngài ấy.

Không còn đàn chó săn nào trong vùng, thậm chí cả những đàn nhập khẩu của hoàng gia ở cũ chó ở Winsor, không thể so sánh được với đàn chó nhà Berkeley. Bầy chó nhà Berkeley được huấn luyện có tốc độ đáng kinh ngạc và tinh thần bất khuất. Khi nhiều người biết rằng đàn chó được mang tới vì vài ngày của cuộc đi săn của Sackville, giờ săn bắn bị trì hoãn đáng kể vì đàn chó nhà Berkeley có bắt được những con cáo quá nhanh vào buổi sáng sớm, sau đó bầy cáo sẽ chạy nhanh hơn, bụng chúng sẽ không còn đầy nữa vì nghỉ giữa ngày, và do đó ngài ấy sẽ mang tới nhiều thách thức hơn cho đàn chó săn.

Triết lý thường thấy của bá tước Berkeley là tránh những chính sách nửa vời. Hoặc ngài toàn tâm toàn ý làm hoặc để mặc nó, và thái độ đó thể hiện cả ở việc cách hành xử của ngài với động vật. Ngài đòi hỏi sự thông báo thường xuyên và tỉ mỉ về việc chăm sóc và sự phát triển của chúng. Không giống những người huấn luyện ở các trại chó quý tộc, những người quản lý đàn chó sói săn cáo của nhà Berkeley không được phép thực hiện những nghi lễ truyền thống của việc làm chảy máu những con chó con trước mùa săn bắn hay để chúng ở bên trái. Việc huấn luyện chúng gần như là không chính thống, chỉ là bảo thủ và thực tế. Những con chó con thường xuyên bị bắt đi bộ... thực tế, nhiều người trong số những người tá điền của bá tước được trả tiền để bắt những con vật được khuyến khích ấy đi bộ. Thông thường những con chó săn nhà Berkeley được lai tạp bởi dòng máu Yarborough hoàn mĩ và dòng máu Maynell, để giữ được vận tốc, sức chịu đựng và cả một thể chất bền bỉ ưu việt. Đã quen với mùa săn bắn của Sackville, những con chó săn được gửi đến sớm hơn một ngày và đã được sắp xếp ở trại chó. Chuyến viếng thăm được háo hức mong đợi của quý ông quý bà Berkeley sẽ xảy ra vào sáng sớm, họ sẽ có nhiều thời gian để chuyển vào phòng và chuẩn bị cho vũ hội được tổ chức tối nay vì họ. Sackville và nhiều người khách khác của ông đang chuẩn bị trang phục đôi theo cách riêng của họ. Sackville đang đọc lại những bài viết của của Báo Thời Đại và những trang báo khác để hiểu được tin tức chính trị và tài chính hiện tại, vì bá tước Berkeley sở hữu một công ty đóng tàu đang phát triển nhanh một ngày nào đó sẽ trở thành đối thủ lớn cho Công ty Đông Ấn Hà lan. Các quý bà đều tập trung vào những cuộc tán gẫu về thông tin mới nhất có liên quan tới quý bà Berkeley, vì nàng ấy cực kỳ nổi tiếng và gần đây đã trở thành người dẫn đầu về thời trang. Cách nàng quần áo và kiểu dáng váy áo của nàng luôn bị sao chép đến từng chi tiết, và tất cả các quý bà đều háo hức để chiêm ngưỡng những chiếc váy nàng sẽ mặc trong suốt cuối tuần sắp tới.

Khi những việc chuẩn bị tại lâu đài Sackville đã tiến triển, một chiếc xe ngựa khép kín chạy dọc theo con đường mới được sửa từ Warwick đến Hampshire. Trang phục của những người hầu và người đánh xe đều là màu xanh hoàng gia và đỏ thẫm, những sắc màu ấy sáng lên trước khung cảnh yên tĩnh xung quanh. Những chiếc bánh xe rộng tới 6 inch từ tốn lăn qua những lối đi đầy bùn và những đoạn đường tắt. Bốn con ngựa đen bóng mượt duyên dáng chạy trên đường quê, kéo chiếc xe với một vận tốc khá chậm chạp. Thậm chí người đánh xe cũng là một hình ảnh đáng chú ý, mặc bộ quần áo sang trọng với những cái cúc bằng vàng sáng lên, đầu anh ta được tô điểm bởi bộ tóc giả vàng nhạt và một con dơi ở vành mũ. Hai người hầu cưỡi ngựa đi trước và hai người giữ ngựa mặc những bộ quần áo lộng lẫy giúp hoàn tất bức tranh đẹp. Những tấm rèm bên cửa sổ xe ngựa được buông xuống để giữ

được sự riêng tư cho hai người ngồi trong. Một sự kín đáo mà họ tận dụng rất tốt.

“Chàng nên tự biết xấu hổ,” Rosalie nói, ngón tay nghịch đám lông trên ngực người chồng. “Tại chàng nên em trông thật rối bời. Cúc áo của em đều bị còi ra và tóc em thì bù xù – và chúng ta sắp tới cung điện Sackville rồi.”

Berkeley nhăn răng cười, những đặc điểm nam tính dữ dội của chàng tạm thời dịu đi sau cuộc ân ái của họ. Chàng là một người đàn ông mạnh mẽ với tính cách khá đáng sợ, nhưng Rosalie đã biết được sau năm năm kết hôn rằng chỉ vài phút sau khi họ ái ân Berkeley luôn trong tâm trạng dễ thỏa hiệp và vui tính. Lúc này cũng vậy chàng đã đồng ý với nhiều kế hoạch và yêu cầu của nàng bất chấp sự đánh giá tốt hơn của chàng, không thể từ chối nàng bất cứ điều gì sau khi chàng đã cực kỳ hài lòng. Thi thoảng Rosalie thầm vui vẻ, vì Rand Berkeley có thể đe dọa những người đàn ông có quyền lực lớn nhất ở Anh... tuy nhiên mình nàng có sức mạnh chỉ đạo chàng chỉ bằng ngón tay nhỏ bé. Và đó là cách nên làm, Rosalie vui vẻ nghĩ, ôm sát bờ ngực ấm áp của chàng.

“Ta thật sự thấy xấu hổ,” Rand trả lời, đôi mắt sáng màu hạt dẻ của chàng vuốt ve nàng khi ngón tay chàng nghịch những lọn tóc xõa xuống vai nàng như một thác nước. “Đã quá lâu từ khi ta yêu nàng trên một chiếc xe ngựa.” Chàng cọ cọ vào bên cổ nàng khi nói thêm, “Đừng lo lắng về việc tới quá sớm – nàng biết ta luôn để cho nàng có đủ thời gian để chỉnh trang lại bề ngoài mà.”

“Chàng mới quý quái làm sao. Em sẽ không cho chàng “ba tên mù chạy và con ngựa đang lồng lên” vì khoảng thời gian chàng cho phép em,” Rosalie cãi lại, dùng câu tiếng lóng chỉ một đội ngựa tồi. “Trả lại em sao? Chàng biết là em sẽ không bao giờ trông giống như trước sau khi chàng xuyên qua em.” “Chỉ cần để tâm tới ý kiến của ta. Và ta hoàn toàn tán thành về bề ngoài của nàng.”

Nàng cười khúc khích, ngón tay lướt lên đường cong mềm mại của miệng chàng. Chàng giữ lấy ngón tay nàng bằng hàm răng trắng và hôn lên đầu ngón tay chàng.

“Chỉ là em có cảm giác bối rối là khi họ nhìn em, tất cả đều biết việc chúng ta vừa làm.”

“Fleur (em yêu), tất nhiên là họ biết. Đừng bao giờ để người ta nói rằng ta là kiểu đàn ông không biết làm gì khi ở riêng với vợ mình.”

“Không đâu,” Rosalie khàn khàn nói. “Em luôn được nhắc nhở rằng đam mê giữa một người đàn ông và vợ sẽ nhạt dần sau vài năm đầu tiên... nhưng chàng thậm chí còn đam mê hơn trước lúc chúng ta kết hôn. Chàng thấy đó, em không phàn nàn... giờ, tại sao chàng đột nhiên cau mày vậy?”

“Ta chỉ vừa nghĩ về Christian.” Thái độ của Berkeley bớt tự mãn hơn – và lông mày của chàng nhíu lại. “Ta tự hỏi liệu con có ổn không.”

Rosalie cố gắng không bật cười lớn. Nàng chưa từng mơ rằng Rand Berkeley, một người tai tiếng và là một gã độc thân không thích kết hôn, lại có thể trở thành một người cha biết yêu thương đến vậy. Họ đã đưa con trai đi vòng quanh thế giới tới nhiều địa điểm xa xôi tuyệt đẹp, để mà dù chỉ mới ba tuổi Christian đã là một nhà du lịch theo mùa và là một cậu bé khá độc lập. Tuy nhiên Rosalie có thể nhận ra rằng Rand khó có thể chịu đựng việc để cậu bé một mình trong vòng một tuần, dù chàng có cô ra về thoải mái thế nào.

“Chồng yêu,” nàng bình tĩnh nói, “chúng ta đã nói chuyện này bất cứ khi nào chúng ta đi đâu mà không có thằng bé. Christian đang rất tốt, có hàng tá người bên cạnh có thể làm bất cứ điều gì để làm thằng bé hài lòng. Chàng đang dần biến nó thành công tử Ấn Độ nhỏ bé, và dù em nghĩ nó thật tuyệt vời, em vẫn phải đồng ý với câu một ai đó đã nói với em: Nó đang bị làm hư đi đó.”

“Ai đã nói với chàng là con chúng ta hư?” Rand cau có hỏi.

“Đừng để tâm tới chuyện đó,” Rosalie nhanh chóng trả lời, biết rằng ai đó dám nói một từ phê phán nào về Christian tình nghịch tóc vàng có gương mặt thiên thần sẽ nhận được sự chống đối mãi mãi của Rand. Nếu người cha có mù quáng trước lỗi lầm của cậu con trai... “Chuyện cần nhắc tới ở đây là, chân thành nhất, rằng nó đã có quá nhiều thời gian ở với chàng hơn là ở cùng người vú em, và thay vì làm những chuyện những đứa trẻ khác sẽ làm, nó thường xuyên ở cùng chàng trong khi chàng ra lệnh cho mọi người ở văn phòng đóng tòng và giám sát những tá điền. Nó đang học cách bắt chước chàng quá tốt... chàng không đồng ý là nó đang trở nên quá độc tài so với độ tuổi của nó sao?”

“Và người thủ lĩnh nên làm những việc gì giống như những đứa trẻ khác?”

“Ồ... cười con ngựa nhỏ, em cho là thế. Hãy dùng một chút thời gian ở vườn... hoặc chơi những trò chơi tốt.”

“Những chò trôi tốt,” Rand tối sầm mặt lại.

“Vâng.”

Chàng xoay người lại để nàng nằm lên chiếc ghế đệm. Nhìn xuống nàng, Rand cho phép ánh mắt chậm rãi dạo trên người nàng, đến gương mặt ngọt ngào nghiêm túc của nàng, sự trần trụi đầy cảm dỗ, và những nếp gấp lộn xộn hoang dại của chiếc váy. Sau năm năm lấy nhau cảm giác dành cho nhau của họ còn mạnh hơn hết thảy. Từ lần đầu gặp nhau, không ai có thể nhìn người khác trừ người bạn đời của họ. Tình yêu đã khiến chàng tốt hơn, đã làm đầy cuộc sống của nàng, đã làm cho những chuyện củ rích dường như đặc biệt và khiến những điều lạ thường dường như có thể xảy ra. Rand thờ gấp khi vợ chàng mỉm cười với chàng. Chàng yêu nàng bằng thứ tình yêu có thể mất cả trăm đời mới có thể đốt cháy được nó.

“Ta có một trò chơi hay trong đầu dành cho nàng,” chàng ngọt ngào thông báo, và nàng cười khúc khích trong khi cổ đẩy chàng ra.

“Rand, chàng sẽ không dám... chúng ta không có đủ thời gian.”

Tay chàng mạnh bạo tìm kiếm qua lớp vải.

“Trò này thì sao? Nàng luôn thích cái này...”

“Bỏ tay chàng ra khỏi đó ngay!” Họ tham gia vào cuộc vận lộn ngón. Rand cười vì nỗ lực đùa giỡn của nàng muốn đẩy chàng ra. Cả hai biết rằng chỉ sau một cuộc chiến ngắn Rosalie sẽ để chàng thắng. Nàng luôn làm thế.

Thư viện tạo ra một bầu không khí thân mật. Alec, Sackville, và Squire Osbaldeston ngồi chân đặt lên chiếc bàn gỗ gu, tận hưởng hơi ấm của lò sưởi và ánh sáng tuyệt vời ban ngày xuyên qua những cánh cửa. Vì hôm nay cuộc săn bắn bị trì hoãn, cư dân và khách khứa của điền trang Sackville đều tụ tập thành những nhóm nhỏ, nói chuyện vu vơ như ba người đó. Alec đang trong một tâm trạng lười biếng vui vẻ, đôi mắt xám ám áp và nụ cười dễ dãi hơn thường lệ. Đôi vai rộng của chàng thoải mái tựa vào lưng chiếc ghế bành với thái độ hải lòng khá nam tính. Chàng hoàn toàn ý thức được rằng lý do cho cảm giác vui vẻ này là đêm qua, và tâm trí chàng tiếp tục nhớ lại những ký ức đã diễn ra trong căn phòng gác mái nhỏ bé.

Thật bức mình khi phải rời bỏ chiếc giường ấm áp của Mira sáng nay, tách chính chàng ra khỏi cơ thể mềm mại khi tất cả những gì chàng muốn làm lúc đó là lại được làm tình với nàng. Nhưng nàng đã quá kiệt sức đến mức nàng thậm chí không hề cựa quậy lúc chàng rời đi. Alec đã quyết định không đánh thức nàng, không chỉ vì chàng muốn cho phép nàng có được sự nghỉ ngơi cần thiết mà còn vì chàng không biết nói gì với nàng vào sáng nay. Khi nghĩ tới Mira cảm xúc của chàng lại trở lên buồn bã. Vì chúa có gì có thể gỡ được mớ bong bóng chàng đang dính vào?

“Falkner, ngài nghe được việc tôi vừa mới nói phải không?” Địa chủ Osbaldeston hỏi, bộ dạng như nuốt chửng người khác dù lúc đó mới chỉ là 11 giờ sáng. Ông là một người lực lưỡng ở độ tuổi 40, nổi tiếng vì bản chất nồng nhiệt dễ gần và giọng nói khá đặc trưng. Ông không thể cho qua, vì chu vi mập mạp của người ông được đi kèm bởi một tính thật lòng mà có thể tự dành cho mọi người trong khoảng cách la hét.

“Mọi từ,” Alec nói dối, tiến tới phía bàn và kéo một bó giấy da trống vào lòng. “Ngài sẽ đưa tôi chiếc bút lông đó chứ?” Chàng tập trung nhớ tới đoạn độc thoại gần đây nhất của Osbaldeston. “Ngài đó nói gì đó về kế hoạch cho một tòa lâu đài mới của ngài –”

“Ta đã nói rằng ta rất không hải lòng về nó!” Ngài địa chủ nói oang oang. “Một cung điện lối kiến trúc Hy Lạp chết tiệt! Những cái cột, bức tượng to ở mọi nơi. Lạnh lẽo, to lớn, chẳng có gì ngoài chỗ đá cẩm thạch để tựa lưng vào. Tất cả chỉ vì tôi để cho những ý tưởng tuyệt vời của quý bà Osbaldeston can thiệp vào. Tôi sẽ tặng ngài một câu nói quan trọng, anh bạn trẻ: đừng bao giờ lắng nghe lời khuyên của vợ ngài. Ngài sẽ khiến cả hai hạnh phúc hơn nhờ vài điều đó.”

Alec cười, nhúng đầu bút lông vào nghiền mực nhỏ.

“Lối kiến trúc Hy Lạp đang rất phổ biến, Địa chủ Osbaldeston ạ,” chàng nói một cách hợp lý. “Cổ điển. Nguyên chất. Tất nhiên nó có chút phù hợp hơn với những tòa nhà công cộng hơn là những dinh thự cá nhân –”

“Tôi muốn sống trong một căn nhà, không phải một miếu thờ,” Ngài địa chủ bức bối nói. “Công bằng mà nói, những kiến trúc sư như ngài... thay đổi các kiểu thiết kế nổi thán, như thể những ngôi nhà có thể được mua như những cái mũ vậy.”

“Falkner,” Sackville chen vào, “ta đã đề cập tới cái miếu thờ để cho thấy cậu là một kiến trúc sư tài năng. Cậu có sẵn lòng giúp ông ấy một việc – tạo ra một thiết kế mà phù hợp với cả sở thích của ông ấy và người vợ không? Dường như là quý bà Osbaldeston thích lối cổ điển vĩ đại, trong khi ngài địa chủ lại thích một ngôi nhà kiểu Go tíc... thực tế hơi giống cái này.”

“Nhưng một cuộc chiến lại xảy ra giữa lối cổ điển và Go tíc,” Alec bình luận, nụ cười hiện lên trên khóe môi chàng. “Và thậm chí còn tệ hơn nữa, cuộc chiến xảy ra giữa một người đàn ông tốt bụng và vợ của ông ấy. Địa chủ Osbaldeston... có lẽ ngài có muốn đăng trước ngôi nhà theo một kiểu và đăng sau theo kiểu kiến trúc khác không?” Đôi mắt xám của chàng là tất cả chân thành mà chàng vừa gợi ý. Đột nhiên ngài địa chủ cười lớn, tâm trạng đau buồn suy giảm. “Đúng là cộc con. Không, vì ngôi nhà sẽ được thiết kế theo kiểu ta thích. Có cái gì đó ám cúng vào thoải mái – giống như tòa nhà Yok của nhà Regent. Hay tòa lâu đài của Berkeley ở Warwick.

“Được,” Alec nói, chiếc bút lông bận rộn chạy trên tấm giấy da. “Ta đã thiết kế cái đó.”

“Thật ư? Thật tốt, rất tốt,” người địa chủ thốt lên, đôi mắt xanh của ông sáng lên. “Trừ việc tôi muốn nhà tôi nhọn hơn cái đó. Có lẽ những cánh cửa kính màu và bằng sắt có đục lỗ – ngài nghĩ thế nào?”

“Ta nghĩ ngài sẽ cảm thấy như thể ngài đang sống trong một nhà thờ,” Alec đáp lời, không nhìn lên lúc đang phác họa. Câu nói ấy làm ngài địa chủ có chút bối rối. “Thế ư? Khoan đã, ta đã không nghĩ tới chuyện đó.” “Có lẽ thứ gì đó lồng lẩy hơn sẽ cuốn hút ngài. ...kiểu không Go tíc, đẹp nhưng được thiết kế theo những đường nét cổ điển. Thứ sẽ làm hải lòng mong ước của ngài với sự thoải mái và cả quý bà Osbaldeston. Nhiều cửa sổ, ống khói cao, các tháp tròn... một vài vòm tuyệt đẹp. Đơn giản, lãng mạn, trang nhã. Nó sẽ có được tất cả những đặc điểm của một lâu đài kiểu Go tíc mà không mang lại cảm giác không thoải mái.”

Tò mò, Osbaldeston đứng lên và dòm qua vai Alec nhìn vào bản vẽ đang dần hình thành. “Theo như ngài George, đó chỉ là một chuyện!” Alec mỉm cười, hoàn thành bức vẽ và đưa nó cho ông ta.

“Đó chỉ là ý tưởng ban đầu,” chàng nói.

“Sackville, hãy nhìn vào đây này!” Osbaldeston vui sướng khám phá bức vẽ.

“Falkner, đúng là sở trường của cậu,” Sackville tán dương, gạt đầu ngưỡng mộ bức vẽ.

“Tôi thường nghe người ta nói thế,” Alec đáp lời.

“Và tự phụ thái quá.”

“Tôi cũng nghe nói thế.”

“Ngài sẽ thiết kế nốt cho tôi chứ?” Osbaldeston hỏi Alec, người vẫn do dự trả lời.

“Nếu tôi không thể, tôi sẽ cắt nhắc ai đó có thể làm tốt việc này. Dù tôi muốn thiết kế nó, tôi e là thời gian có lẽ không cho phép—”

“Thời gian ư?” Người địa chủ cau mày nhắc lại. “Tại sao ngài lại không đủ thời gian?”

“Tôi vừa có một vài đam mê mới để theo đuổi.”

“Chẳng hạn như?” Osbaldeston vẫn nài nỉ.

Alec nhún vai và cười ản ỷ.

“Có lẽ là tự tìm cho mình một người vợ.”

“Một người vợ sao?” người địa chủ nghi ngờ, và Sackville đứng hần dậy vì ngạc nhiên. “Ôi người bạn tốt của ta,” người địa chủ nói thêm, “đó là một nhiệm vụ không nên có cho đến mùa xuân. Các quý bà thấy khó chịu với việc tán tỉnh vào mùa đông, còn những thứ đi kèm với thời tiết... và ồ, hãy nghe tôi. Đừng tìm kiếm một người vợ khi mùa đã kết thúc. Hãy đợi đến mùa xuân, khi hàng loạt những cô nàng tươi mới được đưa đến. Năm nay các cô đã được chọn hết rồi.”

“Ta chắc đó là lời khuyên khôn ngoan,” Alec lịch sự đáp lời, một tròng cười hiện lên trong mắt chàng. “Nhưng có những thôi thúc mà người đàn ông không thể giải quyết theo mùa. Và đột nhiên ta nhận thấy mình đang đối mặt với mùa đông sắp tới với niềm căm ghét mới vì những tấm chăn lạnh toát.”

“Vậy thì,” Sackville chen lời có chút giễu cợt, “hãy chắc chắn, Falkner, rằng người đàn bà cậu chọn là kiểu người có khả năng làm ấm giường của người chồng thay vì làm ấm giường cho những gã khác.” “Tôi sẽ làm thế,” Alec can đảm nói, và sau đó là bầu không khí rất yên tĩnh.

Mira dừng lại ở cửa thư viện trước lúc gõ cửa. Nàng biết rằng Sackville đã tham gia cuộc nói chuyện một hoặc hai giờ rồi. Nhưng nàng chỉ vừa nhìn thấy dáng người nặng nề của Osbaldeston rời khỏi thư viện và giờ thì có thể nàng sẽ có được vài giây phút riêng tư để nói chuyện với Sackville. Sau khi nghĩ tới việc của nhà Berkeley suốt cả buổi sáng, nàng đã quyết định nói cho ông ta biết rằng có lẽ nàng sẽ rời đi sớm hơn dự định. Nếu sự có mặt của nàng được xem là không thể tha thứ với cặp đôi sắp đến, Mira sẽ bỏ đi ngay hôm nay, vì nàng không muốn gây thêm tổn thương cho họ nữa. Sẽ công bằng khi cảnh báo Sackville về lịch trình sớm hơn, dù nàng vẫn chưa biết nàng phải lấy lý do gì.

“Vào đi,” nàng nghe thấy tiếng Sackville, và cẩn thận mở cửa. Ngay tức thì Mira nhận ra sai lầm của nàng. Sackville không ở một mình. Alec cũng có mặt trong thư viện, với chiếc quần tây dài xám nhạt và đôi ủng ngắn bằng gai, đang cho chên lên chiếc bàn gỗ nặng, tay áo của chiếc áo sơ mi trắng được cuộn lên tới cổ tay chàng với phong cách của cướp biển. Chàng chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt xám ảm chứa sự tối sầm mà mai khi chàng nhìn nàng.

“Hãy tha thứ cho tôi,” Mira nói với Sackville, và đã bắt đầu định quay người lại để bước đi. “Tôi không biết ngài đang nói chuyện với —”

“Làm ơn, không cần phải xin lỗi,” Sackville nhanh chóng nói, tóm lấy cánh tay nàng và kéo nàng vào phòng. “Ta đang nói chuyện với Falkner. Ta chắc cậu ấy không thấy phiền với sự gián đoạn dễ chịu này.”

“Không sao đâu,” Alec nhẹ nhàng nói.

“Một người vợ sao?” người địa chủ nghi ngờ, và Sackville đứng hần dậy vì ngạc nhiên. “Ôi người bạn tốt của ta,” người địa chủ nói thêm, “đó là một nhiệm vụ không nên có cho đến mùa xuân. Các quý bà thấy khó chịu với việc tán tỉnh vào mùa đông, còn những thứ đi kèm với thời tiết... và ồ, hãy nghe tôi. Đừng tìm kiếm một người vợ khi mùa đã kết thúc. Hãy đợi đến mùa xuân, khi hàng loạt những cô nàng tươi mới được đưa đến. Năm nay các cô đã được chọn hết rồi.”

“Ta chắc đó là lời khuyên khôn ngoan,” Alec lịch sự đáp lời, một tròng cười hiện lên trong mắt chàng. “Nhưng có những thôi thúc mà người đàn ông không thể giải quyết theo mùa. Và đột nhiên ta nhận thấy mình đang đối mặt với mùa đông sắp tới với niềm căm ghét mới vì những tấm chăn lạnh toát.”

“Vậy thì,” Sackville chen lời có chút giễu cợt, “hãy chắc chắn, Falkner, rằng người đàn bà cậu chọn là kiểu người có khả năng làm ấm giường của người chồng thay vì làm ấm giường cho những gã khác.” “Tôi sẽ làm thế,” Alec can đảm nói, và sau đó là bầu không khí rất yên tĩnh.

Mira dừng lại ở cửa thư viện trước lúc gõ cửa. Nàng biết rằng Sackville đã tham gia cuộc nói chuyện một hoặc hai giờ rồi. Nhưng nàng chỉ vừa nhìn thấy dáng người nặng nề của Osbaldeston rời khỏi thư viện và giờ thì có thể nàng sẽ có được vài giây phút riêng tư để nói chuyện với Sackville. Sau khi nghĩ tới việc của nhà Berkeley suốt cả buổi sáng, nàng đã quyết định nói cho ông ta biết rằng có lẽ nàng sẽ rời đi sớm hơn dự định. Nếu sự có mặt của nàng được xem là không thể tha thứ với cặp đôi sắp đến, Mira sẽ bỏ đi ngay hôm nay, vì nàng không muốn gây thêm tổn thương cho họ nữa. Sẽ công bằng khi cảnh báo Sackville về lịch trình sớm hơn, dù nàng vẫn chưa biết nàng phải lấy lý do gì.

“Vào đi,” nàng nghe thấy tiếng Sackville, và cẩn thận mở cửa. Ngay tức thì Mira nhận ra sai lầm của nàng. Sackville không ở một mình. Alec cũng có mặt trong thư viện, với chiếc quần tây dài xám nhạt và đôi ủng ngắn bằng gai, đang cho chên lên chiếc bàn gỗ nặng, tay áo của chiếc áo sơ mi trắng được cuộn lên tới cổ tay chàng với phong cách của cướp biển. Chàng chậm rãi ngẩng đầu lên, đôi mắt xám ảm chứa sự tối sầm mà mai khi chàng nhìn nàng.

“Hãy tha thứ cho tôi,” Mira nói với Sackville, và đã bắt đầu định quay người lại để bước đi. “Tôi không biết ngài đang nói chuyện với —”

“Làm ơn, không cần phải xin lỗi,” Sackville nhanh chóng nói, tóm lấy cánh tay nàng và kéo nàng vào phòng. “Ta đang nói chuyện với Falkner. Ta chắc cậu ấy không thấy phiền với sự gián đoạn dễ chịu này.”

“Không sao đâu,” Alec nhẹ nhàng nói.

“Sau tất cả,” Sackville tiếp tục, trượt cánh tay vòng qua eo Mira, “cậu ấy là người bạn cũ của ta và biết tất cả về mối quan hệ giữa nàng và ta.” Mira phải vận dụng tất cả kỹ thuật diễn xuất để không đỏ mặt lên. Mắt nàng đảo qua gương mặt bình thản của Alec, và chàng hơi lắc đầu. Mira nhẽ ra phải chửi thề đầu tiên khi thấy bản mặt vui vẻ của chàng trước sự hiểu nhầm ý chính xác của lời nhận xét của Sackville. Nhưng khi người đàn ông ấy thậm chí kéo nàng sát vào người ông ta, nàng thấy cảm Alec cứng lại. Và khi những ngón tay dày bản của Sackville dịch chuyển dọc theo eo nàng, Alec trong giống như một người hoàn toàn không thấy vui thích chút nào. Đột nhiên Mira cảm nhận được bầu không khí căng thẳng muốn nổ tung trong phòng. Trán nàng căng lên vì khó chịu.

“Thưa ngài,” nàng nói với Sackville, “Tôi chỉ muốn nói chuyện riêng với ngài. Nhưng còn nhiều thời gian sau này để chúng ta nói chuyện, vậy tôi sẽ để ngài —”

“Sáng nay nàng đẹp như một bức tranh,” Sackville khẽ khen ngợi nàng, về đúng vị trí của ông ta. “Một bức tranh hiện thực. Một bông hoa tuyệt đẹp.” Ông ta cúi xuống hôn lên khoe môi nàng. Mira đứng đó, đông cứng và ghê tởm. Nàng không thể tha thứ cho bất cứ ai chạm vào nàng ngoại trừ Alec... nhưng phải nhìn chàng ngồi đó theo dõi...

“Làm ơn, Ngài Sackville...” nàng kiên quyết nói. Đáp lại sự dè dặt rõ ràng của Mira, Sackville trêu chọc, thân mật ép chặt lấy nàng.

“Người đàn bà hoàn hảo,” ông nói với Alec. “Người biết khi nào trêu đùa và khi nào cần ngọt ngào. Một người đàn ông sẽ không bao giờ chán được một người đàn bà như thế, đúng không?”

Alec không trả lời, thái độ của chàng thật khó đoán. Mira cố gắng vô ích thoát khỏi Sackville. “Ngài Sackville,” nàng nói, nỗ lực hơn nữa để thoát ra. Bàn tay ông ta tiếp tục vuốt ve eo nàng, gần chạm tới ngực nàng. Ông ta đang cố gắng chứng minh điều gì chứ? Mira cay đắng nghĩ.

“Có nhiều suy nghĩ đang chạy trong cô nàng xinh đẹp này mà cậu không bao giờ ngờ tới đâu.” Sackville lại bình luận. Ông ta nháy mắt với Alec, khi đôi mắt hẹp của chàng đi theo dịch chuyển lên xuống của bàn tay lang thang bên người Mira. “Nhìn nàng ta này, cậu sẽ không bao giờ nghĩ tới những trí thông minh tuyệt vời nàng ta có —”

“Xin ngài!” Mira thốt lên, đỏ mặt khi Sackville vuốt ve đường cong của mông nàng.

Alec không thể chịu đựng thêm nữa. “Giống như đào rễ cây mandrake đúng không?” chàng hỏi. Câu hỏi ác ý phát ra từ giọng nói dịu dàng như thường ngày của chàng. Alec chậm rãi đứng lên, suýt nữa thì thở phào khi Sackville bỏ tay ra khỏi người Mira. Nổi cay đắng dâng lên trong họng ông ta khi nhìn thấy nàng trong tay một người đàn ông khác giảm xuống còn 1 hoặc 2 độ, nhưng Alec vẫn phải chống lại ý muốn kéo nàng ra khỏi người Sackville. “Không cần thiết vuốt ve nàng ấy vì lợi ích của ngài thêm nữa đâu. Tôi biết. Tôi biết rồi.”

Cả Sackville và Mira nhìn chăm chăm chàng như thể họ không nghe được những gì anh vừa nói. Rồi Sackville quay sang người phụ nữ bên cạnh, đôi mắt xanh choáng váng. “Nàng đã nói với cậu ta ư?”

Nàng buộc mình phải nhìn vào mắt ông ta, cảm thấy giống như kẻ phản bội, muốn chạy trốn trong nỗi xấu hổ và hối hận. “Tôi xin lỗi,” nàng thì thầm.

“Ta đã tin nàng!” Sackville nói giọng khàn đi, đôi mắt ánh lên nỗi đau xâm lấn. “Ta biết nàng đáng tin. Ta... ta không biết nói gì —” “Nàng ấy không nói với tôi,” Alec bỗng nhiên xen ngang. “Tôi đã ép nàng ấy.”

Sackville không buồn nhìn Falkner. Ông ta tiếp tục nhìn Mira, gương mặt nhăn nhó, hơi thở không đều. “Cô đã nói với hắn ta. Cô đã hứa cô sẽ không nói với ai. Cô biết chuyện không ai biết quan trọng với ta đến mức nào. Sau tất cả những gì ta đã làm để giúp cô, sau khi cứu lấy cô thay vì ném cô ra đường...” Giọng ông ta yếu ớt và mong manh. “Không trung thành... dối trá... Cô không đáng để tôi... dấn lên. Cô đã làm nhục ta. Chúa chứng giám, ta nên giết cô.” Mira ngán ngại và cúi đầu. Qua tấm thảm nàng thấy cái bóng bắt đầu đổ xuống. Nhắm mắt lại, nàng đợi chờ giây phút bùng nổ và nỗi đau sinh ra.

Với một chuyển động nhanh Alec tóm lấy cổ tay Sackville. Răng chàng nghiến chặt khi chàng đưa ra một lực cần thiết để cản cú đáng giáng trời của Sackville. Alec thấy bất ngờ trước sức mạnh từ cánh tay to lớn của Sackville và động lực có được sau cú đâm toàn thịnh ấy.

“Chúa tôi,” Alec nói, tay chàng siết chặt lấy cổ tay dày ấy khi chàng nhìn chăm chăm vào nắm tay đang run lên của Sackville. “Ông sẽ đánh một người đàn bà theo cách này... ông có biết nó sẽ khiến cô ấy đau thế nào không? Cô ấy chỉ là một sinh linh bé...” Đôi mắt xám của chàng tràn đầy sự kết hợp giữa lòng từ bi, sự băn khoăn, và sự giận dữ không thể ngăn cản. “Nhẽ ra ông có thể...” Chàng không nói nữa, mắt chàng nhìn chăm chăm vào cái đầu cúi xuống của Mira và đường cong tinh tế của cảm nàng. Trong giây lát Alec cảm nhận được sự căng thẳng khó cạn trong họng chàng và chàng không thể nói gì được.

Mira nhìn thẳng vào chàng. “Sao ngài có thể?” Nàng hỏi, giọng run rẩy. “Lẽ ra tôi không bao giờ nói với ngài... nhưng cũng không bao giờ nghĩ là ngài sẽ lợi dụng nó chống lại ông ấy...” Giọng nàng nhòa đi và nàng kohong thể tiếp tục che giấu nỗi đau và sự tức giận khi nàng nhìn chàng.

Trò chơi đồ chữ chấm dứt.

Bộ ba chúng tôi đã làm ra điều gì, nàng phần nộ nghĩ thầm tôi đã phản bội Sackville khi tiết lộ bí mật của ông ấy với Alec, Alec phản bội tôi khi phá vỡ niềm tin tôi dành cho chàng. Và Sackville phản bội cả hai chúng tôi. . . buộc tôi giúp ông ta nói dối tất cả mọi người. . . vâng, và ông ta chế giễu Alec bởi vì ông ta cảm nhận được có chuyện gì đó tồn tại giữa hai chúng tôi.

“Ta nản lòng rồi,” Sackville thì thầm, giọng ông vỡ òa vì căng thẳng và bối rối. “Không ai nên biết điều đó. Ta đã bị hủy hoại.” Ánh mắt như khóa giữa Alec và Mira bị phá vỡ khi họ nhìn người đàn ông già cả ấy. Sackville có vẻ lo lắng, sợ hãi. Có phải thứ gì đó trong đầu ông ta bị phá vỡ? “Ta sẽ đi lấy cho ông ấy một ly rượu,” Alec căng thẳng nói, dẫn Sackville ngồi xuống ghế. “Hãy đi đi Mira. Ta sẽ nói chuyện với nàng sau.”

Mira chạy như bay ra khỏi phòng không hề nghĩ xem nàng đang đi về hướng nào. Nàng chạy tới cửa trước và chạy qua các bậc thang. . . hướng về phía rừng, nơi không có người nào, không có lời nói độc địa nào, không có sự giả dối. Chỉ có sự yên bình và sự cô độc. Nàng cần một nơi để hồi phục, một nơi để nghỉ ngơi.

Khi đôi chân đưa nàng chạy tới con đường trải sỏi, Mira đột nhiên dừng lại bối rối. Nàng nhận ra nàng đang đứng dưới bóng của một chiếc xe ngựa vừa mới tới. Tiếng chân ngựa không kiên nhẫn dừng lại khi hành lý được mang ra khỏi xe bởi những người giữ ngựa ăn mặc chỉnh tề. Một người đàn ông cao lớn với mái tóc vàng quen thuộc quay lưng lại phía nàng khi nói chuyện với một người đánh ngựa tóc gì. Một trong số người giữ ngựa giúp một quý bà xuống xe, và Mira nhận ra rằng nàng đã vô tình chạy vào lối đi của quý bà đó. Nàng phần nào biết được đó là ai. Run rẩy vì cảm giác không có thật, Mira nhìn chằm chằm vào gương mặt người phụ nữ và nhìn vào đôi mắt màu xanh violet chỉ thuộc về một người duy nhất. Tim nàng dường như ngừng đập.

Giờ chỉ là nàng hoàn toàn nhận ra Rosalie Berkeley đã là gì với nàng – một người chị gái, một người bạn. . . có lẽ nhìn từ khía cạnh khác còn là một người mẹ. Rosalie quá khác với nàng – cởi mở và dễ gần, yếu đuối và đáng yêu. Rosalie cần mọi người và không sợ hãi khi thể hiện điều đó, khuyến khích người ta cũng cần nàng với thái độ cởi mở như nàng. Thậm chí Guillaume còn bị cuốn hút bởi nàng, nhiều như anh ta có thể bị cuốn hút. Rosalie là kiểu người phụ nữ dường như không thể có những suy nghĩ không tốt về bất cứ ai. Rosalie là tất cả những gì mà Mira mong muốn trở thành.

Nàng còn nhớ Rosalie một cô gái với vẻ đẹp lạ thường, dễ mỉm cười, dễ dàng đó mặt, gương mặt chân thành, thái độ không trau chuốt và giả tạo. Nhưng người phụ nữ mảnh mai trước mặt nàng quá xinh đẹp, một tạo vật quyến rũ tạo ra được sự tự tin và sự tự chủ. Nàng mặc chiếc váy lụa màu trắng và xanh, với những tay áo phồng thể hiện qua tay áo giả. Thân váy màu xanh lá, chân váy màu trắng thuần khiết. Mái tóc nâu dày mượt của nàng được buộc lại sau vai để lộ gương mặt trái xoan hoàn hảo với hai bên gò má đẹp hơn nhiều so với năm năm trước. Rosalie nhìn nữ tính hơn và thông minh hơn. Tuy vậy sự ngọt ngào bẩm sinh tỏa sáng trên gương mặt nàng khi nàng cố kiềm chế những giọt nước mắt.

“Ta đã nhớ ra cô gái bé nhỏ. . .” Rosalie nói, nắm lấy tay nàng, “đã cao thế này rồi à.” Rồi nàng ấy gạt nước mắt ra. “Mireille. . . Ta không thể tin được đó lại là em. Làm cách nào em tới được Anh vậy?”

Ánh mắt dần vật của Mira bỗng nao núng, rồi không chắc chắn quay lại nhìn gương mặt Rosalie. “Em. . .”. Mira bỗng im bất và rồi cố gắng nói tiếp. “Em đến để xem liệu ngài Berkeley đã tìm ra chị chưa. Em quá. . . em quá vui khi thấy chị và ngài ấy đã kết hôn.”

Rosalie đưa tay xoa mặt nàng, đưa tay xoa trán chỉ một giây trước khi quay lại nhìn Mira. “Chúng ta đã thuê người tìm em suốt năm năm. Sao em không tới tìm chúng ta?” “Em không nghĩ chị muốn gặp em.” Rosalie khẽ cười, lắc đầu thật mạnh. “Chúng ta đã cố tìm hiểu tin tức của em kể từ khi chuyện đó xảy ra. Ta như phát điên nên cứ khi nào nghĩ tới em.”

“Nhưng Guillaume. . . chuyện anh ấy đã gây ra. . . em biết chị sẽ ghét em vì những việc em đã làm giúp anh ấy.”

“Em chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ luôn sợ hãi. Anh Rand và chị đều hiểu đó không phải lỗi của em. Chúng ta chưa từng đổ lỗi cho em Mireille ạ. Với chúng ta, đặc biệt là với ta em là người bạn tốt.” Giọng nàng như vỡ òa và gương mặt gần như gục xuống. “Chúng ta chưa từng trách em.”

Mira òa khóc khi Rosalie tiến lại gần và ôm lấy nàng. Cảm giác giống như nàng là đứa bé của năm năm trước, Mira nặng nề gục đầu lên bờ vai thanh mảnh và để cho mình khóc thoải mái. Rosalie từng là một phần quá khứ tốt đẹp duy nhất. Không nhà, không gia đình, không một người bạn nào Mira có thể quay lại để. . . nhưng đột nhiên nhà Berkeley xuất hiện ở đây, họ thật như thể chưa từng có chuyện gì trong quá khứ thật sự xảy ra với nàng.

“Mireille,” Rosalie nói, nhẹ nhàng vỗ lưng nàng khi chị ý thức được rằng Mira khóc không phải vui mà vì bối rối và đau khổ. “Làm ơn đừng khóc nhiều như vậy. . . giờ đây. . . không có lý do gì để khóc cả. Em an toàn và rất tốt, điều gì có thể khiến em đau khổ như vậy?”

“Mọi thứ đều sai,” Mira nức nở, vượt cả quá khứ, vượt qua điểm nàng có thể kiềm chế bản thân. Nàng nghĩ tới Alec và nước mắt dường như làm má nàng hồng rất. “Mọi việc em làm đều sai cả. Giờ em không thể làm gì –“

“Đừng khóc,” Rosalie dỗ dành, giọng nàng chứa đầy sự trấn an như người mẹ. “Không có gì có thể khiến em như thế này. Chúng ta sẽ sửa chữa dù nó là gì.”

“Không ai có thể,” Mira nhe răng, định giải thích thêm nữa, khi nàng ngẩng đầu lên và nhìn thấy gương mặt như nam vàng của Rand Berkeley. Đôi mắt màu nâu đỏ đáng sợ và sắc bén như trước kia. Nàng run lên vì sợ hãi, điếng người như thể một chú thỏ rừng sợ hãi. “Chào ngài,” nàng nói, nghĩ tới một con giận bùng lên dưới những biểu hiện nam tính cuốn hút của chàng. Nhưng chàng không có vẻ gì giận dữ. Thực tế, thái độ của chàng quá tốt khi chàng nói giọng dịu dàng vang vọng, một chất giọng nàng nhớ rất rõ.

“Mireille Germain. Ta sẽ bị nguyên rủa mất.” Một bàn tay to hướng tới vai nàng, cái chạm của chàng mạnh mẽ và ấm áp. Rồi, nhìn thấy Mira không có tâm trạng nói chuyện một cách hợp lý, chàng vỗ nhẹ khuỷu tay nàng trước khi quay lại với vợ. Thấy được sự bảo vệ của Rosalie, Rand quyết định kéo những người phụ nữ ra khỏi những người hầu và con số những người theo dõi tăng dần lên. “Rose, sao hai em không nói chuyện trong xe ngựa nhỉ?” Chàng gợi ý, thì thầm vào tai Rosalie. “Trước tiên, hãy tìm hiểu xem cô ấy làm gì ở Trang viên Sackville này. Và quan trọng hơn là hỏi cô ấy. . . ở đâu”

“Em sẽ hỏi chuyện của Guillaume sau,” Rosalie thì thầm. “Có chuyện gì khủng khiếp đã xảy ra, anh Rand, và chúng ta muốn giúp cô bé, không phải tra hỏi. Chúng ta sẽ có nhiều thời gian sau này để hỏi chuyện về anh trai cô ấy.”

Berkeley định tranh cãi về vấn đề đó, vì sự thích thú bất chợt áp đảo của chàng là về nơi ẩn náu của Guillaume Geramin, đôi mắt đầy nước mắt của Rose là quá sức chịu đựng của chàng. Thì thầm gì đó, chàng gạt đầu và giúp hai người vào xe ngựa. Khi chàng quay lại nhìn đánh giá phía trước trang viên, Rand nhìn thấy bóng dáng của một người khó có thể bị nhầm lẫn bên trong một cánh cửa sổ ở tầng trệt, người đàn ông đã chú ý quan sát cảnh tượng ở chỗ xe ngựa, họ chậm chậm bước một vài bước cánh xa chiếc xe.

“Em không thể tin nổi,” Rosalie nói, thì thầm nhỏ để Berkeley phải nghiêng đầu mới nghe thấy. “Sau năm năm chúng ta đã tìm thấy em ấy.”

“Câu nói chính xác hơn là cô ấy đã tìm thấy chúng ta,” Rand thì thầm. Rosalie không kiên nhẫn nhún vai.

“Đây không phải lúc để hùng biện đâu Rand ạ.”

“Và cũng không đúng địa điểm, em yêu. Ta ghét đứng ở giữa đường và phô bày cuộc sống riêng tư của chúng ta trước sự thích thú của các vị khách nhà Sackville. Chúng ta sẽ không thấy thoải mái nếu chuyện câu chuyện này tới một căn phòng khách yên tĩnh trong trang viên phải không?”

“Không hẳn thế,” Rosalie trả lời, trượt tay ôm chàng và lo lắng nhìn chàng. “Mọi thứ có chút rối bời. Em hơi thấy rối vì tất cả những gì đã xảy ra nửa giờ qua. Thật lý lạ khi nhìn vào gương mặt người phụ nữ trẻ đó và nhìn vào đôi mắt Mireille. Chàng có nhận ra rằng em ấy bằng tuổi em lúc em và chàng gặp nhau không?”

Berkeley lơ đãng lắc đầu. “Phản nào ta tái hiện được bức tranh cô bé khi là một đứa trẻ.”

“Chàng sẽ không bao giờ biết được trong suốt những năm qua em đã dừng lại bao nhiêu lần khi đang trò chuyện để nghĩ về em ấy và tự hỏi em ấy đang ở đâu.”

“Ta cũng làm điều tương tự đó với anh trai cô ấy,” Berkeley nghiêm khắc thông báo với vợ. “Cô ấy đã nói gì cậu ta —“

“Anh yêu, bọn em không nói tới chuyện của Guillaume. Em ấy quá mệt mỏi tới mức em khó có thể hiểu bất cứ điều gì em ấy đã nói.” Rosalie giữ chặt hơn cánh tay chàng, và chàng tự động trượt bàn tay còn lại quanh lưng nàng. “Em không biết chuyện gì đã xảy ra với em ấy, nhưng em ấy đã nói rằng em ấy từng ở phía đông Luân Đôn lúc mới tới Anh.” Nàng run lên trước khi tiếp lời. “Thật khó nghĩ quá, Mireille của em ở ... đó... đó”

“Khu ổ chuột,” Berkeley nói giúp, tạm thời bỏ qua sự yêu thích bình thường với những cụm từ phức tạp. “Chính xác. Nhưng, Rand... mọi chuyện thậm chí còn tồi tệ hơn, chỉ một phần nhỏ của những gì em định nói với chàng.”

“Ta khó có thể đợi để lắng nghe điều đó.”

“Em nghĩ... đó là, với tất cả vẻ bề ngoài... em ấy là tình nhân của ngài Sackville trong hai năm qua. Em ấy không thừa nhận chính thức, nhưng —“

“Ôi, lạy Chúa,” chàng thì thầm.

Rosalie ngẩng lên như một con gà mẹ bảo vệ con. “Rand Berkeley, em hi vọng chàng không định nói điều gì mĩa mai!” Nàng nhanh chóng thì thầm. “Em ấy chỉ làm những gì phải làm. Và chúng biết rõ rằng trước kia chàng từng đặt em vào vị trí tương tự — đừng quên rằng em là tình nhân của chàng ba tháng trước khi chúng ta kết hôn đó!”

Rand nhăn nhó, tay chàng đưa lên như thể để che miệng nàng.

“Chuyện đó không so được với chuyện này,” chàng nói. “Vì một lý do, ta không gấp đôi tuổi nàng —“

“Em không thấy là tuổi tác có liên quan gì tới chuyện này.”

“Có đó Rose, khi mà chỉ số đạo đức của em không rõ ràng.”

“Làm ơn đi đức ngài,” Rosalie nói nhăn mày nói, “— chỉ cần dành một phút để cố gắng hiểu chuyện đó như thế nào với một người con gái, một mình, không có sự bảo vệ nào. Em từng phải dự tính một chuyện như vậy và nó khiến em sợ chết khiếp. Mireille đã phần nào sống sót được, nhưng em ấy đau lòng —“

“Đau lòng ư? Sao vậy?” Dù cách cư xử đầy thượng lưu, Berkeley là một người đàn ông tốt bụng, và giọng chàng dịu hơn với cảm xúc Berkeley biết rõ là sự quan tâm.

“Em vẫn chưa biết rõ. Nhưng rõ ràng rằng Mireille cần nghỉ ngơi và quan tâm. Em ấy là một đứa bé tự tin là thế — giờ thì em ấy khó có thể chịu nổi khi nhìn thẳng vào mắt em. Dường như em ấy quá chán nản và vô vọng đến mức điều đó khiến em nghĩ rất nhiều. Thực ra, em ấy quá giận dữ tới mức từ chối quay lại trang viên. Em không biết chúng ta sẽ lấy đồ của em ấy ra khỏi đó thế nào nữa —“ . “Đợi đã. Chậm thôi nào. Em có ý gì khi, “lấy đồ của cô ấy ra khỏi đó”?”

“Rand,” nàng nói, dùng đôi mắt xanh van nài nhìn chàng, “em ấy có ý nghĩa rất nhiều với em ở Pháp. Em ấy là người bạn duy nhất của em lúc em cần nhất. Em ấy đã chăm sóc em khi em ốm... Em mong lúc này có thể báo đáp được em ấy.”

“Em đang hỏi liệu chúng ta có thể đưa em ấy về Warwickshire với chúng ta không,” chàng nhẩn nại hỏi.

“Chàng đã không chống lại ý tưởng này năm năm trước,” Rosalie nhắc chàng nhớ. “Chàng có nhớ khi chàng đã nói rằng em ấy có thể sống với chúng ta?”

Berkeley ngẩng đầu nhìn lên bầu trời. “Chết tiệt, em chưa từng quên bất cứ chuyện gì... đúng, lời mời vẫn còn đó.”

Nàng lắc mạnh tay chàng. “Ôi, em mới ngưỡng mộ chàng làm—”

“Trước khi em tắm ta trong biển từ yêu thương, hãy nhớ rõ là ta hoàn toàn có ý định hỏi cô ấy về Guillaume đó.”

“Tất nhiên, đáng lang quân yêu quý của em.”

“Anh đã quá khoan dung với em dạo gần đây,” chàng cần nhẩn, nhìn thấy nụ cười tỏa sáng nàng dành cho chàng. “Ta tự hỏi liệu em có thật sự cần tới sự cho phép của ta không.”

“Em muốn nhờ chàng một việc nữa: Chàng sẽ cho phép em đưa em ấy về Warwickshire bây giờ chứ?”

“Ngay bây giờ sao?” Rand hỏi lại, nhìn nàng bằng cái cau mày không hài lòng. “Và bỏ lỡ cuộc đi săn ư?”

“Em không biết làm gì khác với Mireille. Em ấy sẽ không muốn ở dinh thự của Sackville thêm một đêm nữa. Chàng biết em không thích săn bắn mà, và em chắc chắn không thích hầu hết những quý bà mà em buộc phải đồng hành cùng họ.”

“Em biết mọi chuyện sẽ thế nào nếu em quay đi và trở về nhà, để ta ở đây một mình sao?”

“Nếu chàng thật sự quan tâm đến người ta nghĩ gì, chàng đã không lấy em ngay từ đầu,” Rosalie nhỏ nhẹ nói, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve dọc theo mặt sau tay chàng, làm dịu lại sự tức giận của chàng như thể nàng có thể làm thế. “Và dù em rất sợ ý tưởng ngủ không có chàng một hay hai đêm, em đã sẵn sàng mong chàng trở về.” Nàng kiễng chân lên khi thì thầm vào tai chàng. “... và em hứa sẽ bù đắp tất cả điều này để chào mừng chàng trở về.”

“Bằng cách nào?” Berkeley hỏi, đặc biệt chú ý tới những chi tiết, và nàng khẽ mỉm cười trước khi thì thầm một vài từ được lựa chọn kỹ lưỡng với chàng. Lời hứa của nàng đã có được sự đáp lại đầy đảm bảo, vì chàng không còn tranh luận gì thêm nữa.

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

" ^ "

Được bao bọc bởi những hàng động xanh lá và cánh rừng rậm, lâu đài Berkeley đại diện cho bức tranh của xứ sở thần tiên có bố cục chặt chẽ. Nó giúp Warwickshire thêm duyên dáng giống y như một viên kim cương được cắt gọt hoàn hảo, được đặt giữa đất và trời với những khung cửa hình vòm và những lỗ châu mai được hoàn thành khá tỉ mỉ mà đã tạo nên móng cho những chiếc tháp nhọn dường như đâm thẳng lên những đám mây phía trên. Những cánh cửa sổ dạng ba lá và những chiếc cột có rãnh mạng tới cho căn nhà bầu không khí của sự duyên dáng vui vẻ. Khi Rosalie và Mira được giúp xuống xe ngựa và hộ tống vào hành lang bởi hai người hầu, Mira khám phá ra phía bên trong ngôi nhà thậm chí còn đẹp hơn nhiều về bề ngoài, được tô điểm bởi đá cẩm thạch Siena nhập khẩu màu vàng, gỗ gụ sáng bóng, những hàng rào bằng đồng, và những bức chân dung cỡ lớn.

“Chào quý bà Berkeley!” một lời chào mừng hài lòng vang lên, và một người phụ nữ mập mạp xuất hiện có vẻ là người quản gia đi tới chỗ họ. Theo sau bà là hai người hầu gái, một trong số họ nhìn có vẻ khá nghiêm khắc. “Bà trở về nhà sớm hơn mong đợi.”

“Vâng, bà Grayson,” Rosalie đáp lời. “Có một vài khó khăn không ngờ tới...” Nàng dừng lại và nhíu mày khi để ý thấy gương mặt còn vương lại những giọt nước mắt của một trong những người hầu gái. “Chúa tôi, Nell, sao cô khóc?”

“Chúng tôi gặp phải một vấn đề về kỳ luật,” bà Grayson nghiêm khắc trả lời. “Nell có vẻ buồn chuyện cả ngày hơn là làm việc của cô ta.”

Bất chấp thực tế nàng có vấn đề riêng cần lo lắng, Mira nhìn vào đôi vầng đang run lên của người hầu gái và suýt nữa mỉm cười cảm thông. Rõ ràng Rosalie cảm thấy thương hại tương tự, vì giọng nàng mềm mỏng khi nàng nói chuyện với cô gái. “Ta đã hi vọng lần cuối cùng chúng ta bàn về chuyện buồn đưa lê của em đã mang lại hiệu quả hơn, Nell. Ta sẽ nói chuyện với em ngay khi ta giúp vị khách của ta cảm thấy thoải mái.”

“Vâng, thưa bà,” cô gái trả lời, tặng cho người quản gia đắc thắng một cái nhìn ác ý.

Sau đó Mira hiểu là dù bà Grayson là một quản gia hiểu chiến và giỏi giang, Rosalie vẫn đóng một vai trò trọng yếu trong việc điều hành lâu đài Berkeley. Nàng tham dự vào vô số các quyết định và vấn đề, sử dụng tất cả mưu mẹo của một nhà ngoại giao tài giỏi để giúp những người giúp việc sống hòa thuận với nhau, và chưa bao giờ nổi nóng... nàng tham gia tích cực các dự án từ thiện, duy trì mối quan hệ gần gũi với xóm làng và họ hàng, giành nhiều

thời gian ở cùng con, và trên hết, nàng quan tâm tới những nhu cầu của người chồng. Và dù một ngày của nàng đôi lúc dài và mệt mỏi, nàng vẫn chưa từng lớn tiếng hay nghiêm khắc, cách cư xử của nàng luôn dịu dàng và tốt bụng. Làm sao nàng có thể thành công như vậy đến mức đó mà dường như không nỗ lực gì?

Hầu hết những người giúp việc và tá điền sống dựa vào điền trang Berkeley thường tìm cách gặp Rosalie trước khi có vấn đề, vì ai cũng biết rằng nàng không chỉ biết cảm thông và hiểu biết mà còn có sức mạnh ảnh hưởng tới người chồng khi không ai có thể làm được. Những vị khách và bà con họ hàng có sống cùng với nhà Berkeley còn vây lấy nàng muốn nàng giành thời gian và chú ý đến họ, muốn nàng làm bạn đồng hành và cố gắng giữ nàng của riêng họ càng lâu càng tốt. Tất cả những điều đó đều được thực hiện sau lưng Rand Berkeley, càng kín đáo càng tốt, vì người ta hiểu rõ rằng chàng là một người chồng hay ghen và có tính sở hữu cao, và những nhu cầu giành lấy vợ chàng của những người khác chưa từng bỏ lỡ việc chọc tức chàng. Chàng thể hiện rõ ràng, chàng là trách nhiệm đầu tiên của Rosalie, và chàng hiếm khi tha thứ một ai dám cản trở thời gian họ ở cùng nhau.

Một người giữ ngựa và hai người hầu gái khác đang vây lấy Rosalie, tất cả cố gắng nói cùng một lúc. “Mireille, chị biết em rất mệt,” Rosalie nói, rõ ràng không bị ảnh hưởng bởi đám đông nhỏ trước mặt họ. “Ta xin lỗi vì sự quấy rầy này” – nàng nhìn đám đông đầy vẻ hiểu biết, những người đang thăm thiết kêu gọi gì đó – “nhưng có một vài vấn đề ta phải quan tâm. Em có muốn một tách trà nóng trong lúc ta tham gia cùng họ không?”

Rosalie chỉ vào một trong những đám đông, những người hầu gái xinh đẹp mang một khay trà tới chỗ họ, và dẫn Mira vào một căn phòng nhỏ trong khi chỉ những con nhân sư có cánh đang cười và găm giữ nhìn họ từ trên gờ trần nhà.

“Tất cả đều rất đẹp,” Mira nói, theo sau Rosalie vào một căn phòng tuyệt đẹp đầy những bức tường stucco tinh tế và đá cẩm thạch màu hồng. Những chiếc ghế thêu mềm được đặt trước lò sưởi kiểu trụ bởi tường, trong khi những bức trạm khắc khung vàng tranh trí cho các bức tường. Rosalie vui vẻ trước lời khen ngợi.

“Cám ơn em. Ngay trước khi chúng ta lấy nhau căn nhà đã được thiết kế bởi một người quen của chúng ta, ngài công tước của Stanford.”

“Alec F-Falkner ư?” Mira cố gắng nói hết câu, đột nhiên cảm thấy như bị vây hãm trong ngôi nhà dường như quá quyền rũ chỉ một phút trước.

“Em nghe nói về cậu ta rồi à?” Rosalie hỏi, bước tới bên cửa sổ và vuốt thẳng chiếc rèm cửa.

“Vâng...” Mira nhỏ nhẹ nói. “Chị có thường... thật ra là, ngài ấy có phải người quen của chị không?”

“Không hẳn,” Rosalie trả lời, đôi mắt xanh có vẻ nghi ngại, trấn nhặn lại một chút khi nàng hoàn thành câu trả lời. “Ta cho là chúng ta nên thân thiết hơn... sau cùng thì, cậu ấy không chỉ thiết kế tòa nhà này, mà nhìn chung chúng ta còn có mối quan hệ tốt với gia đình Falkner. Trong một vài sự kiện ta đã gặp ngài Falkner, ta nhận ra cậu ta khá thoải mái và lịch sự, và Rand khá thích cậu ta, nhưng... cậu ta là một người đàn ông không không phải của gia đình. Ta không biết nên giải thích thế nào nữa, vì cậu ta luôn tỏ ra quá lịch sự, nhưng vẫn...” Nàng nhanh chóng cau mày và bỏ dở câu chuyện, tặng cho Mira nụ cười hài lòng. “Ôi, không có khả năng em sẽ gặp cậu ta ở đây.”

Mira gật đầu không chắc chắn. “Thưa bà –”

“Ta thích em gọi tên ta hơn.”

“Chị Rosalie, em muốn cảm ơn chị vì đã mời em ở lại đây cũng chị. Em rất biết ơn, và em sẽ chấp nhận lòng hiếu khách của chị trong một khoảng thời gian ngắn. Nhưng em e là em sẽ không thể ở đây quá lâu.”

“Mireille, đừng nghĩ tới chuyện bỏ đi nữa,” Rosalie bắt đầu hơi vội vã, rồi mỉm cười và tiếp tục nói chuyện bình tĩnh hơn. “Em sẽ biết là chỉ vài tuần nữa thôi mùa đông sẽ tới, một nửa gia đình Berkeley sẽ chuyển tới ở với chúng ta. Như em thấy đó, đó là căn nhà quá lớn, và việc sưởi ấm rất tốt – nên một số lượng lớn bạn bè và người thân đến thăm suốt những tháng mùa đông khắc nghiệt nhất. Họ sẽ là những người bạn đồng hành thú vị, nếu không phải là lặng lẽ nhất, và ta có thể hứa rằng em sẽ rất vui khi ở cùng chúng ta. Em sẽ không thấy bất tiện chút nào, vì ít hơn hay nhiều hơn một vị khách không tạo ra chút khác biệt nào... và ta muốn em ở đây. Đã một lần em đang tay ra với ta khi ta ốm và cần bạn bè – đừng cướp mất của ta cơ hội đền đáp lòng tốt của em”

“Em không nghĩ,” Mira chậm rãi nói, đôi mắt nâu đen của nàng sụp xuống, “- rằng chị nợ em bất cứ điều gì. Em không nghĩ em còn có thể quên được những chuyện đã xảy ra ở Pháp. Em em đã phản bội chị.”

“Không có ý. Không tình nguyện,” Rosalie nài nỉ, và rồi cắn môi khi nàng lo sợ nhìn ra phía cửa. “Hãy nói chuyện này sau khi em đã nghỉ ngơi và ta không bận bịu. Giờ ta thấy vui vì em đã ở đây. Đây Mary mang trà tới rồi – Ta sẽ sớm quay lại.” Với tiếng váy sột soạt lúc Rosalie rời khỏi, mùi hương dịu dịu của nước hoa phảng phất trong không khí.

Mira ngồi xuống chiếc ghế nệm và nâng một cốc trà lên, mắt ầng nhìn dán vào khung cảnh tuyệt vời hiện ra rõ ràng qua khung cửa sổ sạch sẽ. Dù ánh mặt trời cuối cùng cũng làm mờ đi màu đậm của tấm thảm và đồ nội thất, Rosalie vẫn khẳng khái để cho ánh mặt trời chiếu vào mọi căn phòng nàng hay ghé qua. Đó là thói quen của nàng mà Mira nhớ từ những ngày họ cùng ở lâu dài tại Pháp. Hầu hết mọi người thích cái vẻ mờ ảo yên tĩnh của những khung cửa sổ nặng nề, nhưng Rosalie không phải người sẽ cho phép sở thích của mình bị ảnh hưởng bởi những người khác.

Nên Alec đã thiết kế lâu đài Berkeley, Mira vui vẻ nghĩ, rất tò mò về những nơi còn lại của tòa nhà. Biết chàng, nàng không thấy ngạc nhiên trước những cái vế ân sủng duyên dáng khi nàng nhìn thấy ngôi nhà... giống như những con nhân sư ở phòng lớn, và những cái tủ được giấu đi trong căn phòng này, được trang trí bằng những con chim sứ, và những miếng gương đứng thẳng hàng ở cạnh cửa sổ. Nàng hơi mỉm cười trước sự chó treu của tình cảnh này. Trong khi cố gắng thoát khỏi chàng, nàng lại thành công khi thấy đau khổ ở một nơi do chàng tạo ra.

Nàng biết chính xác tại sao Alec khiến Rosalie không thấy thoải mái, thậm chí nếu bản thân Rosalie không thể giải thích nổi. Rosalie quen với những

người đàn ông thẳng thắn như Rand Berkeley, không phải những người nói chuyện qua thâm sâu. Alec sẽ hơn cả một người có những cái cực đại để có thể khiến Rosalie cảm thấy thoải mái khi ở cùng... chàng quá đẹp trai, quá khó đoán, và quá nhạy cảm. Bất cứ người đàn bà nào yêu chàng sẽ là một kẻ ngốc hoàn toàn, Mira thầm nghĩ. Khi nàng thấm thía nỗi nhớ mình, một giọt nước mắt rơi xuống bên má và rơi vào cốc trà, và lại một giọt nữa rơi xuống, nàng đặt cái cốc xuống và kiểm một chiếc khăn tay. “Không một giọt nước mắt nào nữa được phép rơi xuống hôm nay,” một giọng nói vang lên từ phía cửa phòng, và Mira ngược lên để bắt gặp đôi mắt áp áp đầy cảm thông của Rosalie.

“Chị xong việc sớm vậy sao?” Nàng khẽ hỏi, bỏ dở việc tìm khăn tay.

“Ta đã thành công khi trì hoãn những vấn đề nhỏ cho sau này. Ta đã giải thích với những người giúp việc là ta có một vị khách đặc biệt sẽ ở lại đây – và rằng cô ấy phải được đối xử như những người quý tộc.”

“Em là người cuối cùng ở Anh nên nhận được sự đối xử như với những người quý tộc,” Mira cay đắng nói, cho thêm đường vào cốc trà và lo lắng khuấy thậm chí trước khi nó kịp tan. “Chị không biết em là ai, hay gì –”

“Ta biết rồi,” Rosalie dịu dàng nói. Mắt họ gặp nhau và một chuyển động khẽ của chiếc thìa Mira cầm dừng lại ngay tức thì. “Guillaume đã nói với rand nhiều chuyện năm năm trước ở Pháp trước khi... trước khi chúng ta bị tách nhau ra. ta biết chuyện mẹ em. Ta biết về quá trình trưởng thành của em, và gia đình em.”

“Chị biết sao?” Mira nghiêng người vì sững sờ. “Chị biết và chị vẫn đề nghị em ở lại cùng chị sao?”

“Ôi, Mireille...” Rosalie ngồi xuống bên chiếc ghế gần đó, tự động sắp xếp lại váy và đặt tay vào lòng. Thái độ của nàng là sự đáng thương và yêu mến, và hơi vui vẻ. “Từ ngày ta sinh ra, ta đã nghĩ là là con gái của một người bán mứt kẹo và một cô giáo dạy kèm... Ta đã là một người giúp việc. Dù ta được học, đôi lúc ta phải làm việc chân tay... Ta giả vờ lịch sự và danh giá... Ta biết rằng có khả năng phải chọn sau khi một người khác... Ta biết cảm giác thế nào khi muốn thứ gì đó mà nghĩ rằng ta không thể có được. Nhưng khi ta bằng tuổi em, ta nhận ra ta là sản phẩm của một tình yêu bí mật giữa một người phụ nữ quý tộc và cậu công tử bột tai tiếng nhất trên thế giới –”

“Ông Beau Brummell ư?”

“Đúng, Brummell.” Nụ cười của Rosalie có vẻ tiếc nuối. “Ông ấy là cha ta. Nhưng ta đã biết rằng người con gái của một cậu công tử bột không có gì khác biệt, không tốt hơn so với con gái của người bán mứt kẹo. Cũng không có gì khác biệt việc ai là cha mẹ ta – ta vẫn cùng là một người. Giờ người ta nghĩ đến ta là một quý bà Berkeley, và một vài người cúi chào, và một vài thì thào về chuyện quá khứ của ta, nhưng hầu hết sẽ không bao giờ tin rằng ta đã từng chạy lên xuống cầu thang bê những chậu than cho lò sưởi, sợ rằng ta sẽ nghe thấy chuyện đó. Và nếu mọi chuyện có thể thay đổi quá nhanh với ta, và chúng có thể đến với em.”

“Nhưng con gái của người bán bánh mứt là một chuyện... em hoàn toàn khác biệt. Em là –” Gương mặt Mira trắng bệch khi nàng buộc phải thốt ra những từ ngữ – “con gái của một á điểm” Nàng chưa từng nói to những từ đó. “Điều đó khiến em hèn thấp hơn –”

“Đừng.” Đôi mắt xanh của Rosalie sáng lên, và đột nhiên gương mặt dường như đục hơn mất màu ngà dễ vỡ. Nàng nói với sự chậm rãi đầy ý nghĩa. “Ta không muốn em nói tới chuyện này nữa. Không nói với ta, không nói với Rand hay bất cứ ai. Tương lai của em phụ thuộc vào nó, em hiểu không?” Mira lắc đầu, sững người trước thái độ nghiêm khắc của Rosalie. “Không, em e là mình không hiểu. Em không có được tương lai mà –”

“Em có một tương lai tuyệt vời,” Rosalie quyết tâm sửa lại. “Ta định làm thế đó.” Nàng tiếp tục giọng dịu hơn khi nàng nhận thấy sự lo lắng gia tăng của Mira. “Ta sẽ lo mọi thứ. Chúng ta sẽ rất thông minh... chúng ta sẽ rất bí mật. Tin ta đi, ta là một trong những người có quyền lực nhất nước Anh khi sống sót sau một vụ bê bối. Vì hai năm đầu tiên Rand và ta lấy nhau... ồ, chuyện là thế đó. Những tháng tới em sẽ lạng lẹ nghỉ ngơi ở đâu trong lúc chờ những lời bàn tán về em và Sackville lắng –” “Sẽ không thể nào.”

“Nó sẽ lắng xuống. Chuyện bàn tán chỉ vui khi nó mới. Cuối cùng nó cũng nhạt dần. Và khi nó như vậy, và em cũng sẽ quên đi, ta sẽ biến em thành một người phụ nữ khác.” “Sang de Dieu, chị đang nói gì thế?” Mira hỏi, hoảng sợ. “Chị không thể làm thế.” (Sang de Dieu: Chúa ơi)

“Ta chắc chắn có thể. Chúng ta sẽ để em có được sự bảo trợ của Rand. Mireille Germain... một quý cô trẻ rụt rè trưởng thành từ một gia đình rất lâu đời rất được kính trọng ở Pháp, được chuyển đến an toàn ở nhà Berkeley cùng với khoản hồi môn rất đáng giá.

“Em không có của hồi môn.”

“Tất nhiên em có – Ta sẽ đưa cho em.”

“Em sẽ không nhận nó. Và bên cạnh đó, có hàng trăm – hàng ngàn – cách để đảo bới câu chuyện của em.”

“Nhưng ta vẫn nhớ em là một diễn viên xuất sắc thế nào. Em sẽ quá thuyết phục tới nỗi mọi người sẽ không nghĩ đến việc không tin những chuyện xảy ra trước mắt họ.”

“Thế còn những người nhìn thấy em ở lâu đài Sackville?” Mira tuyệt vọng hỏi. “Họ sẽ nhớ em, và họ đều biết em không đến từ một gia đình người Pháp cao quý.”

“Đó chỉ là một vấn đề nhỏ –”

“Đó là vấn đề rất to lớn.”

“– nhưng Rand sẽ giúp chúng ta nghĩ ra vài câu nói dối tốt đẹp. Và anh ấy sẽ thuyết phục được Sackville ủng hộ bất cứ câu chuyện nào chúng ta bịa ra. Rand rất giỏi thuyết phục.”

“Còn có một chuyện khác nữa,” Mira khàn tiếng nói, nghĩ tới Alec, đôi mắt chàng mỉm cười nhìn nàng, môi chàng mềm mại tìm kiếm môi nàng. Nàng không muốn bất cứ ai khác trừ chàng, và nghĩ đến việc thuộc về một người khác thật khó chịu. “Em không muốn có chồng, là một cái quét ổng khói, Vua Anh, hay bất cứ ai khác. Vậy nên không đáng để cố gắng, những lời nói dối, những câu chuyện, hay bất cứ chuyện gì cần thiết để kiếm cho em một người chồng. Em không muốn có chồng.”

“Sao cơ?” Rosalie hỏi, hoảng hốt. “Tất nhiên là em muốn! Em đâu muốn cô đơn mãi đúng không?”

“Vâng, em muốn ở một mình thôi.”

“Không, em không muốn đâu. Có lẽ em nghĩ em muốn, nhưng bản thân em không muốn,” Rosalie vẫn khẳng khái. Nàng định thuyết giáo cho người phụ nữ trẻ hơn này về những lợi ích của hôn nhân trái ngược với những vấn đề cô đơn, nhưng khi nàng nhận ra nét buồn bã trên gương mặt của Mira, nàng tạm thời từ bỏ cuộc tranh luận. “Thôi không nói chuyện đó nữa,” nàng mỉm cười. “Trong khi em nghỉ ngơi ở đây, ta sẽ có vài tháng để thuyết phục em rằng em cần một ông chồng –”

“Em sẽ không thay đổi quyết định đâu.”

“Trông em mệt mỏi đó. Em phải ngủ khoảng một hay hai tiếng, và rồi ta sẽ đưa em đi thăm quan xung quanh và đi thăm Christian.”

“Em không biết liệu em có thể nghỉ ngơi được không,” Mira vẫn khẳng khái. “Em có quá nhiều việc cần nghĩ tới.”

“Hãy chỉ nghĩ tới một điều thôi,” Rosalie đứng dậy vui vẻ nhắc nhở nàng. “Sau một khoảng thời gian ở đây, em sẽ bắt đầu nhìn mọi thứ như em đã từng. Còn nhớ em đã háo hức và sôi nổi thế nào chứ? Ta chưa từng thấy ai sống với loại năng lượng đó.”

“Em nhớ em luôn luôn gặp rắc rối,” Mira trả lời.

“Ít nhất điều đó chưa thay đổi.”

Thật không thể chống lại tính lạc quan không ngừng của Rosalie. Mira cảm thấy tâm trạng nàng tốt hơn khi nàng được dẫn tới một phòng ngủ quyến rũ trang trí bằng gam màu trắng xanh, với nội thất bằng gỗ óc chó và gỗ sồi. Những chiếc váy nàng mang theo từ Hampshire đã được treo trong chiếc tủ quần áo bằng gỗ sồi, trong khi đồ phụ kiện của nàng được đặt gọn gàng trong chiếc tủ gỗ sồi từ thời vua Charles đệ nhị. Mira lơ đãng nghịch cái tay nắm hình nhân của chiếc tủ khi nàng chăm chú nhìn những phần còn lại của căn phòng. Một bộ bàn chải bằng ngà voi đẹp mắt được bày trên chóp của chiếc bàn tròn điểm nữ hoàng Anne, trong khi lọ kim chỉ được sơn bằng những hình gốm được đặt trên mặt lò sưởi đơn giản bằng đá. Không khó khi thấy buồn ngủ ở một nơi dễ chịu thế này, và Mira thức dậy một hay hai giờ sau với cảm giác yên bình thân thuộc kỳ lạ. Nhờ sự giúp đỡ của người hầu gái nhút nhát đẩy đận người mang trà cho nàng trước đó, nàng thay váy áo và chải lại mớ tóc rối, buộc lại đám tóc đen bằng chiếc cặp tóc có hai viên kim cương.

Nàng đi dạo cùng Rosalie và Christian xuyên qua khu đất được chăm nom cẩn thận, tận hưởng không khí mát mẻ tháng Mười và thích thú chạy nhảy cùng với con trai của Rosalie. Christian là đứa bé đáng yêu nhất mà Mira từng gặp, tóc vàng mắt xanh, sở hữu một gương mặt bụ bẫm và cơ thể rắn chắc. Mặc chiếc áo chèn có thắt lưng và chiếc quần đùi đơn giản, nó chạy hết ra trước lại ra sau khi hai người phụ nữ đi dọc theo lối đi trong vườn, thi thoảng ngắt quãng cuộc nói chuyện của họ với những câu hỏi và cái cách quan sát thẳng thắn của nó.

“Một cậu bé ba tuổi hoạt bát,” Mira nói sau khi Christian trích dẫn tên của những loại lá cây khác nhau mà nó đang sưu tầm, và Rosalie vui vẻ cười to.

“Ba nó chắc chắn tin như vậy. Và không may Christian quá giống Berkeley, từ đầu tới chân.”

“Giống Berkeley ư? Chuyện đó xấu sao?”

“Nó sẽ mang lại khá nhiều rắc rối,” Rosalie nói, đưa bàn tay duyên dáng lên thể hiện sự bất lực và mỉm cười cam chịu. “Nhà Berkeley thiếu thận trọng rất nhiều, với tổ tiên là kẻ cướp đường, những kẻ đốt nhà, và những kẻ chuyên gây rối... và ta chắc chắn rằng Christian sẽ đi theo cái truyền thống ấy.”

“Nhưng Ngài Berkeley là một người đàn ông rất có trách nhiệm,” Mira chỉ ra.

“Toàn nhờ ảnh hưởng của ta thôi.”

“Em có thể nhận ra rằng ngài ấy đã thay đổi rất nhiều từ lúc kết hôn,” Mira nói, nghĩ tới mùa hè dài ở Pháp. Berkeley trẻ hơn, khó gần hơn, tức giận bất cứ khi nào chàng và Rosalie không ở cùng nhau.

“Đặc biệt từ khi Christian được sinh ra,” Rosalie nói, mắt sáng lên khi nàng nhìn vào cậu con trai đang chạy tung tăng. “Đứa bé này đã mang tới một phần tính cách của Rand mà chỉ có ta mới có thể biết được trước đó. Chàng trở nên dễ gần hơn, dịu dàng hơn...” Rosalie cười tình quái. “Chàng từng khiến hầu hết những người bên cạnh tức giận.”

Như thế là chàng vẫn không vậy đó. “Em nhớ mà,” Mira chán nản nghĩ.

“Nhưng giờ Rand và ta còn thân thiết hơn ta từng mơ ước. Những kiểu nghi ngờ ta nghe bạn bè nói tới... những lo lắng của họ về sự chung thủy của chồng, sự thiếu niềm tin của họ... Ta sẽ không bao giờ có những kiểu sợ hãi ấy.

“Chị rất may mắn,” Mira nhẹ nhàng nhận xét, và khi nàng nhìn vào cậu bé con trước mặt, nàng cảm nhận được sự khao khát tình yêu như vậy, sự an toàn mà Rosalie đã mô tả.

“Em sẽ có được điều đó vào một ngày nào đó,” Rosalie nói.

Mira nhún vai, che dấu cảm xúc với nụ cười bất cần. “Có lẽ thế,” nàng nói về vô tội, biết là nếu nàng bác bỏ câu nói ấy một bài thuyết giảng sẽ theo sau.

“Đã từng có một người đàn ông nào người... ồ, một người có lẽ em đã yêu?”

Mira do dự trước khi trả lời. Nàng sẽ không nói dối Rosalie, nhưng có những điều không bao giờ được đề lộ. Thực tế Alec Falkner từng là người yêu của nàng sẽ mãi là một bí mật. “Có à,” nàng khẽ thì thầm.

“Ngài Sackville sao,” Rosalie nói, lông mày nhíu lại suy tư.

“Em không thể phủ nhận hay bác bỏ điều đó.”

“Mireille, nếu là ngài Sackville,” Rosalie thận trọng nói, “thì ý kiến của ta là ông ấy còn nhiều tuổi hơn cả ba em...” Nàng không thoải mái bùng nổ và thờ dài. “Ta cho là ta không thật sự có thể đưa ra một ý kiến về một chuyện ta biết quá ít. Nhưng tình yêu... tình yêu đích thực... chỉ xảy ra giữa những người có nhiều điểm chung hơn là giữa em và ngài Sackville.”

“Em biết tình yêu đích thực là gì,” Mira lạnh lẽo trả lời khi những ký ức bủa vây lấy tâm trí nàng: Alec ôm nàng vào bờ ngực trần rộng lớn của chàng, đôi mắt chàng sáng lên với tròng cười trêu chọc, hay sáng lên vì tức giận, hay với sự suy nghĩ trầm lắng. Những kẻ hồ của sự yếu đuối chàng đang gắng sức chống lại để không ai biết. Cái kiểu khao khát và mắc kẹt của chàng thì thoáng thoáng lên khi chàng nhìn nàng. Ôi, Alec, tìm nàng thì thâm tuyệt vọng, sao chàng lại để em rời bỏ chàng? “Dù cảm xúc của em không bao giờ trở lại,” nàng cố gắng nói tiếp, “em biết sẽ thế nào khi quá quan tâm đến mức không còn gì để cho đi nữa. Em sẽ không yêu một ai như thế nữa – sẽ không thể nào.”

“Em quá trẻ để có thể nói chắc như vậy. Em có biết những người Gypsy tin gì không?... rằng đàn ông và đàn bà là hai nửa của một khối thống nhất bị tách ra và bị chia rẽ... rằng mỗi người chúng ta đều đang tìm kiếm bạn đời của mình, một người mà chúng ta luôn tiến đến. Nếu em thật sự có ý với ngài Sackville –“

“Em không nói rằng Sackville là người –“ “Người đàn ông em quan tâm đến,” Rosalie sửa cho nàng. “Nếu em có ý với ông ta, rồi số phận sẽ mang hai người đến với nhau. Và nếu ông ta không phải là người đó, người bạn đời của em vẫn đâu đó ngoài kia kiếm tìm em.” “Và đợi đến mùa lễ hội để bắt đầu sao?” “Đúng thế,” Rosalie cười nói. “Đợi em xuất hiện, sau khi sống qua một mùa đông dài lạnh giá một mình.”

“Một mình ư?” Mira nhắc lại. “Không, em không nghĩ là anh ta sẽ ở một mình đâu.” Qua nỗi đau truyền tới một tia giận dữ bất ngờ, và nàng giữ chặt lấy nó. Con giận còn là một cảm xúc mạnh khỏe hơn nhiều so với nỗi đau, và có lẽ nếu nàng may mắn, nàng có thể nuôi dưỡng nó thành sự lạnh nhạt. Nàng sẽ không bao giờ có thể hoàn toàn vượt qua được cảm xúc giành cho Alec Falkner, nhưng nàng sẽ tìm cách để sống sót.

“bà có muốn chút gì vào bữa sáng không thưa bà?” “Cảm ơn, nhưng không cần đâu.”

Georgiane Bradbourne, nữ bá tước mới góa của Helmesley, bước chân trần trên phòng tới chiếc bàn nhỏ nơi khay bữa sáng được đặt vào đó. Hương vị cà phê đặc tràn ngập căn phòng ngủ với một mùi thơm ngát. Nàng ta rót một ly với những cử động thành thục, đôi bàn tay trắng thon thả cầm lấy những chiếc ly màu bạc bằng gốm. Khi Alec quan sát nàng ta, chàng nhận ra thực tế rằng nàng ta làm mọi thứ với kiểu chính xác thành thục giống nhau, dù đó là khiêu vũ, tán tỉnh, rót cà phê hay ân ái. Không có gì ngạc nhiên với Georgiana. Thậm chí cơ thể nàng ta, nó lộ dưới chiếc váy ngủ nàng ta mặc, mịn màng và góc cạnh, với không một vết sẹo sau sinh nở hay nốt ruồi che đi bề mặt trơn nhẵn của nó. Cách trò chuyện của nàng ta khá thoải mái, vì nàng ta hiếm khi tranh luận với chàng, thay vào đó lại gán tất cả những ý kiến của nàng ta với ý kiến của chàng. Hầu hết đàn ông sẽ đếm những lời cầu nguyện nếu họ sở hữu được tình yêu của quý bà Bradbourne, một người đàn bà gần như đạt tới mức hoàn hảo. Alec khẽ cau mày, nhận ra sự hoàn hảo vô tận của Georgiane bắt đầu khiến chàng chán ngán. Chàng ngồi dậy và dựa vai bên giường, nhìn thấy cạnh chân bị kéo xuống khỏi hông chàng.

“Đừng kéo chân lên,” Georgiana nói, mỉm cười và đến ngồi bên giường khi nháy mắt tách cà phê. “Em thích ngắm ngài.” Nàng ta là một phụ nữ đẹp, gợi cảm và tóc vàng, với thái độ quý tộc nhàn nhạt.

Biết rằng chàng mong chờ điều đó, Alec tóm lấy cánh tay còn rảnh của nàng ta và đặt nó lên môi chàng, hôn lên giữa lòng bàn tay. “Như mọi khi, ta chứng kiến việc rời khỏi giường nàng với sự miễn cưỡng lớn nhất,” chàng nói, khẽ cười.

“Như mọi khi em không muốn để ngài đi. Ngài là tên vô lại không có nguyên tắc, đó là lý do cho việc ngài là một tình nhân tuyệt vời.”

“Ngay khi màn biểu diễn hợp với mong đợi của chàng,” Alec lạnh lùng nói khiến cho nụ cười của Georgiana vỡ tan chỉ trong khoảnh khắc. “Nó còn hơn cả màn trình diễn em mong đợi. Khi chúng ta bên nhau em cảm thấy gần gũi với ngài... theo cái cách em chưa từng cảm nhận được từ chồng mình. Ngài có thể chạm tới trái tim và tâm hồn em quá dễ dàng. Mỗi khi chúng ta ân ái, em cảm thấy càng ngày càng nhiều như thể em thuộc về ngài.”

Đôi mắt xám của Alec neho lại khi nhìn nàng ta. Georgian đã có một màn trình diễn thật thuyết phục. Nàng ta nói chuyện với sự chân thành rõ ràng, biểu hiện dịu dàng và tron tru. Nhưng có gì đó ở gương mặt, một sự mong đợi, đã phản bội ý nghĩ thật sự của nàng ta. Nàng ta đã quyết định muốn làm vợ của Alec, nhưng không phải vì tình yêu, như nàng ta muốn chàng tin. Người ta đều biết rằng những khoản nợ của nàng ta bắt đầu không thể trả được, và những chủ nợ đang gõ cửa. Nếu nàng ta đợi chàng cầu hôn, nàng ta đang lãng phí nhiều thời gian hơn so với một người phụ nữ ở tình trạng của nàng ta có thể có. Dù gương mặt và cơ thể thật quyến rũ, chúng vẫn sẽ phải nhanh chóng đối diện với sự khắc nghiệt vì lối sống bê tha. Nàng ta uống quá nhiều rượu, mất quá nhiều thời gian tới các bữa tiệc và các ô cờ bạc... cả hai trước và sau cái chết gần đây của người chồng già.

“Georgia,” chàng nhỏ giọng, dùng cái tên mà nàng ta sẽ không tha thứ nếu bất cứ ai khác gọi, “sao nàng không để ta giúp nàng giải quyết với các chủ nợ?”

“Em...” Nàng ta hoảng hốt trước lời gợi ý của chàng. “Em... Điều gì khiến ngài nhắc tới chuyện này, thưa ngài?”

“Hãy thôi giả vờ đi,” Alec dịu dàng nói. “Nàng đã từ chối nhận quà của ta vì cùng lý do nàng từ chối để ta giúp nàng thanh toán các hóa đơn... vì nàng muốn giả vờ rằng nàng còn hơn cả một ả nhân tình của ta.”

“Em không phải nhân tình của ngài!” Georgiana đập lại, đứng thẳng lên. “Em là người yêu của ngài.”

“Georgiana, ta không có nhu cầu cưới bất cứ ai,” chàng nói sỗ toẹt. “Hãy tự nói ra bất cứ những gì nàng thích, người yêu, nhân tình hay bạn ta cũng được, nhưng thực tế vẫn là thực tế, mối quan hệ của chúng ta đã phát triển hết sức có thể. Nói cách khác, mọi chuyện đã đi xa tới mức chúng sắp – vậy nên có lẽ nàng nên tận dụng tốt tình huống này và thôi mong đợi một lời cầu hôn mà nàng sẽ không bao giờ được nhận. Nàng sẽ không bao giờ trở thành nữ công tước của Stafford, nhưng nàng sẽ kiếm đủ từ việc làm tình nhân của ta. Ta sẵn lòng hào phóng với nàng –”

“Xin ngài. Làm ơn đừng nói những điều như vậy với em,” nàng ta nói, một màn sương bao phủ đôi mắt xanh nhợt nhạt. “Em không hiểu ngài đang –”

“Thật vô ích khi dùng tới nước mắt,” Alec nói, giọng có chút gì mỉa mai. “Ta miễn dịch với chúng.”

“Đồ khốn.” Những giọt nước mắt mờ hình thành của Georgiana khô ngay tức thì, và nàng ta tặng chàng một cái nhìn lạnh lùng khi đi tới bên bàn trang điểm, ngồi xuống và chải tóc. Alec hơi mỉm cười, nhìn vào ánh mắt nàng ta trong gương.

“Cuối cùng Georgiana thiên tài đã xuất hiện,” chàng bình luận. Đôi vai rắn chắc thoải mái khi chàng vòng tay quanh đầu. “Đột nhiên ta thấy nàng hấp dẫn hơn trước kia nhiều.”

“Đó là bởi ngài là loại đàn ông chỉ muốn một người đàn bà khinh bỉ mình. Ngài không thích bất cứ ai dám tốt với ngài.”

“Ta thích kiểu người phụ nữ ngay khi họ thông minh,” Alec đáp lời. Đôi lông mi dày của chàng hạ xuống che dấu biểu hiện của đôi mắt. “Ngay khi cô ta thành thật. Thật khó để tìm được một người đàn bà không giả vờ trên giường.”

“Chúng ta đều thế cả,” Georgiana cộc lốc thông báo với chàng, mạnh tay chải mái tóc vàng của nàng ta. “Những gã đàn ông ngu ngốc đáng thương như các ngài không thích chúng ta khi chúng ta như vậy. Ngài lúc nào cũng muốn một trinh nữ.”

Alec cười lớn. “Kéo ta ra khỏi những người đàn bà muốn tự nhận mình là trinh nữ khi họ không phải – hay còn tệ hơn, như những quý bà,” chàng nói, và rồi niềm vui của chàng biến mất trong chớp mắt, như thể ký ức không vui hiện lên trong tâm trí chàng. “Sau trải nghiệm thực sự, những sự giả dối thật khó chịu.”

“Ngài đang nghĩ tới ai vậy? Cô ta là một trinh nữ thật sự hay một quý bà theo đúng nghĩa?” Georgiana hỏi, sự nghiêm khắc trong giọng nói của nàng ta khiến chàng cân nhắc tới giây phút hiện tại.

“Cả hai,” Alec nói, đưa tay xoa ngực, một cử chỉ lơ đãng. Chàng đã đeo chiếc huy hiệu nhà Falkner quanh cổ quá lâu tới mức chàng không thể quen với việc biến mất của nó. “Ngài vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Nàng muốn ta giúp nàng giải quyết nợ nần hay không?”

“Trả một vài hóa đơn ít ỏi là tất cả những gì ngài đưa ra sao?” Cô ta ngọt ngào hỏi, khiến chàng bật cười.

“Từ những gì ta nghe được, chúng không hề ít ỏi. Nhưng ta sẽ ném nào đó một món quà cho nàng –”

“Ngọc lục bảo.”

“Kim cương,” Alec lười biếng chữa lại, đuổi mình đứng dậy. “Nàng không xứng với ngọc lục bảo Georgiana, dù ta sẽ thừa nhận là nàng rất thú vị sáng nay.”

“Có lẽ tôi có thể thuyết phục ngài về giá trị của bản thân.” Nàng ta chậm rãi bước tới bên chàng, nhìn chăm chăm vào cơ thể trần truồng đầy mạnh mẽ của chàng. “Trong một vài phút tôi sẽ buộc ngài cầu xin đưa tôi những viên ngọc lục bảo.” Georgiana cố ý bỏ khăn choàng ra. Đôi mắt xám của Alec quan sát cơ thể lồ lộ của nàng ta đầy ngẩn ngơ. Rồi chàng mỉm cười âm thầm và đặt một nụ hôn lên trán một cử chỉ thường khiến nàng ta tức giận.

“Kết thúc rồi, Georgian. Ta sẽ không viếng thăm nữa. Nhưng cảm ơn lời mời... thật tốt khi biết đó là thứ nàng muốn.”

“Đồ khốn nạn,” nàng nói chỉ trong giây lát, nhún vai và quay người đi khỏi. “Tôi sẽ lấy kim cương vậy.”

Bãi đất nhà Berkeley đầy những chiếc bàn, tất cả đều chất đầy một khối lượng thức ăn lớn nhất mà Mira từng thấy. Thịt và dăm bông được mang ra từ nhà bếp ngay khi chúng có được bày biện và ăn, trong khi đám đông lớn tụ tập bên chiếc bánh pudding, bánh mỳ và những món ăn khác. Sau khi sống một tháng với nhà Berkeley, Mira cuối cùng cũng quen với cách làm mọi thứ to lớn của họ, tuy nàng vẫn thấy choáng ngợp với số lượng khách mà họ có. Bữa tiệc là sự kiện cả ngày và sẽ kết thúc bằng màn pháo hoa khi đêm xuống. Công việc này là vì lợi ích của những tá điền của trang viên và những cư dân sống trong các làng xung quanh, nhưng thành viên của tầng lớp quý tộc còn đến để cùng chia sẻ thức ăn, đồ uống và cuộc vui.

“Chắc phải có hơn một ngàn người ở đây,” Mira kinh sợ hít vào, cho tay vào sâu túi áo khi một cơn gió lạnh buốt lướt qua má nàng. Rosalie mỉm cười, gật đầu chào những người đi ngang qua bãi cỏ.

“Mọi năm nó dường như nhiều hơn,” Rosalie thừa nhận. “Nhưng sao chúng ta có thể làm ai đó thất vọng được? Hầu hết đều là dân địa phương làm việc không biết mệt mỏi suốt năm. Ta chỉ ước chúng ta có thể mang lại cho họ những cảm giác vui vẻ thế này thêm nữa.”

“Em nghe nhiều người nói chị và ngài Berkeley hào phóng thế nào. Tá điền của hai người chắc nằm trong số những người được chăm sóc tốt nhất trên khắp đất Anh.”

“Rand muốn làm nhiều hơn nữa cho những người dân địa phương. Chàng ấy đang xem xét kiến nghị nhà vua George triệu tập quốc hội – hoặc như vậy hoặc chàng sẽ tìm kiếm một vùng đất đại diện. Giờ đây nhà máy đóng tàu có thể tự hoạt động, chàng chắc phải tìm kiếm những thử thách mới. Và ta sẽ vui khi chàng liên quan nhiều hơn tới việc chính trị, vì điều đó sẽ thu hút được sự chú ý của chàng để chàng không khám phá những bí mật nhỏ của ta.”

Mira cười tò mò nhìn Rosalie. “Chị giấu ngài ấy những bí mật sao? Em đã nghĩ cả hai sẽ không bước tiếp mà không có người khác.” “Em nghĩ thế sao? Chúa ơi, chuyện đó mới chán làm sao. Không, Rand không biết tất cả các hoạt động của ta, và ta chắc chắn rằng chàng biết điều đó. Điều đó sẽ không bao giờ để chàng giám sát ta.”

“Chính xác điều...?” Mira định hỏi, và rồi dừng lại với tròng cười. “Không, em sẽ không hỏi.”

“Ta sẽ nói em biết nếu em hứa không tiết lộ với bất cứ ai.” Rosalie nhìn quanh để chắc chắn không ai ở gần có thể nghe lén cuộc nói chuyện của họ, và rồi nàng hạ giọng xuống. “Em biết rằng Brummell, cha ta, đã phải sống lưu vong ở Pháp vài năm qua. Ông ấy đã mắc quá nhiều nợ ở đây, cò bạc và hơn nữa, ông ấy không có khả năng trả nợ... và sau khi tình bạn của ông ấy với vua George chấm dứt, ông ấy định sống trong tù. Thậm chí ông ấy vẫn còn nhiều bạn giàu có và có quyền lực ở Anh, Brummell vẫn không có đủ tiền... không kiểm soát được bất cứ thứ gì. Ông ấy nài nỉ chỉ mua những cái tốt nhất, và ông là kẻ phung phí khủng khiếp... và ông ấy sẽ không lấy được bất cứ đồng nào của ta vì sự tự tôn.”

“Thật khủng khiếp khi không thể giúp được người mà chị muốn giúp.”

“Đúng... nhưng sự tự tôn của đàn ông quá dễ vỡ. Nhìn ở một vài khía cạnh đàn ông còn yếu đuối hơn phụ nữ.” Rosalie thở dài. “Vì rất nhiều lý do, chồng và cha ta không thích nhau chút nào. Điều duy nhất họ đồng ý là việc chúng ta đừng bao giờ mở rộng mối quan hệ với Brummell. Nhưng dù lời đi tắt cả những lý do tốt, ông ấy vẫn là cha ta. Ông ấy là người cha duy nhất của ta. Ta không thể quên điều đó, dù Rand muốn ta quên điều đó tới mức nào.”

“Tất nhiên là chị không thể.”

“Vậy nên ta bí mật sắp xếp một số cách để giúp Brummell vì ông ấy đang gặp rắc rối lớn về tài chính. Ta nặc danh thanh toán khá nhiều hóa đơn của ông khi ta có thể mà không khiến cả Brummell và Rand nghi ngờ.” – Còn về gia đình nhà Brummell thì sao? Nếu ông ấy cần tiền, tại sao họ không giúp ông? Rosalie cau mày, kinh tâm lắc đầu. – Họ tha thứ cho ông khi ông giàu và có sức ảnh hưởng, nhưng giờ ông chẳng là gì ngoài mang tới sự bối rối cho họ. Họ thích giả vờ là ông không tồn tại – với vấn đề này, họ giả vờ ta không tồn tại nữa. Nếu họ sẽ không giúp ông ấy chút nào đâu – Nụ cười nhạt hiện ra trên môi Rosalie – Mireille, không ai biết chuyện này, nhưng hai lần cha ta tới Anh bí mật, chỉ khoảng vài tiếng thôi. Ta đã gặp ông cả hai lần mà chồng ta không hay. Rand sẽ cảm –

Chắc chắn là không – Mira phản đối, biết rằng Berkeley sẽ không từ chối bất cứ điều gì với vợ nếu nàng thật sự mong muốn. –Ồ, chàng ấy có lẽ không cảm – Rosalie sửa lại sau một giây suy nghĩ – nhưng ta biết rõ chàng ấy sẽ khẳng khái muốn đi cùng ta, điều đó sẽ phá hỏng mọi chuyện. Ta có thể tưởng tượng ra chuyện sẽ thế nào nếu cố gắng nói chuyện với Brummell một người để nổi nóng với Rand đứng sau nhìn chăm chăm vào cả hai chúng ta.

Em hiểu chị có ý gì – Mira nói và họ cùng cười buồn.

Lý do ta nói với em tất cả chuyện này – Rosalie tiếp tục – là ta nhận được tin từ Brummell sáng hôm qua nói rằng ông sắp tới Anh trong vài ngày nữa, và đó sẽ là chuyến viếng thăm cuối cùng của ông. Ông sẽ tới nói chuyện với luật sư về một vài khoản vốn bí mật của ông vẫn còn tồn tại ở Luân Đôn, và còn nói chuyện với nhà xuất bản về một cuốn sách ông đã viết về váy áo. Ông là một chuyên gia có tiếng trong lĩnh vực này, và có lẽ tiến trình bán sách sẽ giúp ông trả hết nợ và các khoản chi tiêu.

Sao chị có thể gặp ông ấy mà ngài Berkeley không biết được?

“Cũng như lần trước – ta sẽ nói với Rand ta đi thăm mẹ ta đang sống ở một căn nhà ở Luân Đôn. Nhưng lần này, ta không muốn đi một mình. Em có cân nhắc -?”

“Em muốn đi cùng với chị,” Mira nói.

Rosalie vui hẳn lên. “Ta rất vui! Cảm ơn em. Em sẽ vui khi gặp Brummell, ta dám đảm bảo.” Nàng nhanh chóng nhắm mắt lại, như thể cố gắng kìm nén niềm háo hức. “Ta sẽ sớm được gặp cha ta,” nàng thì thầm, như thể cố gắng tự thuyết phục mình là điều đó có thật. “Ta chết vì hạnh phúc mất. Đã rất rất lâu kể từ lần cuối ta gặp ông. Em chắc hẳn nghĩ thật kỳ lạ khi ta yêu một người mà ta biết rất ít.”

“Không hẳn ạ.” Mira đáp lại, nhìn ra xa và cắn môi. “Không hẳn đâu.”

Sau bữa tối vui vẻ nhưng không đáng nhớ tại nhà Bedford, những vị khách lui vào phòng khiêu vũ, hai bên là hai dàn nhạc nhỏ. Giờ đây không còn bị cản

trở hồi quý bà Georgiana Bradbourne, Alec chính thức được xem như một chàng độc thân có giá nhất ở Luân Đôn, và sự bất tiện của một vị trí như vậy buộc chàng về nhà khi đêm xuống. Chàng không thể nhìn quanh mà không bắt gặp những ánh mắt mời gọi của cả tá phụ nữ. Chàng không liên quan tới một câu chuyện riêng nào thất bại khi bao hàm những câu hỏi chọc xoáy về đời sống lãng mạn của chàng, chú ý hướng về người phụ nữ này hay kia, những kế hoạch tương lai cho hôn nhân. Tạo ra chương ngại vật tốt nhất có thể, Alec bắt đầu bán khoán liệu chàng có bị sẵn đón như thế này cho tới cuối mùa đông không.

“Mọi chuyện sẽ còn tệ hơn khi Mùa lễ hội bắt đầu,” một giọng nói xen vào những suy nghĩ của chàng, và Alec quay lại bắt gặp đôi mắt thông minh khá trong của ngài Melbourne.

“Hãy giải thích nếu ngài vui lòng,” Alec nói, hơi mỉm cười. Chàng thích Melbourne vì sự thẳng thắn và dễ cười của ông. Melbourne là một nhà chính trị tài giỏi người đã nghĩ bất cứ điều gì thích và nói bất cứ điều gì ông nghĩ, nhưng khi ông quá thích thú thậm chí khi ý kiến của ông không khiến người khác hài lòng, ông vẫn được kính trọng và tôn sùng. Sự khéo léo và tính trung thực thường hiếm khi được kết hợp hài hòa trong một con người.

“Cậu bị như vậy vì,” Melbourne nhận xét vắn tắt, vẩy bàn tay trắng trẻo một cách duyên dáng. “Mùa xuân tới, cậu sẽ không thể trụ nổi một tuần. Họ sẽ vây lấy cậu như thủy thủ tìm kiếm con cá heo dính phải móc câu. Ta sẽ cá cả gia tài rằng cậu sẽ kết hôn chỉ trong một năm.”

“Hãy mạo hiểm gia tài của ngài cho một nguyên nhân đánh giá hơn,” Alec nói, mắt sáng lên khi cười. “Tôi không có ý định lấy bất cứ ai.”

“Chàng trai à, cậu không có lựa chọn nào khác. Không gã nào từng có ý định lấy vợ, nhưng rồi sớm hay muộn hầu hết chúng ta đều như vậy. Cứ nguyên rũa đi. Tôi đã không định cưới bất cứ ai, và rồi một sáng thức dậy khám phá ra người phụ nữ nằm cạnh là vợ mình.”

“Và vậy nên kết thúc giấc mơ hạnh phúc của sự độc thân với sự thức tỉnh thô lỗ về hôn nhân sao?”

“Chính xác,” Melbourne nói, định nói tiếp nhưng khi đôi mắt ông nhận ra một cảnh sau lưng Alec. Gương mặt ông cứng lại. “Chúa thật tốt,” ông nói nhỏ, cảm giác hơi nhảm lẫn xuất hiện giữa đôi lông mày rậm. “Ai kia? Tôi nghĩ đó là...”

Alec quay lại và nhìn ngay vào người đàn ông chỉ vừa bước vào. Ngón tay chàng siết chặt lấy cái ly đang cầm, và rồi chàng chuyển sự chú ý sang Melbourne, người nhanh chóng phục hồi lại.

“Đó là Carr Falkner. Muộn như thường lệ,” Alec lười biếng nói, thái độ khoan khoái dù cho anh mắt có khắc nghiệt. “Vừa trở về sau một chuyến đi dài. Người em trai của Holt, độ 22 tuổi gì đó.”

Melbourne gật đầu, gương mặt đẹp trai hơi đỏ lên. Sự giống nhau giữa Carr và Holt chắc hẳn khiến Melbourne có chút kinh ngạc, vì ông thường dữ được về điểm tình mọi lúc. “Tôi có quen biết với cậu em quá cố của cậu,” Melbourne khẽ nói, “nhưng buồn thay không phải với gia đình của cậu ấy. Tôi không biết là cậu ấy có người em trai giống cậu ấy tới vậy.”

“Carr chưa từng quan tâm đến khung cảnh Luân Đôn. Nó luôn luôn thích ở miền quê và theo đuổi việc học hành,” Alec nói, hơi cau mày. “Cho tới bây giờ.”

“Đừng để điều đó chống lại cậu ấy,” Melbourne khôn ngoan khuyên. “Cậu ấy đã đến cái tuổi khi tất cả những gã trẻ tuổi muốn trải nghiệm sự cảm dỗ của cuộc đời: đàn bà, vui chơi—”

“Ta nghĩ lý do chuyển tới Luân Đôn còn phức tạp hơn thế,” Alec nói, nghĩ tới gương mặt trẻ lạnh lùng đau khổ của Carr khi cơ thể Holt được đặt xuống huyết, chuyển đi nước ngoài này song song với chuyến đi Holt đã đi năm 22 tuổi, sự thay đổi dần dần trong hành vi cư xử của Carr từ sự lạnh lẽ tự nhiên sang tính liều lĩnh vô trách nhiệm. Tính liều lĩnh của Holt. “Ta e là Carr đang cố bắt chước anh trai cậu ta.”

“Cố tình ư?”

“Ta không biết.” Alec thừa nhận, vai chàng cứng lại trước tiếng cười của Carr. Tiếng Carr quá giống với tiếng nói của Holt. Và khi cậu ta tán tỉnh và chơi khăm với nụ cười lệch đi, cậu nhắc Alec nhớ Holt trẻ tuổi hơn rất nhiều, điều đó tạo ra xúc cảm lẫn lộn giữa đau đớn và giận dữ trong chàng.

Khi còn là cậu bé, Carr luôn là một người nhút nhát, con yêu của gia đình với đôi mắt xanh to và nụ cười hút hồn, một kẻ thích đùa giỡn tiềm tàng với gương mặt thiên thần. Nhiều lần Holt và Alec phát hiện ra kế hoạch của họ bị hủy hoại và bí mật của họ bị tiết lộ vì thói quen nghe lén và hay buôn dưa của Carr. Khi họ đều trưởng thành, Carr trở thành một người kiêu học giả – không ngạc nhiên nhiều lắm về chuyện đó, nhớ tới trí nhớ thật đáng ngưỡng mộ và khả năng nhắc lại mọi thứ vừa nghe thấy của cậu ta. Giờ không còn những cậu bé nữa, nhưng Alec vẫn nhớ cậu em trai của Holt quý quýet và không đáng tin cậy tới mức nào, và chàng nghi là Carr đã thay đổi quá nhiều. Và nếu có loại người nào mà Alec ghét nhất, đó chính là kiểu người không đáng tin.

“Cậu ta đang đến đường này – rõ ràng là cậu ta định nói chuyện với cậu,” Melbourne nói, và miệng Alec cong lên thành nụ cười khó hiểu.

“ta tự hỏi tại sao.” Chúa mới biết họ không có gì để nói với nhau trong nhiều năm, không cả tại đám tang Holt.

“Xin chào Alec,” Carr nói khi chàng dừng trước mắt họ, bắt tay thật mạnh.

Sau lời giới thiệu ngắn gọn, Melbourne lùi lại một bước và không dễ dàng gì hiểu họ. “Tôi phải khiếu vũ với vợ mình trước khi nhận được sự không hài lòng của nàng ấy vì sự vô ý của tôi,” ông nói, nhìn từ Falkner tới người còn lại với niềm vui khó giấu được. “Rất vui được gặp cậu”, ông nói với Carr, rồi quay sang Alec với nụ cười nhả nhỏ và cái gật đầu. “Hãy nhận những lời chúc tốt đẹp nhất của tôi.”

“Cám ơn rất nhiều,” Alec nói, có vẻ nghĩ ngợi nhìn theo Melbourne khi ông rời đi, biết tại sao quý ngài ấy lại khiến người ta quá quyến luyến. Giữa Alec và Carr còn có những thứ hơn cả một vài đặc điểm ngoại hình giống nhau, vì họ đều sở hữu tính phong phú của truyền thống nhà Falkner. Giống như Alec, Carr có mái tóc đen nhánh, đôi lông mày rậm mạnh mẽ, làn da sáng, xương gò má có nét tàn nhẫn, và cái hàm không chịu nhượng bộ. Về ngoại của cậu ta nói lên nhiều hơn cả nét thanh lịch duyên dáng hơn so với sức mạnh rắn chắc của Alec. “Cậu ăn diện bánh bao quá,” Alec bình phẩm, ánh mắt không bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nào về vẻ ngoài mới mẻ và hợp thời trang của cậu em họ. Những cái khóa màu đen ngang bướng phát sáng, sắp xếp gọn gàng, trong khi bộ quần áo đen, trắng và màu da trâu được bố trí hoàn hảo. Khá khác với cậu bé hay ngã một người luôn mãi mê nghiên cứu đồng sách vở.

“Em nên hi vọng vậy,” Carr dài giọng nói, ảnh hưởng tới chất giọng công tử bột. “Nhưng cái kiểu xui xẻo này khiến em tốn cả một gia tài, anh không biết đâu.” “Chuyến đi của cậu thế nào?” Alec hỏi thẳng, và Carr bình tĩnh ngay tức thì.

“Thoải mái. Không, chỉ là khá được.” Đôi mắt xanh đen nhìn thẳng vào mắt Alec, và một tia tuyệt vọng lóe lên xóa bỏ ánh mắt của Carr. “Chết tiệt,” cậu ta nói. “Em phải nói chuyện với anh.”

“Hãy nói những vấn đề của cậu với một ai khác,” Alec nói nhỏ. “Cậu biết rõ là chúng ta không hòa đồng với nhau được... và hơn thế nữa, nhìn chung ta thường không được biết đến như một người nhân hậu trong gia đình —”

“Không, anh không phải,” Carr ngắt lời, thái độ tự nghi ngờ, như thể cậu tự hỏi tại sao lại đến chỗ ông anh họ này đầu tiên. “Nhưng anh là người duy nhất sẽ hiểu.”

Ý thức được nhiều cặp mắt đang nhìn họ, Alec do dự và rồi khẽ gật đầu. “Nếu cậu sẵn lòng mạo hiểm khả năng có kẻ nghe lén.”

“Không ai có thể nghe thấy được,” Carr nói, ánh mắt liếc quanh phòng và rồi quay lại gương mặt Alec.

“Vậy nói tiếp đi.”

“Cuộc hành trình thật khổ sở. Với tất cả những cảnh và lời đồn về Đại Lục em từng nghe thấy trước đó, em không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì. Em không thể nghe thấy gì. Em không thể ngủ. Hằng đêm em nghĩ về nó, cho tới khi em gần như bút tóc vì giận dữ. Những câu hỏi chưa có lời giải đáp đang giết chết em, rất chậm.”

“Holt sao?” Alec hỏi nhỏ, và Carr gật đầu.

“Vâng... anh Holt. Em có thể chấp nhận cái chết của anh ấy nếu có một lý do. Nhưng lại không có lý do gì cả, không có lời giải thích cho những gì đã xảy ra với anh ấy và tại sao anh ấy bị...” Carr ngừng lời và buộc mình nói chuyện bình tĩnh hơn. “Em vừa tìm ra lý do, em vừa tìm hiểu được... Sao anh lại nhìn em như vậy?”

“Chỉ là cậu quá chân thành về chuyện này. Tôi đang tự hỏi cậu đang thật sự theo đuổi điều gì, và màn kịch này thật sự đang nói về điều gì.”

“Màn kịch ư! Có phải quá khó để tin rằng em quan tâm tới anh trai của em không?”

“Đúng. Tôi hiểu cậu, và tôi biết tất cả những chuyện giữa cậu và Holt. Các cậu hiếm khi nói chuyện với nhau.”

“Em không thể nói chuyện với anh ấy,” Carr nói, ánh mắt to tròn và chân thành. “Em đã quá kinh ngạc trước anh ấy. Anh không hiểu chuyện thật sự thế nào đâu... cả đời em toàn nghe thấy mọi người nói anh ấy hoàn hảo thế nào... em đã cố để đạt được những tiêu chuẩn anh ấy đặt ra... lần nào em cũng thất bại. Nheng em thật sự quan tâm đến anh ấy, và em vừa tìm hiểu được ai đã giết anh ấy hoặc em sẽ bản khoản về chuyện đó tới cuối đời. Nếu ít nhất em không thử, thì em sẽ không bao giờ thấy thanh thản. Anh không biết những tháng qua cứ như —”

“Tôi biết,” Alec ngắt lời. Có một dấu hiệu nguyên sơ trong lời chàng khiến cậu trai trẻ ngừng nói ngay tức thì. “Nhưng không có điểm chỉ dẫn. Không dấu vết gì.”

“Chúng ta có thể tìm ra chúng.”

“Cậu nghĩ,” Alec lạnh lùng hỏi, “rằng nó sẽ hiện ra nếu chúng ta cố gắng kéo chuyện này ra hết lần này đến lần khác phải không? Đã đủ lâu để khiến tôi chấp nhận chuyện xảy ra —”

“Em không thể làm được điều đó,” Carr khò sở nói. “Alec, anh là người cuối cùng em nghĩ phải thuyết phục để giúp em tìm ra kẻ giết Holt. Em đã nghĩ anh quan tâm tới anh ấy nhiều như —”

“Chết tiệt cậu đi,” Alec nói, đôi mắt bỗng sáng lên. “Nếu cậu định phun ra những từ quá điên rồ, cậu con chó con nhỏ, rồi chúng ta sẽ tiếp tục để câu chuyện này bên ngoài. Holt còn hơn là em trai ruột của tôi. Một lời nhận xét như vậy nữa thì tôi sẽ vui vẻ ném thứ chết tiệt cậu đi... hoặc gọi người lôi cậu ra, điều đó có lẽ hơn những gì cậu xứng đáng.”

“Em xin lỗi,” Carr nói, giờ tay ra sau đầu. Cảnh tượng này khiến chàng nhớ tới những ký ức về Holt hối lỗi khiến Alec quay đi và nghiêng răng.

“Mẹ kiếp,” chàng lại nói. “Lúc này hãy quên chuyện đó đi,” Carr nhỏ giọng nói. “Em định đến quán rượu của Goodaman. Em sẽ ở đó một lúc vào tối nay, vậy nếu anh muốn tham gia cùng em sau đó, em sẽ mời anh vài ly thay cho lời xin lỗi. Nhẽ ra em không nên gặp anh vào lúc này và theo cách này.”

Alec không trả lời quay mặt khi lúc Carr bước đi. Đặt ly rượu lên bàn, chàng lờm chiếc khăn trải bàn khi một đoạn ký ức ngắn lướt qua tâm trí

chàng: Holt đi lên phòng trên sân thượng của Alec mà không báo trước, cư xử tốt như khi cậu mới uống say một nửa.

“Chính là em, người em họ có trách nhiệm và chăm chỉ nhất”, Holt đã nói thế, đặt một chai rượu gin xuống giữa chồng giấy của Alec. Sau khi nhìn chăm chăm vào chỗ rượu làm mờ nét mực đi, Alec đã nhìn vào đôi mắt nhấp nháy của Holt già vờ cẩu có.

“Nếu em tôi xin tiền, ta không có đâu.”

“Anh không phải quý dữ... nhưng không, em không đến vì tiền,” Holt kiêu căng thông báo với chàng, xua xua ngón tay như một người giáo viên nghiêm khắc đã dạy cả hai người môn toán. “Em tôi để cứu anh khỏi đồng công việc trước khi tâm trí anh xói mòn vì tất cả những tấm giấy da này. Em sẽ kiểm tra cho anh một người đàn bà.” Cầm chai rượu lên, Holt ổng một ngụm trước khi nói tiếp, “Anh cần một người đàn bà. Một người giống Leila của em. Hãy nghĩ tới chuyện đó đi, có lẽ Leila có một vài người bạn –”

“Chết tiệt nếu anh cần sự giúp đỡ của em để tìm một người đàn bà,” Alec đã nói, phá lên cười và đặt bút xuống. Chàng đã cầm lấy ly rượu và cũng hớp một ngụm. “Anh sẽ tìm thấy người đàn bà của riêng anh đêm nay – một người khiến Leila nhà em giống như mùa riu qua mắt thợ.”

“Oh –ho!” Holt cười khúc khích, đi tới bên cửa và cung kính mở nó ra. “Chỉ vì danh dự của Leila, em sẽ kéo anh ra ngoài... khi em không say.” Cậu đã vịn vẹo mỉm cười, tán dương tình trạng của chính mình. “Thứ mà khiến anh không gặp hiểm nguy trong chốc lát...”

Alec thờ dãi, quay lại hiện tại khi dàn nhạc bắt đầu chơi những bản ướt át. Chàng nhận ra rằng chàng cần một ly nữa tới mức nào. Hay một người đàn bà. Hay bất cứ thứ gì khiến chàng không nghĩ tới những ký ức đó nữa. Tội lỗi bủa vây lấy chàng, ép chàng cho tới khi chàng tê liệt vì sức ép của nó. Mây không thể làm em ấy sống lại, Alec tự nhủ, và chàng gần như bị choáng ngợp trước sự cô đơn bất chợt. Chàng vẫn sống, Holt đã chết, và không thể làm được gì ngoài việc tiếp tục sống. Nhưng biết được điều đó cũng không làm giảm bớt nỗi đau của chàng.

Đột nhiên chàng nghĩ tới Mira, và chàng không thể không nghĩ tới nàng... đôi mắt nâu với cái nhìn trên chộc... những ngón tay mát lạnh vuốt ve vai chàng, trượt trên da chàng bằng cử chỉ mon tron ngọt ngào. Miệng nàng di chuyển dưới miệng chàng, môi họ dính vào nhau, tách rời, và lại kết hợp với nhau. Cảm giác nghiệm cơ thể nàng, đam mê mà chỉ có nàng mới thể đánh thức nhiều và thỏa mãn sâu sắc tới vậy. Chàng cần vòng tay quanh cơ thể nhỏ bé của nàng và vùi mặt trong mái tóc nàng. Mira có thể giúp chàng quên đi nỗi đau. Nhưng Mira không phải của chàng. Nàng đã rời bỏ chàng, và chàng đã tự thuyết phục bản thân lúc đó ằng sẽ tốt hơn nếu để nàng đi. Chàng không muốn phải cần nàng quá nhiều tới vậy... chàng vẫn không muốn thế.

Có lẽ, Alec buồn chán nhận xét, chàng nên tới quán rượu gặp Carr. Lúc này đây, hàng tá ly rượu dường như đáng với nỗ lực tha thứ cho việc ở cạnh Carr. Ngồi thẳng dậy và đưa tay vuốt mái tóc rối, chàng bắt đầu đi qua những đám người dọc theo các phía của phòng khiêu vũ.

Rồi chàng bắt gặp một hình ảnh khiến chàng sững sờ lúc nhận ra nó. Một người phụ nữ, quay lưng lại với chàng, mái tóc đen được buộc gọn gàng bằng cái mạng tóc quý giá đang tỏa sáng và lấp lánh dưới những ánh đèn rực rỡ của chiếc đèn chùm. Nàng đứng một mình, rõ ràng là đang đợi ai đó mang ly rượu tới. Dừng lại, Alec nhìn nàng với cảm xúc pha trộn giữa ngạc nhiên và sự khao khát mãnh mẽ tức thì. Dù chàng không thấy rõ mặt nàng, chàng biết chắc rằng đó là Mira. Nàng là người duy nhất trang trí mái tóc như vậy. Nàng gầy hơn so với chàng từng nhớ, cơ thể gọi cảm hơn. Chàng cảm thấy một thôi thúc không tưởng về khao khát dành cho nàng khiến không có gì thành vấn đề trừ việc nàng ở đó và chàng sẽ tới ôm lấy nàng, nói chuyện và lại chạm vào nàng. Có lẽ chàng sẽ kéo nàng tới một nơi kín đáo trong những khoảng vườn gần đó và ôm nàng thật chặt, áp chế đôi môi nàng... Không buồn tự hỏi tại sao nàng ở đây, hay nàng tới buổi dạ hội này với ai, chàng sai vài bước chân tiến tới bên nàng.

“Xin thứ lỗi...” chàng nói, và khi người phụ nữ quay lại, sự kiên nhẫn của Alec bị thu lại như chưa từng tồn tại. Nàng ta không phải Mira. Gương mặt gầy hơn, cơ thể có vẻ góc cạnh hơn, đôi lông mày cong hơn. Thậm chí qua sự thất vọng nàng Alec nhận ra rằng nàng ta là một người phụ nữ quyến rũ, với đôi mắt xanh dịu dàng và nụ cười mời gọi... nhưng nàng ta không sở hữu được vẻ đẹp riêng biệt của Mira. Đôi mắt nàng ta không tỏa sáng với sự thông minh sống động của Mira, cái miệng không cong lên với nụ cười đầy ẩn ý của Mira. Nàng ta là một bản sao không hoàn hảo của người đàn bà chàng muốn. “Làm ơn thứ lỗi cho sự bốc đồng của ta,” chàng nói, sự hân hoan trong ánh mắt mờ đi nhanh chóng. “Ta e là ta đã nhầm nàng với một người khác.”

“Thật khủng khiếp,” người đàn bà nói giọng có chút tiếng địa phương khi nàng ta mỉm cười với chàng, rõ ràng tin rằng chàng đã muốn gặp nàng ta nhưng không thể tìm được một người cho việc giới thiệu phù hợp. “Tất cả phụ nữ bọn em không thích bị nhầm với người khác... nó làm tổn thương sự tự tôn của bọn em.”

Alec hơi mỉm cười khi chàng nhận ra giọng của nàng ta. Pháp, thuộc dòng dõi quý tộc. Một sự đánh giá nho nhỏ về sở thích của chàng được trỗi dậy. “Chỉ là một sự nhầm lẫn ta sẽ không bao giờ mắc phải nữa,” chàng nói, nhìn nàng với đôi mắt xám bạc.

“Và sao lại không?” Nàng ta đánh trống lảng, đôi lông mày hơi nhìn xuống trước khi nàng ta ngẩng lên nhìn chàng.

“Vì ta sẽ không bao giờ quên gương mặt xinh đẹp của nàng,” chàng nói khiến nàng ta cười duyên dáng.

“Tôi không chắc sẽ tin ngà.”

“Vậy thì đừng tin ta,” Alec nói, tặng cho nàng ta nụ cười đảm bảo khiến tim nàng ta đập nhanh hơn. “Chỉ cần khiêu vũ cùng ta thôi.”

Không phải Mira, nhưng gần phải.

“Chỉ học lái xe ngựa thế nào vậy?” Mira hỏi, ngồi vững hơn dựa vào những tấm nệm được đặt trong chiếc xe có ghế ngồi hơi cao. Đó là chiếc xe ngựa mờ, và làn gió mát ẩm ướt của tháng Mười thổi vào gương mặt nàng khi Rosalie ép con ngựa chạy nhanh hơn trên đường phố Luân Đôn. Rosalie giữ chặt dây cương khá chuyên nghiệp, hướng người về phía trước để có thể kiểm soát chú ngựa tốt hơn khi các bánh xe chạy như bay trên đường. Chỉ những gã trẻ liều lĩnh mới điều khiển những chiếc xe ngựa cao thế này, không phải một quý bà được giáo dục tốt như Rosalie.

“Không khó thế đâu,” Rosalie trả lời, nghiêng người để vuốt lọn tóc vừa bay vào môi nàng. “Khi Ranh và ta chạy xe tới Warwickshire, chàng ấy để ta giữ dây cương nếu không ai nhìn thấy. Nói cách khác, chàng ấy chưa từng nghĩ là ta dám làm việc này một mình mà không có anh ấy ở bên.”

“Em vẫn sững sốt khi mẹ chị không nói gì về việc chúng ta ra ngoài thế này mà không cần người đi kèm hay thậm chí là một người đánh ngựa –“

“Bà biết rằng chuyện này có thể liên quan gì đó tới Brummell... bà sẽ không can thiệp. Dù bà không phải mẹ đẻ của ta, bà đã nuôi ta từ tấm bé và luôn biết ta cần có một người cha tới mức nào. Giờ ta đã tìm hiểu được ông ấy là ai, bà sẽ không ngăn cản ta đi gặp ông hay làm bất cứ điều gì ta thích cho ông.” “Đây có phải là xe ngựa của mẹ chị không?” Mira hỏi, kéo chặt chiếc áo choàng quanh đầu để gió không thổi nó đi. Miếng vải nặng này được làm từ da lạc đà, một chất vải chống thấm hỗn hợp từ gỗ, lụa và lạc đà.

“Đi lối này. Thật ra, nó thuộc về Baron Winthrop, người đàn ông... ờ, trả tiền cho tủ quần áo của mẹ chị, chỗ ở, và vân vân... em biết đó.”

“Ồ.” Mira hiểu được thông tin ấy chỉ trong vài giây. Nàng mĩa mai nghĩ, thế thì đã hiểu sao mà Rosalie không hề ghê tởm trước việc Mira làm tình nhân của ngài Sackville. Khi người mẹ của riêng chị ấy cũng ở trong vị trí tương tự, thật khó có thể chỉ trích người khác.

“Chúng ta tới rồi. Bậc thang Savoy,” Rosalie thông báo, ghi cương lại. Họ tới gần bờ sông Thame, sóng nhẹ nhàng vỗ bờ và tỏa ra mùi hương khó chịu. Mira quay đầu nhìn quanh những tàn tích của lâu đài bên cạnh họ, những bức tường dày tới 3 ft.

“Sao ông Brummell lại muốn gặp chúng ta ở đây?” Nàng chán ghét hỏi, hơi run lên.

“Ta đã hỏi điều đó khi chúng ta gặp nhau ở đây. Nó thuận tiện nhất cho ông, vì đây là nơi ông đi ngang qua trên đường tới Threadneedle –“

“Đây giống một nơi rất không lành mạnh,” Mira khó chịu quan sát. “Không phải con phố mà chúng ta đã quay lại đây là phố Strand sao? Không phải đây là nơi những á ca ve đến để –“

“Đừng. Nhưng chúng ta rất gần với Khu Tây, và có những người nhà Charley ở quanh để bảo vệ chúng ta – và thật sự, chúng ta không ở xa nhà mẹ ta lắm. Chúng ta sẽ gặp Brummell ở đây bởi vì ông ấy sẽ đi qua sông và dừng lại ở đây.”

“Một trong những con thuyền màu xanh kia ư?” Mira hỏi, không thể tưởng tượng được Brummell nổi tiếng lại ngồi trong một những cái thuyền nhỏ bé xộc xệch kia.

“Ừ,” Rosalie đáp lời, nhìn chằm chằm và làn nước mờ đen của con sông đang tiến về phía trước họ. “Nhìn chỗ kia đi – ngay đó có một con tàu có tên Folly được neo lại khoảng 5 năm trước. Người ta sẽ đặt những miếng gỗ ra để đến thăm viếng nó. Nó là “sào huyết nổi của gian ác” – lũ say xỉn, hát hò, gái điếm, những phòng buồng rèm – không có người phụ nữ có giáo dục nào được phép tới gần, nhưng tất nhiên nhiều cậu chủ trẻ vẫn tới đó.” Nàng cười buồn bã. “Rand đã nói rằng nhiều lần người nhà Berkeley từng làm khách trên cái công trình ấy, nhưng tất nhiên những người còn lại đều chối phăng.”

Mira mỉm cười, còn định hỏi thêm một câu nữa, khi một tiếng nứt tức thì, như tiếng nổ súng vang lên trong không gian. Âm thanh ấy khiến nàng bàng hoàng, và nàng khó khăn nắm chặt chiếc dây chuyền hình chữ thập bằng kim cương.

“Em có gì ở đó vậy?” Rosalie hỏi.

“Không có gì em cần phải dùng tới nay,” Mira dứt khoát trả lời. Không giống Rosalie, nàng đã từng có mối quan hệ cá nhân với một vài phần tử xấu xa ở Luân Đôn. Đúng, họ ở gần những con phố của sự tốt đẹp nằm dọc với những cánh cửa sổ hình cung, những ngọn đèn, và những hàng cây thật đẹp, nhưng chúng còn đầy hiểm họa khi gần những ngõ nhỏ và những dọc nhà ổ chuột với một vài bọn sâu bọ khác nhau, bao gồm cả con người. Rosalie có thể thờ ơ với chuyện này, chưa bao giờ biết tới những loại nguy hiểm mà Mira từng phải trải qua. Ngoài một vài chuyến phiêu lưu hóa ra đều tốt đẹp, Rosalie có chỗ ở và được bảo vệ tốt. Thực tế, Rosalie sở hữu một đức tin vào khả năng vô địch của riêng nàng ấy, một việc khiến Mira thấy rất lo lắng. Tự tin phần nào có lợi, nhưng tự tin quá mức thật sự là thảm họa. “Gần đây em luôn tự hỏi liệu chúng ta không phải quá ngốc khi từ chối một người bảo vệ không,” Mira thú nhận. “Thật nguy hiểm khi ở gần sông thế này. Nó quá tối để có thể nhìn rõ, và em không quan tâm vì tất cả những nơi tối tăm như thế này –“

“Chúng ta cực kỳ an toàn,” Rosalie lạc quan trấn an. “Bên cạnh đó, ta không biết bất cứ ai đáng tin để chia sẻ chuyện này. Thi thoảng những người mà em đặt niềm tin lớn nhất vào có thể là người đầu tiên phản bội em.” “Điều đó đúng,” Mira nói, giọng nhỏ đi. “Em chỉ hi vọng ngài Brummell sẽ tới sớm, chỉ vậy thôi.” “Sẽ thế mà.”

Quán rượu của Goodaman đặc biệt ồn ào vào tối này, đầy những mối liên hệ độc hại của những cô nàng phục vụ thanh nhã và những chai rượu nguyên chất. Alec bước vào, lờ đi việc chiếc ghế của chàng dẫm lên sàn nhà gỗ chưa được lau chùi. Quán Goodman là nơi nổi tiếng tồi tàn, chỉ có được bầu không khí chuẩn và tuy nằm ở một nơi không nhiều phần tử phạm phạm như những khu khác của thành phố. Carr đang ngồi một mình ở một chiếc bàn, bao quanh bởi hàng lỗ những ly trống không và những chai rượu được mở sẵn. Cậu ngược nhìn nên không có vẻ gì ngạc nhiên khi Alec ngồi xuống và chiếm lấy một chiếc ghế đệm khá thoải mái.

“Vậy anh đã quyết định tham gia cùng em,” Carr nói, cẩn thận sắp xếp những cái ly trước mặt cậu lên tường và mặt Alec sầm lại nhìn cậu.

“Ta tới đây không phải uống rượu. Không phải làm bạn nhậu của cậu.”

“Đây,” Alec trả lời, đưa cho chàng một ly. “Em đã nghĩ cái này sạch nhất đó. Hay anh sẽ đợi một cô hầu bàn đến phục vụ anh? Có một vài cô nàng rất xinh –“

“Không. Chúa à, không thêm một à nào tối nay nữa,” Alec nói, cầm lấy ly rượu và buồn chán kiểm tra nó. “Cậu có bất cứ chai brandy nào trong bộ sưu tập không?”

“Loại brandy tốt nhất ở Romeville.” Carr nhìn lướt khá nhiều chai rượu trước mặt chàng và chọn lấy một chai. “Đây rồi.” Cậu cẩn thận rót chỗ chất lỏng bằng một tay trong khi tay còn lại đang xoa đầu. “Em nghĩ em sẽ bị đau đầu khủng khiếp vào sáng mai,” cậu đau lòng nói, rót đầy chỗ rượu cổ điển vào ly của cậu. “Em thấy hơi kinh tởm. Say sưa như con lợn lái của David vậy.” (Drunk as David’s sow: rất say)

“Cậu không biết rõ hơn để trộn rượu spirit khi đang uống loại rượu mạnh này đúng không?”

“Khi anh đang uống vì chính anh, chuyện đó không thành vấn đề.” “Ta cho là không như vậy.” Alec nhắm mắt khi chàng đặt chai brandy xuống và tìm một chai khác.

Họ lặng lẽ uống khoảng vài phút, tới khi Alec có thể cảm nhận được cái đốt nóng dễ chịu của chất cồn sâu trong người chàng. Tâm trạng chàng tốt hơn, và chàng thoải mái dựa vào ghế.

“Tối nay không may mắn sao?” Carr cất tiếng hỏi, đôi mắt xanh bùng sáng dưới tác dụng của rượu. “Chỉ trước khi em bỏ đi em thấy anh nói chuyện với một cô nàng lẳng lơ hơi ngăm đen.”

“Không tốt lắm,” Alec nói, giọng chàng nghẹn lại khi chàng đưa tay xoa xoa đôi mắt. Chàng đã nhảy với nàng ta, tán tỉnh, tận hưởng hột hay hai nụ hôn cũng như những lời rào đón về một đêm hứa hẹn ân ái... vô dụng. Nhảm chán. Cuộc tán công dễ dàng khiến chàng mất hết hứng thú. Chàng không nhận lời nàng ta tới một nơi kín đáo và yên tĩnh hơn để tiếp tục trò chơi. “Ta lợi dụng à ta để quên đi một người khác. Nhưng vô ích. Thậm chí không còn thấy hứng thú với một người nào đó không vì bất cứ lý do gì. Thật điên rồ.” Alec sẽ không bao giờ thừa nhận những giây phút đau khổ của chàng, nhưng rượu mạnh và sự đồng hành không đòi hỏi đã moi được sự thật từ một người đàn ông.

“Em sẽ khôn,” Carr hứa, giọng cậu yếu đi khi cậu bắt đầu bỏ lỡ những âm tiết cuối cùng.

“Ta cứ tiếp tục nghĩ là ta đã nhìn thấy nàng ấy.” Alec đưa đầu ngón tay cọ cọ vào ly khi chàng xem xét lại vấn đề chưa được giải quyết. “Cứ khi nào ta nhìn thấy ai đó, gương mặt nàng ấy lại ở đó. Ta không nghĩ ta sẽ thích điều này... ta đã không nghĩ nàng ta sẽ trở thành một vấn đề nan giải. Ta tiếp tục tự hỏi chính mình: Sao ta lại muốn này ấy? Nàng ấy không thuộc tốp người thường gặp của –”

“Không,” Carr nói, lắc đầu tán thành.

“– nàng ấy không cao hơn một đứa bé, chữi thè rất giống quý dữ, nàng ấy không cha mẹ, không gia đình... con người hậu đậu bé nhỏ ấy có thể ương như cua, và ta không thể chịu nổi một quý cô hay tranh luận.” “Em cũng ghét họ.” Carr ngẩng đầu lên nhìn Alec, gương mặt nhanh chóng chuyển sang màu tái xanh giống như màu mắt. “Em nghĩ em sẽ ra ngoài một chút. Đầu em đang quay vòng vòng.”

Alec thở dài và gật đầu với một cô bồi bàn. Cô ta mỉm cười với chàng bằng đôi mắt vuốt ve khi chàng ném một ít tiền vào lòng bàn tay cô ta.

“Thường họ cho vào trong áo ngực của em,” cô bồi bàn nói, đôi mắt gợi ý.

“Sao lại không?” Carr lăm bằm, đứng lên và quay đi khi cậu tìm đường ra ngoài. “Ở đây còn đủ phòng đó.”

Giữ vẻ ngoài nghiêm khắc, Alec đưa cho cô gái ít tiền nữa, và theo sau người em họ ra khỏi quán rượu. Khóe môi chàng hơi cong lên khi chàng quan sát lối ra không vững vàng của Carr.

Đột nhiên tiếng xe ngựa chát chúa vang lên bên ngoài, và Carr kịp lùi lại để không bị đè lên. Khi con ngựa phi nước đại qua, Alec nhìn chăm chăm vào người lái xe, đầu xe đã thổi mạnh vào mặt nàng.

“Đồ quý!” Carr thốt lên, nhìn theo chiếc xe ngựa phóng như bay ấy. “Chạy trên phố như đôi quý thoát khỏi cửa địa ngục vậy. Alec... nói cho em biết, có phải em quá say không nhìn rõ, hay đó là hai người đàn bà?”

“Chính thế đó,” Alec nói, nhìn như thể chàng bị đánh bại. “và không chỉ là hai người đàn bà, mà...” Chàng do dự và rồi chữi thè, mắt chàng sáng lên tự khinh bỉ. “Ta là người nhìn thấy tất cả.”

“Một đêm chết tiệt. Em sẽ về nhà,” Carr nói, đưa ngón tay xoa xoa khóe mắt và lắc đầu.

“Cậu có kịp nhận ra một trong hai người không?” Alec hỏi, nhìn vào con phố trống rỗng. “Người đánh xe trông quen quen?”

“Giống ai cơ?” “Giống quý bà Rosalie Berkeley.”

“Em mới gặp bà ta một lần. Em sẽ không biết đâu. Có chuyện gì sao?”

“Chỉ là ta có quen với chồng cô ta,” Alec lơ đãng nói. “Berekeley sẽ không bao giờ cho phép vợ đến khu phố này của Luân Đôn một mình vào giờ này, đặc biệt là không có người bảo vệ. Và nếu đó là Rosalie Berkeley, người bạn đồng hành có lẽ là...” Chàng nhắm mắt lại, rồi thở dài tuyệt vọng. “Có lẽ vậy. Chết tiệt, người đàn bà đó chỉ thu hút rắc rối thôi. Nhưng ta sẽ không biến mình thành trò cười trên những con phố của Luân Đôn đâu...nàng ta không đáng, không người đàn bà nào xứng đáng với sự tự tôn của đàn ông. Ta sẽ bỏ đi tất cả chuyện này.” Quay đầu lại nhìn về phía sau, chàng không còn nhìn thấy cậu em họ nữa. Rõ ràng Carr đã quyết bỏ đi. Alec quay lại nhìn con phố vắng lặng.

Nếu thật sự quý bà Berkeley đánh chiếc xe ngựa đó, vậy người đi cùng phải là Mira. Nếu không phải là bà Berkeley, chàng sẽ là kẻ ngốc sáng giá, vì chàng đang nhìn quang, tìm một con ngựa hay một chiếc xe ngựa để mượn. Nhưng chàng có cảm giác chắc chắn chàng sẽ gặp Mira tối nay, và máu chàng như nóng lên khi nghĩ tới điều đó. “Mira, nàng đang dính tới chuyện chết tiệt gì vậy?” Chàng thì thầm, đột nhiên dự đoán như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

" ^ "

Khi cái mũi thuyền xanh tiến tới, Rosalie tái xanh và bắt đầu run rẩy, như thể nàng được chuẩn bị để đối mặt với thảm họa khủng khiếp. Phản ứng này quá khác so với sự dự đoán trước đó của nàng khiến Mira lo sợ. “Chỉ có cảm thấy muốn xỉu không?” Nàng hỏi, nhìn kĩ nàng ấy hơn.

Rosalie lắc đầu, mắt nàng lấp lánh đầy nước mắt. “Không. ...ta... đừng lo. Ta chỉ hơi cuống thôi, chỉ có thế.”

Mira gạt đầu, ngoảnh mặt đi khi Rosalie nhắm mắt, háng giọng, và điều chỉnh tư thế cho tới khi đó chỉ như là cái liếc nhìn. Người đàn ông đầu tiên bước ra ngoài thuyền chỉ tầm khoảng 30 tuổi hơn, một gã rắn chắc với chiều cao trung bình và gương mặt tròn quăn rừ. Hắn ta có vẻ ngoài dễ chịu và nụ cười lồi cuồn, mái tóc nâu được chải bóng mượt giống một gã ăn chơi, đôi mắt đen tóa sáng ảm áp trên cái mũi nhỏ lõ bịch.

“Ngài Alvanley,” Rosalie lên tiếng, đưa tay nàng ra, ông ta điều bộ nâng tay nàng đặt lên môi. Sau đó nàng nói với Mira rằng Alvanley là một trong những người bạn trung thành nhất của Beu Brummell, đứng ra thay mặt ông hết lần này tới lần khác bất cứ khi nào Brummell cần tới sự giúp đỡ nhất.

“Quý bà Berkeley. Dù trong hoàn cảnh nào cũng thật hân hạnh khi gặp nàng,” Alvanley nói.

“Cám ơn ngài. Chắc chắn tôi cũng thấy vinh hạnh như vậy. Tôi muốn giới thiệu ngài với quý cô Mireille Germain, người đồng lửa với tôi và là người được ngài Berkeley bảo trợ.”

Alvanley lịch sự cầm tay Mira, nụ cười càng thêm phần ảm áp. “Vậy cô là quý cô bí ẩn rất thân thiết và được bảo trợ bởi gia đình Berkeley. Một người bạn thân mến của tôi, thật sự, đủ tin tưởng với một bí mật quý giá trong cuộc gặp mặt này. Nhưng tôi có thể biết rõ mọi lý do quý bà Berkeley lại đặt một niềm tin như vậy vào cô.”

Mira hơi cụp mắt xuống với hi vọng đó là cử chỉ e thẹn phù hợp. Vì Alvanley là một người đứng đầu trong xã hội Luân Đôn, sự chấp nhận nàng của ông ta rất quan trọng. Ý kiến tốt của ông ta về nàng sẽ mở ra nhiều cánh cửa và dập đi một vài tin đồn có lẽ bất lợi cho nàng. “Thật vinh hạnh khi quen biết ngài,” nàng nói, khẽ nhìn ông ta với thái độ xen lẫn giữa khiêm tốn và ngưỡng mộ.

“Những chỉ có 2 người...” Alvanley nói tiếp, nhìn quanh ra vẻ không đồng tình. “Đây là chuyện xấu. Tôi lấy làm xấu hổ thú nhận rằng tôi đã quá bận rộn với việc sắp xếp lịch trình của Brummell và cả việc đi lại nên không nghĩ tới sự an toàn của 2 người. Hãy tha lỗi cho tôi, lẽ ra tôi không nên đồng ý việc gặp mặt của chúng ta ở một nơi nguy hiểm như nơi này.”

“Không cần phải lo sợ cho sự an toàn của chúng tôi,” Mira vội vã trấn an ông. “Bí mật là điều quan trọng nhất cần xét tới. Tôi biết rằng thật nguy hiểm cho ngài Brummell khi ở Anh – ông ấy mới là người chúng ta cần quan tâm tới.”

Alvanley nhìn nàng với nụ cười ảm áp. “Cô mới vị tha làm sao.”

“Không hẳn vậy đâu.”

“Quý bà Berkeley nên được khen ngợi khi có người đồng hành như vậy.”

“Ngài Brummell cũng vậy,” Mira dám nói, khiến Alvanley cười vui vẻ,

Rosalie đã tiến lên đứng trước để giúp đỡ người thứ hai ra khỏi thuyền. Người thứ ba, một người ở khu Đông đã chèo thuyền, ngồi xuống với một túi tiền xu đựng ở trong túi áo khoác. Anh ta đẩy con thuyền ra khỏi bờ sông và bắt đầu chèo theo hướng ngược lại. “Ngài Brummell,” Rosalie nói, âm thanh nho nhỏ của giọng nàng khiến Mira ngạc nhiên. Gan dạ, quyết tâm, Rosalie trông và nghe có vẻ gần như sợ hãi khi nàng nhìn thấy người đàn ông đã sinh ra nàng.

“Bà Berkeley.”

Họ không chạm tay nhau. Họ không ôm nhau, hay nói ra những suy nghĩ chắc hẳn được ấp ủ bấy lâu trong tâm trí họ. Họ chỉ đứng đó và nhìn nhau với đôi mắt to giống nhau.

Brummell là bức tranh của sự thanh lịch rơi vào hoàn cảnh khó khăn, tuy nhiên có một sự hiện diện ở ông mà không bao giờ có thể được kết nối bởi một

người khác. Ông có được sự quyến rũ không chỉ từ những điều ông ấy nói hay làm, mà còn nhờ chỉ một thực tế là sự tồn tại của ông. Quần áo ông đã từng đắt khủng khiếp, được may cẩn thận và cực kỳ sạch sẽ. Cái ca vát có màu trắng mờ tuyệt hảo tỏa sáng dưới ánh đèn làm mờ đi khung cảnh. Mái tóc màu nhạt hơn so với tóc Rosalie được chải thật hoàn hảo ra phía sau, trong khi nước da ông tỏa sáng với màu hơi tái quý tộc như của cô con gái. Miệng ông nhỏ và hơi cong, một cái miệng hợp thời trang đã phản bội trí khá nhiều thông minh và tài quyến rũ tiềm ẩn, và cả sự thiếu quyết đoán và quyết tâm. Và nếu Rosalie chỉ xem xét ông với sự tính toán đầy đủ không chắc chắn, ông lại nhìn nàng không ít hơn như vậy.

“Con... con có mang cho ngài một món quà nhỏ.” Rosalie đưa cho ông một gói được bọc cẩn thận mà Mira biết có chứa một tá khăn tay lụa của người Ấn.

“Con thật chu đáo, con yêu,” Brummell đáp lời, dường như thoải mái khi ông nhận thấy bản thân đang đứng ở một mảnh đất quen thuộc hơn. Ông không có kinh nghiệm trò chuyện với con gái, nhưng ông có nhiều kinh nghiệm nhận quà và tỏ ra vui vẻ với chúng. “Không cần phải thế, ta dám chắc với con.”

“Con chưa từng chắc chắn... ngài có những gì?” “Cuộc sống của ta trở nên khá lung tung,” Brummell buồn bã trả lời. “Ta không thấy chút vui về nhỏ bé nào khi ta ở Anh như một lễ dĩ nhiên. Nhưng ta có niềm tin rằng tất cả sẽ thay đổi sau chuyến thăm này.” “Con cũng mong vậy.” Rosalie dừng lời và rồi lại rụt rè nói thêm, “Ngài Brummell, ngài biết là con có nhiều cách xử lý giúp ngài, và nếu ngài có cần—”

“Không, không... làm ơn,” ông ngắt lời, mắt mở to đầy cảnh báo. “Ta sẽ không đòi hỏi ở con bất cứ điều gì, giữ lại đặc quyền được gặp con khi có thể.” Ông do dự vài giây, và rồi tặng nàng một nụ cười rụt rè. “Con trai... con nó thế nào rồi?”

“Christian rất thông minh và ngọt ngào. Con nghe người ta thường nói nó là một cậu bé đẹp trai ít thấy.” “Chắc nó giống con.”

“Thật ra nó giống cha nó hơn, tóc vàng và quyến rũ— và rất có chủ ý.”

“Ta không thấy ngạc nhiên. Dòng họ Berkeley rất mạnh mẽ.”

“Nhưng cũng có những nét của họ Brummell ở trong nó nữa,” Rosalie nói. Cô cười với cha, và rồi có một khoảng lặng khá lâu, lâu tới mức Mira cảm thấy không khí như ngưng đọng lại quanh tất cả bọn họ. Liếc nhanh qua ngài Alvanley, nàng lặng lẽ cầu xin anh ta hãy làm gì đó để phá vỡ im lặng. Anh ta bước tiến lên chạm vào khuỷu tay của Beau.

“Brummell, còn có rất nhiều việc chúng ta nên làm tối nay. Tôi lấy làm tiếc là chúng ta có quá ít thời gian... nhưng chúng ta nên lên đường tới phố Threadneedle. Công việc của chúng ta cần được thực hiện và hoàn thành chỉ trong vài giờ. Tuy nhiên, trước khi chúng ta đi, tôi muốn giới thiệu quý cô Mireille Germain... Một vị khách của bà Berkeley— người sẽ là đề tài nóng hổi của Luân Đôn mùa lễ hội này.”

Mira đỏ mặt, lắc đầu. “Ngài Alvanley, ngài rất tốt bụng, nhưng tôi ngờ rằng—” “Nếu Alvanley nói cháu sẽ là đề tài nóng hổi của Luân Đôn,” Brummell lên tiếng, nắm tay nàng và thanh lịch cúi xuống, “không có nghi ngờ gì, cháu sẽ như vậy. Sự tán thành của cậu ta là tất cả những gì cháu cần.”

“Cháu sẽ không nghĩ được bất cứ thứ gì mâu thuẫn để nói, thưa ngài.” Mira kính trọng nói và Brummell cười hài lòng.

“Cháu khá quyến rũ, đó cháu yêu... cháu sẽ tiến khá xa.” Ông trêu chọc nhìn nàng, không bỏ lỡ chi tiết nào trên gương mặt nàng. Khi một làn gió lạnh thổi qua, dây buộc tóc dài của nàng tuột ra khỏi mũ và nhẹ nhàng buông xuống vai nàng. Brummell nói với Rosalie giống một người quen đưa ra lời khen. “Cô ấy không phải người phụ nữ bình thường đâu... điều đó sẽ giúp cô ấy rất nhiều. Hãy chắc chắn là khi Mùa lễ hội tới con đưa cô ấy tới chỗ nhà trang điểm... trang điểm thật đẹp cho cô ấy vào. Đơn giản, nhưng thật ấn tượng.”

“Con sẽ làm thế,” Rosalie hứa. Đôi mắt xanh của nàng sáng lên khi nàng nhìn ông. “Con rất vui vì lại gặp được ngài. Lần tới, con sẽ tới Pháp.”

“Ta mong con không tới cho tới khi tình trạng của ta tốt hơn,” Brummell nói, gần như thì thầm. “Vậy ta sẽ đưa con đi uống trà và chúng ta sẽ có cuộc nói chuyện thật dài.”

“Vâng. Con cũng mong điều đó.” Rosalie trả lời, giọng có chút run khi ông nắm tay nàng và hơi ấn nhẹ.

“Tốt.” Brummell bỏ tay Rosalie ra và gật đầu chào Mira trước khi quay đi để vuốt thẳng găng tay và áo khoác.

“Chiếc xe ngựa riêng của tôi đang đợi ở gần đây,” Alvanley nói với Brummell. Anh ta nhanh chóng thì thầm, “Nhờ chồng cô nói với Canning ở Phòng Ngoại Giao về việc tìm cho Brummell một vị trí. Có lẽ là làm lãnh sự ở Calais. Ông ấy rất cần điều đó.”

Rosalie gật đầu, mắt nàng nhìn thẳng vào mắt ông Beau, người bận rộn thu xếp lại vẻ bề ngoài đến mức không nghe thấy được từ nào. Rồi hai người đàn ông chậm rãi bước đi.

“Rosalie...?” Mira hỏi khi hai người đó đã đi khuất, đặt một cánh tay lên vai người phụ nữ ấy như thể muốn bảo vệ.

“Chị không chắc chị muốn ông ấy nói gì nữa.” Mắt Rosalie lấp lánh những giọt nước mắt. “Nhưng dù có là gì, ông ấy vẫn không nói. Chúng ta sẽ không bao giờ tiến xa hơn những người xa lạ. Ông ấy nhìn vào chị bằng đôi mắt chứa sự tiếc nuối... tiếc nuối rằng ông ấy không biết chị? Hay tiếc nuối rằng chị được sinh ra?”

Mira để ý khi nàng dẫn người bạn quay lại chỗ xe ngựa và dường như hai người tạm thời đổi vai cho nhau. Lần này, nàng đang an ủi Rosalie thay vì như trước kia. “Tất nhiên ông ấy rất vui khi chị được sinh ra— làm thế nào ông ấy có thể không vui khi thấy tự hào về người con gái như chị chứ? Ông ấy chỉ không biết nói gì— bản thân chị đã nói với em rằng ông ấy sợ sự đối đầu và những tình cảnh ướm át còn gì.”

“Chị biết.” Rosalie tìm quanh túi để lấy chiếc khăn tay và lau nước mắt.

Mira theo bản năng cảm nhận được mong muốn của Rosalie là cần nói về cảm giác của chị với ai đó thân thiết hơn nàng về chuyện này. “Mẹ chị sẽ hiểu... chị có thể nói chuyện với bà về chuyện này sớm thôi.”

“Ta ước gì Rand ở đây,” Rosalie nói giữa tiếng thở dài. “Không ai có thể hiểu được như chàng. Nhưng ta không thể nói với chàng vì chàng sẽ giận vì chuyện ta tới đây đầu tiên.” Mặt nàng nhăn lại khi cảm xúc mới vậy lấy nàng, và lúc đó nàng cười ra nước mắt trước hình ảnh đáng thương nàng vừa thể hiện. Đó là một trong những phẩm chất đáng mến nhất của Rosalie, khả năng tự cười nhạo mình.

Mira cũng cười khúc khích. “Tất nhiên là chị mong thế rồi. Chúng ta sẽ trở lại Warwick ngày mai. Và có lẽ chị nên nói với ngài ấy – ngài ấy sẽ không tức giận phải không?”

“Có lẽ không...”

Khi họ tới gần xe ngựa, một giọng nói vang lên trong bóng đêm. “Dừng lại!” Hai người phụ nữ cùng quay lại. Bên ngoài dưới ánh sáng lờ mờ của đèn đường là một người đàn ông trẻ, có lẽ chỉ lớn hơn Mira một vài tuổi. Gã ta bần thiêu, gầy nhom và rách rưới. Có gì đó không cân bằng và tuyệt vọng trong thái độ của gã ta, và gương mặt hằn lên vì năm tháng ước muốn. Mira đã biết những người khác giống gã ta, những người có đôi mắt trống rỗng trừu con đói. Trong tay gã ta có con dao sắc bén. “Đưa tiền đây,” gã ta hung hăng nói.

“Có Chúa chứng giám,” Rosalie thì thầm, gương mặt tái nhợt đi.

“Tiền, trang sức.” gã không kiên nhẫn nhắc lại, và nàng bối rối lắc đầu.

“Tôi không hiểu điều đó có nghĩa là gì.”

“Nữ trang của chị đó,” Mira nhỏ tiếng dịch sang, từ lâu đã quen với những từ phức tạp của ngôn ngữ đường phố.

Rosalie đưa đôi tay run rẩy gỡ đôi hoa tai bằng saphie, trong khi Mira lặng lẽ quan sát kẻ lạ. Lúc chiều tối sớm hơn lúc này nàng đã có cảm giác có gì đó sẽ xảy ra. Tại sao nàng lại không chú ý tới giọng nói cảnh báo tận sâu trong lòng? Vì, nàng điếng người trầm nghĩ, vì vài tuần qua nàng đã từ bỏ việc lắng nghe những lời cảnh báo lặng lẽ của trái tim.

Gã trai trẻ ấy chỉ dẫn nàng với những lời nói tiếp. “Cứ tiếp tục đi chuyển đi, ta sẽ giết cô đó!” Giọng gã đó thô kệch với chất giọng khu đông.

“Tôi không có bất cứ trang sức nào.”

“Vậy khăn lụa cũng được.”

“Tôi cũng không có,” Mira nói, thấy ngạc nhiên trước giọng nói có vẻ bình tĩnh trong khi tim nàng đang đập thình thịch.

Rõ ràng gã ta không định giữ lời... về chuyện đó. Khi hắn mở miệng định trả lời, hắn lại bị phân tâm bởi độ sáng bóng của trang sức của Rosalie. Nàng cảm chiếc vòng cổ và hoa tai bằng sa phi bằng lòng bàn tay, tay hơi run khi nàng nhìn gã trẻ đó. Hắn nhìn nàng thật đặc biệt, đôi mắt nóng và xác lác.

“Câu hỏi muốn tôi làm gì -?” Nàng hoang mang hỏi.

“Đặt chúng vào người đọc và đưa nó cho tao.”

“Đặt chúng vào ví của chị. Nhưng đừng tới gần hắn ta,” Mira khẳng khái nói. Một khi một trong hai người ở trong tầm với của con dao, cả hai sẽ hoàn toàn trông chờ vào lòng tốt của kẻ lạ... và nàng nghi ngờ liệu lòng tốt có phải là thứ gã ta quen thuộc không. Rosalie hoảng sợ nhìn Mira trước khi cúi xuống và ném chiếc ví tới chân gã đàn ông. Nó kêu lên một tiếng rồi nằm trên vỉa hè gần chỗ hắn.

“Nhặt nó lên rồi đưa nó cho tao,” hắn nói, đôi mắt vẫn dán chặt vào gương mặt tái nhợt của Rosalie.

Nếu hắn chỉ muốn tiền và trang sức, Mira sẽ không phải làm gì. Bên trong chiếc ví của Rosalie chỉ là những thứ tiền bạc không đáng hại lắm, và nhà Berkeley có thể giải quyết được món mất mát nhỏ bé ấy. Nhưng Mira nhận ra ánh mắt của gã đó. Nàng đã nhìn thấy nó nhiều lần, và nàng biết nó có ý gì. Hắn muốn làm Rosalie đau đớn vì địa vị và những gì chị ấy có... hắn muốn làm ai đó đau đớn vì cảm giác kiểm soát hắn có thể có được. Mira chậm chậm cho tay vào trong ví của nàng, cân trọng di chuyển đầu ngón tay cho tới khi cảm thấy cái chuôi lạnh nặng của con dao nhỏ. Đó là món quà của Guillaume nhiều năm trước, và anh đã dạy nàng cách sử dụng nó. Nàng không phải chuyên gia, nhưng nàng đã từng dùng nó với kết quả rất đáng tự hào.

“Xin anh...” Rosalie áp úng.

“Ngay bây giờ!”

Những bài học từ Guillaume lướt qua tâm trí Mira. “Đừng ném bằng chuôi, hãy ném bằng lưỡi dao.” Nàng sẽ nhắm vào một điểm yếu trên cơ thể nơi không có xương che chắn. Nàng nhanh chóng kéo thứ vũ khí nhỏ bé ấy ra khỏi túi và ném nó, ném vào cổ họng hắn và nín thở khi nó vút đi trong không khí. Rosalie thở gấp. Kẻ lạ mặt phản ứng ngay tức thì, dùng chiếc dao của hắn đỡ lấy, sự phản ứng của hắn nhanh tới không ngờ.

“Chết tiệt,” Mira chửi thề không kịp nghĩ, và gã trẻ đó lườm nàng.

“Đồ chó!” Hân thốt lên, bắt đầu quyết tâm bước tới phía nàng. “Tao sẽ xé xác mày!”

Thậm chí lúc Mira bắt đầu lùi lại, một bóng đen vụt ra khỏi chỗ bụi rậm giữa đồng cỏ nát của lâu đài, di chuyển lẹ lẹ nhanh chóng tới mức lúc đầu Mira nghĩ đó là một con vật. Cổ tay của gã trai trẻ bị giữ chặt và bị đập mạnh bằng bên đùi rắn chắc. Con dao bắt lực tuốt khỏi tay hắn và rơi xuống vỉa hè. Mira chớp mắt ngạc nhiên, quan sát khi người cứu họ gợn nắm đấm lên. Cánh tay chàng lướt trong không khí, và có tiếng thở hắt ra khi một âm thanh vỡ vụn vang lên trông không hian. Âm thanh đó cùng với tiếng thét chói tai của Rosalie thúc Mira hành động. Nàng nắm lấy cánh tay Rosalie và bắt đầu kéo nàng ta vào xe ngựa, hoảng loạn chửi thề khi cả ai đã được che chắn bằng áo khoác dày. Nàng điếng người trước tiếng nói của người mới tới.

“Ồn cả rồi.”

Mira vô cùng kinh ngạc khi nàng nhận ra người đó. Không, sao có thể là chàng? Nàng quay lại và nhìn chàng và nàng lạnh tới tận đốt sống. Ôi Chúa, đó chính là chàng, và nàng muốn chàng thậm chí hơn cả lần ham muốn trước của nàng. . . và nàng sẽ làm bất cứ điều gì, bất cứ điều gì để được chàng ôm lấy. Thôi thúc điên cuồng chiếm lấy nàng, muốn chạy tới bên chàng và òa khóc, để vui mình trong vòng tay chàng. . . và tuy chàng đang nhìn nàng như thể chàng không biết nàng, không có sự ngộ nhận nào trong mắt chàng.

“Đều ồn cả rồi,” chàng lẹ lẹ nhắc lại, bước tới phía họ. “Không ai làm sao chứ?” Rosalie lắc đầu, khó khăn hít thở. “Chúng tôi đều ồn,” Mira nói, mắt nàng vẫn nhìn dán vào gương mặt chàng. Tìm từ để diễn đạt, nàng cố gắng nói và thấy giọng nàng vẫn giữ được vẻ như thường lệ. “Sao...” là tất cả những gì nàng có thể nói, và Alec dường như hiểu được hàng tá câu hỏi đặt trong chỉ một từ đó.

“Cậu em họ gần bị cán chết bởi xe ngựa của hai người của tôi khi chúng tôi ra khỏi quán rượu.” Nụ cười của chàng tỏa sáng trong bóng đêm khi chàng nhìn Rosalie và nói thêm, “Lái xe tài tình đó.” Rosalie đỏ mặt vì bối rối và ngại ngùng. Chàng gật đầu kính trọng với nàng và đưa cái ví rơi xuống trước khi nói thêm, “Biết một chút về khu vực này của thành phố, ta thấy quan tâm tới tình trạng của cô và tự cho mình cái quyền theo cô.”

“Thật là may cho chúng tôi vì cậu đã làm thế.” Rosalie đưa bàn tay đeo găng lên vuốt má như thể để làm nó mát hơn.

“Tôi cho là chồng cô không biết những hành động của cô tối nay?”

“Không,” Rosalie trả lời, không dám nhìn chàng. “Cây Falkner, cậu có thể tin tôi là tôi không—“

“Tôi không có quyền cũng như mong muốn yêu cầu một lời giải thích từ cô,” Alec từ tốn ngắt lời. “Tôi chỉ mong biết được nếu tôi giữ im lặng về những chuyện đã xảy ra tối nay.”

“Làm ơn,” Rosalie nói, và đỏ mặt. “Tôi sẽ rất biết ơn.”

Mira quan sát Alec hơn cả sự bối rối. Nàng chưa từng thấy chàng hành động như vậy. Chắc chắn chàng chưa từng đối xử với nàng như với Rosalie, như thể chị ấy là một sinh vật yếu đuối và thanh tao người không thể tha thứ cho sự nghiêm khắc. Chàng lẹ lẹ và quý phái, lời nói trấn an, như thể chàng cảm nhận được chàng khiến Rosalie khó chịu và đang làm hết sức để khiến chị ấy thấy nhẹ nhõm. Mira thầm nghĩ, cách chàng cư xử với một người chàng tôn trọng và chộc tức những ai chàng thậm chí còn không nhận ra sự có mặt của người đó.

“Xin thứ lỗi,” nàng nói giở, và hai người quay lại nhìn nàng. “Trong lúc hai người đang nói chuyện, tôi sẽ đi tìm lại con dao của mình.”

“Đợi đã,” Rosalie nói, thậm chí còn đỏ mặt hơn. “Chị rất xin lỗi – chị buồn tới mức không nghĩ tới việc giới thiệu. Cậu Falkner, đây là cô Germain, một người bạn thân và là khách của tôi. Mireille... đây là ngài Alec Falkner.”

“Cô Germain, xin chào,” Alec thấu hiểu, miệng chàng cong lên nụ cười lười biếng khi Mira từ chối đưa tay nàng ra.

“Tôi... nghĩ cả hai chúng ta chắc hẳn hơi buồn bã,” Rosalie nói, cố gắng vớt vát cử chỉ hơi khiêm nhã của Mira. “Cô Germain rất lấy làm biết ơn vì những gì ngài vừa làm—“

“Vâng,” Mira không thể cưỡng lại việc lên tiếng khi nàng nhận thấy hơi rượu bám vào người chàng, “Biết ơn vì ngài đã không quá say xin để có thể hỗ trợ chúng tôi.”

Đôi mắt Rosalie mở to trước sự thô lỗ có tính toán của lời nhận xét ấy. Nàng không thoải mái nói. “Thưa ngài, điều cô Germain nói có nghĩa là—“

“Tôi tin là tôi hiểu cô ấy có ý gì,” Alec lạnh nhạt nói.

“Tôi phải tìm con dao,” Mira lên tiếng, quay lại và bước tới nơi kẻ tấn công vẫn nằm bất động.

“Hãy cho phép tôi giúp cô.” Alec bước tới bên nàng, mắt chàng như dán chặt vào nàng hơn là mặt đất. Chàng muốn lay nàng thật mạnh vì sự lo lắng nàng gây ra cho chàng. Hàng ngàn từ muốn nói, tuy nhiên trong tình trạng cảm xúc cao như thế này chàng không dám nói bất cứ điều gì vì sợ nàng sẽ đoán ra được chàng nhớ nàng nhiều tới mức nào hay chàng muốn nàng tới nhường nào. Mira không nói một lời nào khi họ bước ra xa Rosalie và xe ngựa, tận tới khi nàng nhìn thấy lưỡi dao sáng lên. “Nó đây rồi.”

“Kẻ ngu ngốc chết tiệt,” Alec nói, không thể kìm lại lâu hơn nữa. Chàng cúi xuống và nhặt chiếc dao. Liếc nhìn Rosalie, chàng nói nhỏ hơn và đảm bảo rằng nàng ấy không nghe được. “Em nghĩ em đang làm gì hả?” Chàng hỏi giọng thì thầm khó chịu. “Em không có việc lượn quanh chốn này như những kẻ Gypsy xếp hạng hai—“

“Vậy tôi nên làm gì chứ?” Mira nóng nảy trả lời. “Run lên và ngắt đi và hi vọng ai đó sẽ tới cứu chúng tôi sao? Tôi không biết rằng ngài, trong số tất cả

mọi người, đang núp trong một bụi rậm”

“Lẽ ra em không nên ở đây đầu tiên.”

“Rosalie nhờ liệu—“

“Bà Berkeley ngây thơ và quá hung hăng vì đức tin của riêng cô ta. Ta đã biết nhà Berkeley từ khi họ lấy nhau, và đây là lần đầu tiên cô ấy đặt mình trong một tình trạng tồi tệ. Ta không ghen tị với chồng cô ấy trong việc giữ cô ấy khỏi rắc rối... trừ nàng! Nàng biết rõ khi tự đưa bản thân vào một chuyện như thế này!”

“Ngài dám giảng đạo đức cho tôi sao. Ngài không có quyền bắt tôi phải làm gì cả.”

“Chết tiệt, nàng cần một bàn tay bảo vệ nàng từ phía sau!” Alec đưa ngón tay gãi đầu khiến tóc rối tung lên.

“Đưa tôi con dao.”

“Ý nàng là thứ đồ chơi của nàng sao.” Alec nhìn con dao nhỏ trong tay đầy khinh bỉ. “Chính xác thì nàng hi vọng đạt được điều gì với thứ vũ khí này?”

“Tôi sẽ cắm nó vào cổ họng của hắn. Tôi ném giòi lăm đó.”

“Ta không nghi ngờ việc nàng thật tuyệt vời nếu mục tiêu của nàng quyết định đứng yên vì nàng,” Alec nghiêm khắc nói. “Nhưng nó quá chậm tới mức hắn ta có thời gian đẩy nó ra xa. Cánh tay nàng không có đủ thứ cần thiết: sức mạnh để ném con daonayf. Một đứa bé có thể tránh được—“

“Đưa nó cho tôi.”

“Nàng vẫn không hiểu,” Alec kiên nhẫn nói, lời đi yêu cầu của nàng. “Nàng không có khả năng bảo vệ bản thân với thứ này... và nàng chết tiệt nên tránh xa những chuyện như thế này để phòng trường hợp nàng phải dùng tới nó. Nàng còn cái nào khác không?”

“Không!” Mira nói, đưa tay ra.

“Tốt.” Alec cho con dao vào túi và cười vui vẻ nhìn gương mặt đỏ lên của nàng.

Mira mất vài giây mới nói lên lời. “Đồ kiêu căng ngạo mạn! Chó hoang, luôn tự cho mình là đúng—thay vì những mũi vào chuyện của tôi, tại sao không lo chuyện của chính—“

“Germain của ta của ta,” chàng cố ý cười to hơn, “Ta đã không biết là nàng biết đến những cái tên mắng chửi thô tục ấy.”

“Đúng, ngài biết mà. Tôi đã mắng ngài còn tệ hơn nhiều.”

“Vội ít lý do hơn.” Chàng cười nhỏ. “Nàng mới học nhanh làm sao... một quý cô thượng lưu nhgieem trang đã bỏ lỡ giây phút này, một con quạ có móng vuốt trên đường phố tiếp theo.”

“Tôi không phải là con quạ có móng vuốt,” Mira rít lên, căm thù ý tưởng rằng nàng vụng về.

“Không sao?” Mắt chàng nhìn thấu nàng với sự chậm rãi có chủ ý. Rồi chàng nhìn tay nàng, đôi tay đang run lên bần bật. Miệng Alec cứng lại, cơ bắp ở hàm giãn ra. Khi chàng nói, có lời nhấn nhá nghiêm khắc trong giọng chàng mà nàng chưa từng nghe thấy. Đó không phải sự giận dữ, cũng không phải là sự quan tâm, nhưng rõ ràng rõ là một cảm xúc mạnh mẽ. “Đừng làm thế nữa Mira.”

“Sao cơ?”

“Đừng nắm lấy những cơ hội này. Có lẽ có một lần nào đó trong đời khi em có thể có được chúng. Nhưng em không thể có lâu thêm nữa. Đừng đùa cợt với sự an toàn của em. Em có biết rằng có bao nhiêu người phụ nữ biến mất ở khu vực này mỗi tuần không? Em có biết những chuyện gì xảy ra với họ không?”

“Người nhà Charley bảo vệ chúng tôi—“Ồ, thật chứ?” Chàng đưa mắt nhìn quanh con phố trống rỗng. “Ồi, ta sẽ không lo lắng về sự an toàn của em nữa, không khi có một nguồn sức mạnh bảo vệ ẩn tượng—“

“Tôi không cần ngài lên lớp,” Mira phẫn nộ ngắt lời chàng. Chàng không sở hữu nàng... chàng không có quyền bắt nàng phải làm gì cả. Chàng cũng không có thích thú gì với sự an toàn của nàng, và bằng việc không đuổi theo nàng khi nàng rời khỏi lâu đài Sackville, chàng đã nói rõ rằng nàng không hơn gì tình một đêm với chàng.

“Có, nàng cần đó. Nàng không thể tiếp tục đùa giỡn với thảm họa nữa. Nàng cần phải biết kiềm chế tốt... hay nếu nàng không thể làm thế, nàng cần tìm ai đó làm giúp nàng.”

“Ngài biết ngài cần gì phải không? Ngài cần ai đó nhắc cho ngài nhớ rằng ngài không có quyền bao người khác nên làm gì... ngài cần ai đó không bị ấn tượng bởi thái độ tự phụ cao ngạo của ngài... và ngài cần ai đó kéo ngài xuống một hay hai bước bất cứ khi nào ngài nổi điên lên giống như... như một ông Napeleon đứng hạng hai!” Nàng kết thúc trong thắng lợi.

Mắt họ giao nhau, và họ tức giận không chỉ với người đối diện mà còn với chính bản thân họ vì khao khát người đó đến tuyệt vọng. Những câu hỏi lấp đầy tâm trí họ, những câu hỏi họ sẽ không bao giờ hỏi nhau.

Họ bắn khoăn.

Họ vẫn khao khát.

“Mira ơi?” Giọng nói lo lắng của Rosalie vang lên từ xe ngựa, và Mira quay mặt đi, nhanh chóng bước trở lại.

“Bọn em không tìm thấy nó,” nàng nói, và người phụ nữ ấy hơi run lên.

“Ta thấy vui. Ta chưa từng nghĩ tới việc em mang một thứ như vậy trong túi xách của em. Hãy hứa với ta em sẽ không làm thế này.”

“Em xin hứa.”

“Bà có muốn ta đưa bà tới chỗ bà đang ở không, quý bà Berkeley?” Alec hỏi, giúp Rosalie trèo lên xe ngựa. “Tôi có thể buộc con ngựa của tôi vào phía sau chiếc xe ngựa —”

“Cám ơn, nhưng tôi nghĩ tôi làm được. Chúng tôi sẽ qua đêm ở một căn nhà tại Quảng Trường Sur Từ Đỏ. Tôi có thể chắc chắn lái xe trong một khoảng cách ngắn ấy mà không gặp rủi ro gì.”

“Lần này chạy chậm thôi nhé,” Alec khuyên, và Rosalie miễn cưỡng cười với chàng.

Mira tóm lấy cánh tay đang đưa ra của Alec và trèo vào xe ngựa, bỏ tay anh ra ngay khi nàng ngồi vững. Ngón tay của nàng vẫn run lên khi chạm vào chàng.

“Một điều nữa,” Mira nói, đôi mắt nhìn thẳng vào gương mặt khó hiểu của chàng. “Còn về gã đàn ông người... chuyện gì sẽ xảy ra với hắn ta?”

“Ngài Falkner,” Rosalie thành thực hỏi, “chúng ta có nên đưa hắn tới hiệp hội để treo cổ không?”

“Nếu bà muốn,” Alec đáp lời, thái độ trống rỗng, giọng nói lịch sự. “Bà thích tổ chức nào hơn? Hiệp Hội Chống Ăn Mày, hay Hiệp Hội Cải Cách Thái Độ?” Chỉ Mira ý thức được lời châm chọc ẩn sau câu hỏi ấy, và nàng chỉ muốn nói cho chàng biết chàng có thể làm gì với những lời gợi ý đó.

“Chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng ta đưa hắn tới chỗ họ?” Rosalie hỏi.

“Hắn có lẽ sẽ kết thúc cuộc sống nhờ một cái dây thừng.”

“Chúng ta có thể thả hắn ra không?” Rosalie thỉnh cầu. “Tôi không nghĩ lương tâm tôi có thể yên ổn trước cái chết của hắn.”

“Tất nhiên rồi,” Alec trả lời, đưa cho nàng sợi dây cương. Chàng liếc nhìn Mira. “Au revoir”. Chàng vỗ nhẹ vào hông ngựa khi chiếc xe lăn bánh đi ra khỏi bờ sông Thame. Mira cố gắng để không quay lại nhìn chàng. Au revoir... không giống với một lời adieu lịch sự hơn, nó ngụ ý mong rằng họ còn gặp lại nhau.

“Em ngưng ngay việc nói chuyện với ngài ấy mà không nghe lời chị,” Rosalie xem xét, tay nàng trắng bệch vì căng thẳng khi nắm dây cương và điều khiển con ngựa lướt trên đường.

“Vâng,” Mira lơ đãng trả lời, tự hỏi hai giờ qua dường như là một giấc mơ. “Hai người cứ như đang cãi nhau ấy.” “Bọn em chỉ trao đổi nhanh bằng lời.”

“Hôm nay không phải lần đầu tiên hai người gặp nhau.” “Không. Anh ta là... anh ta là vị khách tại cuộc đi săn của Sackville. Hầu hết mọi người trong cuộc săn đó đều biết em là ai và lý do em có mặt ở đó.”

“Những chuyện em đã nói với cậu ta chỉ sau khi cậu ta tới giúp chúng ta... Mireille, ta chưa từng thấy em cư xử thô lỗ vậy! Với ta dường như việc em quen biết với cậu ta có vẻ nhiều hơn về bề ngoài nếu em—”

“Em chỉ tức giận thôi,” Mira nói tức thì. “Em khó mà hiểu được em đã nói gì.” Nàng biết chính xác nàng đã nói gì. Nhưng vì muốn đầu óc thanh thản, mối quan hệ trước kia của nàng với Alec sẽ chỉ là quá khứ, và lý do duy nhất để đảm bảo điều đó là giả vờ rằng không có chuyện gì xảy ra giữa họ. Vấn đề là liệu Alec có dễ dàng chấp nhận kế hoạch này không?

“Thật nhẹ nhõm,” Rosalie nói, có vẻ không thuyết phục lắm. “Ta chắc chắn sẽ không vui khi phát hiện ra em có dính líu với cậu ta.”

Mira nhăn mặt và tò mò nhìn nàng. “Nghe như về chị không thích anh ta.”

“Thật lòng mà nói, ta sợ điều đó đúng. Ta không thích cậu ta. Ta ghi nhận những gì cậu ta vừa làm cho chúng ta, và ta sẽ không phủ nhận rằng cậu ta là một người đàn ông quyến rũ khi nhắc tới cậu ta, nhưng...” Giọng Rosalie gần như tan vào gió, “... cậu ta không phải một quý ông. Ta đã nghe nói nhiều chuyện về cậu ta. Cậu ta nóng tính. Hơn thế nữa, cậu ta là người không thẳng thắn nhất... cậu ấy sẽ nói một đằng ý một nẻo, và cậu ta dường như là một người không đáng tin cậy nhất. Có những câu chuyện về sự dính líu của cậu ta với những vụ bê bối gây sốc, thậm chí không chuyện nào được chứng minh—”

“Nhưng em thật đạo đức giả khi lấy một vụ bê bối ra để chống lại ai đó, đúng thế không?” Mira chỉ rõ. Khi Rosalie không trả lời, nàng nói thêm, “Chị

vẫn tiếp tục giấu điều gì phải không? Có phải anh ta đã làm điều gì đó chống lại chị không?”

Rosalie không thoải mái thở dài. “Ta không thích cách cậu ta cư xử với mọi người... đặc biệt là phụ nữ. Một trong những người bạn của ta từng yêu cậu ta một lần – cô ấy giờ đã kết hôn nhưng lúc đó không được tập trung – và cậu ta không đáp lại tình cảm của cô ấy. Cậu ta nhẽ ra có thể tha thứ cho sự chú ý của cô ấy cho tới khi cô ấy chán việc theo đuổi cậu ta – như một quý ông nên làm – nhưng không, cậu ta độc ác và lạnh lùng với cô ấy, làm cô ấy tan nát trái tim và khiến cô ấy tổn thương sự tự tin nghiêm trọng. Nên cậu ta có thể ngọt ngào như độc dược với ta, nhưng ta sẽ không bao giờ quên cậu ta đã đối xử không tốt với bạn ta thế nào. Mọi người đều biết chuyện. Cậu ta sẽ không bao giờ có một cô tình nhân hơn một tuần – và em có biết tại sao không? Vì với cậu ta phụ nữ tiện lợi và vô nghĩa như những chiếc khăn tay cốt tông vậy.”

“Em hiểu rồi.” Mira không thể nghĩ được lời biện minh nào giúp Alec. Câu chuyện dường như quá giống chuyện của chàng. Chàng có thể tốt bụng và lịch thiệp, nhưng còn có thể độc ác, và chàng không thường xuyên tha thứ cho sự có mặt của những người mà chàng không thích.

“Ta chỉ hi vọng cậu ta không nói gì về những chuyện cậu ta thấy tối nay. Ta tự hỏi liệu cậu ta có ở đó lúc chúng ta đang nói chuyện với Brummell và Alvanley không nữa. Cậu ta không nhắc tới tên họ, nhưng ta phân vân...”

“Em không thật sự biết anh ta đã thấy gì.”

“Ồ,” Rosalie nhẹ nhàng nói, “Ta chỉ ghét khi nghĩ bí mật của ta phải dựa vào danh dự của cậu ta!” “Em cũng thế.”

Nhiều ngày nhiều tuần trôi qua, nỗi sợ của Mira về Alec đã hoàn toàn tan biến nhớ một thực tế đơn giản và đảo lộn là nàng không nghe thấy tin gì của chàng, thậm chí là một lời nhắn ngắn gọn. Rõ ràng chàng đã quên nàng. Lại thay, cảm giác nhẹ nhàng từng muốn mong chờ lại không xuất hiện từ trái tim. Trong giây phút thật lòng, nàng lặng lẽ thừa nhận rằng nàng không thấy nhẹ lòng chút nào. Nàng tức giận, buồn bã và thất vọng khủng khiếp. Nàng đã nghĩ suốt những tuần trong cuộc đi săn của Sackville nàng có chút ý nghĩa gì đó với chàng – chàng dường như đã cần nàng, thậm chí dường như chàng đã quan tâm tới nàng chút ít... hay nàng chỉ là con ngốc, dễ dàng bị lừa gạt bởi những lời hứa câu nói trống rỗng của chàng.

Một buổi chiều cầm chiếc huy hiệu của Falkner ra xem, Mira vòng chiếc dây chuyền vàng quanh cổ tay và nắm chiếc vòng tròn trong lòng bàn tay. Hình con chim ưng đang bay giờ đây đã gần gũi với nàng, nàng thường nắm chặt chiếc huy hiệu và nghĩ tới Alec khi nàng ngắm nó, thậm chí nàng còn đeo nó giấu dưới váy một vài lần vì một vài lý do nhạy cảm. Nàng vẫn không biết tại sao Alec lại đưa nó cho nàng, đặc biệt vì nó là truyền thống của gia đình. Nàng muốn trả cho nàng vì những gì chàng cho là “trả phí dịch vụ”, chàng có thể đưa cho nàng tiền hoặc một món trang sức đắt tiền, nhưng cái huy hiệu – nó thật ra là một món quà khó hiểu.

Mira thấy khó hiểu hơn nữa khi trước Lễ Giáng Sinh một ngày, một gói bưu kiện được một cậu bé mang tới lâu đài Berkeley mà không đề tên người gửi. Gói bưu kiện gửi tới cho cô Mireille Germain, chữ viết tay cũng không ai nhận ra được. Từ một người hâm mộ. Nét chữ rõ ràng sạch sẽ viết trên một tấm thiệp đơn giản màu trắng không có dấu hiệu nhận dạng gì khác. Tấm thiệp được đính kèm theo một tập sách đẹp nhất Mira từng nhìn thấy, với bìa làm bằng da dê đỏ và những trang mạ vàng. Trong suốt những ngày nghỉ lễ, họ hàng nhà Berkeley và khách mời đã tạo ra chò trôi đoán danh tính của người ngưỡng mộ Mira.

Nhà Berkeley tất cả 30 người đã quyết định ở lại lâu đài Berkeley trong suốt những tháng thời tiết khắc nghiệt nhất của mùa đông, khá ồn ào, hải hước và hay khoe khoang. Một người luôn biết nên mong đợi điều gì từ một người Berkeley; họ chỉ tôn trọng những ai giàu có và có quyền lực về chính trị, họ cực kỳ biết bảo vệ những gì của riêng họ nhưng không phải nói xấu về họ, những câu đùa không màu mè được yêu thích nhưng có cảm giác việc cười nhạo họ là một thói xấu. Dù bề ngoài lịch sự, những người đàn ông của gia đình – ngoại trừ Rand – có tiếng là những người hay tán tỉnh và ngoại tình, trong khi những người phụ nữ lại “nhanh” và có cuộc sống xã hội năng động. Những người nhà Berkeley đều rất quyến rũ, hầu hết cao, da trắng, và tóc vàng. Tính tới sự phát triển của những mối quan hệ quanh gia đình này, Rand đã hải hước thông báo với Mira rằng cần kết hôn với một người ngắm đen để có thể phân biệt được vợ chàng với những người phụ nữ khác của gia đình.

Những buổi tụ họp gia đình thường đi kèm với những cuộc xung đột nhỏ nhất liên quan tới mọi người trừ Rosalie, người nhà Berkeley duy nhất được đánh giá là chấp nhận được bởi những người còn lại. Có lẽ tình cảm của họ dành cho nàng cần xét tới thực tế rằng việc làm hài lòng nàng là cách duy nhất có được sự tán thành của Rand... và Rand, hơn hết, là người đứng đầu gia tộc... hoặc có lẽ đó là vì Rosalie là người duy nhất sẵn lòng lắng nghe rắc rối của những người khác hơn là phàn nàn về rắc rối của riêng nàng. Dù lý do là gì, có một số lượng lớn thiện chí dành cho nàng, và may mắn thay cảm giác tốt này đã lan sang cả Mira.

Rất chậm rãi và cẩn thận Rosalie giới thiệu Mira với các thành viên của dòng họ. Sau một vài buổi chiều uống trà, thêu thùa, nghe nhạc, và tán chuyện gẫu, sau những cuộc thảo luận dài mà Mira lịch sự đưa ra một vài câu hỏi đào sâu lâu cá, nàng được chấp nhận vào trong những nhóm ấy. Khi Rosalie hướng dẫn nàng, Mira chưa từng nói bất cứ chuyện gì về ngài Sackville, chỉ nói rằng nàng từng là một vị khách trong suốt cuộc đi săn của ông ta. “Chính xác, chúng ta sẽ dập tắt chuyện đó thế nào?” Mira đã kín đáo hỏi Rosalie, và Rosalie ngay lập tức mang bộ mặt không mấy dễ chịu.

“Đừng bận tâm tới chuyện đó, Mireille – chị sẽ nghĩ cách.”

“Nhưng làm cách nào? Và tại sao trông chị có vẻ có lỗi bất cứ khi nào em nhắc tới tên ông ta.”

“Trông ta có vẻ có lỗi sao?... Ta không biết tại sao ta nên – ta không làm gì rất sai trái... cần phải hi sinh một chút để có thể cứu vớt danh dự của em”

“Hi sinh ư?” Mira nhắc lại, quá tò mò đến mức khiến gò má và sống mũi của Rosalie hơi đỏ lên. “Bất cứ chuyện gì em bịa ra – điều này không gây tổn hại tới danh dự của Sackville, đúng thế không?”

“Bây giờ, đừng tức giận. Có lẽ em nên để lộ sự thật ở đâu đó về ông ta, nhưng chỉ vì lợi ích của em thôi.”

Hoảng sợ, Mira đưa đôi mắt tròn nhìn chăm chăm vào nàng. “Không giống như em bịa chuyện không có thật về bất cứ ai hay bất cứ điều gì.”

“Nhưng ta sẽ làm thế,” Rosalie nói, “nếu cần phải bảo vệ ai đó ta quan tâm.”

“Nhưng danh dự tốt của Sackville quá quan trọng với ông ấy! Nếu nó bị hủy hoại theo cách nào đó, em sẽ cảm thấy có trách nhiệm—”

“Ông ta đã lợi dụng em thật khủng khiếp,” Rosalie nói thẳng ra, tất cả những dấu hiệu có lỗi biến mất khỏi gương mặt nàng. “Rand đã nói cho ta biết rằng Sackville đã có hành động khoe khoang về em với bạn thân của ông ta... Ta không muốn làm em tức giận, nhưng đó là cách khoe khoang mà không quý ông nào nên làm, thậm chí về chuyện... Em hiểu ta muốn nói gì. Ông ấy lợi dụng em để nâng cao về tự mãn của ông ta, và theo ý ta không có gì sau về việc ta phá hủy nó để giúp em.”

“Chị đã phá hủy danh tiếng của ông ta theo cách nào vậy?” Mira hỏi, nhưng Rosalie không trả lời. Dù Mira có nài nỉ thế nào, nàng cũng không nói thêm bất cứ điều gì về Sackville. Việc “phá hủy” Rosalie đã thực hiện, tuy nhiên, đã rất thông minh và vô cùng tinh tế, vì không thể tìm ra nàng đã làm gì Sackville, và nó dẫn tới việc tẩy chay. Không ai từng đề cập tới tên của Sackville, ông ấy hiếm khi được nhìn thấy hoặc được nghe nói tới. Mira cảm thấy tội lỗi bất cứ khi nào nàng nghĩ tới ông, dù gián tiếp hay không, nàng cũng là nguyên nhân cho sự không may mắn của ông... và nàng thậm chí còn cảm thấy tệ hơn với Rosalie, người đã vì Mira, thấy cần thiết phải có được thỏa thuận dựa vào sức mạnh của nàng.

Khi lướt tuyết mỏng mùa đông nhẹ nhàng rơi xuống thành một tấm chăn trắng dày bao phủ lấy toàn bộ lâu đài Sackville, lò sưởi gầm lên cùng ngọn lửa sáng ấm áp. Mira ôm lấy một cuốn sách da dê vào lòng và dở nó ra. Căn phòng chưa nhiều người Berkeley và những câu chuyện chán phèo của họ, những người trẻ hơn thì tán gẫu trong khi những người lớn tuổi nghỉ ngơi và buồn ngủ vì hơi ẩm từ lò sưởi. Rosalie ngồi gần, ôm Christian trong lòng và thì thoảng nghịch tóc cậu bé trong khi nó vẽ vẽ lên cánh cửa sổ bao phủ sương giá bằng ngón tay.

“Có lẽ chúng ta có thể tìm ra ai đã gửi cuốn sách này bằng cách đọc tên tác phẩm và tác giả,” Wilhelmina Berkeley nói khi nàng ta liếc nhìn Mira. “Nó sẽ là một loại mặt nạ nào đó phải không?”

“Tôi không nghĩ vậy,” Mira trả lời, thầm thở dài khi nàng nhận ra rằng một lần nữa câu chuyện lại quay trở lại với danh tính của “người ngưỡng mộ” nàng. Đó là chủ đề khiến nàng mệt mỏi và bức bối, vì nàng biết rõ ai đã gửi bộ sưu tập tiểu thuyết này. Tất cả đều là tác phẩm của Jane Austen, và nàng nhớ đã từng nói với Alec về tác giả đặc biệt này. Nhưng tại sao chàng lại gửi món quà này cho nàng, và tại sao nó lại được ký là “từ một người hâm mộ”? Chàng chưa từng thú nhận là có hâm mộ nàng. Bất chấp những câu hỏi và những điều chưa chắc chắn, nàng không thể không thấy sự thú vị trong những cuốn sách, vì chúng đẹp và có mùi khăm mới.

“Cô hoàn toàn chắc chắn.” Wilhelmina nhấn mạnh, “rằng cô chưa từng gặp bất cứ quý ông nào người có lẽ đã gửi những cuốn sách này cho cô?”

“Tuyệt đối chắc chắn,” Mira nói chắc nịch. Khi nàng cảm nhận được ánh mắt của ai đó nhìn nàng, nàng nhìn lên và bắt gặp cái nhìn của Rosalie. Từ cách Rosalie nhìn, xáo trộn sâu sắc, rõ ràng nàng đã có một chút ý niệm về ai đã gửi những cuốn tiểu thuyết. Nhưng nàng vẫn không hỏi Mira một câu hỏi nào về chúng.

“Bà Berkeley,” giọng nói can trọng kiềm chế của cô hầu phòng vang lên trang trọng, và Rosalie được mang đến một cái khay bạc rải rác những tấm thiệp và những tờ ghi chú mời gọi. Có rất ít việc để làm vào mùa hè trừ việc tham gia những bữa tiệc và gọi điện cho hàng xóm, và nên việc xuất hiện cái khay này mang lại nhiều điều thú vị.

“Hnnnnn...” Rosalie lơ đãng nói, nhìn lướt qua những tấm thiệp màu xanh nhạt và mỉm cười khi căn phòng yên ắng hẳn. “Dường như một bữa tiệc xe trượt tuyết được tổ chức vào chiều nay. Quý ngài và quý bà Stamford mời chúng ta làm một cú đắm nóng với đất của nhà họ sau đó.”

Có nhiều lời thì thầm “Có vẻ vui đây” và “Thật là một ý tưởng tuyệt vời” vang lên khắp phòng, trong khi Mira nhìn Rosalie dò hỏi. Ngoài việc hòa đồng với gia đình Berkeley, nàng đã tách biệt khỏi những bữa tiệc và tụ họp của xã hội trong khi những tin đồn về mối liên hệ của nàng với Sackville giảm dần. Rosalie đọc được câu hỏi lặng lẽ trong mắt nàng và hơi gật đầu.

“Ta biết đó là một ý tưởng tuyệt vời,” Rosalie nói to, và dù nàng nói chung chung, Mira cũng biết rằng những từ đó nhằm vào nàng. Nàng cảm thấy bụng nàng hơi rạo rực. Nàng sẽ gặp loại người nào? Họ sẽ nói gì với nàng – họ sẽ hỏi nàng về Sackville phải không... họ sẽ nhận ra nàng hay biết nàng đã từng có tiếng là tình nhân của Sackville?

Tất cả họ đều về phòng để bắt đầu chuẩn bị cho buổi chiều hôm đó, và Mira lôi quần áo ra ra vào vào để chọn được thứ phù hợp. Chiếc váy len đỏ kết hợp với áo khoác lông chồn sẽ thật hoàn hảo... nhưng màu sắc sẽ phù hợp phải không? Không... vì có nhiều hơn một vài điểm đen trong danh dự của nàng, nó sẽ không thích mặc lên màu đỏ ấy. Chiếc váy màu be nhạt... không, màu đó khiến da nàng tái xám đi. Có lẽ là màu xanh? Không chất liệu ấy không đủ nặng, và nàng không có ý định chịu lạnh. Nhấn mặt, Mira quyết định chọn cái màu đỏ, và nàng gọi một người hầu phòng lên giúp nàng mặc váy.

Sau khi trang phục của nàng chỉnh tề, nàng cho tay vào túi áo khoác và đi xuống phía dưới, nơi đó có nhiều người nhà Berkeley đã tụ tập. Những nhóm nhỏ bốn năm người được thành lập khi những chiếc xe ngựa đã sẵn sàng. Bước chân chậm rãi khi nàng tiến tới cuối cầu thang, vì nàng trở lên không thấy thoải mái khi biết rằng nhiều người đang nhìn nàng chăm chăm. Nàng tự hỏi liệu có phải vì trang phục của nàng không. Không giống những người phụ nữ khác, nàng không mặc áo choàng bằng lông và đội mũ che kín mặt, thay vì thế nàng mặc chiếc áo choàng không tay bằng lông với chiếc mũ trùm nhẹ nhàng buông xuống vai và xếp lại theo kiểu lẳng mạn dịu dàng. Nàng không có cách nào biết được rằng sự háo hức đã biến thành tia hồng trên má nàng, và rằng chiếc váy màu đỏ khiến mắt nàng có màu nâu đen của mùa thu, và rằng bất ngờ, thay vì là một cô gái lặng lẽ và hơi bảo thủ, nàng trở thành một quý bà cực kỳ xinh đẹp.

“Thật quyến rũ làm sao,” Wilhelmina Berkeley nói, thái độ nhợt nhạt vì ghen tị. “Tuy nhiên, đây không phải là lệ hội hoá trang, cô Germain. Mũ trùm và chiếc áo choàng tay của cô trông thật đáng yêu, nhưng cô có thật sự nghĩ rằng cô nên mặc chúng thay vì mặc trang phục thông thường hơn đúng không? Tôi từng chú ý tới váy áo của cô, nhiều lần, và chúng rất khác biệt với những cái phù—” “Tôi rất ghi nhận sự quan tâm của cô,” Mira bình tĩnh ngắt lời,

“nhưng tôi hài lòng với chính mình.”

“Tôi chắc chắn cô thấy hài lòng,” Wilhelmina nói, đôi mắt xanh kiên quyết, “nhưng nếu cô cứ khẳng khái mặc những thứ khác với chúng tôi như vậy, cô sẽ được cho là đang cố gắng có được sự thu hút quá mức vào bản thân cô. Nó là dấu hiệu của tính kiêu căng, và vì cô và vẻ bề ngoài đều phản ánh tất cả chúng tôi, tôi mong cô giúp chúng tôi khỏi bối rối bằng cách trình diễn bản thân với lối thời trang kỳ quặc.”

Im lặng bao phủ cả căn phòng. Wilhelmina nhẽ ra không dám nói những lời chỉ trích như vậy với bất cứ vị khách nào, đặc biệt là Mira, lúc Rosalie có mặt ở đó. Nhưng vì Rosalie và chồng vẫn đang ở trên lầu, Mira thấy bản thân mình đang phải tự bảo vệ mình.

“Tôi sẽ mặc những gì tôi thấy thích, thưa cô Berkeley,” cô bình thản trả lời. “Và tôi tin rằng tôi sẽ không khiến cô xấu hổ trong hôm nay, vì tôi luôn nghe nói rằng ở Luân Đôn cách hành xử của một người quan trọng hơn nhiều so với vẻ bề ngoài. Do đó, cách cư xử của tôi sẽ không có sai sót gì.”

“Hay lắm,” giọng nói phát ra từ bậc thang trên cùng, và tất cả đều nhìn thấy Rand Berkeley hộ tống Rosalie đi xuống. Họ là một cặp đẹp đôi, vì mọi thứ được coi là dễ thương và xinh đẹp của Rosalie được nhấn mạnh nhờ sức quyến rũ hiển hiện của chồng nàng. Một mùi hương bao phủ Rand Berkeley, cái mùi hương ngay tức thì đòi hỏi sự tôn trọng, vì chàng là một người đàn ông người thấy thoải mái khi ngồi vào vị trí quyền lực, một người có thể giải quyết những vấn đề nghiêm trọng nhất bằng sự nghiêm túc phù hợp hay với sự gai góc. Sự đồng tình của chàng là thứ ai cũng muốn, việc không tán thành của chàng là điều ai cũng sợ. Không ai trong giới hạn quyền lực của mình dám vượt mặt Rand. “Nói hay lắm cô Germain,” anh nói tiếp, đôi mắt vàng sáng lên. “Ta phải xin lỗi giúp em họ ta. Nhưng, như bất cứ ai có thể nói ra, khi đã là người nhà Berkeley, người đó thường đặt bản thân vào vị trí phải xin lỗi vì tính đồng bóng của gia đình anh ta.”

Mira mỉm cười biết ơn với chàng, biết rằng lời nói của chàng là lời cảnh báo khéo léo đến những người còn lại trong họ Berkeley. Sau lần đó, không ai dám nói bất cứ điều gì thậm chí bóng gió chống lại nàng. Nàng ngồi trên chiếc xe trượt tuyết cùng Rand và Rosalie, cách ứng xử của nàng thậm chí còn sôi nổi hơn khi ba người họ trao đổi những lời nói châm biếm, bám chặt lấy chủ đề dòng họ Berkeley tận tới khi Mira cười bất lực.

“Trông em giống y như lúc em mười lăm tuổi,” Rosalie nói tán thành khi Mira tựa đầu vào ghế và có vẻ hài lòng. “Đầy nhiệt huyết và khát khao.”

“Em ư?” Mira hỏi, bắt đầu lại cười khúc khích. “Chỉ ba tháng trước em không thể nói chuyện với chị mà không đi kèm với nước mắt. Em cảm thấy rất...” Nàng không nói nữa, và thái độ có vẻ nghĩ ngợi “...xơ xác và chán nản. Rất già. Tại sao lúc này mọi thứ lại thay đổi, em tự hỏi?”

“Vì giờ đây em không còn một mình nữa,” Rosalie trả lời khá đơn giản.

“Chị luôn có được câu trả lời hoàn hảo phải không?” Mira hỏi, mỉm cười.

“Cô ấy là thế đó,” Rand khẳng định với Mira, đưa tay vợ lên rồi hôn, và rồi hôn mặt sau của bàn tay. “Đó là lý do ta cưới cô ấy.”

Người đánh xe dừng chiếc xe trượt tuyết lại giữa bộ sưu tập lớn những chiếc xe tương tự. Một vài cái được thiết kế với chiếc ghế thứ ba dành cho người lái, trong khi đó những chiếc nào nhỏ hơn thì được làm để một quý ông nắm vai trò điều khiển nó. Tự mình lái thay vì thuê một người đánh xe là hoạt động khá phổ biến, nhanh chóng thịnh hành.

Tiếng nói âm ừ và tiếng ồm ồm từ câu chuyện vui về chào mừng những vị khách đang đến. Rand giúp vợ và Mira bước xuống xe và hộ tống họ vào trong lâu đài Palladian to lớn, nơi đó họ sẽ gặp vô vàn những người đội xe trượt tuyết xếp thành hàng và sẵn sàng cho một chuyến đi dài. Khi Rosalie giải thích cho Mira, tất cả họ sẽ xếp thành một đường dài và đi qua khu vực nông thôn, hát hò, nói chuyện, và cười đùa.

Mira nhìn quanh đám đông và không thấy gương mặt quen thuộc nào. Thế là tốt. Mỉm cười tinh nghịch, nàng cho phép Rosalie giới thiệu nàng với một số người, tất cả những người tốt bụng và rất thoải mái. Tâm trạng của nàng nâng lên khi một lúc những cuộc nói chuyện một vài phút vui vẻ sau đó. Tại sao, những người này dường như thích nàng! Không khó để nàng hòa nhập ở đây, ít nhất là bề ngoài. Nàng đã thay đổi. Nàng không còn là cô bé quê mùa vụng về hay một ả tình nhân giả vờ e thẹn của một người độc thân lớn tuổi. Nàng trẻ và sống động, một “sinh vật quyến rũ”, như ai đó đã nói với nàng một phút trước, một người đàn bà mặc những bộ váy áo đắt tiền thoải mái và có thể tiếp tục một câu chuyện về nhiều chủ đề khác nhau. Sự tự tin mới có được của nàng tăng lên từng phút, và nàng càng bắt dính chặt vào bên Rosalie.

Tâm trạng tốt của Mira hơi giảm đi chút ít khi Rosalie đưa một người tới gặp nàng, một người đàn ông trẻ có cái tên Edgar Onslow. Có lẽ một ngày nào đó cậu ta sẽ là một người đàn ông quyến rũ, nhưng giờ cậu ta chỉ là một cậu bé nhút nhát đồ mặt khi được giới thiệu trước nàng và nắm tay nàng hơi chặt. Tóc cậu ta đỏ, một dạng hiện tại hình thành một sự kết nối không hợp với làn da sáng hồng.

“Ông Onslow là một người đàn ông trẻ tốt như vậy đó,” Rosalie nói, rõ ràng vui với tình huống này. “Tất nhiên, cô Germain, ta biết ta phải giới thiệu hai em với nhau.”

Có một cảm giác hài lòng hiện lên trong giọng nói của nàng, và Mira mỉm cười yếu ớt vì rõ ràng rằng đó là người Rosalie cho là ứng cử viên sáng giá cho việc tán tỉnh có ý nghĩa. Ô, Rosalie, Mira chán nản nghĩ thầm, bỏ qua cảm giác bấn loạn khi Edgar Onslow nhìn chăm chăm vào nàng với sự choáng ngợp rõ ràng, em biết chị muốn em lấy một người đàn ông trẻ tốt người sẽ không bao giờ làm em tổn thương. Nhưng em không yếu đuối như chị nghĩ đâu. Em cần ai đó em có thể quấy rầy mọi lúc... một người đủ mạnh mẽ để chăm sóc em... một người sẽ không để em bất nạt. Em không muốn kết hôn với người yếu đuối hơn em.

“Chúa ơi, ta phải tìm chồng ta đây,” Rosalie nói, và biến mất trước khi Mira có thể nói thêm điều gì.

Onslow ngọt ngào và chân thành, và có lẽ là người đàn ông đáng chán nhất Mira từng gặp. Nàng cố gắng để kéo cậu ta vào cuộc nói chuyện, nhưng tất cả những gì nàng nhận lại cho sự cố gắng khéo léo của mình trong cuộc nói chuyện là những câu trả lời một từ. Hoặc Onslow quá mê đắm nàng không thể nói gì hoặc cậu ta có quá ít tài năng với ngôn từ. Khi rõ ràng Rosalie không định quay lại và cứu nàng, Mira tự nhận ra rằng việc chuyển đi trên sẽ

trượt tuyết vui vẻ nàng mong đợi sẽ thành một chuyến đi buồn chán thật sự, vì không có ý rời mắt khỏi nàng. “Cô Germain, cô có muốn có ly rượu punch không?” Onslow hỏi đầy hi vọng, rõ ràng là căng thẳng khi nàng không còn tiếp tục nói chuyện, và nàng gằn đầu nhẹ nhõm.

“Cám ơn ngài Onslow.”

Ngay khi cậu ta rời khỏi nàng, Rosalie không biết từ đâu xuất hiện và chạy tới chỗ Mira. “Cậu ta có mời em lên xe trượt tuyết của cậu ta đúng không?” Nàng hỏi, đôi mắt xanh sáng lên đầy nhiệt tình.

“Bọn em chưa đi tới điều đó,” Mira hững hờ trả lời.

“Và em để cậu ta đi sao?”

“Cậu ta đang đi kiếm cho em một ly punch.”

“Sacrebleu, ta sẽ đi theo cậu ta để chắc chắn không ai giữ lấy cậu ta. Ta thất con mụ lẳng lơ Letty Wheaton theo dõi cậu ấy từ góc kia.

Mira định nói rõ rằng khó có thể có một hàng dài tranh đấu vì sức quyến rũ của Onslow, nhưng nàng nhận thấy Rosalie rất quyết tâm đóng vai trò bà mối. Mira thờ dãi khi người phụ nữ ấy lên đường tìm kiếm con mồi đang trốn thoát với ý định kéo cậu ta lại. “Letty Wheaton có thể có cậu ta,” nàng khẽ thì thầm, và rồi nàng quay đầu khi nghe thấy tiếng cười khúc khích ngay bên tai.

“Trước đó ta đã nói quý bà Berkeley có khiếu thẩm mỹ không sai rồi. Nhưng sau này, tất cả chúng ta đã phạm phải một sai lầm một lần.”

Mira quay quanh và thấy bản thân đang nhìn lên Alec Falkner. Chàng cười vui vẻ với nàng khiến tin nàng lơ mất vài nhịp.

“Chỉ ấy có khiếu thẩm mỹ tuyệt vời,” Mira đã nói được đáp trả lời nhận xét của chàng, và khoe môi chàng hiện lên nụ cười rất vui vẻ.

“Một cậu bé mặt đỏ nhút nhát đứng cạnh nàng có lẽ sẽ kết thúc khi lật nhào chiếc xe trượt tuyết của nàng... không, vì mối quan hệ trước đây của chúng ta, ta không thể cho phép chuyện đó xảy ra với nàng.”

“Chúng ta không có mối quen biết cũ,” Mira cộc lốc thông báo với chàng.

Alec do dự trước khi trả lời. Khi chàng nhìn nàng chàng cảm nhận được sự đau đớn vì khao khát, và nó không phải sự khao khát tương tự với bất cứ thứ gì chàng từng cảm thấy. Nó chỉ hiện hữu khi thấy nàng, cảm nhận được nàng, tiếng nàng nói, và mùi hương của nàng. Đó là điều cuối cùng trên trái đất chàng muốn cảm thấy đối với nàng. Tình yêu là thứ gì đó chàng nhẽ ra có thể lý giải được, bất bản thân thoát khỏi... nhưng cơn khao khát là một thực tế không chối cãi được. Tình yêu là thứ người ta có thể lừa dối, thay thế, đau khổ, quên đi. Khao khát gặm nhấm và thăm dò, và buộc phải đi vào suy nghĩ của con người tận tới khi nó thấy hài lòng. “Hãy tha thứ cho ta,” chàng ngọt ngào nói. “Ta đã cho là ký ức của cô cũng chính xác bằng ký ức của tôi khi chúng ta nhắc tới nó. Ta không chỉ nhớ đã tận hưởng mối quan hệ trong quá khứ với cô, ta còn nhớ đã chia sẻ một số đáng kể những cử chỉ thân –“

“Im ngay. Làm ơn”. Mira cầu xin, nhìn quanh vì sợ ai đó có thể nghe thấy. “Đừng có xấu tính tới mức lồi nó lên. Và ngài dám phê bình cậu bé Onslow đó – ta cho là ngài nghĩ ta tốt hơn nên ngồi trong một chiếc xe trượt tuyết với một người như ngài.”

“Đó chính xác là điều ta nghĩ tới,” Alec trả lời.

Sốc tới mức không nói nên lời, Mira nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của chàng. Ở đó không có sự chế giễu, nhạo báng. Nàng nhận ra chàng đang mời nàng đi cùng chàng, và rằng nàng không biết trả lời thế nào.

Nàng còn nhiều lý do để không tin chàng.

Nàng yêu chàng tới tuyệt vọng.

Nàng chỉ cần một lời từ chối đơn giản. Falkner sẽ không nài ni nàng chấp nhận, và nàng không nghĩ rằng chàng sẽ hỏi lần nữa. Chàng cười trước thái độ thiếu quyết đoán của nàng, và khi nàng nhìn chàng, Mira không thể không cười lại. Nàng không thể từ chối cơ hội được ở cùng chàng. Mây điên rồi, nàng tự mắng mình. Mây xứng đáng với mọi thứ mây có kể từ bây giờ, bởi vì mây đang nài xin rắc rối đó!

“Tôi chấp nhận lời mời của ngài,” nàng nói với Alec, và đôi amwts nàng như nhảy múa với tiếng cười bất ngờ. “Nhưng nếu chúng ta không nhanh lên và rời đi, Rosalie sẽ kéo Onslow trở lại, và rồi tôi sẽ phải đi với cậu ta và lắng nghe tất cả những chuyện du lịch tại trường của cậu ấy.”

“Đáng thương thật,” Alec khá đồng cảm, và lại cười khi chàng đưa cánh tay ra cho nàng nắm.

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Sau khi Mira giữ lấy cánh tay Alec, họ đi ngang qua căn phòng và bước tới cửa. Chỉ trong vòng vài giây Mira đã nhận ra rằng họ thu hút được số lượng lớn sự chú ý bất thường. Dù nàng là chủ đề cho một vài cái liếc nhìn, Alec mới là nhân vật chính họ đang nhìn. Có một vài người đàn ông giống chàng, người có thể đòi hỏi sự chú ý của cả căn phòng quá dễ dàng, thật không thể không chú ý tới chàng. Thật háo hức khi chỉ ở gần Alec... chàng đẹp trai, nhanh trí, chàng có nụ cười táo bạo, tâm trạng của chàng có thể thay đổi chóng mặt. Thật khó để dự đoán chàng sẽ nghĩ chuyện gì nghiêm túc và chuyện gì chàng sẽ nhạo báng, nhưng điều đó chỉ khiến chàng thêm quyến rũ. Khi chàng hộ tống Mira ra ngoài, nàng choàng ngợp trước sự lạnh nhạt rõ ràng của chàng với hàng tá ánh mắt ấy.

“Ngài thu hút sự thích thú kiểu này dù ngài có đi đâu đúng không?” Nàng nhấn nhó hỏi.

“Tất nhiên. Nàng vẫn chưa nghe nói phải không? Ta là một trong những người độc thân trong danh sách có giới hạn năm nay, thật khiêm nhã khi đứng vị trí cao trong danh sách của những kẻ đuổi bắt được ưa thích. Họ sẽ không ngừng nhìn, hay theo đuổi, tận tới khi ta sa lưới và sẵn sàng cho cuộc hôn nhân như con gà trên thớt.”

“Có lẽ tôi nên thả ngài ra để ngài có thể hộ tống ai đó khao khát sự đồng hành của ngài hơn. Tôi không định cố gắng “tóm” bất cứ ai.”

“Thật thú vị làm sao. Ấn tượng của ta là nàng ở đây vì lý do đó. Và với quý bà Berkeley bên vực cho, nàng đứng đó làm rất tốt. Edgar Onslow bên cạnh, thật thú vị có thể nhìn thấy người cô ấy cuối cùng cũng dẫn tới ban thờ cùng nàng.”

“Cô ấy không dẫn bất cứ ai...” Mira nói, và không thốt nên lời trước khi nói thêm “Tôi đã quen ngài hay bất đồng ý kiến tới mức nào.”

“Ta không quên một chuyện nào về nàng.”

“Bao gồm cả việc tôi thích đọc tài liệu... hay không phải ngài gửi những cuốn sách đó.”

Chàng không trả lời khi chàng giúp nàng lên xe. Người đánh xe đặt những viên gạch nóng lên sàn chiếc xe để nàng đặt chân lên, và một tấm chăn len dày bao lấy đầu gối của nàng. Run rẩy một chút vì cảm giác vui sướng từ hơi ấm và sự ấm cúng của chiếc xe trượt tuyết, Mira vùi tay sâu hơn vào trong bao tay.

“Nàng lạnh à?” Alec nhẹ nhàng hỏi, và nàng lắc đầu.

“Những cuốn sách...” Nàng nhắc lại.

“Nàng có thích chúng không?”

“Tất nhiên tôi thích chúng. Tôi chỉ không... Tôi chỉ không thích cảm thấy mang ơn ai ngài.”

“Nàng không cần mang ơn ta,” chàng nói như thường lệ. “Không phải mang ơn vì một vài tờ bìa da và giấy.”

“Ngài đã viết “từ một người ngưỡng mộ” trên tấm thiệp,” nàng bình luận, đôi mắt dò hỏi, và chàng nhún vai.

“Ta thật sự ngưỡng mộ nàng.” Chàng nói quá nhỏ tới mức dường như không có ý nghĩa thật sự nào đằng sau lời nói ấy. “Dù chuyện gì đã xảy ra, nàng là người sẽ tự đứng lên bằng đôi chân của mình... và nàng có một trí tuệ để kết bạn với những người có thể giúp nàng nhiều nhất.”

“Chuyện đó nghe không có vẻ giống lời khen.”

“Thế sao?” Chàng lười biếng hỏi. “Ta có ý như vậy đó.”

Những chiếc xe trượt tuyết đầu tiên bắt đầu lướt trên lớp tuyết dày, những tiếng chuông của lạc ngựa tạo ra một bản hòa tấu vui vẻ cùng với tiếng vó ngựa vang giòn. Trái với mong đợi của Mira, chiếc xe trượt tuyết không đi trên một đường duy nhất, có quá nhiều gã hề ở đó cản trở bất cứ kiểu tổ chức nào từ bằng việc áp bản thân vào một nhóm lớn. Một số gã trai trẻ đùa nghịch vượt qua nhau bất chấp việc chống đối của những hành khách nữ. Một vài chiếc xe cố gắng tụt lại xa phía sau những chiếc còn lại, khiến cho ai đó có chút nghi ngờ liệu những hành khách ấy có ý định gì. Những nụ hôn cướp giật và những sự tự do nhanh chóng chiếm được khác thường không có gì lạ trong suốt bữa tiệc xe trượt tuyết. Chỉ ngay phía trước họ, một người đàn ông trẻ tuổi với mái tóc hung đỏ tóm lấy một ít tuyết ngựa làm bắn lên và nghịch ngợm cho vào cổ của cô gái ngồi bên cạnh, rồi những tiếng rít lên sợ hãi phần nộ. Mira cười và nhìn Alec. “Ai đó?”

“Spender Whitebrook,” chàng trả lời, mắt nhấp nháy. “Một gã tầm tuổi nàng... nổi tiếng quanh vùng vì cách tiếp cận ban đầu của nghệ thuật tán tỉnh.”

“Ah... giờ thì tôi đã được cảnh báo trước. Tôi sẽ bảo chị Rosalie không được coi cậu ta là một khách hàng tiềm năng.”

“Trước khi nàng quyết định gạch tên ai đó khỏi danh sách, nàng nên nhận ra rằng nàng không có nhiều lựa chọn đâu – bây giờ, đợi đã, hãy để ta nói hết trước khi nàng tặng ta ánh mắt lạnh băng ấy. Đó không phải vì nàng – Chúa hiểu rằng nàng có đủ những gì cần có để thu hút một người đàn ông – chỉ là có một nguồn cung hạn chế khác lạ về những người đàn ông trẻ có thể kết hôn trong năm nay.”

“Điều đó chắc giải thích tại sao ngài được coi là một trong những kẻ săn đuổi sáng giá.”

Alec nhướn mày. “Nàng đang ngụ ý, nàng Germain, rằng nếu có nhiều gã độc thân đủ điều kiện hơn, có lẽ ta không được giữ vị trí cao như vậy trong bản danh sách phải không? “Rõ ràng sẽ nằm đâu đó ở giữa.” “Nàng khiến ta tổn thương sâu sắc rồi,” Alec nói, khẽ cười. “Sao lại có ý tưởng nghèo nàn ấy về ta? Ta thường xuyên được nhắc nhở rằng ta khá là dễ chịu đó.”

“Thì thoàng ngài như vậy. Đôi lúc ngài còn thể... nhưng thì thoàng ngài kém thể rất nhiều.” “Nàng sẽ không nói rằng đó là sự đánh giá công bằng chứ?”

“Không... vì ngài còn kém hơn so với dễ chịu một nửa.”

“Trước khi ta quyết định rằng nàng kém quyền rũ rất nhiều, sao nàng không kể cho ta xem việc sống với gia đình Berkeley hợp với nàng tới mức nào.”

“Nó rất hợp với tôi, cảm ơn ngài.”

“Quá nghiêm trang... quá giống quý bà... nàng đã mất quá nhiều thời gian ở cùng quý bà Berkeley. Hãy nói cho ta nghe sự thật – trước kia nàng dám nói mà.”

“Đúng, tôi đã nói với ngài sự thật... và ngài đợi chính xác 12 tiếng đồng hồ sau trước khi phản bội niềm tin của tôi.”

Alec không ở trong tình trạng ít lúng túng nhất trước lời buộc tội của nàng. “Có những tình tiết giảm nhẹ. Thực tế là ông ta đang ôm lấy nàng như một ả điểm trên phố Fleet ngay trước mặt ta.”

“Đừng lợi dụng điều đó như cái cớ để nói Sackville biết rằng ngài biết bí mật của ông ấy! Ngài không có quyền làm vậy. Đầu tiên ngài lời bằng được bí mật đó từ tôi, nhưng tôi đã thiếu đủ những cảm giác bình thường để nhận ra rằng ngài lợi dụng nó để chống lại Sackville vì nó phù hợp với ngài. Thật là không có danh dự và –”

“Đừng nhắc tới chủ đề danh dự khi đề cập tới bất cứ điều gì của chuyện này,” chàng nói nhỏ, tặng nàng cái nhìn cảnh báo. “Ta không tôn vinh danh dự gì nhiều, người bạn bé nhỏ ak, và ta thấy tiếc vì thực tế là ta không có cách nào để giải quyết cùng nàng. Trong tất cả phẩm chất nàng dường như linh cảm được ở đàn ông, danh dự không phải là một trong số chúng, sự trung thực cũng thế. Ta biết chính xác bản thân đã làm gì, và Sackville đã làm gì, và lý do tại sao.”

“Ngài đang nhìn tôi như thể tôi là người phải nhận lỗi tất cả đó,” nàng nói, đôi mắt nầu nhep lại. Chàng vẫn hay chọc tức như mọi khi – nhưng cũng thật thoải mái khi có thể nói chuyện tự do với ai đó! Chàng là người trên thế giới này mà nàng có thể nói bất cứ điều gì nàng thích. Họ có được sự hiểu biết chúng có được nhờ sự thân thiết giữa hai người, điều đó khiến nàng có thể nói với chàng theo cách mà nàng chưa từng cố gắng với ai đó, thậm chí cả Rosalie. “Thật tiện cho ngài khi đổ lỗi cho tôi vì cách cư xử của ngài và ông Sackville, nhưng tôi đáng nhẽ mong được nhiều sự công tâm từ ngài hơn.”

“Bây giờ, tại sao nàng lại mong đợi điều đó?” Alec lạnh nhạt hỏi.

“Vì ngài sẽ không dám tro tráo đánh giá tôi khi ngài còn vô đạo đức hơn cả tôi.”

Alec cười. “Đi đúng hướng rồi đó.” “Tốt, vậy tôi thích không nhắc tới chuyện này thêm nữa.”

“Nàng là người nhắc tới nó mà.” “Chúng ta đang nói chuyện về những người Berkeley,” Mira nói, cố gắng chuyển câu chuyện sang một hướng khác. Nàng không muốn họ mất thời gian trách cứ nhau.”

“Được, và nàng đang nói với ta nàng nghĩ gì về họ. Tất cả đều đối xử tốt với nàng đúng không?”

Nàng nhìn nhanh qua chàng, ngạc nhiên trước chất giọng của chàng. Nghe như có vẻ quan tâm... nhưng thái độ của chàng là trống rỗng khi chàng nhìn vào mắt nàng. “Họ đều cư xử với tôi rất tốt,” nàng trả lời, “nhưng ngoài bá tước và bà Berkeley, tôi thất tất cả họ đều rất...” “Hay xét nét?”

“Chúng, chính xác là vậy. Bất cứ khi nào Rosalie không có bên cạnh, họ dường như đi chệch hướng để tìm lỗi của tôi.”

“Nếu tất cả chỉ có thế, nàng đang làm tốt đó. Họ Berkeley nổi tiếng như vậy mà. Họ không dành những lời chỉ trích cho bất cứ ai đặc biệt, họ phân phát nó cho tất cả mọi người.”

“Ồ, thật thoải mái biết rằng tôi không đơn độc. Nhưng thật khó để sống cùng họ.” “Hãy đếm những lời cầu nguyện của nàng. Ta thuộc về dòng họ Falkner – họ thậm chí còn tồi tệ hơn dòng họ Berkeley. Người nhà Falkner thích tranh luận và bới móc lỗi lầm của nhau, và họ đều nóng nảy tới đáng sợ.”

“Giống tính cách của ngài.”

“Tệ hơn ta nhiều. Ta là người nhu mì của dòng họ.”

Mira cười ồa. “Chúa ơi, ngài thật sự khiến tôi hoảng sợ với lời nhận xét đó đấy. Vậy tính nóng nảy ghê gớm ấy xuất phát từ đâu vậy?”

“Cha ta. Ông là người rất nóng nảy, trong khi mẹ ta luôn tự hào vì bản thân lạnh lùng và thực tế. Bà có chút ngọt ngào cùng với tuổi tác, nhưng hồi trẻ bà là người đàn bà nhẫn tâm nhất ở Anh.”

“Vậy làm thế nào bà lại kết hôn với người đàn ông giống cha ngài.”

“Ông ấy khiến bà tiêu hao sức lực với sự bần bĩ của ông. Cuối cùng bà nhượng bộ sau một sự cố đặc biệt ở giải đấu trung cổ, được tổ chức ở Staffordshire khoảng 30 năm trước. Đó là một sự kiện lớn được tài trợ bởi Edward Penrhyn, người luôn thể hiện niềm thích thú lớn với lịch sử trung cổ và tự phong cho mình là hiệp sĩ thời đại mới. Tại giải đấu có những cuộc cưỡi ngựa đấu thương và đánh trận giả, những trang phục truyền thống và những

ngghi lễ...”

“Cưỡi ngựa đấu thương sao? Không phải nó khá nguy hiểm, thậm chí chỉ là một cuộc thi trận giả sao?”

“Điều đó phụ thuộc vào một người tham gia trận đấu thế nào, ta cho là vậy. Penrhyn rất háo hức về ý tưởng này bởi hai niềm hứng thú của ông. Lịch sử là một trong số chúng.”

“Và cái còn lại.”

“Một người phụ nữ mạnh mẽ và khó nắm bắt... mẹ ta, Julian Penrhyn.”

“Penrhyn... họ có quen biết nhau sao?”

“Những anh em họ. Sau cái chết của người chồng đầu tiên, Julian đã quyết định tái hôn, và bà đã gặp được Edward. Đó sẽ là một đôi tuyệt vời. Nhưng John Falkner, một cậu trai trẻ cùng quê, đã quyết là cậu muốn cô nàng này, và cậu theo đuổi không ngừng nghỉ. Nàng lẽ ra không có gì với chàng cả.”

“Tại sao lại không?”

“Cha ta trẻ hơn mẹ bốn tuổi, và nóng tính. Mẹ ta bản tính vốn lạnh lùng, và sự kết hợp này không phải là điều bà cho là tốt. Và John là người con trai thứ hai của công tước, điều đó có nghĩa ông sẽ không bao giờ có được tước hiệu hay tiền bạc.” “Nhưng bà yêu người nào?” “Bà yêu cha ta,” Alec nói sau một điểm dừng nghỉ ngơi, “nhưng bà không định để điều đó thay đổi quyết định cưới Edward của bà. Bà không lãng mạn.”

“Không thể nào,” Mira cứng rắn nói. “Tôi chưa thấy người phụ nữ nào không lãng mạn xuất phát từ trái tim, dù người ấy có che dấu thế nào.” “Nàng còn chưa gặp Juliana.”

Mira lắc đầu và mỉm cười. “Quay trở lại cuộc đấu...”

“Có một đám đông 70 ngàn người tham gia, bao gồm cả vua và gia đình hoàng gia. Cha ta đăng ký vào danh sách thi đấu ở mục cưỡi ngựa đấu thương như Hiệp Sĩ Hoa Hồng Trắng. Ông sẽ cưỡi ngựa đấu lại người đàn ông được cho có khả năng thắng lớn nhất trong trận đấu – Hiệp Sĩ Sư Tử Đỏ.” “Người đó chắc hẳn là em họ Edward của Juliana.” “Chính xác. Juliana ngồi trong khán đài được bảo vệ để xem cuộc đấu. Bà được bầu chọn là Nữ Hoàng Sắc Đẹp, điều đó có nghĩa nàng sẽ đeo vòng hoa lên đầu người thắng cuộc. Sau vài vòng chạy và một vài cú đâm chuẩn xác với một cây giáo cùn, Edward đánh bại cha ta và chiến thắng. Nên Penrhyn là người thắng cuộc trong ngày, trong khi cha ta nằm trên sân đấu với một cánh tay bị thương nhẹ và lòng tự tôn bị thương tổn nghiêm trọng. “Juliana đã đến bên ông phải không?” Mira hỏi nhỏ. “Khi những người di của ta kể cho ta câu chuyện thần thoại ấy, bà quỳ xuống cạnh ông trên mặt đất và hứa với ông tất cả. Bà nghĩ ông bị thương nặng, nàng biết đó, và có lẽ thậm chí sợ rằng lời hứa của bà cũng nhanh chóng biến mất sớm.” Alec cười khúc khích khi chàng hình dung ra cảnh đó. “Chúa ơi, ta mong được nhìn thấy cảnh này.”

“Giả ốm dường như là một tài năng đặc biệt của những người đàn ông trong dòng họ của ngài,” Mira đánh giá.

“Việc đó hiệu quả lắm. Việc kết hôn của họ được thông báo tại vũ hội đêm đó.”

Mira cười. “Tôi nghĩ dù ngài có nói gì, mẹ ngài cũng là một người lãng mạn.”

“Không lãng mạn như nàng đâu.”

Dù nàng cố lờ nụ cười trên gheo của chàng, nàng vẫn cảm thấy chút ảm áp. “Có một chuyện tôi không hiểu. Sao ngài lại nhận được danh hiệu ấy nếu cha ngài là người con trai thứ hai.”

“Bác cả của ta chết trước khi có bất cứ đứa con nào. Cha ta mất trong một vụ tai nạn cưỡi ngựa khoảng 10 năm trước.”

Mira lặng lẽ gật đầu, và rồi nàng nhận ra trong suốt cuộc trò chuyện Alec đã giảm tốc độ của ngựa lại cho tới khi họ ở sau cùng hàng xe trượt tuyết. “Sao chúng ta lại đi chậm vậy? Con ngựa mệt mỏi sao?”

Mất chàng có vẻ gian tà, ánh mắt nàng không thấy tin tưởng. “Chúng ta sẽ đi lỗi tất.”

“Ngài đã không hỏi ý kiến của tôi.”

“Ta đã nói với nàng một lần – ta không thích xin phép.”

“Loại lỗi tất nào vậy?”

“Mọi người đang đi quanh bìa rừng dọc theo con đường quay lại nhà Stamford. Chúng ta sẽ đi xuyên qua con đường đó... ngay ở đó... và tham gia với họ ở phía còn lại.”

“Thưa ngài, hãy nghe rõ đây. Có lẽ ngài sẵn lòng đánh cược với danh dự của ngài, nhưng tôi –“

“Ta từng bảo nàng hãy gọi ta là Alec –“ “Có nhiều thứ đã thay đổi từ lúc đó.” “-và không ai để ý tới sự vắng mặt của chúng ta.” “Rosalie sẽ lưu ý.”

“Nàng nghĩ là cô ấy sẽ nói ra nếu cô ấy biết phải không?” Alec hỏi, và đá chân vào chú ngựa. “Sẽ không trừ phi cô ấy sẵn lòng đánh liều để câu chuyện cô ấy gặp Brummell lan ra khắp Luân Đôn.”

“Ngài thật sự đe dọa chị ấy sao?” Mira hỏi, bám vào một bên xe ngựa khi nó rẽ thuận lợi và nhanh chóng cách xa những xe khác.

“Ta thích nghĩ nó như việc trao đổi sự im lặng của ta lấy sự im lặng của cô ấy.”

“Ngài thật vô lại! Bảo sao chị ấy đã nói ngài...” “Ta làm sao?” Alec giục nàng, cười toét miệng khi nàng giữ im lặng. Chiếc xe trượt tuyết lướt qua những đám cây thông lấp lánh với những cột băng. “Thôi quên đi, ta có thể đoán được. Ta khiến cô ấy không thoải mái, phải không? Cô ấy không tin ta – “Rõ ràng chị ấy có bản năng tuyệt vời.” – và cô ấy không muốn ta ở cạnh đứa em nhỏ tội nghiệp của cô ấy. Mira yếu ớt đáng thương, người mang theo những đồ chơi thú vị trong cái xách tay.” “Tôi không có.” “Hôm nay không còn dao nữa à?” “Không!”

“Cũng có gì khác biệt đâu,” chàng nói, và dùng chiếc xe trượt tuyết bên bìa rừng. “Nàng có thể dùng lời nói đã thương người khác nghiêm trọng hơn nhiều.” Sự tĩnh lặng của cánh rừng mùa đông bị phá vỡ bởi tiếng tanh tách của băng và những cành cây. Đó là một thế giới thời gian như ngừng trôi, mỏng manh và xinh đẹp.

“Chúng không thể đã thương được ngài. Lời nói của tôi chỉ lướt qua ngài giống như những mũi tên cùn thôi,” nàng đáp lời, giọng nói ngân vang giữa khu vực yên tĩnh. Alec lắc đầu, nụ cười nhạt dần. Đột nhiên chàng nghiêm túc và dịu dàng, và chàng đang nhìn chăm chăm vào nàng như thể chàng chợt nhận ra điều gì mà chàng chưa hiểu trước đó.”

“Không hẳn thế. Chúng tấn công và đi vào vùng sâu, và kìm lại tất cả những lỗ hổng của ta để kéo chúng ra.” “Alec,” nàng thì thầm, “tôi e là tôi không tin được ngài.”

“Giọng nàng đang run kìa. Nàng sợ, có phải không?”

“Tôi thấy lạnh.”

“Ta sẽ không làm tổn thương nàng.” Chàng nhích lại gần hơn, dùng đầu ngón tay đeo găng vuốt ve cằm nàng.

Lông mi nàng sụp xuống trước cái chạm nhẹ nhàng dịu dàng của lớp vải bông lên da nàng, và cử chỉ thân mật ấy khiến nàng bất động khi chàng cúi đầu xuống.

Miệng chàng phủ lấy miệng nàng, và môi chàng ấm áp chạm rãi... sự ngọt ngào của nụ hôn ăn sâu vào nàng. Cơ thể họ bị chia cắt bởi lớp áo quần dày, và tất cả những gì Mira có thể cảm nhận được là nụ hôn nóng bỏng thân mật đó cháy bùng trong miệng nàng quá dịu dàng và nhẫn nại. Rất lâu, rất lâu sau khi nàng cảm thấy được yêu thương. Chàng khiến nàng cảm thấy đặc biệt, chàng khiến nàng cảm thấy như thể nàng là người đàn bà duy nhất trên thế giới này mà chàng khao khát. Có một cảm giác quấn xoắn gọi cảm bên trong cơ thể nàng, và một sự thôi thúc mạnh mẽ... suy nghĩ của nàng trở nên rối loạn, và mọi thứ mờ nhạt đi trừ chàng khi nàng mù quáng đáp lại chàng.

Khi nàng hít vào một hơi run rẩy, sự tươi mát mặn đắng của tiết trời mùa thu xộc vào trong phổi nàng. Cần được ở gần chàng hơn, nàng rút tay ra khỏi bao tay và đưa ngón tay chạm vào má chàng. Sự cọ xát mạnh mẽ của da chàng ở đó dưới đầu ngón tay nàng, và lòng bàn tay nàng dịu dàng nắm lấy cái cầm cương nganh của chàng khi nàng tận hưởng niềm tự do chạm vào chàng. Cánh tay chàng cứng lại quanh lưng nàng... khát khao hương vị của nàng, Alec cúi xuống bên nàng và dùng lưỡi chàng tìm kiếm lưỡi nàng, môi của họ bám chặt lấy nhau, tận tới khi Mira quá choáng váng tới mức không thể chịu đựng lâu hơn nữa và quay mặt đi thở hổn hển.

“Tại sao em lại rời khỏi Hampshire mà không nói gì với ta?” Chàng thì thầm, hơi thở mềm mại ấm áp trong chỗ lõm mảnh mai dưới cằm nàng. Có dấu hiệu hoang mang trong giọng nói của chàng, và có thứ gì khác nữa mà nàng không hiểu nổi. Mira nhắm mắt lại khi nàng nhớ tới nỗi đau trong ngày nàng rời khỏi lâu đài Sackville.

“Chàng không cho em lựa chọn nào khác,” nàng lúng túng nói.

“Nhà Berkeley đều ở đó, gợi ý đưa em đi cùng với họ. Và Sackville đã bảo em làm vậy vài ngày trước đó.”

“Nàng đã không nói với ta chuyện đó.”

“Sẽ khác nếu chàng biết sao? Chàng không hứa với ta điều gì. Chàng không cho ta bất cứ cách nào thoát khỏi tình cảnh đó, thậm chí không cả sau đêm chúng ta...”

“Nàng biết rằng tất cả những gì nàng cần làm chỉ là nhờ ta giúp đỡ,” Alec lạnh lẽo nói, dịch ra khỏi chỗ nàng và chăm chú nhìn nàng. “Ta sẽ đưa nàng tới nơi của riêng nàng, nếu đó là điều nàng đã muốn – “

“-nếu em bằng lòng làm tình nhân của chàng.” Mira cười cay đắng. “Và tôi mới ngốc làm sao, có lẽ tôi nên chấp nhận. Nhưng giờ tôi sẽ không làm thế, không phải vì một cung điện, không phải vì bất cứ số tiền nào. Tôi đã thay đổi rồi, và tôi bắt đầu nhận thấy rằng thứ tôi muốn hơn những gì ngài có thể cho tôi.”

Chàng nắm chặt lấy khuỷu tay nàng, đôi tay mang găng như thép phủ nhung. “Nàng mong chờ gì ở ta vậy?” Chàng hỏi với con giận dữ bất ngờ, giọng chàng cứng lại vì tức giận. “Nàng biết ta ở vị trí nào... nàng biết đến những trách nhiệm ta phải gánh vác. Chúa ơi... ta vẫn muốn nàng – nàng không thể không biết rằng – nhưng ta là một Falkner. Ta là con trai cả. Ta phải chăm sóc cả nhà ta, và một ngày nào đó ta phải sản sinh ra những người thừa kế phù hợp để mang tên ta. Nếu nàng là một ai khác... nếu ta là một người khác...”

“Tôi hiểu,” Mira lạnh lẽo nói, trong lòng như đông cứng lại. “Tôi hiểu tất cả những điều đó.”

“Vậy thì vì Chúa, tại sao nàng không cố cân nhắc chấp nhận những gì ta có thể cho nàng? Ta có thể cho nàng mọi thứ, mọi thứ trừ tên của ta. Ta có thể làm nàng hạnh phúc – “Không, ngài không thể,” nàng nhanh chóng ngắt lời. “Có lẽ ngài có thể làm thế được một lần, nhưng không phải bây giờ. Không phải lỗi của ngài... chỉ là mọi thứ đã thay đổi. Tôi không cần những váy áo đẹp hay dùng tiền để khiến tôi hạnh phúc. Tôi chỉ muốn một cuộc sống bình yên, một gia đình của riêng tôi – tôi sẽ làm hết sức để đạt được điều đó, và có lẽ nếu Chúa sẵn lòng tôi sẽ thành công. Tôi không hiểu tại sao tôi lại đi với ngài ngày hôm nay. Tôi biết tôi không nên làm thế. Rosalie nói đúng: Tốt hơn tôi nên ở cùng với ai đó giống Onslow.” Nàng cảm thấy chàng càng cứng người lại khi nàng nói tiếp. “Sau khi chúng ta tham gia cùng những người khác và đến dinh thự Stamford, tôi không muốn nói chuyện với ngài nữa. Tôi không muốn gặp lại ngài. May mắn thay tôi sẽ không tham dự quá một hoặc hai bữa tiệc cho tới tận mùa xuân, nên tất cả những gì tôi yêu cầu là ngài hãy cố gắng giống tôi để tránh việc chúng ta chạm trán nhau.”

“Đó là vì những điều tốt nhất,” Alec lạnh lùng lịch sự đồng ý, và quất roi ngựa để tham gia cùng với hàng những chiếc xe đang đi ngang qua. Mira ngồi cách xa chàng như có thể trong suốt cuộc hành trình dài lạnh lẽo ấy. Họ không nói thêm một lời, thậm chí cả khi Alec giúp nàng xuống khỏi xe trượt tuyết và đi vào lâu đài cùng với những vị khách khác. Khi nàng an toàn ở trong đó, chàng để nàng ở đó và không liếc nàng lấy một lần cả buổi chiều.

“Em xin lỗi,” Mira nói với Rosalie ngay khi họ có cơ hội nói chuyện cùng nhau. Giọng nàng chân thành đã xóa tan bất cứ lời khiển trách mà Rosalie định nói ra. “Em đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp. Em không nên đi với anh ta. Chị đã đúng.”

“Chị chẳng thấy vui về gì khi chị đúng,” Rosalie trả lời, nhìn vào đôi mắt xanh thăm dò của nàng. “Không vui khi trông em quá khổ sở về chuyện đó.”

Mùa đông không trôi qua chậm chạp như Mira đã e sợ. Nàng thấy có nhiều hoạt động hơn mức đủ chiếm lấy khoảng thời gian của nàng, không phải những căn bệnh khác nhau lây lan giữa những vị khách và tá điền của trang viên Berkeley. Khí lạnh cùng với hơi ẩm dường như thấm vào quần áo và da rồi lan vào tận xương tủy, và thậm chí những nồi canh nóng nhất, những tấm hôn mạnh mẽ nhất, và những ngọn lửa lập lách cũng không giúp gì nhiều để sưởi ấm cao hơn thể sau khi ra ngoài hơn một vài tiếng đồng hồ. May mắn thay nhà bếp còn chứa nhiều những cây và thảo dược khô mà Mira thường dùng để trị bệnh cảm lạnh, ho, đau họng, thấp khớp và đau tai.”

Nàng chế thuốc đắp lạnh và nghiền cây mùi tàu để dùng nước của chúng trị bệnh đau tai. Nàng dùng gerardia và cây thạch tâm để làm nước rửa vết thương để giảm đau cho bệnh viêm khớp thấp khớp và gút. Đối với chỗ sưng tai, cổ họng, và cổ, nàng làm thuốc đắp nóng từ lúa mạch, cây mộc hương, mật ong và tinh dầu hoa cúc đun sôi. Tất cả đơn thuốc của nàng đều cần ngay lập tức, thời tiết vẫn không ngừng khắc nghiệt.

Tuy nhiên, chỉ một tuần mùa đông lạnh giá thật sự là không thể chịu nổi cho tất cả mọi người ở gần hoặc ở tại vùng đất Berkeley, và đó là một tuần vào tháng Ba khi Rosalie ngã bệnh. Đó chỉ là trận cảm lạnh tồi tệ và hơi sốt, và tuy nhiên bệnh của Rosalie khiến toàn bộ kế hoạch lịch trình và việc tổ chức của lâu đài Berkeley rối tung lên. Vấn đề tồi tệ nhất là Rand, khi thăm người vợ bị sốt hay sụt sịt và mũi đỏ của chàng, chàng dịu dàng và tử tế, nhưng khi nàng ngủ hay không nghe được gì nữa, chàng trở nên quá tâm trạng và giận dữ tới mức không ai dám lại gần. Mira quan sát với sự đồng cảm và vui thích thầm, biết từ trước rằng Rand không thể chịu nổi khi bất cứ chuyện gì đe dọa tới hạnh phúc hay sức khỏe của Rosalie.

“Chị phải bình phục rất rất nhanh, chị Rosalie ạ,” nàng nói vào một buổi chiều muộn, mang một cốc nước nóng tới phòng ngủ của Berkeley. Rosalie làm mặt khi nàng đưa tay ra nhận chiếc cốc. “Có gì trong này vậy? Thêm nhiều những thảo dược khủng khiếp của em sao?”

“Trà và mật ong.”

“Ồi, tạ ơn chúa...” Rosalie uống một ngụm lớn thứ trà ngọt ngào và thở ra hạnh phúc. “Giờ thì nói cho ta biết tại sao ta phải khỏe lại quá nhanh như vậy. Ta thích tận hưởng những ngày qua hay hai ngày rảnh rỗi.”

“Chồng chị đang sắp không xử lý được nữa.”

“Thật sao?” Ta nghĩ chàng cực kỳ ngọt ngào mà.”

“Với chị thôi,” Mira nói, và cười khúc khích. “Đừng giả vờ lơ đãng – chị biết chàng thế nào với tất cả mọi người mà. Những bức tường không dày như vậy đâu.”

“Randall tội nghiệp của em,” Rosalie dịu dàng nói, cười và hắt hơi. “Chàng có cần nhằn một chút, nhưng chàng không thật sự cố ý làm mọi người – “

“Đừng bao biện cho chàng nữa. Chỉ là hãy thoát khỏi trận cảm lạnh nhanh như có thể... chàng thật khủng khiếp với tất cả bọn em.”

“Mira tội nghiệp,” Rosalie nhìn nàng suy đoán, cau mày. “Trông em gầy hơn rồi đó, và ta không thích chuyện này tí nào. Em đã dùng cả thời gian để chăm sóc những người khác, và đó không phải mục đích của ta khi đưa em đến đây. Em cần nghỉ ngơi nhiều hơn... và em đã ăn gì chưa?”

“Mùa vũ hội còn cách một hay hai tháng nữa – đừng lo lắng, em sẽ ở trong trạng thái tốt vào lúc đó.”

“Đừng đùa về chuyện đó. Vào một tháng nữa thôi chúng ta sẽ bắt đầu nhận liên lạc và trải qua những vòng xã giao nghiêm túc, và ta không muốn em mệt mỏi hay quá sức. Trông em như thể em đang dính chặt vào ai đó.”

“Dính chặt,” Mira chế giễu, đưa tay vuốt túi có vẻ lo sợ. “Ai chứ? Edgar Onslow sao?”

“Chị mong em như thế đó. Vì đó sẽ là vấn đề dễ giải quyết.”

“Em không dính chặt vào ai cả,” Mira bực bội nói.

“Có chuyện gì đó đang làm phiền em”

“Một chuyện tương tự đang khiến em bận lòng – cùng giống chuyện đã làm em bận lòng nhiều tuần.” Mira ngồi xuống cuối giường và lơ đãng cọ gương mặt vào chiếc rèm lông, để mặc chiếc tua rua rơi lên bên cạnh mũi nàng. “Mùa Lễ Hội sẽ bắt đầu sớm, và cuối cùng em nhận ra rằng em đã mất hết các vai để diễn,” nàng dịu dàng nói, nhắm mắt lại và thở dài. “Em chưa từng đóng vai bất cứ ai trong số chúng đặc biệt tốt... và em trở nên càng ngày càng giống kẻ giả mạo, tận tới khi em không còn thấy thoải mái làm bất cứ điều gì. Không có điều gì đúng nữa. Em sẽ thuộc về nơi đâu và bằng cách nào đây-“

“Nhưng em đã thuộc về một nơi rồi,” Rosalie lo lắng nói. “Em thuộc về nơi này.”

“Em được chào đón ở đây. Nhưng đây là nhà chị và gia đình của chị.”

“Em sẽ có căn nhà và gia đình của riêng em vào một ngày nào đó,” Rosalie nài nỉ. “Vây em sẽ không nguyên do thấy lo lắng xem em thuộc về nơi nào nữa.”

Mira buồn bã cười, mở mắt và nhìn Rosalie dò hỏi. “Chị có thật sự nghĩ hôn nhân là câu trả lời không?” Nàng hỏi. “Em thì không. Đó sẽ chỉ là một vai diễn mới em phải thực hiện, và em sợ rằng em sẽ thất bại... nhưng không có gì khác em có thể làm.” Hôn nhân đơn giản là một buổi lễ... và dù nó được định để đưa hai con người vào một mối ràng buộc mãi mãi, nàng biết rằng không một nghi lễ, tuyên bố, hay buổi lễ nào trên trái đất này có thể xóa đi cảm giác xa lạ nàng cảm nhận được. Hôn nhân sẽ không thay đổi được này hay cũng không thay đổi được cảm giác chắc chắn trong lòng rằng nàng sẽ không hợp với bất kỳ cuộc đời nào.

“Chị không hiểu sự cố định với các vai và các phần của em,” Rosalie nói, lo lắng. “Em không đang diễn, em đang sống cuộc đời của em”

“Em đã sống một vài cuộc đời rồi, khi tất cả những gì em muốn chỉ là một thôi.” Nàng một mình xoa trán. “Ôi, em sẽ cảm thấy già cũ rích thế nào khi ở cạnh những cô gái 17 18 tuổi. Họ không biết gì về thế giới, nhưng vẫn biết chỗ của họ ở đâu. Họ biết rằng họ là ai và chính xác họ nên làm gì. Họ thật bình thường... em ghen tị với họ.”

“Ta không nghĩ rằng em có thể đặt cho mình những tiêu chuẩn bình thường.”

“Nhưng mọi người khác sẽ đánh giá em với những chuẩn mực bình thường. Chị không thấy sao? Tất cả điều đó đều sai – thật sai trái khi cố gắng giả vờ em thuộc về thế giới của chị, em đã sai khi lên vào cửa bên cạnh và chiếm một chỗ của ai đó đã được sinh ra để có được tất cả những điều này. Chúng ta chỉ không thể tìm được một loại công việc cho em ở đâu đó phải không? Một nơi an toàn, một nơi yên tĩnh, một nơi không ai chú ý tới.”

“Em sẽ không hạnh phúc hơn như vậy,” Rosalie bước bình nói. “Và nếu điều em nói là đúng và em thật sự không thuộc về nơi nào, vậy có lẽ em sẽ theo kế hoạch ta dành cho em – em chỉ là hợp để cưới một người giàu có khi em định kết hôn với một người bán bánh mì.”

“Đó không phải là một câu cường điệu nhẹ nhàng sao?”

“Em không phải là một người bình thường. Em có những luật và cách nghĩ cách cảm nhận riêng của em. Em còn xinh đẹp hơn nhiều những cô gái em muốn ghen tị, thú vị hơn nhiều và đáng nhận được tình yêu hơn họ. Em...” Rosalie thở dài và bắt lực nhìn nàng. “Em là Mireille Germain... em là nhiều thứ khác biệt... em... là một chút của tất cả mọi thứ. Và không có cách nào thay đổi điều đó.”

Mira im lặng một lúc lâu, cân nhắc lời nói kỹ càng tận tới khi chúng tạo ra một loại cảm xúc đặc biệt với nàng. Với tính thực tế bẩm sinh đã được nuôi dưỡng trong nàng qua nhiều thế hệ của những người phụ nữ Pháp, nàng bắt đầu thất thật vô ích thế nào khi tiếc nuối những vị trí nàng không thể có được. Nàng là chính nàng, và như Rosalie đã chỉ ra, nàng không thể làm được gì để thay đổi điều đó. Sẽ quá khổ để tận dụng triệt để tình huống này phải không? Và thật sự có bất cứ lựa chọn nào khác sao?

“Em cũng thế,” nàng nói với Rosalie cùng một nụ cười mệt mỏi. Đúng, mình là Mireille Germain... và em cho rằng có những thứ tồi tệ hơn, đúng không?”

Vây em vừa mới mang tới một thư triệu tập từ Juliana,” Alec nói, ngược lên từ bàn làm việc. Carr đi tới phòng trên sân thượng của Alec, vượt thẳng nếp gấp của chiếc cà vạt. Căn phòng Alec làm việc khá giản dị và thiết kế kiểu Spartan, được trang trí với lối đối xứng dễ chịu của mẫu ren Ai Cập. Một cái bàn gỗ gu rộng được kê giữa hai cửa sổ có hoa văn hình chữ triệu. Alec dành nhiều tiếng đồng hồ làm việc ở đây, hoặc là làm việc với những bản thiết kế kiến trúc hoặc làm với những hóa đơn, tài khoản, lợi tức cả trong nước và quốc tế của gia tộc. Chàng đã nhận những trách nhiệm này kể từ khi chàng mười tám tuổi và đã quen với việc nắm quyền kiểm soát hoàn toàn đất đai và tài sản của dòng họ Falkner.

“Bà ấy là mẹ anh,” Carr nói lý, dăm tưa người vào bàn và cười nịnh nọt với Alec. “Bà ấy muốn gặp anh bây giờ và sau đó... và đặc biệt sau lần cuối cùng anh đến thăm... đó là lúc nào nhỉ, ba tháng trước đúng không?”

“Hai tháng.”

“Dù là lúc nào, bà cũng không hài lòng. Bà nói anh giống như một Frenchie chết tiệt, xanh xao và gầy-“

“Cuối cùng em đã đưa tin cho mẹ ta tới lui để lấy tiền tiêu vặt phải không?” Alec bức bối. “Em không có điều gì tốt hơn để-“

“Hãy nghĩ tới chuyện đó, anh trông tốt hơn rồi. Anh đã lại được làm đầy và sắc mặt anh khá tốt.”

“Khi ta muốn có một chẩn đoán, ta sẽ gọi một bác sĩ tới.”

Alec biết rõ về ngoài của chàng có vẻ không khỏe mạnh lần cuối cùng nằng tới thăm điền trang Falkner. Một vài tuần sa đọa và uống rượu vô tội vạ dường như làm được điều đó với một người đàn ông. Sau chương phiên toái với Mira trong suốt bữa tiệc xe trượt tuyết, chàng đã biến mất tới Luân Đôn khoảng một tháng, uống khá nhiều để chôn vùi những suy nghĩ và khao khát không thể có được với ả ả ra khỏi tâm trí. Chàng đã mất hàng đêm tại quán Brook, chơi bài với đội quân của chàng tới tận gần sáng, đi ngủ khi ánh sáng ban ngày xuyên qua làn mây, lên cao vào buổi chiều muộn. Dù cho chàng có kiệt sức tới mức nào, chàng cũng không thể xóa đi những giấc ngủ đầy những giấc mơ chàng muốn thoát khỏi. Gương mặt chàng nhợt nhạt, đôi mắt sáng và không có nét cười, cái miệng cứng lại vì khó chịu.

Nhưng khi mùa đông kết thúc và mùa xuân bắt đầu, chàng đã nhìn lại mình và thất thật ghê tởm. Chàng không phải Byron, để rên rỉ và thờ dài vì một người đàn bà sẽ không có được chàng. Chàng không bao giờ được mang lại sự u sầu kéo dài, hay cuộc sống phóng đảng lười biếng của một tay ăn chơi, và chàng phải thanh đôi thành những gì thuộc về chàng trước kia. Chàng đã giảm việc uống rượu xuống thành một phần rất nhỏ của trước đó, và một lần nữa chàng lại bắt đầu những lần cười ngửa thường xuyên. Chàng bắt đầu tham gia với một đám đông tốt hơn so với những tay chơi bài hay những gã ăn chơi ở Brook. Khi chàng đi vào câu lạc bộ, thường là để ăn tối, không phải để đánh bài. Giờ chàng lại rắn chắc và cân đối, và sự khác biệt bên ngoài thật đáng chú ý. Giả như có thể tạo ra thay đổi như vậy bên trong cũng như bên ngoài. Chàng không thể nói dối chính mình bằng cách giả vờ rằng bất cứ một người phụ nữ nào khác có thể thay thế nằng.

“Em có thể nói với Mẹ rằng ta sẽ tới thăm miền quê và thăm bà vào cuối tuần này.”

“Bà ấy sẽ vui lắm,” Carr nói, và cười vui vẻ, đôi mắt xanh lá lấp lánh.

“Còn chuyện gì nữa không?” Alec hỏi, chọn một chiếc bút lông sạch sẽ và vẽ lên một vết không nhìn rõ với ngón tay cái.

Nụ cười của Carr thay đổi, trở nên phòng vệ và có chút phòng thủ hơn. “Vâng. Em đã muốn hỏi anh một câu hỏi. Em đã nói chuyện với Jules Wyatt một ngày khác – anh biết đó, gã to lớn mà luôn đi theo Holt và cố gắng bắt chước –”

“Ta nhớ.” “Em đã hỏi một vài câu hỏi. Không có gì cụ thể, em chỉ tò mò về một vài thứ. Em đã nói chuyện với Wyatt về Holt... anh biết đó, nhớ tới những ngày trước đó... và Wyatt nhắc tới một thứ mà em chưa từng biết về Holt.”

Ánh mắt bạc của Alec sắc bén. “Cậu ta đã nói gì.”

“Đó là trước khi chết Holt đã gặp gỡ một người đàn bà, cô gái có tên Leila, người rất quan trọng với anh ấy. Wyatt đã nói rằng Holt điên cuồng vì cô ấy. Holt chưa từng nhắc tới cô aaysvowis em, và thường thì anh ấy hay khoe khoang về những cuộc chinh phục lãng mạn của anh ấy. Nhưng nghe có vẻ như cô gái này đã làm một vài phép thuật với anh ấy – Wyatt ngụ ý rằng Holt thậm chí còn nói về chuyện cưới cô ấy.”

“Đúng,” Alec nói, nhún vai bất cần. “Nhưng ai lại để ý tới chuyện đó vào lúc này?”

“Em đề ý. Vậy họ của cô ấy là gì? Anh biết phải không? Anh ấy đã từng nói với anh đúng không?”

“Ta không nhớ nữa. Điều gì lại quá quan trọng về cô ấy?”

“Theo như Wyatt, Leila biến mất một tuần trước khi Holt chết. Ý của ta là biến mất, như thể cô ấy bốc hơi khỏi mặt đất. Như thể cô ấy chưa từng sinh ra.” Carr cau mày, thấy phiền nhiễu vì áp lực suy nghĩ của chàng. “Nếu em có thể tìm ra chuyện gì đã xảy ra với cô ấy, em biết nó sẽ giải thích cho việc tại sao Holt bị giết. Em cảm thấy điều đó từ tận xương tủy.”

Alec nhìn cậu ta sững sờ. Vì có lần chàng không thể phá bỏ lập luận của cậu em họ, chàng cảm nhận được rằng có điều gì đó quan trọng về việc được cho là mất tích của Leila trong mối quan hệ với điều đã xảy ra với Holt. “Leila Holburn,” chàng nói nhỏ.

“Holburn. Anh có... anh có chắc không?” Carr hỏi, lấp bắp vì phấn khích.

“Có, ta dám chắc. Ta chưa từng nhìn thấy hay gặp cô ta. Nhưng cậu ấy đã nói không ngừng về cô ta với ta.”

“Em sẽ đi tìm gia đình cô ấy... nói chuyện với họ – có lẽ giờ người ta đã tìm thấy cô ấy, hoặc có lẽ họ có thể nói với em...” “Không.” Alec ngồi lại vào ghế, đặt chân nhinh đôi chân ngẫm nghĩ. “Ta sẽ làm thế.” Quyền lực của chàng đã được thiết lập quá vững chắc và trong một thời gian dài tới mức không một người đàn ông nào trong gia đình Falkner, thậm chí cả bác của Alec, dám nghi ngờ quyết định của chàng. Nhưng không như mong đợi chàng đưa đôi mắt xám lên nhìn thẳng gương mặt Carr và chậm rãi nói tiếp, “nếu em không phản đối.”

Carr nháy mắt, rõ ràng là bất ngờ. Alec đang trông chờ lời nhận xét, sự bất đồng, những câu hỏi. Ban đầu cái đặc quyền ấy chỉ dành cho Holt, và Carr biết rõ điều đó. “Không, em không có ý kiến,” cậu nói, nhưng không thể cưỡng lại việc thêm vào, “... nếu anh để em tham gia cùng.”

Carr thờ phào, khi người đàn ông ấy cười. “Sao lại không?” Alec nhận ra chàng không thấy phiền với sự bầu bạn của cậu em họ nhiều như trước kia. Carr rất khác với Holt, nhưng cậu ấy có được loại can đảm liêu lĩnh mà Alec bắt đầu thấy khá thích.

“Ta đã bắt đầu tự hỏi,” Juliana lạnh nhạt nói, “thứ gì đã trở thành của on.”

Alec mỉm cười và cúi xuống hôn má bà. Bà quay mặt đi để môi chàng chỉ chạm vào tóc bà, nhưng sự lạnh lùng của bà không khiến chàng bận lòng – đó là điều chàng lường trước được. Có những điều về mẹ chàng sẽ không bao giờ thay đổi. Mặc dù đôi mắt xanh sắc bén của bà đã nhăn nhoe vì tuổi già, chúng vẫn còn sắc như dao với trí thông minh và ý trí. Juliana là người duy nhất Alec biết sẽ không bao giờ lo lắng về việc liệu bà có đúng hay không; bà biết bà đúng và mọi người ai không đồng ý với bà rõ ràng là sai. Juliana đã thừa nhận lần duy nhất trong đời là bà sai, và sự thừa nhận ấy đã được kéo ra từ con người bà bởi ông John Falkner khi ông thuyết phục bà lấy ông thay vì lấy Edward Perhyng. Cả khi bà xem xét lại chuyện đó bà thấy bà đúng khi

thừa nhận sai lầm, điều chắc chắn xóa bỏ đi sai lầm đã qua.

Lời tán dương tuyệt nhất mà bà trao cho Alec là thừa nhận rằng chàng yêu bà hơn chàng yêu cha chàng. Cậu con trai nhỏ hơn Douglas thì giống John Falkner nhiều hơn – bản chất ngọt ngào, thân thiện, có lẽ cả cái tự mãn... hài lòng và lúc nào cũng tự cầu nguyện. Dù bà có yêu chồng chân thành, Juliana không có lấy bất cứ một phẩm chất nào tôn quý, vì không cái nào có thể giúp bà trở thành người phụ nữ quyền lực và có sức ảnh hưởng lớn nhất trong thời đại của bà. Bà buộc mọi người đấu tranh có được sự tán thành của bà, làm việc để giành được tình cảm của bà, để kiếm được sự chú ý của bà. Theo như bà, thứ vũ khí có giá trị nhất bất cứ ai có thể sở hữu là khả năng làm người khác muốn có mình. Không có ai giống Juliana khó ưa, mạnh mẽ người có thể tạo ra và thiết kế bất cứ thứ gì trừ sự dịu dàng như người mẹ.

“Carr đã nói với con rằng mẹ –”

“Carr,” Juliana gạt đầu, lấy cốc trà trên chiếc bàn ba chân Sheraton cạnh bà. “Ta thấy ngạc nhiên là nó có thể gửi tin nhắn tới con. Cậu bé gàn dở, không có chất nào cho nó. Nhưng đó chỉ là điều lường trước được khi một người Falkner lấy một người Falkner.” Bác Hugh của Alec đã cưới một người em họ xa, một sự kết hợp mà Juliana đã luôn dự đoán rằng sẽ sản sinh ra những đứa đầu óc đơn giản. Sau khi đã quan sát tính liều lĩnh của Holt trong quá khứ và tính bất kính vừa chớm nở của Carr, bà kết luận rằng chứng cứ ấy ủng hộ cho kết luận ban đầu của bà. “Tại sao con lại đứng xa như vậy?” Juliana bắt chợt hỏi, nhìn Alec và chỉ tới chiếc ghế trường kỉ được trang trí tinh tế bên cạnh. “Ngồi đây để ta có thể ngắm con.”

“Con không đứng ở xa,” Alec dịu dàng nói, ngồi xuống nơi bà đã chỉ. Thị lực của Juliana đang giảm dần, một thực tế bà từ chối biết đến. Bà nghiêm túc kiểm tra chàng và rồi gạt đầu tán thành. “Ta thấy con nghe bài giảng của ta lần cuối cùng con tới thăm ta.”

“Con lắng nghe tất cả những lời dạy của mẹ.”

“Giờ trông con lại giống con trai của ta rồi... khỏe mạnh, rắn chắc – thật tốt là dòng máu nhà Penrhyn một lần nữa lại có tác dụng.”

“Chắc chắn thế rồi,” Alec đồng ý với một vấn đề là hiển nhiên, mắt chàng ánh lên niềm vui.

“Có lẽ con giống một người Falkner, nhưng tâm hồn con đến từ dòng họ của ta, và dù có chuyện gì xảy ra, nó cũng luôn chiếm ưu thế.” Juliana hạ thấp giọng về mờ ám. “Và dù ta luôn tâm niệm rằng kết hôn trong dòng họ thì tốt cho dòng máu, ta sẽ không thấy phiền cho cho thêm một chút máu của Penrhyn vào trong kho đâu. Con từng gặp cô cháy gái Elizabeth của ta gần đây rồi nhỉ? Nó trở thành khá quyến rũ.”

“Con sẽ không cưới một người Penrhyn đâu,” Alec khẳng định. “Hay một người Falkner, vì con chắc chắn con sẽ biết ơn vì điều đó. Thực ra, con đang cân nhắc tới việc vẫn là một người độc thân tới cuối đời.”

“Thật vô lý. Ta muốn con lấy vợ, và hôn thê nữa, lấy vợ thật mau.”

“Có lý do nào đặc biệt không ạ?”

“Con đã 28 tuổi, hơn cha con ba tuổi lúc ông ấy cưới ta.”

“Nhưng mẹ đã không cưới cha con tới tận khi cha 29,” Alec nói với vẻ ngây thơ ngọt ngào.

“Thằng bé hay khiêu khích này – con sẽ không thành công chuyển hướng sự chú ý của ta trong lần này đâu, vì ta muốn con hứa.”

“Con sẽ không dám cố gắng thuyết phục mẹ đâu.”

“Vài năm qua ta đã quan sát con lướt qua mỗi mùa Vũ Hội mà không hề thả neo. Ta đã chính mắt thấy những á ngờ nghịch cười khúc khích mà con thường thể hiện sự thích thú, và ta thấy thật đau lòng nếu phải gọi bất cứ ai trong số chúng là con dâu của ta.”

Alec háng động và có chút vui vẻ. “Con biết mẹ đã quyết định nói chuyện thẳng thắn.” “Con thật quá bướng bỉnh và quá tự tôn để có thể dạo quanh kiểu phụ nữ sẽ phù hợp nhất với con – một người giống ta. Những cô nàng tóc nhuộm vàng ngốc nghếch – tất cả rất phổ biến, tất nhiên vậy... và tự nhiên con luôn đặt chúng lên vị trí hàng đầu. Nhưng một xuất kem không sửa sẽ có hại cho dạ dày. Ta hi vọng con hiểu điều ta đang cố giải thích cho con.”

“Mẹ phản đối gu phụ nữ của của,” Alec chỉ ra, và có thái độ thích thú lịch sự khi mẹ chàng mạnh mẽ đáp trả.

“Ta phản đối kịch liệt nhất. Tất cả chỉ được về bề ngoài. Không trái tim, linh hồn, không cả sức mạnh. Con sẽ vô tình đè bẹp bất cứ ai trong số chúng, và rồi cô ta sẽ không còn tác dụng gì với con nữa.”

“Con cảm kích sự quan tâm tình mẫu tử của mẹ,” chàng nói, mỉm cười với bà với đôi mắt xám áp áp. “Nhưng phần nào con thấy nghi ngờ liệu mẹ có bao giờ hài lòng –”

“Ta sẽ hài lòng,” Juliana ngắt lời, “khi con chọn người đàn bà của con với cùng đấng đo khi con chọn ngựa và rượu.”

Alec cười, lùi lại sau và rồi tặng bà nụ cười bất cần còn lại trên khóe môi. “Con sẽ hứa với mẹ. Mùa Lễ Hội này, con để mẹ đi tìm kiếm người mà mẹ cho là hợp với con. Nếu không vì lý do nào khác ngoài việc hài lòng trí tò mò của con về kiểu người phụ nữ mẹ sẽ tán thành. Và con sẽ đưa ứng cử viên của mẹ ra cân nhắc. Điều kiện duy nhất của con là cô ấy không được là người nhà Penrhyn hay Falkner... và mẹ nhớ là con thích những cô nàng tóc vàng.”

“Tóc vàng,” Juliana nói. “Chúa ơi, đàn ông là những sinh vật thật đáng ghét. Từng người trong số họ, kể cả con trai của ta.”

Đình Brighton trông giống như một cái đèn dựng lên chỉ để theo đuổi và tôn vinh tất cả các loại niềm vui khác nhau mà tri giác có thể trải nghiệm. Đó là một con quái vật nhiều đầu, sự kết hợp của các lối kiến trúc tuyệt vời khiến lóa mắt. Một phần của tòa nhà là kiến trúc Hy Lạp, một phần là Ai Cập, một phần lại là Trung Quốc, trong khi cái mái vòm lớn ở giữa là của Thổ Nhĩ Kỳ. Nó được thiết kế bởi John Nask và được xây dựng với một giá cắt cổ, tất cả đều hợp với sở thích của vua George. Được trang trí bằng cây sồi, rồng, và những cái ống khói kỳ lạ, cái đình Pavilion khiến Mira có cảm giác tuyệt vời và không dễ chịu. Nàng cảm thấy như thể chúng đang tiến vào một hậu cung nguy nga.

“Em sẽ rất thích nơi này,” Rosalie nói, gương mặt nàng rạng rỡ bởi niềm háo hức khi họ đi dạo qua phòng trưng bày tranh Trung Quốc và ngược lên nhìn những con rồng xanh dát vàng liếc họ từ sanfihaf.

“Đúng thế,” Rand Berkeley nói thêm, đôi mắt vàng lấp lánh tinh nghịch khi chàng hộ tống hai người phụ nữ đi ngang qua một hàng cột Phụng Đông. “Vô vị nhưng buồn cười.”

“Luôn có chuyện gì đó đang diễn ra,” Rosalie vui vẻ tiếp lời. “Những bữa tiệc nước, những buổi bán đấu giá, bữa tối và các bữa tiệc lớn, các buổi hòa nhạc, vũ hội, ca kịch...”

“Em kiệt sức rồi,” Mira nói, nhưng nàng mỉm cười khi nói, quen với tất cả những hình ảnh và âm thanh mới nàng sẽ trải nghiệm ở tại đình trong suốt vài ngày tới. Họ dừng lại để chiêm ngưỡng bức tường được vẽ với những bức tranh phương Đông tinh tế.

“Và luôn có âm nhạc được xướng lên, vì đức Vua thích âm nhạc và có một ban nhạc riêng biểu diễn mỗi buổi sáng tối.”

“Em khó có thể chờ để gặp ngài,” Mira thú nhận, đã nghe thấy nhiều câu chuyện về Vua George mà nàng biết không có gì để tin về ông. Mập mạp và rất sặc sỡ, ông được cho là người có cách cư xử hoàn hảo nhất và là cung cách thanh lịch nhất ở Anh. Trong suốt cuộc nói chuyện của họ trên đường từ Warrick đi Brighton, Rand đã giải thích rằng vui George 4 mời đến Brighton chỉ những người nào có ích với ông. Có một số lượng lớn những nhân vật chính trị ở đây. Mira biết rằng thực tế này giấu đi một bí mật quan trọng cho Rosalie, người đang hi vọng rằng George Canning, người đứng đầu Bộ Ngoại Giao, sẽ có mặt ở đình này. Rosalie quyết tâm nói chuyện bí mật với Canning về việc tìm ra một vị trí cho Brummell ở Pháp, và Mira đã chuẩn bị để làm bất cứ việc gì cần thiết để giúp nàng trong sứ mệnh này. “Ta mong cả hai em quan sát bước đi thật cẩn thận trong vài ngày tới,” Rand nói.

Rosalie và Mira nhìn nhau về tội lỗi. Rand vẫn không biết về cuộc gặp bí mật với Brummell của họ hay kế hoạch nói chuyện một mình với Canning của Rosalie, và thật là đau đầu khi giữ bí mật với chàng. Chồng của Rosalie không phải gã ngốc, và một vài thứ buột miệng có thể khiến chàng chú ý.

“Chàng có ý gì vậy, thưa đức ngài?” Rosalie nói với nụ cười khiên cưỡng.

Rand tặng cho người vợ ánh mắt chậm rãi thăm dò trước khi trả lời, “Chỉ là khẩu vị của đức vua với những người phụ nữ lớn tuổi hơn đã thay đổi. Giờ dường như ông đang bị thu hút bởi những cô nàng trẻ đẹp quyến rũ để có được sự sắp đặt sống động. Ông sẽ dễ dàng được khuyến khích bởi những câu nói hay nụ cười nhỏ nhất từ cả hai em... và ta sẽ không phải giải thoát các em ra khỏi tình huống như vậy, vì sự tự tôn của ông ta dễ dàng bị phá hủy, và ông ta không phải là người đặc biệt biết tha thứ.”

“Em biết điều đó.” Rosalie lập tức bị kích động. “Có có lẽ sẽ khiến ông vui khi gặp em trong một tình huống kỳ quặc vì ngài đã nghe được những tin đồn về em và Brummell. Ngài ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho cha em sau khi họ tan vỡ, thậm chí Brummel đã gửi cho ngài hộp đựng thuốc tốt nhất và cố gắng mọi lúc để dành lại tình bạn của ngài. Đức vua có thể dễ dàng thấy rằng cha em được phép quay lại nước Anh, nhưng ông ấy sẽ không làm thế, bởi vì ông ấy quá vô ơn và ghen tị với Brummell để...”

“Suýt...” Rand nhẹ nhàng thì thầm, trượt một tay ra sau cổ Rosalie và ngón tay cái vuốt ve dọc theo cổ nàng khiến mạnh mẽ nhanh chóng đập rộn ràng. “Ta hiểu mà, đóa hoa của ta.” Chàng hiểu hơn ai hết trên cõi đời này Brummell có ý nghĩa thế nào với nàng, và nàng có thể dễ dàng tức giận tới mức nào khi chủ đề cha nàng được đề cập đến. Hít một hơi sâu và bình tĩnh trước cái chạm của chàng, Rosalie đưa mắt nhìn chàng.

Mira chuyển ánh mắt ra khỏi cái cù chi thân mật lạ lùng ấy, ngay lập tức đỏ mặt và cảm động bởi khung cảnh trước mắt. Nhiều lần Rand Và Rosalie có thể kéo nhau ra khỏi cái ghế. Trong một vài giây họ có thể đọc được suy nghĩ của nhau và cảm nhận được nhu cầu của nhau theo cách giao tiếp hoàn toàn riêng tư. Dù ai ở cùng họ hay môi trường xung quanh có thế nào. Lúc ấy Mira chỉ là một người ngoài cuộc tự ý thức được mình.

Khi nàng tránh ánh mắt khỏi cặp đôi đó, Mira nghe thấy tiếng bước chân dưới chân ở cuối hành lang, bước chân rần ròi đi cùng với bước chân dài. Nàng nhìn vào bóng dáng đang tới gần... và đột nhiên nhịp tim của nàng nhảy tăng gồ. Alec. Nàng đặt tay che miệng, cảm nhận được gương mặt nàng không còn tí sắc nào. Đó phải là Alec. Nàng đã nhớ chàng quá nhiều đến mức toàn thân nàng đau lên với niềm vui đến đau lòng khi gặp lại chàng. Đó là Alec... hay đúng không vậy? Mái tóc chàng đen, cơ thể cao lớn và vai rộng, vẻ bề ngoài hoàn hảo và duyên dáng với nụ cười trắng răng mẫn. ... nhưng khi chàng đến gần, Mira nhận ra với sự bối rối hoàn toàn rằng người mới tới không phải Alec. Cậu ta quá trẻ, và phần nào ít hào nhoáng hơn, cử chỉ nói lên cậu tự phụ hơn so với vẻ tự trấn an của Alec. Và đôi mắt của cậu, chúng không có màu xám bạc mà là màu xanh sâu thẳm.

Cậu ta dừng lại nhìn nàng, nháy mắt vài lần và rồi mỉm cười. “Dường như tôi vừa lạc đường.” Cậu nói, cố ý nhìn Mira. Nàng không trả lời, đôi mắt đen bối rối.

“Ồ... Carr Falkner,” Rosalie nói, và đến đứng cạnh Mira. “Thật vui khi gặp cậu ở đây.” Bà Berkeley,” cậu trai trẻ trả lời, đôi mắt vẫn nhìn Mira. “Dường như hôm nay là một ngày dành cho những khám phá dễ chịu.” Hơi nhích về phía Mira, Rosalie thực hiện cuộc giới thiệu phù hợp, và Mira cho phép người lạ giữ lấy bàn tay nhỏ bé lạnh cóng của nàng trong bàn tay ấm áp của cậu ấy. Carr Falkner, nàng nghĩ thầm, từ từ khôi phục sau thoáng ngạc nhiên. Nếu có bất cứ người Falkner nào khác ở đây ở cái Đình này, nàng cầu nguyện rằng nàng sẽ nhận được lời cảnh báo sớm hơn vì gặp mặt đôi mắt cùng ai đó quá giống Alec thế này dường như quá sức chịu đựng của nàng. Dù bất cứ người Falkner nào khác có đẹp trai tới mức nào, không ai trong số họ có thể là một điều gì khác ngoài việc giả mạo đáng thật vọng của Alec.

“Cậu ấy là em họ của công tước Stafford,” Rosalie thì thầm với Mira. “Có lẽ em nhớ ngài công tước...?” ý chị là người đã đồng hành cùng em trong suốt bữa tiệc xe trượt tuyết sao? Mira nghiêng người. Người em đã có tình cảm trong suốt cuộc săn bắn của Sackville? Người mà biết những bí mật thầm kín nhất của em, người đã lấy mất sự trinh trắng của em sao? Vâng, em tin là em có thể nhớ ra chàng ta...

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

" ^ "

“Chúng ta phải cẩn thận,” Rosalie nói, nhìn vào tấm gương dài to và chỉnh lại cái vạt áo của chiếc áo choàng nhung của nàng. Mary, cô hầu đã đi với họ từ lâu đài Berkeley, quỳ xuống cạnh nàng và sửa chiếc váy một chút với kim chỉ. “Tối nay ta sẽ tìm cách để nói chuyện với Canning về Brummell – trong suốt buổi khiêu vũ, có lẽ thế. Nhưng ta sẽ cần em giúp – và hãy nhớ, điều này phải được thực hiện hoàn toàn bí mật. Bất cứ hành vi lạ nào sẽ bị chú ý tới trong tối nay, vì luôn có cả tá những âm mưu diễn ra tại các bữa tiệc như thế này – đây là môi trường hoàn hảo để sản sinh ra xì can đan.”

“Không có gì ngạc nhiên cả,” Mira trả lời, đội chiếc mũ nhung xanh nhỏ lên đầu và nghiêng đi một góc thật duyên dáng. “Đó là một vũ hội hóa trang, và mọi người cảm thấy thích về hóa trang, tất cả chúng ta đều cho rằng chúng ta có thể nhìn thấu thể giới mà không ai có thể làm được.”

“Sai rồi,” Rosalie nói thẳng. “Ta có thể nhìn thấu thậm chí những bộ mặt hóa trang tốt nhất – luôn có những gợi ý. Ví dụ, đức Vua sẽ là người có cái bụng to, và người tóc vàng bên cạnh ngài là quý bà Conyngham.”

Mira nhăn mặt bởi giọng nói của Rosalie. Rosalie không phải người nói những lời nói không tốt hay không đúng phép tắc về ai đó, nhưng dường như không chỉ đức vua mà tất cả những cộng sự thân cận của ông ta khiến nàng lên án. “Ai là quý bà Conyngham?” “Vị tình nhân mới nhất của ông ta. Ông ta thậm chí còn tặng bà ta tước hiệu “quý bà Steward,” và hai người giả vờ là cô ta chỉ là một tình nhân của gia đình ông, trong khi ai cũng biết rằng, thậm chí có chồng rồi, cô ta vẫn ngủ cùng ông ta.” Rosalie lắc đầu kinh tởm. “Ta không biết đàn ông nhìn ra thứ gì tốt đẹp với những người như cô. Cô ta nông cạn, ngu ngốc, tham lam và cô ta khuyến khích đức vui tận hưởng tất cả những thói quen xấu xa nhất. Ông ta đang tự giết mình khi ăn quá độ và rồi uống quá nhiều rượu và dùng quá liều thuốc phiện để chữa trị cho đường tiêu hóa-“

“Thuốc phiện và rượu vô cây!” Mira thốt lên, nhăn mũi. “Một đơn vị galanga dạng bột sẽ rút rất nhiều để -“

“Ta hi vọng ông ta dùng hết số rượu mà ông ta muốn,” Rosalie nói, nhún vai bất cần. “Ta hi vọng ông ấy sẽ béo phì và lười biếng tới mức không thể di chuyển. Vì ông ta mà cha ta bị trục xuất đến Pháp và sẽ có khả năng bị bỏ đói đến chết. Em có nhận ra Brummell gầy tới mức nào đúng không? Ông ấy từng nặng tới 13 hay 14 xton (=6,4kg), và ta không nghĩ là khi chúng ta gặp ông ấy ông ấy có thể vượt quá 9 hoặc 10 xton.”

“Rosalie...” Mira cẩn trọng nói, “Em khuyên chị hãy nói nhỏ khi chị nói đến Brummell hoặc đức vua.”

Đột nhiên Rosalie cười lớn. “Em sợ ta sẽ bị nhốt vì tội phản quốc sao Mira?”

“Còn tệ hơn nữa. Em sợ ngài Berkeley sẽ nghe được chị đang nói chuyện về rủi ro bất ngờ của chúng ta.”

Khi đề cập tới chồng nàng, mắt Rosalie mwoowr lớn. “Chúa ạ, thời gian trôi nhanh quá! Hãy để ta hoàn thành việc nói cho em biết về kế hoạch của ta trước khi Rand tới đây. Khi ta cố gắng có vài phút ở riêng với Canning, ta sẽ nhờ ông ấy tìm cho Brummell một vị trí ở Calais, chỉ như ngài Alvanley đã nhắc đến. Hoặc có lẽ Caen-“

“Nhưng làm sao chị có thể đạt được điều đó mà không bị chồng chị chú ý, và còn về những người khác có lẽ sẽ nhìn thấy chị và Canning ra ngoài, và đưa ra chỉ dẫn sai lầm cho tình huống ấy-“

“Đó là lúc ta cần em giúp –“ Rosalie bắt đầu, và chỉ sau khi tiếng gõ cửa nhẹ dứt khoát vang lên. “Rand đó,” nàng thì thầm tức giận, đưa mắt nhìn lên trên. “Đề chàng vào, Mary,” nàng nói với cô hầu, và Mira kinh ngạc nhìn gương.

“Chúng ta trễ rồi đó,” Rand nói thay vì chào hỏi, bước vào phòng và dừng lại ngắm vẻ ngoài của người vợ. Nụ cười lười biếng biến mất khỏi gương mặt hiện rõ vẻ bất ngờ. “Quý bà Berkeley..., như thường lệ, em đẹp đến chết người,” chàng dịu dàng nói. Mira không thể không mỉm cười khi trông thấy vợ chồng Berkeley, họ thật là cặp đôi rất hợp nhau.

Rosalie mặc như Marguerite de Valois, vợ của vua Henry 4 của Pháp. Váy của nàng là một tạo phẩm tuyệt vời với màu nhung đỏ viền vàng cùng với đồ trang sức, eo thắt chặt để lộ ra một cái eo rất nhỏ và bụng xuống thành một cái chuông lớn của chiếc váy lấp lánh. Vạt trên thấp và nhọn, cắt theo cùng họa tiết ở phía trước váy, trong khi bờ vai được nâng lên thanh lịch nhờ lớp ren sắc cạnh mỏng manh. Tay áo dài và phồng lên, thắt lại trong nhiều dải vàng. Rosalie mỉm cười tán tỉnh và phẩy chiếc quạt tay bằng da màu vàng. Tóc nàng được búi cao trên đầu, những lọn tóc lấp lánh được sắp xếp cẩn thận để giữ thẳng bằng cho chiếc vương miện nhỏ trên đầu nàng.

“Em nên được hộ tống bởi người đàn ông đẹp trai nhất ở Anh tối nay,” Rosalie nói khi ánh mắt nàng cảm kích hướng tới người chồng của nàng. Tất nhiên, Rand đóng giả vua Henry 4, và vẻ ngoài ấn tượng của chàng rạng rỡ trong trang phục của thế kỉ 16, bao gồm một chiếc áo choàng màu đỏ, bộ đồ

màu vàng, phủ lên gầy của chàng, một sọc màu xanh ở chân trái, và ba thanh chức vị ở cánh tay trái. Đôi mắt, tóc và da hung hung được nhấn bởi sự phong phú của bộ trang phục. “Tất cả những gì chàng cần là đường đua trắng,” Rosalie tiếp tục nói nhỏ, và Berkeley tặng chàng nụ cười tự giễu mình.

“Tất cả những gì ta cần là nữ hoàng của ta,” chàng trả lời, đưa cánh tay ra. “Giờ chúng ta cùng xuống vũ hội trước khi ta bắt đầu cảm thấy giống như tên ngốc Pranching.”

“Đội đã – không phải anh sẽ ngưỡng mộ bộ trang phục của Mireille chứ?”

Mira hơi đỏ mặt khi ánh Berkeley dừng lại nơi nàng. Trước sự thúc giục của Rosalie nàng giữ váy và xoay một vòng để khoe bộ trang phục.

“Thiếu nữ Marion,” Rand nói, và cười tán thành. “Hoàn hảo. Ta không thể nghĩ được bộ đồ nào tốt hơn cho yêu quái trong rừng.”

“Chúng ta đều quan tâm tới độ dài của váy – nó khá táo bạo.” Rosalie phê bình và Berkeley lắc đầu.

“Nó thật hoàn hảo,” chàng nhắc lại.

Bộ trang phục thiếu nữ Marion được thiết kế với nét duyên dáng tinh nghịch rất hợp với nàng. Váy của nàng được làm từ nhung, được nhuộm bởi những màu xanh và nâu của rừng, trong khi một cái hộp nhỏ và một số mũi tên được treo sau lưng nàng. Chiếc váy và đường cong ở ngực được làm viền với lông đen, và chiếc mũ nhỏ của nàng là mẫu nhỏ hơn của mũ Robin Hood, vành mũ được làm toàn bằng lông. Chiếc váy chỉ dài tới đầu gối, đến chỗ trên cùng của đôi giày nâu mềm mại. Nàng trông kì lạ và lùn lùn, đặt biệt với những búi tóc nâu đen thả xuống trước mặt và đổ xuống lưng.

Mira thấy rối lên lo lắng vì bộ trang phục khi họ đi xuống lầu, nơi các bàn thờ giả cho Bacchus, Apollo, Venus, Minerva, và sao Hỏa được đốt lên với mùi hương cay tràn ngập bầu không khí. Âm nhạc vang lên trong Đình khi ban nhạc chơi các bản nhạc vui. Đức vua vẫn chưa xuất hiện, nhưng có những tin đồn về một gã hung ác to lớn đội chiếc mũ không vành sa tanh đã được nhìn thấy bởi một trong những hóc tướng nhỏ tiếp giáp với phòng khiêu vũ. Khi những người phụ nữ lớn tuổi, những quả phụ thừa kế, và những quả phụ trẻ ngồi ở các bên phòng để chỉ đạo các hoạt động của nhiệm vụ của họ, những quý cô trẻ được quay quanh sàn nhảy bởi những người có tài lạ, những kẻ hung bạo, những anh hùng đã mất lâu rồi của các huyền thoại, những nhân vật phản diện, và những nhân vật truyền thuyết.

Ngay khi họ bước vào phòng khiêu vũ, một hiệp sĩ thế kỉ 15 đến chỗ Mira. Đó là Carr Falkner, mặc bộ đồ màu đen, và đôi giày cũ. Đôi mắt xanh đen của cậu, với đôi mi đen, vui vẻ tỏa sáng nhìn nàng. Mira cười với cậu, thấy vẻ quyến rũ của cậu thú vị. Rõ ràng cậu đang chờ nàng tới.

“Cô Germain,” cậu nói, tặng nàng nụ cười nửa vầng khiến nàng nhớ tới Alec, và nàng hơi thở gấp, “hoặc trí nhớ của tôi sai hoặc tối nay cô đẹp mê hồn hơn cả chiều nay.”

Mira cười với cậu và nhanh nhìn qua Rosalie, người đã thấy rất hài lòng với sự thích thú rõ ràng của Carr Falkner với vai trò của nàng. Carr còn nhìn sang Rosalie, nhướn mày ngại ngùng. “Từ khi việc giới thiệu đã kết thúc, với sự cho phép của chị tôi muốn có được điệu nhảy đầu tiên với cô Germain.”

“Chỉ một thôi,” Rosalie trả lời, đôi mắt lấp lánh ý cười. “Cô Germain có lẽ không biết được thực tế rằng hơn một điệu nhảy với cùng một người đàn ông sẽ đặt cô ấy vào vị trí ảnh hưởng nhất.”

“Chắc chắn cô sẽ không đếm những điệu nhảy của chúng ta,” Carr phản đối nhìn Mira.

“Chắc chắn là tôi sẽ làm thế. Tôi sẽ không cho phép bản thân mình mang tiếng trong bữa tiệc đầu tiên của mùa Vũ Hội.”

Cậu cười và thành thạo đưa cánh tay ra cho nàng. Mira trao cung và mũi tên cho Rosalie, và nàng cho phép Carr dẫn nàng tới giữa phòng khiêu vũ đông đúc. Khi cậu quay nàng giữa những cặp đôi lấp lánh khác, Mira nhận ra rằng cậu là người khiêu vũ giỏi và những bước nhảy của nàng phối nhịp tốt với của cậu ấy. Sau một vài phút im lặng, Mira trêu cậu. “Tôi đã nói điều gì cướp mất lời của anh sao?”

“Không... không...” cậu vội nói, “Tôi chỉ... chỉ đang nghĩ tới một chuyện.”

Mira nhìn cậu và mỉm cười. Dù Carr không có cách nào biết được, những điểm giống nhau của cậu với Alec khiến nàng cực kỳ để ý. Không thể nào, nàng thấy vui vẻ, rằng đây là điều Alec có lẽ thích thú khi chàng trẻ hơn... một chút yếu đuối, cử chỉ của cậu vừa vui vẻ vừa có chút kỳ quặc, gương mặt điển trai thể hiện sự ngây thơ của tuổi trẻ. Carr có phải là bức tranh chính xác mà Alec đã có vài năm trước không?

“Nghĩ tới chuyện gì sao?” Nàng nhắc lại, buộc bản thân bắt nhịp với câu chuyện. “Có thứ gì hay ai đó đặc biệt không?” Carr chỉ hơi lắc đầu. “Thật đáng thất vọng,” nàng ngọt ngào nói. “Tôi đã mong là anh sẽ nói anh đang nghĩ gì tới tôi.”

Cậu cười, mái tóc đen như than xỏa xuống trán khi cậu nhìn xuống nàng. Với tuổi trẻ của cậu, cậu vẫn cao hơn hầu hết đàn ông ở trong phòng và khiến nàng thấy nhỏ bé. “Nếu tôi chỉ nghĩ tới cô, cô Germain, chân tôi sẽ dừng lại, cảm tôi sẽ tiếp sàn nhà, và tất cả những gì tôi có thể làm được là nhìn được vẻ đẹp của nàng trong trạng thái sững sờ mê muội.”

“Anh sẽ là người đầu tiên làm thế,” nàng trấn an chàng.

“Với tất cả niềm kính trọng, ta nghi ngờ điều đó.”

Carr thấy khó có thể không khen nàng nhiều tới mức chàng có thể dường như sẽ điên cuồng trừng phạt mình. Chàng xoay sở được giữ bản thân ở mức kiềm chế đáng kể. Đây là vũ hội thứ hai ở Luân Đôn của chàng, và tới giờ chàng vẫn tự cho mình giỏi trong nghệ thuật tán tỉnh. Chàng thậm chí còn nghĩ bản thân trở nên khá hay nhạo bào, dù không được ấn tượng như cậu anh họ Alec. Đàn bà, tất cả đàn bà, đã từng sở hữu sức mạnh khiến Carr cảm

thấy vụng về và nín thở. . . và chỉ khi chàng tự chúc mừng bản thân khi vượt qua cơn hoạn nạn như thế này, người phụ nữ nhỏ bé trong vòng tay chàng đã đưa nó quay lại với thời gian chưa đầy một phút. Cậu thấy lo lắng vì nàng, và hơn thế nữa, cậu nhận thấy những ánh mắt ghen tị của những người đồng đội khi họ quan sát cậu khiêu vũ cùng nàng. Một đêm giống đêm nay là mơ ước của những người đàn ông trẻ tuổi. Carr từ chối mọi nỗ lực bắt chuyện và đơn giản tập trung nhớ mọi đường nét của gương mặt nàng.

Hài lòng khi lặng lẽ khiêu vũ, Mira dễ dàng theo nhịp cậu, ngón tay nàng nhẹ nhàng đặt lên những sợi vải của trang phục Carr. Thật rất miễn cưỡng khi nàng nhận ra điệu van sắp kết thúc. Nàng bước lùi lại rất chậm với Carr đến chỗ nhà Berkeley, những người đang nói chuyện với Helen của Troy, Shakespeare, Delilah, và Henry VIII.

“Anh ta hoàn hảo với em,” Rosalie thì thầm sau quạt với Mira. “Trẻ và ngọt ngào, và rất đẹp trai. Hãy chơi bài thật khôn ngoan.”

“Em sẽ làm thế,” Mira thì thầm lại, không thể nghĩ được bất cứ cách nào giải thích với Rosalie rằng Carr sẽ không thật sự hoàn hảo, nếu cậu ấy không quá trẻ. . . nếu cậu ấy không phải em họ của Alec. Ngoài thực tế nàng rõ ràng thấy bản thân làm phép so sánh giữa hai người bọn họ, nàng biết rằng Alec sẽ không tha thứ cho bất cứ mối liên hệ nào của nàng với một thành viên của gia tộc chàng. Chàng sẽ làm gì nếu Carr thật sự thích nàng? Suy nghĩ ấy vừa buồn cười vừa đáng sợ.

Khi nàng chuyển sự chú ý tới cuộc nói chuyện và cười trước lời châm biếm của Carr, nàng cảm nhận được cái lạnh đột nhiên dọc theo cổ, như thể đôi mắt của ai đó nhìn nàng. Quay lại nhìn, nàng thấy Alec đang ở giữa đám đông. . . và chàng nhìn nàng thật lâu đánh giá trước khi quay đi. Đôi mắt xám của chàng đầy chế giễu vì ghen. Một cảm giác rung động phấn khích chạy trong nàng. Điều đó không thay đổi được gì cả, nàng nghiêm khắc nhắc nhở mình. Chà là vấn đề khi chàng có lẽ vẫn muốn này, và này không phải đùa ngốc dễ quan tâm. . . Nhưng nàng không thể chối bỏ rằng thật tốt khi chàng nhìn như vậy. . . đúng, mình cảm thấy mình rất tốt, và thậm chí nàng còn chối bỏ bất cứ ràng buộc nào với chàng, nàng không thể kìm nén một thoáng tự hào khi nàng nhìn lại chàng, tối nay chàng rất đẹp trai, hơn cả bình thường.

Có thứ gì đó không thể nói về chàng? Đen, đàn ông mà một người đàn ông khác sở hữu phong phú đến vậy. Chàng không phải người đàn ông đưa tâm trí tới nghĩ đến những nàng công chúa trong truyện cổ tích và những chàng hoàng tử cười bạch mã. Khi một người phụ nữ nhìn chàng, nàng nghĩ đến những khoái cảm cảm đoán và những cuộc gặp bí mật. Chàng là mẫu đàn ông dường như đã được tạo ra để khiến phụ nữ đau tim, tuy vẫn biết điều đó, nàng có thể làm thế nào ngoài việc bị thu hút bởi chàng? Để sở hữu một người đàn ông như chàng, thậm chí chỉ trong thời gian ngắn, là ước mơ của mọi phụ nữ.

Rõ ràng Rosalie đã chú ý tới Alec, vì đôi lông mi thanh tú hơi nheo lại, khiến nàng thấy thái độ bất bình chu đáo của nàng. “Ta đã từng thấy trang phục đó ở đâu rồi,” nàng nói, giọng nhỏ, để đảm bảo rằng Rand và Carr vẫn nói chuyện trước khi nàng nói thêm, “nhưng ta sẽ thừa nhận rằng không người đàn ông nào có thể mặc nó đẹp như vậy. Ta sợ là nó quá phù hợp với cậu ta.”

Cơ thể mực thước của Alec gọn gàng trong chiếc quần ống túm đen, chiếc áo ghi lê màu đỏ thẫm, đôi bao tay tua rua, và đôi giày bằng da cao cổ. Mái tóc đen, không đôi mắt bất cứ cái mũ nào tỏa sáng chỉ nhờ đá Obsidian. Quanh cổ chàng có một chiếc thánh giá vàng, và một thanh gươm được đeo ở eo chàng. “Bộ trang phục này là gì ạ?” Mira thì thầm, đưa mắt cố gắng nhìn gương mặt Rosalie.

“Thuyền trưởng Bartholomew Roberts – em có thể luôn nói được nhờ cây thánh giá. Một tên cướp biển, khá ngăm đen như các truyền thuyết, người bị giết trong một cuộc chiến suốt thế kỷ 16. Một biểu tượng anh dũng, dù đó không phải người rất tốt.”

“Tôi sẽ nhảy với anh ấy nếu tôi mất cả đêm để nhận được lời mời,” Helen của Troy nói, nhìn theo ánh mắt Rosalie và thờ dãi khi nàng nhìn chằm chằm vào Alec.

“Cơ hội của cô giữ trẻ,” Mira thì thầm, nhìn xuống sàn nhà khi một nụ cười bí ẩn hiện lên trên môi nàng, dù nàng có cố gắng ngăn nó thế nào. Tối nay nàng không thấy phiền nếu mọi người phụ nữ ở Đình này chú ý tới Alec Falkner. . . vì chỉ lúc này chàng đang nhìn nàng, chỉ nàng thôi, và nhận thức ấy khiến tim nàng vui sướng.

Khi vũ hội tiếp tục, Mira bị bội thực với số lượng lớn những lời giới thiệu và lời mời khiêu vũ. Rosalie rõ ràng rất vui bởi sự nổi tiếng của Mira, và thậm chí còn vui hơn nữa bởi thực tế Carr cố gắng mọi lúc để chiếm lấy sự chú ý của Mira. Vũ hội bị gián đoạn một vài phút trong trung nhận tin nhà vua không thích và sẽ không thể tham gia các lễ hội tối nay. Một vài người dường như nuốt tiếc trước thông báo ấy, nhưng không ai có vẻ ngạc nhiên, khẳng định lại sự thất vọng mà Rosalie đã nói lúc trước về sự lười biếng của nhà vua.

Đứng gần một trong những quầy giải khát và nhấp một ngụm rượu, Mira đứng bên cạnh Carr và nói chuyện vui vẻ với một nhóm nhỏ. Không gì hơn là những bình luận trần tục được trao đổi, điều này giúp Mira thư giãn khi ở cạnh họ. Nàng lắng nghe những câu chuyện tám mới nhất và cười vào tất cả những lúc thích hợp tận đến khi sự chú ý của nàng bị choáng ngợp bởi một thảm họa nhỏ. Quý cô Henrietta Lestr, một cô gái là loi và không óc óc, đã tình cờ làm rơi cái ly rượu, làm vỡ tan chiếc ly và khiến chất lỏng có màu bẩn ra mọi chỗ. Gương mặt của cô Leste đỏ lên vì nỗi nhục hoàn toàn, và sau khi nỗ lực xin lỗi trong khi người phục vụ chạy tới dọn sạch chỗ bữa bãi, cô ta bật khóc. Carr và những người đàn ông khác trong nhóm chạy tới an ủi cô ta, trong khi Mira lùi lại góc phòng để quan sát những vết bẩn trên váy nàng. Đường viền váy và giày của nàng bị dấy rượu, điều rõ ràng có thể để lại những vết ố vĩnh viễn.

“Quý thần ơi,” nàng nói khi nàng lấy khăn tay lau vấy, không hề ngờ có ai có thể nghe được. Nàng nghe thấy những tiếng nức nở khác của cô Lester át tiếng âm nhạc và cầu nhàu kính tòm. “Ồ, đừng có nóng cạn như vậy chứ,” nàng thì thầm. “Khóc nhiều chỉ khiến cho bất cứ ai –”

Và rồi tiếng làm bầm của Mira bị gián đoạn bởi một tiếng cười vui vẻ. “Chính xác là cảm xúc của ta.”

Mira quay ngay ra sau thấy một người đàn bà lớn tuổi ngồi trên một chiếc ghế nhỏ cạnh một cái bàn nhỏ ngay trước mặt nàng. Không có ai ở gần, và Mira băn khoăn tại sao không ai ở đây trò chuyện với người đàn bà này, người có thái độ khá nghiêm khắc và đánh giá trên gương mặt có vẻ quý phái. Bà ấy bé nhỏ và gầy, với mái tóc mỏng, và tính cách khốc liệt hiện lên trên mọi đường nét của da nàng.

“Xin thứ lỗi – cháu không biết liệu có ai nghe thấy không,” Mira nói. “Bà phải nghĩ rằng cháu cực kỳ không khoan dung –”

“Ta nghĩ cháu hơi nhạy cảm,” người đàn bà trả lời, chỉ vào váy của Mira. “Tiếp tục việc cháu đang làm đi. Có lẽ cháu có thể lau sạch nó... dù nó là gì–”

“Rượu pân,” Mira nói, cúi xuống làm nốt nhiệm vụ khi nàng mỉm cười buồn bã. “Cháu đã cho nó là rượu pân loại 1 tận tới khi nó bắn vào trang phục của cháu.”

“Cô có cần khăn tay của ta không?” Người phụ nữ lớn tuổi ấy hỏi, đưa một chiếc khăn vuông nhỏ cho nàng. Chiếc khăn tay rơi khỏi tay người phụ nữ ấy, một bàn tay nổi gân xanh rồi rơi xuống sàn nhà. “Ta đã làm rơi thứ chết tiệt ấy,” bà nói, và Mira mỉm cười, thấy vui trước việc khám phá của người đàn bà nữa cạnh nàng người biết làm thế nào chửi thề hiệu quả. “Cái thứ rắc rối ấy đâu rồi?” Người phụ nữ hơi hướng người tới phía trước, nhìn xuống sàn nhà trong khi bà tìm kiếm thứ màu trắng và chỉ vào nó. “Đồ. Drat, người đồng hành của ta đã rời khỏi đây một vài phút và không ở đây để nhặt nó. Cô gái hay xấu hổ đó sẽ không bao giờ đây giúp ta khi ta cần.”

Mira cúi xuống và chậm rãi nhặt chiếc khăn đó lên, nhìn kỹ hơn gương mặt người đàn bà ấy trước khi đứng dậy. Có thứ gì đó dường như là một bộ phim mỏng sáng bao phủ đôi mắt nàng, và tìm Mira mềm lại vì trấn an khi nàng nhận ra nàng không thể nhìn rõ được.

“Thư quý bà,” nàng nói, đặt chiếc khăn tay vào lòng người phụ nữ ấy thật cẩn thận, “cháu có thể hỏi bà một câu hỏi được không?”

“Ta cho là được,” bà nghiêm khắc trả lời, như thể được hỏi là một phiền tái mà bà sẽ thích khi không bị hỏi.

“Bác không phải kiểu người phụ nữ người sẽ không dễ dàng bị xúc phạm, cháu có thể nhận thấy rằng...”

“Tất nhiên ta không phải!” Câu trả lời phẫn nộ vang lên.

“Vậy thì,” Mira nói tiếp, “cháu không thể không để ý thấy rằng bác... ồ, dường như có một áp lực nào đó lúc bác nhìn xuống chiếc–”

“Đưa bé xác lão. Mắt ta không sao cả. Giờ, hãy ra khỏi đây, và tiếp tục nhảy và nói chuyện dớ dẩn với–”

“Cháu thấy vui vì chúng không sao cả,” Mira nói, vội vàng tẩy đi những vết rượu pân lần nữa, cái mà đã biến mất. “Cháu chỉ nghĩ rằng chúng mờ, cháu có thể gọi ý rằng thuốc của cháu có thể giúp.”

“Cô sao? Nhìn tất cả đáng vẻ, cô như vừa rời khỏi cái nôi tuần trước. Giờ, nó vẫn bên cạnh cô.” “Vâng, thưa quý bà. Cảm ơn bác về lời gọi ý...” Giọng của Mira nhỏ đi khi người đàn bà vẫy tay nàng không kiên nhẫn.

Hơi nhún vai, nàng bước lại nơi rượu pân bị đổ ra và thấy rằng Carr cuối cùng cũng đã khuyên được Henrietta Lester bằng cách mời cô ta khiêu vũ. Cậu nhìn Mira khi cậu xoay người cô gái duyên dáng trên sàn nhảy, và cậu làm bộ nhăn nhó khổ sở khiến Mira cười nhỏ. Sự chú ý của nàng bắt gặp cảnh Rand nhảy van với một trong những người em họ của Berkeley và khoác lên vẻ lịch sự chú ý mà chỉ có thể có nghĩa là chàng chán đến mất tập trung. Nụ cười của Mira đổi thành cái nhăn mày nghĩ ngợi. Nếu Rand không nhảy cùng vợ, vậy Rosalie đâu rồi?

Cũng không khó để tìm thấy bộ váy đỏ và vàng của Rosalie giữa đám đông. Nàng đang khiêu vũ với một người đàn ông mà Mira không biết. Từ thái độ hài lòng trên gương mặt nàng, có lẽ người bạn nhảy của nàng là George Canning.

“Tôi muốn dùng một ít nước tẩy nó,” Mira nói to, dùng biểu hiện phổ biến ở một số đường phố Luân Đôn, và nàng giơ ngón tay lên. Nếu thật sự là Canning, ông dường như khác xa so với nàng mong đợi. Mặc một bộ trang phục của triết gia Hy Lạp, ông thật đẹp trai, cân đối, và có vẻ hơi thấp. Có một vàng hoàng quang bẩm sinh bảo đảm và tự tin quanh ông... nhưng ông sẽ dám giúp Rosalie một lần nếu việc đó có mạo hiểm sự không hài lòng của đức vua phải không?

Điều nhảy kết thúc, và giữa tiếng vỗ tay rào rào, bạn nhảy của Rosalie bí mật rời khỏi căn phòng. Mira mất hơn nửa phút để đến được bên Rosalie và họ bước tới quầy rượu, nói nhanh.

“Canning,” Rosalie nói như ngừng thờ. “Ông ấy vừa đồng ý nói chuyện với ta – ông ấy sẽ đợi ta ở một trong những căn phòng gần đây. Chúng ta không thể cho phép tìm thấy–”

“Suýt – chồng chị đang đến,” Mira thì thầm, và khoác lên mình vẻ quan tâm lo âu khi Rand bước đến bên họ với những sai chaand ài.

“Rose?” Rand hỏi, đôi mắt màu hạt dẻ của chàng đen đi thành màu ô liu khi chàng nhìn vợ đầy quan tâm.

“Chị ấy không khỏe lắm,” Mira nói tron tru, thái độ của nàng ngây thơ và chân thành. “Quá nhiều rượu và khiêu vũ, có lẽ thế.”

“Đúng, đúng vậy,” Rosalie nói, không dám nhìn Rand, người có thể luôn luôn nhận ra nàng đang nói dối. Nàng đưa đôi mắt xanh hoảng loạn nhìn gương mặt Mira.

“Ta sẽ đưa nàng lên lầu nghỉ ngơi–” Rand nói, đưa bàn tay nâu cầm lấy cánh tay của vợ.

“Em sẽ đi cùng chị lên lầu,” Mira ngắt lời, nắm lấy cánh tay còn lại của Rosalie.

“Đúng, Mira sẽ đi với em,” Rosalie lặp lại, tặng cho chồng nụ cười kích động. “Chàng ở đây thêm một lúc nữa – hãy nhớ, chàng vẫn chưa khiêu vũ cùng

em họ chàng Thalia, và em không muốn cô ấy cảm thấy như một cô nàng bị bỏ rơi.”

“Ta sẽ không khiêu vũ cùng Thalia,” Rand nói, đôi lông mày hung hung của chàng nhú lên. “Không khi em đang ốm, và chắc chắn không khi thói quen dẫm lên chân của bạn nhảy của cô ấy vẫn còn mới theo trí nhớ của ta.”

“Tội nghiệp Thalia,” Rosalie chán nản nói, hơi nhăn trán. “Chàng không thể nhờ một trong những người bạn của chàng khiêu vũ cùng cô ấy sao, chàng yêu dấu? Như một ân huệ dành cho em?”

Berkeley nhìn nàng khoảng một phút và rồi thì thầm một lời thề, thả cánh tay nàng ra. “Hãy đi cùng cô ấy lên lầu,” chàng nói với Mira, và lắc đầu khi chàng rời khỏi họ, thì thầm gì đó.

“Ngài ấy quan tâm tới chị,” Mira nói.

Rosalie mỉm cười buồn bã. “Đừng cố gắng giải thích giúp chồng ta với ta,” nàng nói, vỗ vỗ cánh tay Mira và rồi đưa tay ấn vào trán để giảm thiểu cơn đau đầu. “Ta rất hiểu chàng – chàng biết rằng có chuyện gì đó đang diễn ra, và chàng không thích thực tế rằng ta sẽ không nói với chàng chuyện đó.” Nàng thở dài. “Ta không thể nghĩ về điều đó vào lúc này. Ta phải nói chuyện với Canning về cha ta.”

Họ đi qua phòng khiêu vũ đông đúc, và Mira thấy có chút phiền toái khi nàng nhận ra rằng nét nhợt nhạt của Rosalie tăng lên. “Chị thật sự không khỏe rồi,” nàng nói, tự hỏi tại sao thái độ của Rosalie lại bồn chồn đến vậy... đây là kết quả của căng thẳng hay một bệnh thật sự?”

“Không khí quá đặc với mùi hương đến mức ta khó thở.”

“Ngoài kia không khí tốt hơn,” Mira trả lời, và họ dừng lại khi họ quay ra bên phải về phía một dãy hành lang dài và các hàng những căn phòng nhỏ.

“Tầng hai bên tay trái. Ông ấy đã nói rằng ông sẽ đợi ở đó trong vài phút.” Rosalie do dự trước cái nắm cửa được khắc tinh xảo. “Đột nhiên chị cảm thấy rất có lỗi... nhưng chị sẽ không làm bất cứ điều gì sai trái! Không như thế đây là một loại hẹn hò. Chị đang cố để giúp cha mình.”

“Chị có muốn em vào cùng không?”

“Không... làm ơn đừng. Chị đã nói với Canning rằng đây là vấn đề riêng tư.”

“Ồ, được, vậy em nên làm gì? Em không thể quay lại vũ hội – em được cho là ở cùng với chị.”

“Em có thể xoay xở tránh mặt đi một lúc không?”

“Tất nhiên là được.”

“Ta sẽ gặp em ở đây lúc 11 giờ.”

“Chúc chị may mắn,” Mira nói, nhìn theo Rosalie đi vào trong căn phòng. Lang thang theo dọc hành lang, nàng thử mở một vài cánh cửa cho đến khi nàng thấy một cái để mở. Nhìn vào trong, nàng khám phá ra rằng đó là một phòng tranh chân dung với những đồ nổi bật bọc đệm nhung và những khung cửa được trang trí rất nhiều. Ánh sáng vàng buồn tẻ rõ ràng thậm chí xuyên qua cái vè u ám của căn phòng. Sẽ là một nơi hoàn hảo để trốn tận đến khi cuộc gặp của Rosalie với Canning kết thúc. Nàng bước vào trong và bắt đầu đóng cửa lại, nhưng nhanh chóng run lên giữa chừng và dừng lại. Đầu của đôi bột da đứng vững chắc dưới cuối của cánh cửa.

“Alec,” nàng thì thầm không cần nhìn vào mặt chàng. Chàng bước vào không trả lời, đóng cửa lại bằng đế giày. Cái bản lề hơi rung lên như thể phản đối khi chàng dựa cái lưng to lớn vào nó và đưa một đầu gối cong lên trong tư thế thư giãn.

“Chuyện chết tiệt gì đang diễn ra vậy?” Dù tư thế của chàng bất cần, giọng nói rất nghiêm khắc.

“Tôi... ngài... Rosalie sẽ... ngài đang theo dõi tôi!”

“Ta không chú ý chút nào tới những tấn kịch mà Rosalie Berkeley đang tạo ra, hay sự liên quan của nàng vào trong số đó,” Alec nói với vẻ bạo lực không thuyên giảm. “Ta đang nói về Carr.”

“Carr ư?” Nàng hỏi một cách ngu ngốc. “Em họ ngài?”

“Đúng, em họ ta. Tránh xa cậu ta ra.”

“Tại sao? Anh ta quá hư hỏng mà một vài phút ở cạnh tôi sẽ chứng minh sẽ có hại với bản chất của anh ta sao?”

“Cô đang lợi dụng cậu ấy.”

“Có lẽ ngài nghĩ rằng tôi không đủ tốt với anh ta,” nàng nói, cảm thấy cơn giận lan khắp cơ thể, “nhưng ngài không thể luôn luôn có mọi thứ như ngài muốn. Không may thay, ngài Falkner, tôi thích sự đồng hành của em họ ngài, và anh ta dường như cũng thích ở bên tôi, và tôi dự định sử dụng nhiều thời gian hơn nữa ở cùng anh ta, và không có bất cứ việc gì ngài có thể làm với chuyện đó.”

“Lần tới ta trông thấy nàng ở cùng cậu ấy, ta sẽ vịn cổ nàng,” chàng đã hứa.

“Ngài không thể. Tôi có sự bảo trợ của Berkeley,” nàng đắc thắng nói. “Tôi không phải là một người yếu đuối ngài!”

“Berkeley có thể tới địa ngục. Ta đang cảnh báo nàng tránh xa cậu bé không có khả năng bảo vệ mình trước nàng.”

“Ngài đang bảo vệ anh ta khỏi tôi sao? Chỉ là làm sao ngài lại nghĩ tôi có thể làm tổn thương anh ta?” “Bằng cách lợi dụng cậu ấy như một vật thay thế cho người đàn ông mà nàng thật sự muốn.”

Nàng nhìn chăm chăm chàng với vẻ không tin, và rồi một tiếng cười khô khan thoát ra từ cổ họng nàng khi nàng bắt đầu bước ra xa chỗ chàng. “Thật kiêu ngạo đến không tưởng!”

Sự kiềm chế của Alec sụp đổ khi nàng quay lưng lại phía chàng. Chàng di chuyển quá nhanh để nàng có thể phản ứng, ấn nàng vào tường và giữ chặt cổ tay nàng trên đầu nàng.

“Đó là sự thật,” chàng nói, giọng khàn khàn khi chàng vô hiệu sự chống trả của nàng bằng áp lực của cơ thể chàng, và giữ chặt nàng áp vào tường. Toàn bộ cơ thể chàng đang tập trung vào một thân hình nhỏ bé mảnh dẻ trong vòng tay chàng. “Nàng đã biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu nàng bắt đầu khuyến khích cậu ấy trong khi ta ở đó quan sát. Nàng biết ta sẽ cảm thấy thế—”

“Tôi không quan tâm xem ngài cảm thấy thế nào,” nàng thờ hờn hển, cong người thoát khỏi chàng trong bóng tối. “Nói dối. Nàng biết gì nàng đang làm gì.” “Thả tôi ra—”

“—hãy giữ bản thân ngoài tầm với,” chàng nói với. “Nàng có thể chơi trò của nàng... nhưng tôi sẽ không để cậu ấy có được nàng... ta sẽ không cho phép bất cứ ai—”

“Ngài điên rồi,” nàng nhe răng, và rồi nàng nhận ra mức độ con thỉn nộ của chàng, nàng nhanh chóng thay đổi chiến thuật, cố gắng cầu xin chàng, cố gắng làm chàng hài lòng. “Alec... làm ơn, ngài đã quên chúng ta ở đâu sao? Hãy nhớ... điều chúng ta từng nói với nhau...” Sự đấu tranh điên cuồng của nàng chậm lại khi nàng cảm nhận được cái đùi cơ bắp của chàng ấn chặt vào đùi nàng, cánh tay mạnh khỏe của chàng giữ chặt tay nàng. “Tôi không đang chơi đùa,” nàng nói, cố gắng nén tiếng rên rỉ khi nàng cảm nhận được hơi ấm mãnh liệt của cơ thể chàng giữ hai chân nàng, nóng bừng giữa quần áo của họ. “Alec, chàng phải dừng lại...” Mặt nàng gần như ấn vào chỗ hõm của cổ họng chàng, và nàng bắt đầu thấy nhẹ nhàng với mùi hương của da chàng. “Em không thể nghĩ, và ngài không biết ngài đang làm gì—”

“Không có gì thay đổi,” nàng nói khàn khàn, ấn từng cm cơ thể chàng vào nàng, tay chàng giữ chặt lấy cổ tay nàng. “Ta đã biết ta có thể quên nàng... Ta đã biết chuyện đó sẽ chỉ cần thời gian... nhưng giờ nó chỉ tồi tệ hơn, nó tồi tệ hơn trước kia... và một vài đêm ta muốn nàng mãnh liệt đến mức ta có thể thưởng thức nàng, ta có thể cảm nhận nàng, thậm chí đó là một ai khác ta đang ôm—”

“Ồi, dừng lại... đừng nói thêm gì nữa,” Mira rên rỉ, nước mắt dâng lên trong khóe mắt nàng. Nghĩ tới chàng ôm ai đó, làm tình với ai khác, làm nàng muốn chết. “Em không muốn biết. Em không quan tâm. Chàng phải thả em ra—”

“Ta cần nàng. Ta đã cần nàng nhiều tháng rồi... và điều chúng ta đã—”

“Chúng ta sẽ không bao giờ làm thế nữa.”

“Ta chết tiệt... ta sẽ có nàng bây giờ,” chàng dùng miệng chàng bao lấy miệng nàng, cơ thể chàng ấn lưng nàng vào tường thậm chí khi nàng cố vùng ra, và chàng buộc môi nàng mở ra, đôi mắt nhắm nghiền. Nàng từ chối đáp lại, dứt miệng ra khỏi miệng chàng và thở hoảng loạn. “Nàng là của ta,” chàng thì thầm, môi chàng nóng bỏng bên cổ nàng. “Sao nàng có thể từ chối điều đó, khi bản thân ta cũng không thể? ... Đừng nói dối ta... chết tiệt, đừng đẩy ta ra.”

Nàng chống lại chàng cho đến khi miệng chàng tìm đến miệng nàng lần nữa, và rồi đột nhiên nàng không dịch chuyển khi nàng chìm trong hơi ấm, và nàng nấc lên bất lực... nàng được sinh ra cho điều này, cho chàng... sẽ là lời dối trá khi bác bỏ điều này. Nàng yếu ớt ngẩng đầu và tuyên bố bản thân với chàng, môi nàng tách ra khi lưỡi chàng tiến vào vuốt ve lưỡi nàng. Chàng cảm nhận được sự đáp ứng của nàng và rên rỉ nhẹ nhõm, giảm bớt sức ép lên cơ thể nàng. Thở một nhọc, chàng nâng miệng khỏi miệng và và nhìn chăm chăm vào bàn tay nắm chặt của nàng, giờ đã bị chàng giữ chặt lấy.

Có gì đó trong thái độ của chàng đã thay đổi, và một cú sốc tò mò xuyên suốt Mira khi nàng cảm nhận được môi chàng vuốt ve tay nàng. Chàng nhấp nháp làn da mảnh khảnh trên những khớp ngón tay của nàng, và lưỡi chàng nghịch đùa chỗ giữa những ngón tay. Nàng phát ra âm thanh run rẩy, tìm nàng đập mạnh trong lồng ngực, ngón tay nàng chậm rãi duỗi ra. Hơi ấm của miệng chàng dịch chuyển lên chỗ lòng bàn tay đang đập mạnh của nàng, và chàng thả cánh tay nàng ra để có được nàng bên dưới chàng. Nàng cứng người dưới chàng một vài giây, biết rằng nàng sẽ từ chối chàng, biết rằng nàng sẽ hối tiếc về những gì sắp sửa xảy ra. Nhưng khi Alec nhìn nàng, nàng nhận thấy sự tuyệt vọng trong mắt chàng, và nàng đã thua. Nàng chậm chậm trượt tay quanh cổ chàng, kéo mái tóc đen của chàng xuống bên cạnh nàng.

“Mira...” chàng thì thầm, và miệng họ mở ra và hòa vào với nhau, nhấp nháp, dịch chuyển, vuốt ve

“Mira...” chàng thì thầm, và miệng họ mở ra và quấn vào nhau, nếm thử, di chuyển, hăng hái vuốt ve để mình chứng tình yêu. Alec mù quáng cho tay luồn vào mái tóc nàng, kéo cái dây buộc ra, nắm chặt bàn tay trong mái tóc dày. Mọi thực tế khác, mọi đam mê khác, biến mất, như thể không còn ai khác ngoài nàng. Mira vòng tay quanh cổ chàng, cho phép chàng hoàn toàn xâm lấn vào miệng nàng, cơ thể nàng. Có lẽ nàng không xứng đáng với sự xâm chiếm này, nhưng nàng cần nó, nàng có thể có nó, giá như chỉ trong vài phút, và nàng sẽ giữ lấy nó không chút do dự. Họ hôn nhau và tàn bạo chạm vào nhau, cho đi và nhận lấy, khăn trương ghép chung vào nhau. Nàng cảm thấy đôi tay chàng đi vào trong váy áo của nàng quá mạnh tới mức chúng có thể bị xé rách, và nàng không quan tâm.

Chàng kéo vạt váy của nàng qua khỏi vai và vùi miệng vào hõm cổ mỏng manh của nàng, bông cháy, tham lam, đòi hỏi. Mira đông cứng lại trước khoái cảm gây hoang mang ấy, và nàng quay đầu vào mái tóc mượt của chàng đi đầu chàng cúi xuống. Không còn bất kỳ sự chống đối nào, không câu hỏi, không gì ngoài mật ngọt: Họ muốn có nhau, không ai trong số họ có thể cưỡng lại được... không ai muốn làm thế.

Chàng ôm nàng vào lòng và đưa nàng tới chiếc ghế sofa thấp, rộng, đặt nàng theo dọc chiều dài của nó và dùng cơ thể chàng phủ lấy cơ thể nàng. Rên rỉ, Mira nâng ngực lên đón lấy sự ấm áp của đôi tay chàng, không kiên nhẫn loại bỏ rào cản quần áo chia cách họ.

“Những cái ren...” nàng thở hổn hển dưới miệng chàng, lần mò cái dây buộc những vạt váy với nhau. Chàng đẩy tay nàng ra và kéo mạnh cái ren, thái độ khắc nghiệt vì ham muốn. Cả hai thở dài khi chiếc ren đã được bỏ đi và cái váy của nàng tung ra, những cái cạnh của nó trải ra giống như những cánh hoa của một đóa hoa rồi rã. Lòng bàn tay của chàng cong dưới ngực nàng và nâng chúng lên, rằng chàng dạo quanh những cái đỉnh ẩm ướt. Đầu ngón tay của Mira đâm sâu vào bề mặt của chiếc ghế khi cái lưỡi ẩm ướt của chàng lướt ngang qua nhũ hoa của nàng, khi chàng hút lấy cái đỉnh ấy vào miệng và kéo mạnh nó đẩy sở hữu. Đôi tay chàng trượt xuống cái lưng trần của nàng và chàng nâng nàng cao hơn nữa.

“Kéo váy nàng lên.” Tiếng thì thầm của chàng phát ra từ thung lũng mịn màng giữa ngực nàng. Mira cảm nhận thấy nét ửng đỏ trên gương mặt, thậm chí trong bóng tối, nhưng nàng nghe lời chàng với sự nhanh chóng vụng về, cảm thấy khí lạnh ở những nơi mà tấm vải nhung vừa phủ lấy. Alec thưởng cho nàng một nụ hôn sâu và dài, nhấp nháp khoe miệng nàng, và trượt cánh tay mạnh mẽ hơn quanh lưng nàng. “Giờ chiếc quần của nàng...” chàng nói mau. Nàng do dự và rồi tháo chỗ vải trắng ngà với đôi tay run rẩy, kéo nó xuống qua hông và xuống tận mắt cá chân. Chàng không nói gì cả, âm thanh ngắt quãng của hơi thở của chàng trở nên mạnh hơn trong bầu không khí yên tĩnh, và Mira chạm vào chỗ mở chiếc áo của chàng, run lên khi nàng cảm nhận được sự căng cứng đang đập mạnh mẽ dưới lớp quần áo. Từng cái một, nàng tháo cúc áo, giải thoát sự nam tính nóng bỏng, đầy đặn và những đầu ngón tay tinh tế của nàng vuốt ve chàng, nhẹ nhàng chạm vào chàng. Alec rên rỉ sâu trong cổ họng, hạ thấp cái hông trần xuống cạnh nàng. Chàng bóp nghẹt tiếng kêu nhỏ bé mỏng manh của chàng bằng miệng chàng khi chàng đi vào trong nàng, mạnh mẽ, nặng nề, cứng nhắc với sự kích thích. Bất chấp ham muốn gào thét, chàng chậm rãi đẩy vào nàng, cho cơ thể nàng thời gian đủ để chấp nhận chàng hoàn toàn. Mira run rẩy, nóng bừng lên với ham muốn, và nàng khao khát mở rộng hai bên đùi, cảm nhận được chàng căng lên trong nàng tận đến khi không còn gì chàng có thể cho nàng được nữa, không còn gì nàng có thể nhận được.

Họ quấn lấy nhau ẩm ướt rồi rã, và Mira cảm nhận được sức mạnh của những cú thúc của chàng xuyên qua cả cơ thể nàng. Nàng bắt lực tháo bỏ quần áo chàng, cố gắng trượt tay xuống dưới chúng để chạm vào da chàng... nhưng rồi những dây thần kinh đối hướng của nàng chỉ tập trung vào sức mạnh đang tăng lên của chàng trong nàng, và nàng không thể làm gì khác ngoài việc dính chặt lấy chàng. Cánh tay nàng vòng quanh cổ chàng, đùi nàng gập lại khi nàng đẩy chàng thật mạnh. Nàng luống cuống trả lời di chuyển như vũ bão của chàng, càng ngày càng nhanh và cứng rắn, tận đến khi nàng thật sự quá sợ hãi. Nàng cong người lên phía trên, tạo ra một âm thanh vỡ vụn sắc nhọn. Alec thì thầm gì đó dịu dàng bên tai nàng, vỗ về cơ thể nàng trong lòng, di chuyển trong nàng theo cái cách mà có thể mang lại cho nàng khoái cảm lâu như có thể. Chàng hôn vào cổ trần của nàng... chàng từ chối sự giải thoát hoàn toàn của riêng chàng để đẩy vào nàng với sự vuốt ve chậm rãi có chủ đích. “Hãy để nó kéo dài...” chàng thì thầm với nàng, vui vẻ khi cảm nhận được nàng, không chống cự và tê liệt bên dưới chàng. Và rồi, khi chàng cho phép bản thân theo nàng đi vào đỉnh khoái cảm, Mira cảm nhận được một dòng ấm nóng trong cơ thể chàng. Cơ thể to lớn của chàng cứng lại bên cơ thể nàng, cơ bắp của đôi vai vững chắc của chàng co lại dưới mu bàn tay của nàng.

Nàng vô thức gọi tên chàng, một dòng ẩm ướt trượt bên ngoài khoe mắt xuống trán nàng. Vị nước mắt của nàng đọng trên lưỡi nàng, và Alec giữ lấy đầu nàng bằng cả hai tay khi mỗi chàng hôn lên mặt nàng. Khoái cảm sàng lọc qua những cơn sóng mềm mại, giống như ánh sáng di chuyển trong nước. Đôi tay chàng vuốt ve cơ thể nàng, những ngón tay và khớp sống còn nán lại trong các đường nứt ẩm ướt của nàng, và nàng thấy bản thân như đang trôi nổi trong một thế giới những giấc mơ... nàng là một phần của sự tĩnh lặng và đêm tối, quần quai dưới những di chuyển có hiểu biết chậm rãi của đôi tay Alec. Cái đầu lưỡi của chàng đi dọc theo má nàng, đi xuống lặp lại... những đầu ngón tay dịch chuyển tới chỗ mềm mại của bụng nàng, dịu dàng mát xa đến tận khi khao khát bắt đầu khuấy động trong nàng một lần nữa. “Ồ...” nàng thì thầm, kéo miệng nàng khỏi chàng, “chàng không thể, chúng ta chỉ...”

“Nàng vừa làm gì với ta vậy?” Chết tiệt, nó không giống với bất kỳ một ai khác. Không ai cả. Nàng hiểu rằng nàng là người duy nhất ta muốn chứ? Sau đêm nay, ta không thể quên nàng – ta không thể để nàng một mình, và ta sẽ bị nguyên rủa nếu ta từ bỏ nàng một lần nữa.” Ngón giữa của chàng tiến một đường đi qua những đám lông ẩm ướt giữa hai chân nàng tới một nơi nhỏ bé bí ẩn mà quá nhạy cảm. Nàng cong người lên và cố thoát ra. “Đừng!” Nàng thở hổn hển chống đối, và cái vuốt ve của ngón tay nàng trở nên quá nhẹ nhàng tới mức nàng khó có thể cảm nhận được nó. Cô hít thở, nàng thư giãn và nhận cái vuốt ve nhẹ nhàng tình nghịch, tập trung vào cái vòng tròn nhỏ của ngón tay chàng... nàng rên rỉ và dịch chuyển xuống bên dưới chàng, và chàng giữ lấy những âm thanh không ngừng nghỉ của nàng bằng miệng chàng, tiếp tục xoa bóp nàng với sự chậm rãi đều đặn tận đến khi có một làn nước ẩm dính giữa hai chân nàng.

Mira ngược nhìn chàng với đôi mắt đã đen đi. “Alec?” nàng thờ gấp, gấp đầu chống đối dưới chàng.

“Đừng chống lại,” chàng thì thầm. “Ta muốn ngắm nàng.” Chàng hạ thấp miệng tìm miệng nàng, thì thầm, nuốt đi tiếng kêu khoái cảm của nàng, và cơ thể nàng rung lên mạnh mẽ, áp chế để chấp nhận dòng khoái cảm chiếm lấy nàng. Chàng ôm lấy nàng đầy bao bọc, cánh tay to khỏe và vòng quanh nàng, và nàng vỡ vụn bên chàng, chân tay run rẩy. Vì mặt vào cổ chàng, Mira bị dẫn xé bởi một sự xáo trộn về cảm xúc khiến những giọt nước mắt tràn lên, và nàng vuốt chúng vì vì một lý do nàng không hiểu, ấn gương mặt vào làn da ấm áp của chàng. “Mira... em yêu... đừng khóc.” Alec lần xuống dưới chỗ áo quần rồi rã của nàng và dịu dàng vuốt ve lưng nàng.

“Trước tối nay em đã nghĩ... em đã nghĩ cuối cùng em đã kiểm soát được mọi thứ-“

“Ta cũng nghĩ thế... Chúa ơi, đừng khóc, ta có thể chịu được mọi thứ trừ những giọt nước mắt của em.”

“Tại sao em lại để chuyện này xảy ra?” Nàng hỏi, sụt sịt buồn khổ. “Em nên không bao giờ-“

“Không có cách nào để tránh nó,” Alec nói bên trán nàng, và chàng cho tay vào túi áo vét lấy ra chiếc khăn tay. Nàng nhận chiếc khăn lạnh vuông trắng và khịt mũi, trán nàng nhăn lại khổ sở khi nàng nhận ra rằng trừ chiếc quần ông tùm đã bị cởi ra của chàng, Alec vẫn mặc đầy đủ.

“Chàng... chàng thậm chí không cời giày,” nàng nói giọng đầy nước, lau nước mắt bằng một góc khăn tay. “Ôi, kinh khủng-”

“Mira...” Đột nhiên một tiếng cười vang lên từ chàng. “Nàng sẽ cảm thấy tốt hơn về chuyện này nếu ta cời bỏ quần áo sao?”

Nàng không biết chàng thấy chuyện này có gì vui. “Tất nhiên em sẽ thấy thế. Em nghĩ... em không biết...”

“Con doi yêu quý của ta, ta không nghĩ tới chuyện giày hay quần áo... trừ cách làm thế nào để cời bỏ những thứ chần chừ của ta.”

“Ôi, dừng cái việc nghe như rất hài lòng với bản thân chàng, và... và hãy để em đứng lên – em đang nghĩ tới việc làm gì...” Nàng đưa tay che mặt và thở dài run rẩy. “Chúa ạ, em đã làm gì thế này?” Nàng đã từng ở trong một tình trạng khó khăn thảm khốc như thế này chưa? Nàng là một mớ hỗn độn rối bù, và chỉ trong vài phút nữa nàng sẽ phải gặp Roslie, người có con mắt tinh tường có thể nhận ra sự rối của một lộn tóc... và sau việc nàng nàng sẽ phải tham dự bữa tiệc đầy người người chắc chắn sẽ biết nàng vừa mới làm gì.

“Ta biết em quen với nghĩ cho bản thân em,” Alec nói, ngồi dậy và trấn tĩnh sự chống đối của nàng khi nàng cố gắng thoát khỏi lòng chàng, “nhưng vì một khi em để ta giúp em. Ngồi yên nào.” Quá mệt mỏi để chống lại nàng, Mira cho phép chàng ôm nàng vào ngực chàng. Chàng nói điềm tĩnh trấn an nàng, như thể chàng đã quen với tình huống tiến thoái lưỡng nan này. Có lẽ chàng như vậy, Mira thiếu não nghĩ, và tựa đầu vào vai chàng. “Sẽ chỉ mất vài phút để chỉnh lại trang phục của em, và rồi sẽ đến lúc em gặp quý bà Berkeley. Nếu ta nghe chính xác, quý bà ấy đang gặp Canning-”

“Chàng là một gã nghe lén khủng khiếp,” nàng thô lỗ nói.

“Ta là một người nghe lén rất giỏi,” Alec đính chính lại. “Sau khi nàng gặp lại quý bà Berkeley, hãy nói với cô ấy rằng nàng muốn về phòng sớm. Hãy nói với cô ấy về những cơn đau đầu của nàng-”

“Em không thể nói với chị ấy điều đó, chị ấy mới là người được cho là bị đau đầu.”

“Vậy hãy nói với cô ấy về việc đến tháng của nàng đã-”

“Em sẽ nói với chị ấy về những cơn đau đầu,” Mira vội vã ngắt lời. “Nhưng dù lời biện hộ của em là gì, chị ấy cũng sẽ biết sau khi nhìn em thấy rằng chuyện gì đã xảy ra, và em không biết lời giải thích thế nào sẽ-”

“Nàng không nợ cô ấy một lời giải thích.”

“Em hầu như chắc chắn-”

“Nàng không cần.”

“Em biết rồi. Người duy nhất em nợ những lời giải thích là chàng, đúng thế không?”

“Chuẩn xác,” Alec trả lời, ngón tay chàng di chuyển theo vạt váy của nàng.

“Nàng là người kiêu ngạo nhất-”

“Và giờ, nhận thấy rằng em vừa lấy lại được hơi thở và khả năng chế nhạo, đã đến lúc lại gửi em tới chỗ những con sư tử. Có lẽ chúng đều biết.”

Chàng còn giỏi hơn bất cứ nữ tỳ nào có thể làm được, vuốt nếp và vuốt thẳng váy áo của nàng trong khoảng thời gian ngắn bằng lúc gỡ bỏ quần áo của nàng. Mira quay đi khi chàng đội chiếc mũ lên đầu nàng một lần nữa, mắt nàng dán chặt vào cánh cửa đã đóng lại. “Cảm ơn chàng vì một buổi tối thú vị nhất,” nàng nói ngọt xót, vô tình đâm chiếc mũ vào da đầu, và gần như chào đón cơn đau. Bất cứ thứ gì có thể đưa tâm trí nàng ra khỏi suy nghĩ mà một lần nữa nàng lại thua trong cuộc chiến này. Có phải cuộc sống của nàng hướng tới việc được hình thành xung quanh những cuộc đụng chóp nhoáng rút cạn với chàng, điều mà có thể trở nên càng ngày càng thất bại cho tới khi nàng bị trục xuất khỏi địa ngục ham muốn và không có được.

“Không có gì,” giọng nói Alec vang lên ngay bên tai nàng, và nàng nhảy lên khi tay chàng đặt trên eo nàng. “Không còn thời gian cho chúng ta vào tối nay. Nhưng vẫn còn vài thứ chúng ta cần phải thảo luận. Ta sẽ không còn ham muốn và theo đuổi nàng giống như một gã Don Juan điên rồ giỏi cản trở. Chúng ta sẽ nói chuyện vào ngày mai, trong suốt lễ hội đua thuyền và nước vào buổi chiều.” “Em nghĩ chúng ta sẽ cố quên đi tối nay.” “Nàng biết điều đó là không thể. Đừng khó khăn thế, em yêu – chỉ đồng ý với ta vào lúc này thôi.”

Nàng thờ dãi và lại dựa vào chàng. “Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu?”

“Ta sẽ tìm nàng.” Chàng quay nàng lại và hôn nàng thật sâu, và nàng không thể giữ lại phản ứng của nàng. Khi miệng nàng dính chặt lấy miệng nàng, một ngọn lửa mới bùng lên giữa họ, và Alec đánh một cái nhìn buồn tới chiếc sofa nơi họ đã nằm. “Ồ, đúng... ta sẽ dễ dàng tìm thấy nàng,” chàng thì thầm, cúi đầu nhấp nhấp môi dưới của nàng thật dịu dàng. Chàng nghi ngờ rằng tất cả những sự hài lòng chàng đã cảm thấy trong đời có thể sánh với phút giây này không. Nàng là của chàng, và cuối cùng nàng biết rõ điều đó như chàng, và phần nào đó, bằng cách nào đó, chàng sẽ tìm ra cách để giữ lấy nàng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11

" ^ "

“Sẽ có bất cứ thứ gì khác cô cần chứ, thưa cô?” Mary hỏi, và Rosalie lắc đầu.

“Cám ơn em, đó là tất cả.” Nàng ngồi ở bàn trang điểm, cảm chiếc lược ngà mà cô hầu vừa đặt xuống, lơ đãng chải lên mái tóc của nàng. Nàng miễn cưỡng để Mary rời đi, vì cô hầu đã tạo ra một rào cản hiệu quả giữa nàng và Rand kể từ khi họ rời khỏi vũ hội. Chàng đang quan sát nàng với ánh mắt nghiêm khắc trầm trọng cả buổi tối, và dù nàng hiểu rõ chàng, không có cách nào dự đoán được cách chàng sẽ phản ứng với cố gắng lẩn tránh rõ ràng của nàng. Thi thoảng Rand sẽ đối mặt với vấn đề giữa họ với sự thẳng thắn thờ ơ của chàng, trong khi những lần khác chàng chỉ quan sát và đợi cho đến khi chàng có đủ thông tin để đề tâm tới nàng.

Nàng nhìn vào gương, quan sát thấy chàng bước đến phía sau nàng. Cái áo choàng màu xanh thẫm tỏa sáng dưới ánh đèn mờ. Đôi mắt nàng, đen đi dưới màu xanh viole, nhìn vào đôi mắt màu hung của chàng trong gương.

“Ông ta đã nói gì?” Rand hỏi, để ý thấy nhịp đập quá nhanh ở hõm cổ của nàng.

“Ai nói gì cơ?” Rosalie yếu ớt hỏi lại.

“À... giờ, đó là một câu hỏi thú vị. Em có phiền khi trả lời câu hỏi đó không?”

Sẽ nhanh trở nên rõ ràng với Rosalie là nàng không thể tiếp tục giả vờ thêm nữa. “Chàng biết chuyện... tôi nay sao?” Nàng làm ướt đôi môi khô của nàng với đầu lưỡi. “Không giống với người bạn nhỏ Mira của em, em là một diễn viên tồi, em yêu ạ. Ta thừa nhận rằng ta sẽ không bắt em theo cách khác, nhưng hơn cả những gì ta có thể tha thứ khi thấy em cố giấu ta chuyện gì đó. Đúng, ta biết chuyện ông Canning. Năm phút sau khi em khiêu vũ với ông ấy, cả hai đều ra khỏi phòng nhảy. Chúa giúp nước Anh nếu Canning không tinh tế hơn trong sứ mệnh là nhà ngoại giao.”

“Rand, chàng chắc chắn không nghĩ em gặp ông ấy để -“

“Ta không nghi ngờ tính chung thủy của nàng với ta,” Rand khô khan ngắt lời, và nàng thờ phào. “Vì nàng không có sở thích gì với chính sách ngoại giao, ta cho rằng nàng nói chuyện với Canning về một công dân đặc biệt của Pháp.”

“Vâng... em phải nhờ ông ấy tìm một vị trí cho Brummell làm lãnh sự tại Calais. Cha em đang ở trong tình thế tuyệt vọng, và vì cả chàng và ông đều không cho phép em giúp đỡ ông cả mặt tình cảm lẫn tài chính, em phải nghĩ đến một thứ khác để làm”

Gương mặt đen trắng thán của Rand nhìn như thể được khắc trên gỗ gụ. “Ai nghĩ ra ý tưởng Brummell làm việc như một lãnh sự?” Chàng hỏi với sự dịu dàng đáng ngại. Vai Rosalie hơi thấp xuống, và nàng không nhìn hình ảnh của chàng nữa.

“Alvanley. Khi Mira và em đi thăm mẹ ở Luân Đôn, bọn em đã bố trí để gặp Brummell và Alvanley đêm đó.”

Một tiếng gầm gừ lặng lẽ khó chịu phát ra từ họng Berkeley, và rồi là tiếng thở dài tức giận. “Chết tiệt... em sẽ không nói cho ta biết rằng em đang lượn quanh Luân Đôn chỉ có Mira đi cùng đêm đó chứ? Chúa ơi, đàn bà, với tất cả những tội mà... Không, em sẽ không đặt bản thân trong nguy hiểm đó nữa. Em sẽ không.”

“Em đã làm thế,” Rosalie thừa nhận giọng nhỏ nhẹ, và chàng đặt một bàn tay che mắt, một môi xoa chúng. Rồi chàng nhìn nàng, không phải với con giận mà nàng thấy sợ, mà với một cái nhìn nhỏ khó chịu làm tim nàng quặn thắt. “Em nghĩ rằng không có gì quan trọng với ta hơn hạnh phúc của em phải không?” Chàng thờ dãi, đôi mắt hung đen lại và rồi rầm. “Vấn đề của cha em đã luôn là một bức tường giữa hai chúng ta, Rose, và đã đến lúc chúng ta giải quyết nó. Ta sẽ không ngăn cản em gặp ông ấy, và ta sẽ không can thiệp vào mối quan hệ của em với ông ấy. Em có quyền giải quyết mối quan hệ này theo bất cứ cách nào em muốn. Nhưng ta sẽ không cho phép ông ấy ảnh hưởng tới sự an toàn của em, hay ta cũng sẽ không cho phép ông ấy lợi dụng em-“

“Ông ấy không bao giờ làm những việc đó-“

“Đúng thế không?” Sau khi nhìn chàng thật lâu, đôi mắt Rosalie sụp xuống. Rand không cần nói ra ý kiến của chàng về Brummell, vì chàng đã tự khẳng định rằng chàng xem Brummell như một con đĩa ích kỷ nông cạn xấu xa. Và thậm chí Rosalie phải thừa nhận rằng Brummell đã đóng một vai nhỏ trong một vở kịch dài nhiều năm trước được chỉ đạo bởi Guillaume Germain để bắt cóc nàng. Nhưng với nàng, dòng máu và gia đình vượt lên trên tất cả những cân nhắc khác, và dù cha nàng có làm gì, nàng vẫn tha thứ hết. Nàng hoàn toàn ý thức được nhược điểm này của nàng, và nàng còn biết rằng sự bảo vệ của Rand dành cho nàng là thứ thúc đẩy sự không thích thật sự của chàng với Brummell. À, điều làm phức tạp các tình huống con người tự thù dặt cho chính họ.

“Em sẽ không làm bất cứ điều gì như thế nữa mà không nói chuyện với chàng đầu tiên,” nàng nhân nhượng.

“Không, nàng sẽ không làm thế nữa,” chàng cộc lốc tán thành.

“Bên cạnh đó, em không nghĩ là em có được ảnh hưởng lớn đối với ông Canning tới nay – ông ấy đã nói sẽ xem xét việc tìm thứ gì đó cho Brummell, nhưng ông ấy còn nói chúng ta phải cân nhắc đến phúc lợi chính trị, và không chỉ nhu cầu của một người đàn ông.”

“Về mặt chính trị, điều đó không có nghĩa lý gì.”

“Em sợ điều đó.” Rosalie đứng dậy và do dự đến chỗ chàng. “Chàng vẫn còn tức giận.”

Chàng nhìn mảy với nàng, mái tóc đôi mắt đánh bóng và làn da tất cả biến mất vào bóng đen khi chàng tắt đèn. “Chỉ vì ta yêu nàng, cô gái mạnh mẽ như nàng, và việc nghĩ tới bất cứ điều gì có thể xảy đến với nàng khiến ta phát điên.”

“Hãy tha thứ cho em vì đã nói với chàng, Rand... đó không phải vì em không tin chàng, nhưng em biết chàng sẽ-“

Chàng khiến nàng im lặng bằng cách đưa ngón tay chạm vào môi nàng, và rồi đôi tay chàng tiến đến cái dải hồng của chiếc váy trắng của nàng. Đôi mắt hung hung của chàng đi từ gương mặt tới những đường cong và những góc tối của cơ thể nàng, hầu như khó có thể nhận thấy qua các lớp vải. Đột nhiên đôi tay chàng thô bạo vì mất kiên nhẫn, phá vỡ những khuy cài với một đẩy nhẹ của ngón tay, bất cần xé nhỏ cái chất liệu tinh tế ấy. Nàng thở gấp khi miếng vải rơi xuống khỏi cơ thể giống như một cái lưới nhện bị phá vỡ bởi cơn gió to, và nàng cảm nhận được cái vuốt ve của đôi mắt nàng trên làn da trần của nàng. Chàng nâng cơ thể trần của nàng lên và thì thầm, “Đừng nói với ta nàng cảm thấy có lỗi thế nào. Hãy chỉ cho ta biết.” Cái miệng nàng dính chặt lấy miệng nàng, và nàng bị cuốn vào dòng đam mê mạnh mẽ khi chàng đưa nàng đến giường.

“Chúa ơi.” Mira trở mình khi ánh mặt trời chiếu lên giường của nàng với cường độ sắc nhọn. Nàng liếc nhìn Mira mang đến khay đồ ăn sáng và bận rộn kéo cái rèm cửa lại. Cô hầu dừng lại trước âm thanh khó chịu của Mira và nhìn cảm thông về hướng nàng.

“Cô đã nhắc tôi tới qua đánh thức cô lúc 10 giờ,” Mary nói. “Cô có muốn tôi che đi ánh nắng mặt trời và quay lại vào hai giờ nữa không?”

“Không, không. Ta ngủi thấy mùi cà phê.” Mira cố gắng ngồi dậy. Nàng thấy đau nhức, rối bù, và khốn khổ. Chuyện gì đã xảy ra với cảm giác tốt mà nàng cảm thấy sau đêm đầu tiên ở cùng Alec lâu như vậy? Tại sao nàng cảm thấy quá lo lắng và tội lỗi lúc này? Nàng dựa đầu vào gối và xoa mắt. “Mary...” Nàng cẩn thận yêu cầu. “Sáng nay ta muốn chút trà nóng. Thảo mộc của ta ở trong cái túi ở trong kho-“ “Cô bị ốm à?”

“Đầu ta đau lắm”

“Tôi sẽ mang nước tới ngay.”

Mira tự hỏi tại sao cô hầu lại nhìn nàng quá liễu lĩnh trước khi rời khỏi phòng. Luật chung quy định là những người phục vụ biết tất cả các bí mật của những người tham gia. Bản thân từng làm người hầu, Mira có thể chắc chắn nhận định thực tế đó. Nàng tự hỏi liệu Mary có nghi ngờ bất cứ điều gì tồi qua lúc nhìn thấy đồ lót nhăn nhúm của Mira và gương mặt ửng đỏ... à, và còn có những điểm nhỏ nhỏ như vậy trên cổ nàng và ở đường cong nhất của đỉnh áo lót nàng, để lại bởi lông mặt của người đàn ông. Mary phải nghi ngờ, Mira nghĩ, và tạo ra âm thanh khó chịu từ cổ họng. Rosalie còn nghi ngờ có chuyện gì đó xảy ra với Mira trong khi nàng đang nói chuyện với Canning. Mặc dù Rosalie bị choáng ngợp với vấn đề của riêng nàng, vẫn có điều không thể nhầm lẫn ở lời khen ngợi kỹ lưỡng nàng đã tặng Mira khi họ gặp nhau gần phòng khiêu vũ.

Mary quay lại với ấm trà bạc nhỏ và một cái khay nhỏ được đặt vào đó đồ sứ Sevres và một cái thìa bạc.

“Cảm ơn.” Mira mở túi thảo dược thật cẩn thận, do dự khi nàng nhận thấy sự đa dạng của các cây sấy khô, bột, vỏ và rễ cây. Thứ nàng cần là cây bông quỳ, cây khấp khểnh với những rễ như sợi chỉ, nhưng dù nó có nhiều ở Pháp, nàng chưa từng tìm thấy nó ở Anh. “Còn gì khác... còn gì khác không?” nàng thì thầm, đưa tay lên trán và nhìn chăm chăm vào chỗ thảo mộc. Trong tất cả những phương pháp chữa bệnh nàng biết cách chuẩn bị, trong tất cả các liều thuốc nước và thuốc dạng viên, nàng chưa từng chú ý nhiều hơn tới bất cứ cyws biện pháp nào để có thể ngăn được việc thụ thai. Cho đến bây giờ, nàng đã không cần tới một đơn thuốc như vậy. Có lẽ đã là quá muộn, nàng thầm nghĩ, và cắn môi trong khi nhẹ nhàng chạm vào bụng mình. Ý nghĩ có đứa bé, con của Alec, khiến nàng cảm nhận được sự mong muốn tò mò... tuy nhiên nàng không thể, trừ khi chúa đã sẵn sàng quyết định cho nàng. Nàng chậm rãi bỏ chỗ hoa màu đỏ nhạt của chỗ cỏ xạ hương trong vườn vào nước, cũng như cây cửu lý hương và phần cỏ sợi của cây leo tormentil vào. Nàng cho thêm cây hoa tím, tâm xuân hồng, và cây thì là vào để cải thiện mùi của thuốc vừa chế, cái mà bắt đầu có vị rất đắng.

“Thêm cửu lý hương.” Mary nói, bận rộn với những nhiệm vụ nho nhỏ quanh căn phòng.

“Thêm...” Mira bắt đầu nhắc lại, đỏ mặt tội lỗi.

Thái độ của cô hầu thật thẳng thắn và bình tĩnh khi cô ấy nhìn nàng. “Tôi đã học được công thức đó trước khi tôi biết làm thế nào để nhào bột mì. Thêm cửu lý hương.”

Mira cúi đầu và cho thêm rễ cây có hương vị mạnh vào chỗ hỗn hợp ấy, lấy thìa xúc nó và rồi uống thử một hơi. “Ugh.” Mùi vị dường như dính vào sau họng nàng, và nàng gần như nhổ nó ra. “Thật là kinh khủng.”

“Mỗi buổi sáng,” Mary nói, và Mira ngẩng mặt lên khi cô hầu rời đi. Nhắm mắt lại và bịt mũi, nàng uống nhiều trà hơn.

Ngày hôm đó oi bức và ẩm ướt khi các cuộc đua, các bữa tiệc, và các lễ hội diễn ra dọc theo con sông và quanh mặt đất nhà Brighton. Mira và Rosalie trao đổi câu chuyện thân thiện nhưng đề phòng, không thật sự đề cập tới bất cứ điều gì đã xảy ra trong suốt lễ hội hóa trang. Đó là phẩm chất tốt nhất trong tình bạn của họ, sự kính trọng lẫn nhau khiến họ không soi mói hoặc đòi hỏi lẫn nhau. Rand hộ tống họ tới một trong nhiều khu vườn gần Đình, và Mira dần dần cách xa vài mét khỏi nhà Berkeley, những người dường như đặc biệt gần gũi với nhau hôm nay và tập trung vào câu chuyện của họ. Khi nàng xem xét một vài cây cỏ dọc theo hàng rào, Mira nghe thấy một giọng nói quen quen.

“À, cô nàng bé nhỏ với những vết bẩn của rượu bắn.” Quay lại ngay, Mira nhìn thấy người đàn bà lớn tuổi nàng gặp tối qua, ngồi ở trong một cái sân nhỏ bên cạnh vườn. Đôi mắt xám của bà neho lại khi thái độ đặc thẳng hiện lên trên gương mặt. “Alli đây nào, cô bé... ta khó có thể nhìn thấy cô dưới ánh sáng mặt trời như vậy.” Đưa mắt nhìn bầu trời mờ mờ, Mira đi đến chỗ cái cây có bóng mát và những chiếc ghế nơi người phụ nữ và người bạn đồng hành có gương mặt nghiêm khắc đang ngồi. “Ai đi kèm với cháu? Tại sao ta luôn thấy cháu đi dạo một mình?”

“Cháu không thích bị giám sát.” Mira nói, và chậm rãi mỉm cười khi đôi môi của người phụ nữ cong lại vui vẻ.

“Tóc giả của Lucifer, ta cũng thế. Hãy ngồi ở đây và trò chuyện với ta.”

Mira lập tức nghe lời. “Người đi kèm cháu là quý bà Berkeley.”

“Bà Berkeley...” người nữ chúa già vui vẻ nói. “Egad, bà cũng là người đi kèm. Ta đã nghe nhiều lời đồn đại về cháu, cháu của ta.”

“Cháu hi vọng bà không tin vào chúng.”

“Ta tin có một chút sự thật trong mỗi lời đồn. Rất ít người có, sự tưởng tượng để sáng tạo ra một thứ hoàn toàn giả, cháu biết đó. Tất nhiên, khi ta còn trẻ, một vài lời đồn về ta thật ra là những lời dối trá hoàn toàn, nhưng chúng hiển nhiên hỗ trợ ta hơn là sự thật.”

“Và đó là sự thật về bà đúng không?”

Người phụ nữ ấy quay lại nhìn nàng tán thành. “Hiếm khi một ai đó dám hỏi ta điều đó. Ta chắc chắn sẽ không trả lời, nhưng thật tốt vì cháu đã hỏi.” Một cái đầu xám ản vận cẩn thận nghiêng sang một bên. “Ta nghe nói rằng cháu đã được chúc mừng nhiều lần đêm qua trong khi những người đàn ông đang uống rượu... dường như những lời đồn đại không có hại gì tới sự nổi tiếng của cháu.”

“Bà quá lời rồi.”

“Đừng có quá hài lòng như thế. Một người đàn ông sẽ uống rượu với một người đàn bà sẵn sàng hơn là lúc anh ta sẽ chọn cô ấy làm vợ.”

“Cháu không quá quan tâm tới việc tìm kiếm một người chồng.”

“Thật vô lý làm sao. Nhưng cháu không sợ trở thành một người lãnh đạo bầy khi sao? “À...a gì cơ ạ?” Mira hỏi, bắt đầu mỉm cười với câu ní cổ xưa ấy. “Ta sợ là ta không quen với biểu hiện này.”

“Đó là một cách trừng phạt những người hầu già vì từ chối “sinh sôi nảy nở.” Cô ta sẽ xuống địa ngục, tất nhiên, và nhiệm vụ của cô ta sẽ là dắt khi đi vòng quanh.” Bà chúa nhìn nàng, rõ ràng hi vọng làm nàng hoảng sợ. Không nản lòng, Mira cười với bà.

“Cháu cho là chính người đàn ông không kết hôn mới phải chịu sự trừng phạt này?”

Câu hỏi khiến người phụ nữ già ấy cười và cười bạn đồng hành đưa khăn tay lên che mặt. “Hãy tìm con trai ta đi,” người phụ nữ nói với người bạn đồng hành gương mặt nhăn nhó. “Nó nên tới bên sông với cả nhà.”

“Con trai bà ư?” Mira lịch sự hỏi.

“Đúng. Ta định giới thiệu con cho nó.”

Alli một người nữa. Mira cố nén tiếng thở dài khi người bạn đồng hành đứng lên và rời đi. Nàng nhanh chóng đi đến ý định nói với người phụ nữ nhỏ bé nghiêm khắc cường điệu này rằng nàng không muốn gặp bất cứ ai. Nàng tự hỏi con trai của người mẹ như thế này sẽ trông thế nào – nghiền nát và phục tùng, hay cộc cằn và cầu kinh.

“Cháu không phải người Anh.”

“Không, thưa bà,” Mira ngoan ngoãn trả lời.

“Người Pháp à?”

“Vâng, thưa bà.”

“Người Pháp,” người phụ nữ già thân mật nhắc lại. “Ồ, ta cho là cháu không thể.”

“Không,” Mira dừng cảm đồng ý, hơi mỉm cười với thái độ thường thấy của người Anh. Điều gì đã khiến cho những người Anh tự cho họ hơn hẳn những người còn lại của thế giới? Ở pháp, người Anh được xem là những người thuộc văn hóa man rợ vì cung cách ứng xử không hoàn thiện và thực phẩm vô vị, vì việc thiếu cách buôn bán duyên dáng và thô thiển của họ.

“Ta chưa từng nghe thấy gia tộc Germain của Pháp.”

Mira nhướn mày thể hiện sự ngạc nhiên, rồi nhún vai. “Cháu có thể hiểu tại sao bà chưa từng nghe đến,” nàng tốt bụng nói. “Người Germain rất bảo thủ và rất kín đáo. Gia tộc con chưa từng cho phép tên gia đình được công khai hoặc liên quan tới những vụ bê bối.”

“Đến con sao?”

“À, bà đã đi vào trọng điểm. Nhưng một người không thể chú ý tới những tin đồn ác ý, một người phải ngẩng cao đầu trước họ.”

Cuộc đối đáp dường như tiếp tục trong vòng vài phút, trong lúc Mira bắt đầu thích thú cuộc nói chuyện đầy và lách. Rõ ràng người đàn bà còn lại cũng thế, vì sự thích thú của bà với Mira tăng lên từng phút. Mira đến từ nơi nào ở Pháp? Những cậu trai trẻ nào đã đưa nàng đi xa như vậy? và nàng thích hai trong số đó? Gia đình nàng làm sao lại quen biết với nhà Berkeley? Mira đáp lại bằng những câu trả lời cụ thể đầy kịch tích với những câu hỏi dò xét đó. Cuộc trò chuyện chắc hẳn khiến người phụ nữ ấy rất vui, vì bà cau mày khi thấy người đi kèm quay lại.

“Quý thần ơi. Chúng ta sẽ phải tiếp tục cuộc nói chuyện của chúng ta vào lúc khác. Họ tới rồi.”

“Thưa bà, trước khi bà giới thiệu cháu với bất kỳ ai, cháu phải nhắc bà nhớ rằng cháu chưa biết tên bà.”

“Con không biết sao? Con không biết ta là ai ư? Ta nghĩ ai cũng biết. Hãy giúp ta đứng dậy, cô gái.”

“Tất nhiên rồi. Không, cháu không biết bà –“ Mira bắt đầu nói, giúp người phụ nữ già ấy ra khỏi chiếc ghế. Nàng dừng lại giữa chừng khi nàng thấy người đi kèm đưa ai quay trở lại, và nàng nháy mắt ngạc nhiên khi nhìn vào đôi mắt xám trong.

“Alec,” người phụ nữ lớn tuổi nói nhanh. “Là cô gái này.”

Và chỉ với đó bà cùng người đi kèm bỏ nàng ở lại, bỏ hai người họ lặng lẽ ngạc nhiên nhìn theo bà. Khái niệm về một cuộc giới thiệu của Juliana chưa bao giờ rất phức tạp.

“Đó... đó là mẹ chàng sao?” Mira thấy gương mặt mình đỏ lên. “Không may, đúng thế.”

“Ôi, những chuyện em đã nói với bà,” Mira rên rỉ, đưa tay bưng miệng. “Ôi, những điều em đã kể với bà!”

“Bà sẽ chọn em.” Giọng nói của Alec ánh lên sự nhượng bộ. “Ta nên nghĩ đến điều này.”

“Chọn em cho điều gì.”

“Chọn em cho ta.”

“Em cho...” Mira lắp bắp, giờ nhìn nàng với sự bối rối hoàn toàn khiến Alec bật cười.

“Mira, em yêu, đừng yêu cầu ta giải thích chuyện gì đang xảy ra. Ta không dám chắc rằng ta hiểu đâu. Hay quan tâm.”

Nàng bối rối nhìn chàng, và khi mặt trời chiếu lên amis tóc chàng là làm đôi mắt chàng lấp lánh, nàng nghĩ rằng nàng đã tưởng tượng ra chuyện đêm qua. Dưới ánh sáng ban ngày dường như không thể có chuyện nàng đã yêu chàng, chạm vào chàng, nhận thức chàng theo cách thân mật nhất có thể. Tuy vậy chàng đã cho nàng sự tự do đêm qua, đúng thế không? Chàng đã không khuyến khích nàng muốn chàng và đáp lại chàng phải không?

“Suy nghĩ đầu tiên của em vào sáng nay là gì?” Chàng hỏi, chậm rãi mỉm cười.

“Thật là một đêm khủng khiếp. Còn chàng?”

“Ta bị bao vây bởi một số những câu hỏi quan trọng.”

“Một câu hỏi áp lực nhất là...?”

“Sẽ cảm thấy thế nào khi thức dậy với nàng trong lòng ta,” chàng trả lời với vẻ suy tư. “Ta tự hỏi liệu em có đá khi ngủ không, liệu em có làm ồn không, liệu em có kéo hết chăn về phía em hay –“

“Em không làm những chuyện đó.”

Đôi mắt chàng lấp lánh ấm áp. “Ta mong có cơ hội biết được chuyện đó.”

“Chỉ khi đó giọng Rosalie vang lên phá vỡ cuộc trò chuyện. “Mireille?”

“Nhà Berkeley...” Mira quay đầu lại thấy Rand và Rosalie đang đi tới phía họ.

“Đừng trông tội lỗi như vậy,” Alec cười trước thái độ hoang mang của nàng. “Đi cùng ta không phải là một tội ác.” “Theo như quan điểm của Rosalie thì chính là vậy,” nàng nói chắc chắn, và trong vòng vài phút nữa nàng không thể nhìn vào bất cứ ai trong số họ... không cả Alec và Rand, những người đã trao nhau lời chào hỏi lịch sự và thân mật, không nhìn cả Rosalie người đang nhìn nàng với niềm thích thú thận trọng.

“Tôi đang hi vọng có dịp nói chuyện riêng với cô Germain,” Alec cuối cùng cũng nói, chuyển hướng lời yêu cầu nhẹ nhàng đó tới Rosalie. “Có lẽ bà sẽ cho phép tôi đi dạo cùng cô ấy trong vườn để có được một vài giây phút trò chuyện riêng tư. Tất nhiên, tôi nhận ra rằng đó có vẻ như một lời yêu cầu khiêm nhã –“

“Vâng, danh tiếng của cô ấy –“ Rosalie định nói.

“Tôi không có chút ý định nào để lại quá nhiều vết nhơ cho danh tiếng của cô ấy,” Alec tiếp tục nói cứng. “Tuy nhiên, những ý định của tôi không là gì khác ngoài tôn trọng trong việc đưa ra yêu cầu này, và sau khi việc thảo luận được tiến hành, tôi tin là bà sẽ hiểu được mong muốn không cản trở và

không làm gián đoạn-“

“Đù rồi, Falkner,” Rand nói, đôi mắt hung hung nhấp nháy với nụ cười. “Ta dám chắc vợ ta sẽ đồng ý.”

“Vâng,” Rosalie thì thầm, đôi mắt xanh tròn lại ngạc nhiên trước từ “tôn trọng” và “ý định.” Mọi người biết rằng điều gì ẩn sau khi hai từ đó được đi với nhau. Vượt qua sự tò mò, nàng đưa ánh mắt nghiêm khắc nhìn vào cái đầu cúi xuống của Mira.

“Cám ơn.” Alec đưa cánh tay cho Mira vịn. “Cô Germain?” Chàng nhắc nhở, và khi những ngón tay nàng vòng quanh cánh tay chàng, họ đi dạo dọc theo lối mòn trong vườn thật thành thoi.

“Em đã nghĩ chàng nói chàng không bao giờ xin phép.” Mira vui vẻ tập trung vào con đường phía trước họ.

“Ta không nói rằng ta sẽ không làm thế nếu cần thiết.”

“Quá hình thức, quá dễ thương... em đang cố nhớ liệu chàng có nài xin em cho bất cứ điều gì-“ “Cô Germain, ta đã từng nói với em rằng em có những thứ của một người phụ nữ đánh đá tốt đẹp không?”

“Em không nhớ điều đó, không.”

Họ dừng lại ở một chỗ tách biệt, và Mira ngồi xuống một chiếc ghế đá cẩm thạch nhỏ trong lúc Alec dựa vai vào cái cây chắc chắn. “Rồi vậy ta có từng nói với em,” chàng tiếp tục nói nhỏ hơn. “rằng đôi mắt của em giống như hai vì sao đêm và tóc em mềm hơn lụa?”

“Không đủ thường xuyên.” Mira cảm thấy về ngượng ngùng lạ lùng bao phủ lấy nàng giống một mạng che mờ ảo.

“Mira...” Alec mở miệng rồi lại ngậm lại, trông như thể chàng không biết làm sao để nói tiếp. Đây là lần đầu tiên Mira từng thấy chàng quá do dự như vậy... hầu như là khó chịu... và nàng ngồi đó yên lặng nhìn chàng, không biết chàng định nói gì với nàng. “Đã tới lúc thành thật với nhau,” cuối cùng chàng lên tiếng. “Đã có đủ những trò chơi đoán chữ giữa chúng ta, đủ những bí mật, đủ... những lần tránh cảm xúc. Giờ đã tới lúc trung thực nhìn thẳng vào mọi chuyện... và em phải trung thực với chính mình cũng như với ta.”

“Em sẽ cố... nhưng có lẽ chàng nên nói cho em biết chúng ta sẽ nói về điều gì.”

“Đầu tiên, có một vài chuyện đã rõ ràng. Em biết ta cảm thấy thế nào về em-“

“Không, em không biết,” Mira nói, nhận ra trái tim nàng đang đập mạnh đầy hoang mang. “Em không biết gì cả.”

“Ta muốn em ngay từ giây phút đầu tiên ta trông thấy em. Luôn có quá nhiều lý do thực tế không phải cho điều đó, nhưng không gì ta có thể làm được sẽ thay đổi thực tế rằng ta muốn em hơn ham muốn ta dành cho một người đàn bà khác. Đó là một cuộc chiến không hồi kết, không ngừng, không mệt mỏi – một thứ mà ta dừng như không kiểm soát được. Ta đã nói với em rằng nàng hợp với ta... nhưng còn hơn thế nữa. Em là người đàn bà duy nhất ta từng biết có thể chui giống như kẻ bốc dỡ ở cảng. Em còn là người duy nhất phần nào giành được sự đồng ý của mẹ ta, dù ta không dám chắc liệu nó là giúp em hay chống lại em.” “Em sẽ xem đó như một điểm cho lợi ích của em.”

Alec mỉm cười, trông thoải mái hơn. “Em có nhớ buổi sáng ta bị ném khỏi Sovereign không? Sau những gì ta đã vừa nói với em, ta mong em chạy đến và đá ta... và em nên làm thế... nhưng em quá yếu mềm. Ta chớ rằng tất cả bắt đầu từ giây phút đó.”

“Vâng, em vẫn nhớ.”

“Và rồi, lần đầu tiên... nó còn hơn cả những gì ta từng mong đợi, khám phá ra rằng ta là người đàn ông duy nhất từng có được em. Ta là người đàn ông duy nhất em tình nguyện trao thân, trông có bất kỳ cảm giác hàm ơn nào, không cần đạt được bất cứ thứ gì, không có bất cứ sự trao đổi nào giữa chúng ta.” Ánh mắt chàng sáng và vui vẻ khi nhìn vào mắt nàng, tất cả dấu vết hài hước như bao phủ lấy thái độ của chàng. “Ta muốn em,” chàng lặng lẽ nói, “làm vợ ta. Bất chấp tất cả những gì ta đã nói trước đó, dường như đây là cách duy nhất để hợp ý hóa những gì xảy ra giữa chúng ta.”

Mira nhìn chàng bất ngờ đến sững sờ. “Vậy?” Chàng thốt ra lời đó sau một vài giây im lặng. “Câu trả lời của em là gì?”

Dần dần nàng đã lấy lại được giọng nói. “Trả lời cho điều gì?” Nàng hỏi, trì hoãn để có được thời gian nàng cần đến tuyệt vọng để nghĩ. “Em đã không biết rằng chàng đã hỏi em”

“Vậy phản ứng của em với ý kiến đó là gì?”

“Em... em không dám chắc.” Mira đứng dậy, quá kích động để có thể ngồi im. Giây phút này là điều nàng thậm chí không dám tưởng tượng ra. Chàng đã hỏi nàng làm vợ! Nhưng có gì đó không đúng, với nàng tất cả đều có vấn đề, và nàng không biết làm thế nào để giải thích điều đó, cả cho chàng và cho chính nàng. “Em còn hơn cả ngạc nhiên... em kinh ngạc khi chàng đề nghị em cưới chàng”

“Ừ,” chàng kiên nhẫn nói. “Giờ hãy cho ta câu trả lời của em.”

“Em không thể... ngay bây giờ, không khi chưa nói cho chàng biết em cảm thấy thế nào,” nàng nói. “Chàng đã bảo em phải trung thực... em nợ chàng điều đó, ít nhất là vậy.” “Ý em là gì, “ít nhất?””

“Alec...” nàng nói, và thật đau đớn khi phải nói tiếp, vì đột nhiên nàng hiểu được sự thật lần đầu tiên và nàng ước nàng có thể lờ nó đi. “Nhịp đập đầu

tiền của em sẽ là chấp nhận lời cầu hôn của chàng – sẽ thật dễ để nói vâng. Em muốn nói ra từ đó, hơn bất cứ thứ gì em từng muốn.”

“VẬY HÃY NÓI ĐI.”

“Em không thể. Không thể khi em biết nó sẽ là một thảm họa đến nhường nào. Em không nghĩ về nó sẽ có ý gì, em biết chàng không như vậy.”

“Tất nhiên ta có ý đó,” chàng cương quyết nói. “Ta không phải gã ngốc – ta biết sẽ thật khó, và ta nhận ra điều chúng ta sẽ phải đối mặt –”

“Em nghi ngờ điều đó,” Mira nói, ngắt nứ tìm từ chuẩn. “Chàng không hoàn toàn nhận ra chúng ta khác biệt đến thế nào. Chàng không thể hiểu được chỉ nền tảng gia đình của em khác với chàng thế nào. Chàng đã nói chàng muốn em, và... em cảm nhận được điều tương tự với chàng. Nhưng em không phải kiểu người chàng thật sự muốn lấy làm vợ.”

“Em sẽ cho phép ta là người đánh giá cảm xúc của chính ta chứ?”

“Cảm xúc của chàng với em sẽ thay đổi,” nàng nói, với một lời buộc tội rõ ràng đến mức Alec tạm thời ngạc nhiên rồi rơi vào im lặng. “Nếu chàng biến em thành vợ chàng, chàng sẽ phải thức dậy một buổi sáng và nhận ra rằng chàng đã phạm phải một sai lầm khủng khiếp thế nào, và rằng chàng lẽ ra nên cưới một trong những người-”

“Mira,” chàng ngắt lời, và thái độ của chàng đã thay đổi, dù cho chàng đã cảm nhận được rằng cơn giận của chàng sẽ chỉ khiến nàng cố chấp hơn. Giọng chàng nhỏ và rất thuyết phục. “Em là chính em... và em biết ta không còn là cậu bé bốc đồng không biết bản thân muốn gì. Ta đã nghĩ đến mọi chuyện, bao gồm cả quá khứ của em, và ta vẫn muốn cưới em. Em sợ rằng quá khứ của em sẽ chắn ngang chúng ta. Đó không phải thứ em phải lo lắng. Cảm giác của ta về quá khứ của em là vấn đề của ta, không phải của em, và ta sẽ giải quyết chúng-” “Em không nghĩ rằng chàng sẽ có thể làm được. Hầu như bất cứ lá chắn nào giữa hai chúng ta có lẽ có thể vượt qua được... nhưng còn những thứ về em mà em không thể thay đổi được, chỉ khi có những thứ về chàng cũng sẽ không bao giờ thay đổi. Chúng ta không thuộc về nhau, và chàng biết em ước chúng ta như thế nhiều đến thế nào... nhưng em không thể lấy chàng. Câu trả lời là không. Em không thể.”

“Chỉ như vậy. Sau tất cả những gì đã xảy ra giữa chúng ta, em có thể từ chối ta nhanh như vậy sao?... Nhân danh chúa, em nghĩ rằng ta nhẹ nhàng đưa ra lời cầu hôn này phải không? Không dễ dàng gì ta mới đưa ra quyết định này. Ta có lựa chọn dòng máu tốt nhất ở Châu Âu và thay vì thế ta chỉ vừa cầu hôn một người phụ nữ không tước vị, không có tên trong bất cứ kết quả nào, không gia đình – một người phụ nữ người sẽ không nói với ta nhiều về bản thân hay quá khứ của cô ấy.”

“Đó chính xác là những gì em đang cố giải thích.”

“Quan điểm của ta là ta biết tất cả những chuyện đó của em, và ta đã quyết định chấp nhận nó. Em nghĩ rằng ta sẽ cầu hôn với em mà không chắc chắn rằng đó là điều ta muốn sao?”

“Quá khứ của em-”

“Quá khứ của em,” chàng nhắc lại khinh bỉ. “Ta chết ốm về cái quá khứ của em rằng ta biết quá ít về – điều gì quá đáng sợ về nó? Em đang cố giấu chuyện gì? Sao em không nói cho ta về chuyện đó và hãy để ta quyết định liệu nó có phải là thứ ta không thể giải quyết không?”

Má Mira đỏ bừng, và nàng không thể nhìn vào mắt chàng. Nàng không thể nói với chàng. Nàng không muốn nhìn thấy sự ghê tởm trong đôi mắt chàng khi nàng nói với chàng rằng nàng là con gái của một ả điếm. Sẽ trung thực hơn khi nói với chàng... nhưng nếu nàng biết thời thơ ấu của nàng và nơi nàng đã ở, nàng sẽ không thể đứng về phía nàng. Chàng sẽ hối tiếc bất cứ khi nào chàng đã chạm vào nàng, và nàng sẽ không thể chịu đựng được điều đó. Và nếu nàng làm điều mà trái tim nàng đang gào thét bắt nàng làm – nếu nàng lấy chàng và giữ phần quá khứ ấy là của riêng nàng – nỗi sợ tức thì của việc phát hiện của chàng sẽ không thể nào sống sót được.

“Không,” nàng thì thầm. “Em xin lỗi.” Alec đưa tay bứt tóc và chửi thề. “Nàng đang khiến ta không còn lựa chọn nào khác,” chàng nói cộc lốc. “Nàng đã làm rõ trước khi nàng không muốn là tình nhân của ta. Nàng muốn hơn thế. Tốt thôi – ta đã gợi ý cưới nàng. Nhưng nàng không muốn điều đó bởi vì nàng nghĩ chúng ta quá khác biệt để có thể sống cùng nhau. Tình cờ đó là vấn đề của quan điểm. Nàng sợ quá khứ của nàng có lẽ tác động tới chúng ta... nhưng nàng sẽ không giải thích cho ta bất cứ điều gì về nó. Kết luận rõ là nàng không muốn bất cứ thứ gì từ ta... và rằng, Cô Germain yêu dấu là thứ gì đó nàng sẽ không bao giờ khiến ta tin tưởng.”

“Đúng thế. Em không muốn bất cứ thứ gì từ-”

“Dừng lại.” Giọng Alec lạnh băng tới kỳ cục, như thể nếu cần thiết yêu cầu kiểm quyền soát đối với chính chàng mà chàng có thể cho phép không một cảm xúc nào chen vào. “Không nói gì nữa. Rõ ràng tất cả chúng ta cần thời gian để nghỉ.”

“Kết thúc rồi.”

“Không. Chúng ta sẽ nói tới chuyện này sau, khi ta có thời gian để tìm hiểu được chuyện chết tiệt gì đang diễn ra.”

“Nó kết thúc rồi,” nàng từ tốn nhắc lại.

“Trước khi ta đưa nàng quay lại chỗ nhà Berkeley,” chàng nói, đôi mắt xám chuyển sang màu bạc với cường độ lạnh giá của nó, “ta sẽ nói thêm một điều. Trong một vài năm gần đây ta đã để mất hoặc bỏ đi hầu như tất cả mọi thứ có giá trị cá nhân với ta. Nhưng ta sẽ không để mất em.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12

" ^ "

Rosalie đồng thời mở ra cánh cửa sổ của căn phòng tiếp khách riêng và tự quạt cho mình, má nàng đỏ lên vì kích động. “Thưa ngài, nó quá kín và quá tối ở mọi nơi tại Brington – sao không ai để ánh sáng vào đây?”

“Sẽ làm đồ đạc phai đi.” Mira ngồi vào chiếc ghế, duyên dáng hít vào con gió mát đáng thương tràn vào căn phòng.

“Mireille, trông em quá nhợt –”

“Em bị ốm.”

“Em nên cảm thấy thư thái và tự hào về chính mình–”

“Tự hào ư?” Giọng Mira lạc đi với sự kết hợp của tiếng cười và tuyệt vọng. Nàng đưa tay lên trán và nhắm mắt lại thể hiện sự bất lực. “Em đang nóng lên vì khổ sở đây. Em biết em đã làm đúng... em dùng đầu mình, đưa ra quyết định đúng đắn... nhưng trái tim em cứ nói “Hãy nhìn lại xem mày là ai – sao mày có thể từ chối lời gợi ý đó? Mày nên cảm ơn chúa vì tình cảm của chàng, và rồi chấp nhận lời cầu hôn của ngài Falkner ngay lập tức.” Nhưng em biết em không đủ tốt với chàng, và khi chàng nhận ra điều đó, chàng sẽ –”

“Mireille, dừng lại.” Rosalie dừng việc quạt lại và nhìn nàng thật gần. “Tất nhiên em đủ tốt cho cậu ta. Đó không phải là vấn đề. Em đúng khi từ chối cậu ta bởi kiểu người của cậu ta. Có một thứ mọi cuộc hôn nhân phải có, và nó còn quan trọng hơn tình yêu và đam mê. Sự tôn trọng. Nó còn quan trọng hơn mọi thứ, và cậu ta không thể tôn trọng bất cứ một người đàn bà nào.”

“Em không nghĩ chị nói đúng về chàng.” Mira bối rối buột miệng. “Chàng sẽ không bao giờ làm hại bất cứ ai không thể chống lại chàng... chàng rất nhẹ nhàng và tốt bụng... chàng nóng tính như không độc ác. Và chàng tôn trọng bất cứ ai không sợ lúc đứng cùng chàng. Em...” Giọng nàng áp úng và nhỏ hơn, “Tận sâu trong lòng em biết chàng đáng tin, thậm chí em sợ phải trao nó cho chàng.”

“Có phải chúng ta đang nói tới ngài Falkner không?” Rosalie hỏi. “Mireille, em hiếm khi biết bất cứ điều gì về cậu ta! Nhẹ nhàng? Đáng tin cậy? Mọi thứ ta từng nghe được về cậu ta lại ngược lại. Em biết cậu ta có thể vô tình thế nào phải không, em đã từng nghe bất cứ chuyện gì về việc cậu ta chai sạn thế nào không? Người nhà Falkner quá đáng sợ và đáng kính trọng, nhưng mỗi người và tất cả mọi người trong số họ đều kiêu căng, tự thổi phồng, không quan tâm, và Alec Falkner là tệ nhất–”

“Dù chàng có thế nào, chàng không phải kẻ vô tình.” Mira lơ đãng xoa trán. “Em đang bắt đầu nghĩ rằng chàng thường bị hiểu nhầm.” “Hiểu nhầm! Mireille, hãy lắng nghe chính mình!” “Chị nghĩ em không có quan điểm hợp lý về chuyện này. Nhưng em có.”

“Nếu tất cả những gì ta đã nghe được về cậu ta là sai, nếu tất cả Luân Đôn và ta đã hiểu nhầm cậu ta, và em thật sự nghĩ rằng cậu ta có thể là một người chồng tốt, vậy sao em lại từ chối cậu ta?”

“Em đã nói với chị rồi. Chàng... chàng không muốn yêu một người không hoàn hảo... và em chắc chắn còn xa hoàn hảo. Và hơn thế nữa, em không muốn là vợ của một người đàn ông ở địa vị của chàng. Nó không phải thứ phù hợp với em”

“Mireille, thật không dễ dàng cho ta,” Rosalie nói nhanh, một giọng khác với trước đó. “Ta không được chuẩn bị theo cái cách là vợ của một bá tước, ít hơn nhiều với việc làm vợ của Berkeley! Thật tuyệt vời theo một vài cách, và chết người theo cách khác, nhưng ta sẽ chịu đựng hai lần như thế để được cưới Rand.”

“Chúa ơi, em không nên từ chối ngài Falkner.” Mira thu đầu lên ghế và vùi đầu vào hai cánh tay, không còn nghĩ tới vị trí thiếu sót nữa. “Em nên nói đồng ý, nhưng tất cả những gì em có thể nghĩ đến là tất cả những lý do em không nên làm thế. Có lẽ em nên chấp nhận chàng. Có lẽ em nên nói đồng ý và bỏ đi tất cả các chuyện khác. Em ước ai đó khác có thể đưa ra quyết định cho em”

“Em sẽ quên cậu ta sớm thôi. Còn có quá nhiều những người đàn ông khác muốn em–”

“Không, không một người đàn ông nào khác. Em không thể. Một người đàn ông khác chạm vào em... em sẽ không thể nghĩ đến điều đó.” Mira ngẩng lên với đôi mắt đen như bầu trời đêm, con người giãn ra. Nàng sắp khóc. “không có chàng, em sẽ cô đơn,” nàng thì thầm. “Thậm chí nếu em trở thành vợ của một người khác, thậm chí nếu em có con và gia đình... em sẽ vẫn cô đơn. Chàng là lối thoát duy nhất cho điều đó.”

Sững sờ, Rosalie nhìn nàng và lắc đầu, miệng nàng lên tiếng. “Làm sao em lại có thể cảm nhận theo cách ấy về cậu ta? Em còn khó mà biết được cậu ta.”

“Em biết chàng. Chàng là người...”

Thậm chí Mira không nói hết câu, Rosalie cũng hiểu được nàng định nói gì, và nàng sùng sốt. “Mireille... ta mới ngu ngốc làm sao. Ta không hiểu sao chuyện này có thể xảy ra nhanh đến vậy. Như ta được biết, lần duy nhất em nhìn thấy ngài Falkner là tại cuộc săn bắn của Sackville và cái đêm chúng ta gặp Brummell... nhưng không đúng thế, phải không em? Em đã gặp cậu ta nhiều lần hơn thế... em chắc hẳn... ôi, ta mới là kẻ đầu heo làm sao! Không bao giờ là Sackville. Ngài Falkner là người em yêu ở Hampshire, đúng không?”

“Vâng,” Mira lại giấu mặt, kéo người thành một quả bóng căng lên. “Tại sao em không nói với ta.”

“Chỉ quá chóng đôi chàng... và bên cạnh đó, em muốn quên chàng đi. Em đã cố, với tất cả sức mạnh của em”

“Ta không chống lại cậu ta nếu cậu ta là người duy nhất sẽ làm em hạnh phúc,” Rosalie do dự nói. “Ta biết em không phải là một kẻ đánh giá nhân cách tồi tệ... em sẽ không yêu ai đó mà người đó không có những phẩm chất không tốt. Đã quá muộn cho em thay đổi mọi chuyện. Chúng ta sẽ rời Brington trong một vài giờ nữa. Có lẽ em nên đi tìm cậu ta... nói cho cậu ta biết em vừa nghĩ về những gì cậu ta đã nói và...”

“Em không thể. Em định để mọi thứ như chúng vẫn thế. Chàng nói đúng: chúng em cần thời gian suy nghĩ. Và nếu chàng vẫn muốn em, chàng sẽ biết em ở đâu.”

“Anh nên nghe bà ấy chào tạm biệt em,” Carr nói, tâm trạng đầy hứng khởi của một người trai trẻ say mê. “Bỏ roi. Những đôi mắt đen to ấy nhìn vào em, và cái giọng nhỏ bé của cô ấy khi cô ấy nói rằng cô ấy hi vọng sẽ gặp lại em—”

“Em chắc rằng em không phạm phải lỗi lịch sự chung nào vì một lời tuyên bố tình cảm?” Alec sai đôi chân dài, xếp chân chữ ngũ, và đặt chúng lên ghế xe ngựa phía đối diện chàng. Carr nhìn chỗ da hươu lấm bùn cái nhìn khinh khỉnh và dịch một vài inch khỏi chúng để bảo trì điều kiện tinh khiết của cái áo khoác.

“Rất chắc chắn. Trái tim nàng là ở gương mặt nàng.”

“Thuận tiện cho em làm sao.”

Lờ đi lời đáp lại lạnh lùng của Alec với sự mô tả nhuộm màu mê ly về Mireille Germain, Carr hạnh phúc thở dài và tựa đầu vào cái ghế bọc xanh của xe ngựa. “Anh không hiểu em cảm thấy thế nào về cô ấy... anh không hiểu cô ấy khác xa với bất cứ người đàn bà nào em gặp như thế nào. Thẹn thùng và biết tán tỉnh, và khôn ngoan – không độc ác giống tất cả những người khác – và nàng là người chân thành nhất, ngọt ngào nhất—”

“Chuyện xảy ra giữa hai người đi xa tới đâu rồi?” Alec hỏi, đột nhiên căng thẳng.

“Em nghiêm túc về cô ấy, Alec! Với bất cứ người đàn bà nào khác em có lẽ đã thử gì đó, nhưng em có kế hoạch dành thời gian với người này. Em muốn cô ấy biết rằng em tôn trọng cô ấy.”

Alec lại dựa vào ghế. “Ta hi vọng rằng sẽ không có quá nhiều căng thẳng lên những nhạy cảm đa tình của em để liên quan đến một cô gái tại Rummer chiều nay.”

“Không,” Carr đáp lại với phong thái của một người nghĩ tới trách nhiệm của chàng. “Ta sẽ tán tỉnh và níu lấy Jane để mà tìm hiểu nhiều hơn về Holt... nhưng em phải làm vậy, không phải vì em muốn làm thế.” Carr chậm rãi mỉm cười. “Những tính cách trẻ con của nàng ấy không có ý nghĩa gì với em cả.”

“Nỗ lực ấy sẽ không trở nên vô ích nếu như cô nàng sẽ đưa em vào chỗ không bằng một ngôi làng,” Alec nói, đột nhiên bật cười. Holt còn có được niềm vui lớn lao với những cô nàng to lớn đó, sự thích thú mang lại nguồn nguyên liệu cho những câu chuyện vui và châm biếm giữa những người bạn của họ.

“Thú thật em rất hi vọng có được thông tin hữu ích nào đó từ quý bà ấy,” Carr nói, giọng có vẻ nghiêm túc hơn. “Em nghĩ rằng Holt bắt đầu gặp bà ấy sau khi Leila biến mất. Có lẽ Jane có thể cung cấp manh mối về những việc anh ấy đang làm, hoặc những kẻ thù mà có lẽ anh ấy đã gặp phải.” Cậu thờ dài, đôi mắt xanh mát đi tia lấp lánh tinh nghịch thường thấy. “Dù thật khó để tin rằng anh ấy có kẻ thù. Mọi người đều quý anh ấy.”

“Không. Không phải tất cả đều thích cậu ấy.” Alec nhìn kĩ cậu em họ trẻ tuổi, cảm thấy thương hại... trước kia chàng không nhận ra rằng Carr đã thần tượng Holt nhiều đến thế nào. “Holt không hoàn hảo. Cậu ấy là một người tốt, nhưng em cũng biết rõ như bất cứ ai rằng cậu ấy cũng có những lỗi lầm riêng. Thi thoảng cậu ấy như một tên khốn, giống như tất cả chúng ta.” Không có phản ứng gì từ Carr trừ một hơi thở hít vào rất nhanh, nhưng Alec hiểu rõ rằng lời nhận xét ấy đã khiến cậu tức giận. “Ta thà giúp em tỉnh ngộ trước chủ nghĩa lý tưởng của riêng em còn hơn là để em khiến cậu ấy trở thành một kẻ tử vi đạo chết tiệt,” chàng lặng lẽ nói tiếp. “Cậu ấy sẽ không muốn như vậy đâu.” “Em không muốn nói về chuyện này.” “Em sẽ không cho bản thân một cơ hội công bằng qua việc làm sống lại ký ức về cậu ấy, đặc biệt khi dường như em nhớ cậu ấy là một vị thánh chứ không phải người bình-” “Được rồi,” Carr gắt lên, tính nóng nảy bắt đầu phát tác. “Chỉ khi nào em hiểu-” “Em hiểu rồi,” Carr cau kinh nói, và trong vài phút không có gì ngoài sự im lặng giữa họ. Cuối cùng chiếc xe ngựa kín đáo rung lên rồi dừng lại. Alec ngừng lại và nhìn vào người em họ khi người đánh xe mở cửa xe.

“Vẫn muốn cười ngựa từ đây sao?” “Ta không thể làm như vậy khi đến khu Rummer.” “Hãy cẩn thận. Những người lái xe có tiếng là đến được một Rum Ned giống như em lau dọn trong vòng năm phút ấy. Hãy cứng rắn lên, và hãy để ý đến thứ mà em uống.”

“Em từng đến Rummer rồi,” Carr nói với lòng tự cao đáng xấu hổ. “Và bất chấp ý kiến của anh về em, em thường có khả năng suy nghĩ bằng đầu chứ không phải bằng dạ dày.”

Alec miễn cưỡng cười. “Niềm tin vào em của ta đã trở về. Chúc may mắn, cậu em họ.”

Cả hai rời khỏi xe ngựa, và Alec đợi cho tới khi Carr kiểm được một cỗ xe ngựa với bề ngoài tồi tệ, sàn của nó có lót rom không đủ để che đi những con

bộ trong đó. Thở dài, Alec bước tới cửa hàng bánh mì gần đó và len qua những cánh cửa có hình kim cương trước khi bước vào.

Một lớp bột mì ngon lành lơ lửng trong không khí, bao phủ những cánh cửa sổ, sàn nhà, bàn và những bức tường. Mùi bột mì và bơ xông vào mũi Alec, khiến chàng hắt hơi liên tục. Cửa hàng khá sáng sủa, thoải mái, và rối loạn với vài đứa trẻ ở các lứa tuổi khác nhau, tất cả rõ ràng thuộc về cùng một gia đình.

“Chào Ngài?” Một người đàn bà có gương mặt bầu bĩnh, mồm mỉm cười vui vẻ tiến đến chỗ chàng. Về ngoài của người đàn bà này ấm áp và biết yêu thương; bà ấy có hai gò má phúng phính và đôi mắt nâu nhấp nháy, và cư xử lịch thiệp tới mức không ai không bị quyến rũ trước bà. Alec tự động so sánh bà với Julian nghiêm khắc, có ý chỉ thép và hơi mỉm cười.

“Có phải bà Holburn không?”

“Falkner,” bà lên tiếng, đôi tay đưa lên trên cổ, đôi mắt lấp lánh nước mắt. “Tôi đã nghĩ rằng cậu đã chết... Tôi nghe nói cậu được tìm thấy ở... Ôi, Chúa tôi...”

“Bà Holburn, Tôi không phải là Holt,” Alec nói nhanh, tự cho mình quyền nắm lấy khuỷu tay của bà khi chàng thấy bà ấy đang run rẩy mạnh tới thế nào. “Tôi là em họ của cậu ấy, ngài Falkner. Tôi không có ý làm bà bị sốc. Bà có muốn ngồi-“

“Mẹ sao vậy?” Một giọng nói trẻ con xen ngang. Một cô bé có mái tóc vàng nhạt với những đường nét tròn trĩnh đáng yêu chạy đến chỗ họ và đẩy tay của Alec ra. Cô bé vòng tay ôm lấy em của bà Holburn và cảnh giác nhìn Alec. Làn da cô bé đã mất đi vẻ hồng hào khỏe mạnh khi cô bé nhìn chàng. “Có chuyện gì đã xảy ra với Leila vậy?” Cô bé nghiêm khắc hỏi.

“Đây không phải cậu ấy,” bà Holburn nói, nhìn chăm chăm Alec vừa sợ hãi vừa đau khổ. Giữ chặt lấy chiếc tạp dề, bà cố gắng giữ bình tĩnh. “Tôi đã biết Holt Falkner chết rồi... nhưng trong một khoảnh khắc tôi đã hi vọng rằng mình đã sai... và rồi tôi nghĩ ngài là hồn ma của cậu ấy.”

“Không, cậu ấy mất rồi. Và tôi chắc chắn không phải là ma.” Alec cố gắng mỉm cười trấn an, nhưng nỗ lực của chàng không thành công là bao. “Tôi vừa tới đây với hi vọng rằng bà sẽ giúp tôi trả lời một số câu hỏi. Sẽ không khiến bà đau khổ khi nói chuyện về cậu ấy chứ?” Bà ấy không trả lời chàng trực tiếp, đầu tiên cần môi, rồi do dự hỏi một câu hỏi đến mức dường như bà sợ câu trả lời.

“Ngài Falkner... ngài vừa tới đây để thảo luận chuyện con gái tôi? Ngài có biết chuyện gì về Leila không? Ngài đã tìm ra nó ở đâu phải không? Ngài có biết ai có lẽ đã..?”

Alec lắc đầu, thái độ của chàng dịu dàng cảm thông. “Tôi không biết chuyện về cô ấy. Tôi rất tiếc.”

“Có một chiếc bàn ở phía sau,” Mrs. Holburn nói, mắt bà nhòe đi với những giọt nước mắt đang dâng lên. “Chồng tôi ra ngoài rồi, nhưng tôi sẽ nói chuyện với hai người.” Một phần lớn của gia đình tập trung quanh bàn, để lại cho Alec một khoảng cách kính trọng với 2 feet mỗi bên. Cô con gái lớn phục vụ các vị khách đi quanh ở phía trước cửa hiệu, và mất vài phút đứng ở chỗ này chỗ kia để chạy lại và lắng nghe cuộc trò chuyện.

Nửa giờ sau Alec bắt đầu hiểu tại sao Holt giữ bí mật câu chuyện này của cậu. Đây từng là thiên đường của riêng cậu ấy, không bị nhiễm bẩn bởi những cử chỉ bóng bẩy và phức tạp của những người mà cậu thường giao du. Hầu hết những người bạn của họ sẽ cười nhạo khi biết rằng Holt đã yêu con gái của một người bán bánh mì và đã mất nhiều giờ đồng hồ trong nhà bếp của một gia đình chỉ thuộc tầng lớp trung lưu. Tuy nhiên, gia đình này, cửa hàng này, căn nhà này tràn đầy sự ấm áp và tình đơn giản hấp dẫn hoàn toàn khác lạ với gia đình Falkners. Alec có thể dễ dàng tưởng tượng được Holt đang ngồi đây với đứa bé ngồi trong lòng cậu và mỉm cười tình nghịch với cô bé có được sự yêu quý của cậu ấy.

“Hàng ngày tôi đã cảnh báo Leila về cậu ấy,” bà Holburn nói, nụ cười vụt lên trên những đường nét của bà. “Tôi đã nói là cậu ấy có ý định xấu xa với nó – ông Holburn cũng đồng ý, nhưng chúng tôi không làm được gì để ngăn cản nó đi gặp cậu ấy. Và rồi cậu ấy bắt đầu quyến rũ ông Holburn và tôi nhiều như những người còn lại của gia đình, và chúng tôi bắt đầu hiểu rằng cậu ấy thật sự quan tâm đến Leila. Dù vậy tôi không nhận ra rằng có điều gì tốt đẹp sẽ xảy ra. Leila là một cô gái tốt, và tôi biết rằng nó có lẽ sẽ từ chối nếu cậu ta có ý... có ý giữ nó. Tôi chưa từng mong đợi rằng cậu ấy sẽ cầu hôn nó, nhưng cậu ấy đứng đó chính xác là ở chỗ này và xin ông Holburn được nắm tay nó.”

“Tôi chưa từng biết chuyện đó.” Alec nhớ lại tìm kiếm một vài dấu vết, một tín hiệu mà Holt có lẽ để lại về cảm giác của cậu ấy về Leila... đúng, đã có vài tuần của sự yên bình và vui vẻ hoàn toàn... nhưng suốt hai tháng cuối đời Holt đã hoang dã như chưa từng có, uống rượu và hành động đại dột, chìm đắm trong tâm trạng lúc cực tốt lúc cực xấu.

“Cậu ấy đã làm vậy. Và cậu ấy chân thành cậu Falkner ạ. Tôi tin rằng cậu ấy sẽ lấy con bé. Nhưng ngày hôm sau tôi giao một vài việc vặt cho Leila – nó thường làm việc vặt một mình, vì ở đó chưa bao giờ quá xa. Và nó... nó...”

“Chỉ ấy không bao giờ quay trở lại,” một trong những đứa bé nói đơn giản.

Đôi mắt xám của Alec mở rộng. Chàng chăm chú lắng nghe khi bà Holburn hắng giọng và nói tiếp. “Không có dấu hiệu nào của nó. Không có dấu vết nào. Tất cả chúng tôi đều bàng hoàng, đặc biệt là em họ của cậu. Cậu ấy nói với tôi rằng cậu ấy sẽ tìm ra nó. Nếu cậu ấy dành phần đời còn lại...”

“Nếu cậu ấy dành phần đời còn lại tìm kiếm cô ấy,” Alec điềm tĩnh nói, gạt đầu để bà nói tiếp. Mắt bà ướm vì nỗi đau lại dâng lên.

“Chúng tôi thường được nghe tin tức từ cậu ấy. Tới khi một tuần trôi qua không có tin tức gì... và chúng tôi gửi tin nhắn cho cậu ấy, tin nhắn không được trả lời. Tôi đã nghĩ rằng cậu ấy đã quyết định quên nó, hay rằng cậu ấy không còn yêu thích nó... chúng tôi đã cố gắng liên lạc với cậu ấy, và cuối cùng nhận được tin nói chuyện đã xảy ra với cậu ấy.” Bà khẽ thở dài. “Một niềm thương xót khủng khiếp. Cậu ấy là một thanh niên trẻ tuổi và rất đẹp trai. Lần đầu nhìn thấy cậu hôm nay, tôi đã nghĩ đó là cậu ấy, quay lại để nói với tôi-“

“Tôi rất tiếc.” “Bạn đang cố gắng tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy phải không?” “Vâng.” “Bạn sẽ...?”

“Nếu tôi khám phá được chuyện xảy ra với Leila, tôi sẽ nói với bà.”

Họ nhìn nhau và khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Không cần, không có tác dụng gì, để cảm ơn.

Carr gặp Alec tại những căn phòng của Luân Đôn của chàng một vài giờ sau, người thấy mùi rượu rum nồng nặc nhưng vẫn giữ được tỉnh táo đến ngạc nhiên. Khi người hầu của Alec mang đến một cái khay bạc lớn có cả phê mạnh và bánh nướng, hai người Falkner bắt đầu trao đổi thông tin. “Anh ấy đã hỏi cưới cô ta sao?” Carr hỏi, và lắc đầu sững sốt, lấy tay vò đầu. “Tôi nghiệp Holt – cầu hôn và cô ấy biến mất ngày tiếp theo. Có nghĩ là cô ấy đã chạy trốn không?”

“Không có lý do gì để làm vậy. Cô ấy chỉ là con gái của người bán bánh mì. Cậu ấy thì giàu có... cậu ấy là người nhà Falkner. Cô ấy sẽ là con ngọc khi từ chối cậu ấy nếu cậu ấy có cầu hôn.” Alec nhìn chăm chăm vào cốc cà phê đen bốc khói đầy tâm trạng. “Không, cô ấy không chạy trốn. Thực tế, có thể là cậu ấy không hỏi cưới cô ấy, dù anh sẽ không nghĩ bà Holburn là người nói dối.”

“Tại sao anh lại nghĩ rằng cậu ấy có lẽ không cầu hôn cô ta?”

“Cậu ấy không nói với tôi về chuyện đó. Và Holt hiếm khi giấu tôi chuyện gì.”

“Chúa lòng lành, tất nhiên anh ấy sẽ không nói với anh!” Carr nói không lịch sự, cắn một miếng bánh to.

Alec cau mày. “Về chuyện gì đó quan trọng như việc đính ước, cậu ta nên nói mới phải.”

“Nếu em là Holt, em sẽ không làm thế! Cưới con gái một người bán bánh mì ư? Anh nên nói chuyện để anh ấy từ bỏ ý định, Alec – anh biết anh sẽ làm thế. Anh nên nói rằng anh ấy có thể làm tốt hơn... và rằng trách nhiệm của một người Falkner là cưới một người có dòng máu tốt, và anh nên chỉ ra tất cả những lỗi lầm của cô ta chính xác đến mức Holt chỉ có thể nhìn cô ta như một sinh vật không hoàn thiện sau chuyện đó. Anh nên làm tốt nhất để chia rẽ họ.”

“Ta sẽ là kẻ xấu xa như vậy sao!” Alec đáp lại, nhanh chóng đứng dậy và bước tới chỗ lò sưởi. Tựa khuỷu tay lên bệ lò sưởi, chàng chống trán suy tư. “Chết tiệt... có phải toàn thế giới nhìn ta như một kẻ hợm hĩnh xấu xa?” chàng nói giọng như nghẹn lại.

“Tất cả chúng ta đều hiểu rằng anh được nuôi dưỡng như vậy.”

“Chết tiệt,” Alec thốt lên.

“Anh sẽ không coi thường cô ấy sao?”

“Ta không biết.” Alec từ chối lớn tiếng thừa nhận rằng một năm trước có lẽ chàng sẽ không tiến thành việc Holt cưới Leila Holburn. Chàng chắc chắn sẽ không đồng ý. Nhưng mọi thứ đã thay đổi. Giờ thì mọi việc đã khác.

Hay mọi việc đã khác phải không?

Hay mọi việc đã khác phải không?

Chàng nghĩ đến tất cả những gì chàng đã nói với Mira, và những lời nói của nàng dường như nắm bắt được thứ gì đó trong tim chàng. Đột nhiên chàng thấy choáng váng nhận ra việc chàng đã làm... và quan trọng hơn, việc chàng đã không làm. Có nhiều thứ chàng đã không nói với nàng, và nàng đã lặng lẽ cầu xin sự trấn an từ chàng mà chàng lại quá mù quáng, quá bướng bỉnh để giúp nàng. Quá khứ của nàng không phải vấn đề, và những thứ nàng thiếu lại nằm ở phía quan trọng lại là những thứ nàng có. Có phải ai khác có khả năng cho chàng những thứ nàng có thể? Chàng sẽ hạnh phúc nếu biết rằng nàng không hoàn toàn là của chàng? Không. Một thứ lộn xộn khác, chàng nghĩ, tâm trí chàng hiện lên hiệu quả điên cuồng và sự tuyệt vọng kèm theo... Ta còn có được một cơ hội nữa.

“Ồ, em đã nói với Jane chiều nay, và không còn nghi ngờ gì nữa bà ấy là một người kỳ quặc,” Carr nói, và Alec buộc bản thân phải lắng nghe. “Bạn đã tìm hiểu được gì?”

“Bà ấy biết gì đó. Tôi đã dò hỏi bà ấy với nantz chất lượng cao và làm bà ấy nói về Holt. Bà ấy có ý nói rằng bà ấy có một vài cái tên có thể khiến tôi thích thú. Nhưng bà ấy sẽ không nói cho tôi biết... Tôi sẽ quay lại và tìm ra vào ngày mai.”

“Tốt. Em hãy làm vậy đi. Ta sẽ quay lại Staffordshire.”

“Tôi nay sao?”

“Đừng vậy, tối nay.” Alec nói to hơn một chút và gọi người hầu của chàng. “Anh có nghe thấy điều đó không Walter? Để cái tai tránh xa lỗ khóa và bắt đầu thu dọn đi.”

“Vâng, thưa ngài,” giọng nói nghèn nghẹn vang lên phía sau cánh cửa.

Với những người khác, tình yêu là một món quà, một lời cầu nguyện, một nguồn vui, một phép màu. Với Alec nó là một tai họa. Chàng biết rằng Mira chỉ

cách chỗ chàng vài dặm ở Warwick, một khoảng cách chàng có thể đi ngang qua dễ dàng và nhanh chóng. Nhưng chàng vẫn ở đất nhà Falkner, tìm kiếm ngôn từ phù hợp để nói với nàng, biết rằng chúng sẽ là những lời nói quan trọng nhất mà chàng từng nói. Có lẽ sẽ dễ dàng hơn khi người chàng là người đàn ông có thêm chút khiêm tốn... nhưng khiêm tốn không phù hợp với chàng. Chàng không quen hỏi người khác thứ mà luôn luôn tự động là cho chàng, và nên sở thích của một người đàn bà chưa từng có nhiều giá trị với chàng cho tới khi nó được thu hồi. Nói cách khác chàng nguyên rửa Mira và muốn có được Mira, chết tiệt nàng trong những phút giây tỉnh giấc và ôm chặt nàng trong các giấc mơ. Nỗi đau khổ của chàng không thể kéo dài mãi mãi, nhưng nó có khả năng kéo dài khá lâu, và sẽ kéo dài như vậy nếu không vì sự can thiệp của Juliana.

Bà mạo hiểm đi xuống cầu thang khá muộn vào một đêm, vẫn mặc đầy đủ, mái tóc màu xám phớt đã được cột gọn gang trong chiếc dây băng đá quý. Gương mặt Juliana thay đổi từ thái độ tự bảo đảm khắc nghiệt thông thường sang một thái độ dịu dàng hơn, tốt bụng hơn khi bà nhìn cậu con trai đang ngủ trên sofa vaowis một chai brandy ôm chặt ở trong lòng. Những đường nét của chàng căng lên trong vài ngày qua với vẻ thất vọng và ngoan cố, giờ đã thư thái trong giấc ngủ. Cái miệng rộng của chàng, thường nhếch lên với những nụ cười hoài nghi, giờ có vẻ yếu đuối mà chàng chưa từng tình nguyện để lộ ra.

“Con trai,” Juliana thì thầm, nhìn xuống người lạ mặt đẹp trai là cậu con trai của bà, “sẽ dễ dàng hơn nhiều cho con nếu con giống cha con hơn. Nhưng con giống ta quá nhiều, điều này chính là sự sụp đổ của con, và sức mạnh của con, và lý do tại sao con quá say sưa để có thể nghe được lời của ta.”

Bà hiểu chàng hơn bất cứ ai, và cũng ít hơn bất cứ ai. Tiến tới cái bình rượu được giữ giữa hai bàn tay to lớn của chàng, Juliana kéo nó ra. Alec ngo ngậy, một âm thanh buồn ngủ thoát ra khỏi đôi môi chàng.

“Mira...” Mắt chàng chớp chớp mở ra, buồn ngủ và bàng bạc. Chàng tập trung vào Juliana, và nhấp nháy mắt, và ngồi thẳng dậy, không nói một lời, vẫn đang nhìn bà.

“Chúng ta có một vài chuyện cần thảo luận, Alec,” bà nói nhanh để không cho một lời từ chối nào xuất hiện. “Ta sẽ không yêu cầu con nói với ta mọi thứ. Ta không mong biết nhiều về con hơn cần thiết. Nhưng ta muốn có được câu trả lời cho một vài câu hỏi.”

“Mireille...” Rosalie xuất hiện ở cửa ra vào trong phòng ngủ Mira, cử chỉ bồn chồn hoàn toàn không giống với nàng thường ngày. “Một vị khách đang đợi em ở dưới nhà.”

Mira ngừng đọc sách, ngẩng đầu lên, những ngón tay của nàng làm nhăn các trang khi nàng nắm chặt các mép sách. Thông thường một trong số các cô hầu sẽ chạy lên báo tin. Thực tế Rosalie đến nhấn tin ám chỉ tầm quan trọng của người gọi. “Ai vậy ạ?”

“Bà Falkner. Bà ấy chưa từng ghét thăm bất cứ ai, chưa từng, và bà ấy đang ở dưới nhà ta yêu cầu được gặp em.” “Đừng hốt hoảng. Em sẽ cần một chút thời gian để sửa soạn-“

“Nhanh lên. Làm ơn. Ta luôn luôn được xem là một bà chủ nhà khéo léo, nhưng bà ấy bất chấp mọi nỗ lực của ta tạo ra cuộc trò chuyện nhàn rỗi. Không, đừng làm gì với tóc em nữa, chỉ cần cặp nó sang hai bên... nhanh lên!” Biển mất ở phía góc nhà, Rosalie chạy như bay tới cầu thang và để lại phía sau tiếng bước chân nhẹ nhàng. Mira kiểm tra lại mình trong gương, thầm cảm ơn rằng sáng nay nàng đã chọn một chiếc váy nghiêng trang nhã nhận màu vàng nhạt. Kéo tay áo mạnh xuống, nàng nhìn hình ảnh mình trong gương ở trạng thái hoảng hốt đáng chú ý. Mẹ chàng, nàng thầm nghĩ, những ngón tay đưa lên miệng giấu đi bộ dạng bối rối, và rồi nàng buộc bản thân thư giãn. Mình đã khá thích bà trước khi mình khám phá ra bà ấy là mẹ chàng, nàng tự nhắc nhở bản thân. Đôi long mày đen khá đẹp của nàng hơi nhướn lên một chút khi một suy nghĩ đột ngột xảy đến với nàng. Không còn do dự gì, Mira bước đến bên tủ vải và lôi ra một túi vải mềm, mang nó đi khi nàng đi tới chào đón chuyến ghé thăm của bà.

Mira được chào đón bằng hai nụ cười khi nàng bước tới chiếc sofa màu hồng, một là từ Rosalie, nụ cười thờ phào nhẹ nhõm, và một nụ cười từ Juliana... một nụ cười có chút suy tính, Mira nhớ lại đã từng nhìn thấy nụ cười này trên gương mặt Alec một hoặc hai lần.

“Quý bà Falkner, đây đúng là một bất ngờ hạnh phúc.”

“Cháu và ta dường như có thói quen làm nhau bất ngờ đó,” bà nữ chúa trả lời, ngồi lại vào góc chiếc ghế sofa được bọc kỹ lưỡng và chỉ vào chiếc ghế ngay bên cạnh. “Ta đã đến đây để thảo luận rằng chúng ta là nạn nhân của một sự trùng hợp khá thú vị.” Bà nhìn Rosalie với ánh mắt chỉ huy. “Cô gái, ta đã đến đây mà không có người đi cùng vì ta muốn cuộc nói chuyện này được riêng tư. Cô sẽ-“

“Chắc chắn rồi,” Rosalie điềm tĩnh nói, và tặng cho Mira ánh mắt động viên trước khi rời đi và nhẹ nhàng đóng cửa lại. “Quý bà Falkner, cháu có thể hỏi liệu con trai bà có biết bà tới đây không?” Mira hỏi, ngồi thẳng thoải mái và đặt gót vai vào lòng.

“Nó không biết. Giờ này ta nghĩ nó vẫn đang ngủ, vì đã có một đêm say sưa, một sự quên lãng thường được trải qua bởi những kẻ lang thang sau cơn mưa.” Mira cau mày, cái hai đều hiểu rằng Alec đã đang say sưa và sự chú ý quan trọng trong lời của bà Falkner khi bà nói về con trai bà. Không ai thông cảm hoặc an ủi chàng sao? Tại sao mọi người, kể cả mẹ chàng, dường như cứ kiên trì với ý niệm xem chàng là người tự phụ và phi luân lý phải không? “Cháu không cần phải đứng lên để bảo vệ nó, cháu yêu... ta đến đây để thay mặt nó,” Juliana chỉ ra, và Mira hơi nâng cằm lên.

“Cháu không có ý định đứng về phía anh ta. Thực tế, cháu không muốn nói chuyện về ngài Falkner.”

Juliana nghiêng đầu dò hỏi, thích thú đáp lại lưu ý không hề mùi lòng trong lời nói của Mira. “Cháu có tinh thần và sức mạnh, quý cô Germain ạ. Ta đã thấy nó ngay từ đầu, và đó là lý do ta giới thiệu cháu với con trai a. Tuy nhiên, ta không biết rằng hai đứa đã quen nhau rồi. Ta không biết cháu là ai.”

“Cháu cũng không biết là là ai.”

“Ai cũng được. Giờ, chúng ta còn những thứ khác mà chúng ta phải thảo luận.”

“Bà Falkner, ta chân thành nói rằng cháu không muốn thảo luận về con trai bà.”

“Vậy vì cái gì mà cháu còn ở đây?”

Mira bình tĩnh nhìn bà, mở túi và lấy ra một thân cây khô có màu đen xanh lá với những chiếc lá nhọn và những bông hoa màu trắng và tím

“Thuốc sáng mắt.” Tiếp đến nàng lấy ra một nắm to những cánh hoa khô. “Hoa đại. Cừu lý dương. Hoa hồng và-“

“Đủ rồi, đủ rồi.” Mặc dù một ánh mắt thích thú phản bội hiện lên trên gương mặt bà, Julian vẫn nhả mày. “Cháu là con bé có ý tốt. Nhưng ta quá già để có thể bận tâm tới thứ vô lý-“

“Nó không hề vô lý. Mắt của nhiều người mở đi vì tuổi tác, và cháu biết cái này có thể giúp bà. Cháu đã thấy công hiệu của nó nhiều lần. Nếu bà dùng nó từ bây giờ trở đi-“

“Nếu ta cho phép cháu dùng thứ thuốc lạ độc hại cho mắt ta... và có lẽ Chúa chứng giám rằng nếu cháu gây ra bất cứ đau đớn nào cho ta, ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức... nếu ta cho phép điều này, cháu sẽ nghe những gì ta muốn nói khi tới đây.”

“Đó dường như là một cuộc trao đổi công bằng.” Mira gói hỗn hợp được thảo trong chiếc khăn tay với cảm giác hài lòng.

“Không hề. Cháu chẳng mất gì theo sự sắp xếp của ta, trong khi ta mạo hiểm thị lực nhỏ bé ta có để nuôi dưỡng niềm đam mê khó hiểu của cháu đối với việc chữa bệnh cho ta.”

“Bà lại đang nói về ngài Falkner...” Mira nói nhanh, đưa khăn tay đến khay đựng trà chưa được động đến ở chiếc bàn tròn Sheraton.

“Việc khiến ta quyết định ghé thăm cháu là một khám phá vào đêm qua về chiếc huân chương.”

Mira dừng việc làm ướt chiếc khăn tay bằng nước ấm. “Chiếc huân chương...” Nàng bối rối và quay mặt đi, cảm thấy đôi mắt cố ý của Juliana gắn chặt với việc nàng quay đi.”

“Sau nhiều câu hỏi dò la và những suy đoán thông minh, ta buộc con trai ta phải thừa nhận. Ta đã từng chú ý tới sự biến mất của chiếc huân chương, cháu thấy đó, và ta bắt đầu nghi ngờ việc nó đã làm gì với nó. Alec thừa nhận đã đưa nó cho cháu.”

“Bà muốn lấy lại đúng không?” Mira hỏi dứt khoát, kéo chiếc vòng vàng được giấu dưới lớp váy và tháo chiếc huy chương ra. “Hãy cầm lấy nó. Cháu không muốn có nó.” Cử chỉ này là một sai lầm đáng căm. Juliana tiết lộ cùng với nụ cười vừa hài lòng vừa hài hước cùng một lúc.

“Cháu đang đeo nó, ta biết mà. Không, cứ giữ nó. Nhưng hãy bỏ về mặt nhăn nhó của cháu đi.” Khẽ thì thầm gì đó, Mira hoàn tất việc làm ướt chiếc khăn tay và mang nó tới chỗ người phụ nữ lớn tuổi ấy. Với thái độ đau khổ, Juliana ngửa đầu lên phía sau sofa và cho phép chiếc khăn tay được đặt lên đôi mắt đã nhắm lại của bà, “Nếu bà không muốn lấy lại nó, vậy tại sao bà còn nhắc đến chiếc huân chương?”

Juliana nâng bàn tay yếu đuối lên giữ hai mắt, đặt nó vào đúng nơi thật cẩn thận. “Cháu yêu, ta quá già để có thể thấy bối rối bởi hầu hết mọi chuyện. Nhưng thậm chí ta phải hiểu rằng sự tình phát sinh vượt qua mức cho phép – đều hoàn toàn vì con trai ta, ta có thể thừa nhận. Nó là một gã Falkner, và cháu sẽ khám phá ra rằng họ đều rất kiêu hãnh, bướng bỉnh, và rất nhạy cảm với cảm giác màu mè được phát triển. Khi nó đưa cháu chiếc huân chương đó, ta dám chắc cháu nghĩ rằng nó là một trang sức rất đẹp. Điều mà cháu không biết là món quà của Alec dành cho cháu là một... sự quan trọng tượng trưng.”

“Tượng trưng cho điều gì ạ?”

“Chiếc huân chương đó được truyền qua nhiều thành viên trong gia đình trong nhiều năm như là một biểu tượng của mối liên hệ không thể bị phá vỡ. Sau khi nhận nó từ người cha của nó, chồng ta đưa nó cho ta để dành cho đứa con trai đầu tiên ta sinh ra. Ta đã đưa nó cho Alec khi nó 16 tuổi, để đánh dấu sự trưởng thành. Khi Alec đưa chiếc huân chương này cho cháu, nó muốn nói cháu là của nó. Đó không phải một cử chỉ đơn thuần... và theo như ta biết về con trai ta: nó sẽ không bao giờ cho phép chiếc huân chương xa khỏi tầm với của nó.” Lo lắng Mira giữ chặt chiếc huân chương nằm ở bên cổ nàng. “Cháu phải trả nó cho anh ấy.”

“Ta cho là nó đã cầu hôn cháu.”

“Vâng...”

“Và cháu đã từ chối nó.”

“Vâng...”

“Tại sao?”

“Bà Falkner... cháu sẽ cảm thấy rất không thoải mái khi phàn nàn về cậu con trai lớn của bà trước mặt bà.”

“Ta hiểu rõ rằng nó có lỗi, cháu yêu ạ, và ta sẽ không coi những lời phàn nàn của cháu như là một đánh giá đối với khả năng làm mẹ của ta. Ta đảm nhận vai trò đó khá tốt. Lỗi lầm của nó không phải vì bất cứ thứ gì ta có lẽ đã hoặc có lẽ không làm, nhưng được bắt nguồn từ phía dòng họ Falkner. Vậy hãy nói cho ta biết, nếu cháu muốn, tại sao cháu từ chối nó.”

“Cháu cảm thấy rằng... rằng anh ấy cũng thích cháu bất chấp thứ mà anh ấy biết là tốt nhất cho chính anh. Cháu hiểu rõ về gia đình và việc thừa kế của anh ấy... cháu còn biết rằng chắc chắn có một người phụ nữ phù hợp làm vợ anh ấy hơn cháu. Anh ấy sẽ không chọn muốn có cháu – thật lòng, anh ấy đã nói rõ với cháu – và cháu biết rằng hôn nhân giữa hai người sẽ là một sai lầm. Cháu không muốn anh ấy hối tiếc việc đã lấy cháu làm vợ... nhưng cháu sợ rằng một ngày nào đó anh ấy sẽ hối hận.”

“Nếu hành vi con trai ta như những gì ta mong đợi, thì đúng như vậy,” Juliana nói, “vậy thật may cho cháu là ta đã ở đây giải thích với cháu. Nó là một gã Falkner, lúc nào cũng vậy, và đàn ông nhà Falkner thì là những sinh vật hay ghen, ngu ngốc--”

“Cháu sẽ không nghĩ vậy.” “Đừng có phản biện lại ta, cháu yêu. Ta biết ta đang nói về điều gì. Ta đã lấy một người, và nuôi hai đứa, và bị bao vây bởi cả tá họ trong nhiều năm. Alec là đứa cần cái tổ nhất. Nhưng nó đã chịu đựng và trưởng thành dưới những điều kiện đặc biệt ấy. Cháu phải biết rõ rằng cha nó đã chết khi Alec vẫn chưa là một người đàn ông.” “Vâng.”

“Con trai ta bị buộc phải trở thành một người đàn ông quá sớm, và điều đó khiến nó đặc biệt, và rất khác nghiệt, có xu hướng yêu cầu quá nhiều, không chỉ với chính mình mà còn với những người khác. Nó ngay lập tức có vẻ rất nhẫn tâm và quá thực tế. Ta sẽ nói với cháu lý do tại sao nó vẫn chưa kết hôn: Nó luôn muốn có được người phụ nữ hoàn hảo trong khi bản thân lại tin là người đó không tồn tại. Tất nhiên, chuyện này không có gì lạ, cháu yêu ạ... mọi người đàn ông đều mơ ước lấy được một thiên thần tóc vàng, và trong đám bạn của nó, nó cũng không có gì khác biệt. Và rồi nó đã gặp cháu. Cháu không tóc vàng, ta nghi ngờ cũng không phải một thiên thần... và sự khám phá mà nó muốn có cháu đã phần nào xâm phạm sâu vào những lời buộc tội xưa của nó. Thật lạ là, nó không khiến bản chất trật tự và cứng rắn của nó nổi đóa.”

“Cháu hiểu rồi.” Nụ cười của Mira thật lạ và hoang mang. Nhưng, thưa bà, cháu không hiểu tại sao bà... tại sao bà phải...”

“Tại sao niềm tin của ta với cháu ư? Vì con trai ta muốn và cần cháu... và ta muốn những điều tốt nhất cho nó. Ta không để ý đến những tin đồn ta nghe về cháu... không bởi vì ta không tin vào tin đồn, mà ta đề tâm đến cháu. Sau khi quen cháu, ta chắc chắn rằng còn có quá nhiều vụ lộn xộn mà cháu liên quan vẫn chưa được làm sáng tỏ. Ta không buộc tội cháu, tuy vậy, vì vào tuổi của cháu ta còn tai tiếng hơn cháu nhiều. Cháu nghĩ rằng ta được sinh ra với đôi bàn tay sạch bòn hay rằng ta được chăm sóc cả đời đúng không? Hãy nghĩ lại đi. Có một điểm giống nhau giữa cháu và ta... ngoại trừ một sự dịu dàng ở cháu mà ta đủ may mắn để đánh mất từ lâu, trong khi cháu vẫn còn chưa mất đi. Đúng, có một sự giống nhau... dù ở tuổi cháu ta được tạo ra từ nhiên liệu dai hơn, và trong khi gương mặt ta không quá cuốn hút như cháu, thân hình ta vẫn tốt hơn. Có phải thứ hỗn hợp đáng ghét này ngấm vào mắt ta từ lâu rồi phải không?” Bất ngờ trước việc chuyển chủ đề, Mira không nghĩ được gì và vẫn im lặng tận đến khi bà Juliana nhắc lại câu hỏi. “Vâng... vâng,” nàng nói, đứng bật lên và đi tới bên người phụ nữ lớn tuổi ấy. “Hãy nhắm mắt lại một lát – chúng sẽ hơi nhạy cảm với ánh sáng. Chúng đang bị ướt, nhưng thế là tốt.” Nàng chậm chậm bỏ chiếc khăn ra và đặt nó lên bàn, đặt nó xuống khay bạc. Đưa cho Juliana chiếc khăn khô để lau, Mira ngồi xuống sofa bàn tay nắm chặt trong lòng. Rất dần dần, đôi lông mi mỏng như giấy nâng lên, và Mira thấy bản thân đang nhìn chằm chằm vào cặp mắt đó, cặp mắt có bóng dáng bạc của đôi mắt Alec. Chúng đều hơi đỏ lên vì nước của thuốc, nhưng rõ ràng hơn và sáng hơn trước đó.

“Đúng,” Juliana nói, có vẻ gần như ngừng thở. “Đúng, nó có tác dụng. Thị lực của ta đã được cải thiện.” Bà nháy mắt và chậm rãi nhìn quanh phòng, sự nghiêm khắc cẩn thận hàng ngày tạm thời được thay thế bằng biểu hiện ngạc nhiên. Rồi bà chạm nhẹ vào dòng nước đang chảy xuống má, giọng nghẹn lại, “Mắt ta vẫn đang chảy nước nhờ những thảo mộc ngốc nghếch đó.” “Nó sẽ nhanh ngừng thôi,” Mira dùng cảm, kính trọng nói. Sau khi bà Falkner rời khỏi, Mira không biết làm sao để trả lời những câu hỏi không kiên nhẫn của Rosalie. Dù mẹ Alec đã rời đi với nụ cười hài lòng trên gương mặt, không có gì đã được giải quyết... đúng thế không? Juliana đã ám chỉ rằng bà sẽ không nói với Alec về chuyến viếng thăm, và bà cũng không thay mặt Mira tiếp cận con trai bà. Cuộc gặp gỡ này thật sự đã đạt được điều gì? Rất ít... nhưng phần nào Mira cũng được trấn an khi biết rằng Juliana Falkner là đồng minh của nàng.

Một ngày nữa trôi qua, và Rosalie bắt đầu tạo ra những tín hiệu cảnh báo về những giải pháp có thể cho tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Có lẽ, nàng gợi ý, rằng họ có thể đi cưỡi ngựa và dừng lại tại dinh thự của Falkner với tình huống giả định rằng ngựa của Mira mất một cái móng. Có lẽ họ có thể viếng thăm quý bà Falkner vào lúc mà Alec ở đó. Hoagr sợ trước việc nhiệt tình thái quá của bạn nàng, Mira dứt khoát từ chối tất cả những ý tưởng của Rosalie. Không như mong đợi Rand lại ủng hộ Mira, nói với vợ chàng rằng Alec không phải là một người đàn ông dễ dàng không hiểu những mẹo vặt ấy.

“Mira có quyền với niềm kiêu hãnh của em ấy,” chàng nói riêng với Rosalie, ngồi ở bên cạnh chiếc giường lớn của họ và kéo nàng lại gần.

“Kiêu hãnh! Chẳng liên quan gì tới kiêu hãnh cả. Người ta chỉ cần nhìn cô ấy để thấy được cô ấy không hạnh phúc--”

“Fleur, ta hiểu động cơ của em là những thứ tốt--”

“Em chỉ muốn em ấy hạnh phúc như chúng ta. Thật ra em sẽ không chọn một người giống ngài Falkner cho em ấy, nhưng em ấy dường như nghĩ rằng cậu ấy là người duy nhất... em ước em có thể thuyết phục em ấy rằng ở đâu đó ngoài kia còn có người có thể trao cả trái tim cho em ấy--”

“Tại sao Falkner không thể?”

“Vì cậu ấy là người nhà Falkner.”

“Có lẽ em ấy nhìn cậu ta với đôi mắt khác em”

“Em ấy không thấy gì ở cậu ta cả. Cô ấy mù quáng với cậu ta. Rand, chàng nghĩ có cơ hội nào đó cậu ta thật sự yêu em ấy phải không?”

Chàng mỉm cười và hôn lên trán nàng, nhắm mắt lại hạnh phúc. “Em không thể ép buộc tình yêu,” chàng thì thầm, hôn cổ nàng và rồi vành tai nàng, “hay tạo ra tình yêu khi nó không đến, hay phá hủy nó khi nó mong muốn tồn tại. Em không đồng ý phải không?” Mỗi chàng nhẹ nhàng phủ lên môi nàng.

Cánh tay nàng vòng quanh cổ chàng, “không”, nàng nói nhỏ. Rand cười khúc khích khi chàng nhìn đôi mắt xanh thẳm của nàng.

“Em yêu... em sẽ phá hủy một đóa hoa bằng cách chăm sóc quá nhiều, quá nhiều nước và ánh sáng. Hãy để nó tự phát triển. Đồng ý không?” Nàng miễn cưỡng gật đầu, mỉm cười với chàng và nâng mặt nàng lên hôn thêm một lần nữa.

Tin nhắn được đánh dấu với chữ cái đầu loằng ngoằng A. Mira kiểm tra tờ giấy được chuyển đến tay nàng vào sáng sớm đó nhờ Mary. Những nét chữ quý giá và được đánh dấu mạnh mẽ. Nàng không quen với bản viết tay của Alec, nhưng bức thư này giống như một mẫu có sẵn. Chàng đề nghị nàng gặp chàng ở phía Tây Bắc vùng đất Berkeley lúc 3 giờ. Tại sao chàng lại chọn gặp nàng theo cách này – không phải dễ dàng hơn với một cuộc gặp đơn giản sao? Sự kín đáo. Nàng cho là chàng muốn giữ kín. Toàn cơ thể nàng như thể bị kéo căng lên như chiếc cung khi nàng tưởng tượng điều mà chàng có lẽ sẽ nói.

“Rosalie,” nàng nói về bình thường trong suốt bữa ăn sau buổi chiều, “em sẽ ra ngoài sau bữa trưa-“

“Tuyệt. Chị sẽ đi cùng em.”

“Thật ra,” Mira nói, nhìn nàng mỉm cười, “Em muốn đi một mình.” Oh, tại sao nàng không giữ im lặng và chuồn ra ngoài sau nhỉ?

“Một mình ư?” Rosalie quay lại nhìn chồng. “Rand, chàng nghĩ rằng sẽ an toàn nếu để em ấy ra ngoài đi dạo một mình đúng không?”

“Mira, em định đi xa khỏi lâu đài phải không?” Rand bắt cần hỏi.

“Không, không...” nàng vội nói. “Chẳng có lý do nào để em đi xa cả. Thật sự em không nên nhắc tới chuyện này, nó quá quan trọng.”

“Vậy ta không phản đối,” chàng trả lời, khiến nàng thấy thư giãn với tiếng thở dài nhẹ lòng thâm kín.

“Bây giờ, chàng đang nói gì trước đó về những nhà máy sửa tàu?” Rosalie hỏi Rand, và chàng đã đưa ra một bài miêu tả chi tiết về việc gia tăng tội phạm đã bắt đầu ảnh hưởng tới việc kinh doanh tàu biển của chàng. Gần đây những kẻ chạy việc ở phố Bow mà chàng đã thuê để bảo vệ nhiều xe hàng đã bắt được một số tên trộm trong các bong tàu, một số người trong số đó đã thú nhận là thành viên của Stop Hole Abbey, một tổ chức tội phạm lớn – những câu trả lời, sự tò mò sinh động, sự thu hút không ngừng khi mắt họ gặp nhau. “Đó là lý do em muốn gặp ở đó phải không?”

“Gi cơ?” Đôi lông mày đen của Alec nhú lại với nhau.

“Đó là lý do ngài-“

“Ta đến đây vì tin nhắn của em.”

“Tin nhắn ư?” Nàng nhắc lại về không tin. “Tôi không gửi tin nhắn cho ngài, ngài gửi mới đúng.”

“Em nghĩ là ta gửi sao?”

“Ồ, đúng, ngài... ngài không gửi sao?” Mira nhìn chăm chăm chàng nhanh chóng thấy bối rối. Nàng đỏ mặt. “Không, tất nhiên, ngài sẽ không.” Nàng chưa từng cảm thấy ngu ngốc, ngài ngừng đến vậy. “Ồi, chết tiệt. Chết tiệt Rosalie. Tôi sẽ không tha cho chị ấy vì chuyện này.”

“Rất có thể là mẹ ta,” Alec chỉ ra, miệng chàng cong lại châm biếm. “Bà thích xen vào-“

“Không có việc hay xen vào chuyện của người khác có thể giải quyết vấn đề của chúng ta.”

“Không có vấn đề nào... vấn đề. Có một rào cản duy nhất trên con đường của chúng ta, và đó là em.”

“Em sao?” Nàng hỏi lại, thấy rằng với một câu nói chàng đã thành công đưa nàng vào con giận mù quáng. Sau nước mắt, con giận, trái tim đau đớn của nàng, chàng đứng trước nàng và buộc tội nàng tạo ra mọi chuyện, như thể... như thể nàng đã từ chối chàng chỉ để ra khỏi một ham muốn tốt đẹp để chọc giận chàng! “Tôi rất vui khi mọi chuyện quá đơn giản với ngài! Thật là tuyệt khi biết rằng ngài hoàn toàn đúng và tôi sai – tư duy của ngài phải rõ ràng đến tuyệt vời, ngài... ngài...”

“Ta đã hỏi cưới nàng,” chàng chỉ ra, giọng chàng rành rọt. “Nàng đã từ chối ta. Đó chính là sự đơn giản... nhưng nàng lại cố làm nó phức tạp với câu chuyện, những lo lắng trống rỗng, những nỗi sợ-“

“Rõ ràng rằng ngài chưa từng nghe được bất cứ thứ gì tôi đã nói. Ngài không lắng nghe tôi một chút nào. Những lo lắng của tôi là có thật. Ngài không...” Trước sự hoảng loạn của mình, Mira cảm thấy những giọt nước mắt tức giận đang dâng lên trong mắt, và nàng cúi đầu cố gắng ngăn chúng. Một lần nữa nàng đã mất bình tĩnh trước mặt chàng, nhưng lần này con giận và sự đau khổ của nàng là quá lớn để có thể kiềm chế, và đôi vai nàng run lên với tiếng nước nở đang thoát ra. Nàng nghe thấy chàng gọi tên nàng, cảm nhận được chàng đang bước về phía nàng... nhưng nàng mù quáng quay đi, muốn thoát khỏi chàng và chạy lại lâu đài Berkeley. Sau bước chân đầu tiên, ngón chân cái vấp phải một cái rề nhỏ lên và nàng ngã xuống đất với tiếng khóc phẫn nộ vì tức giận chứ không phải vì đau.

Sự phá hủy của lòng tự tôn của nàng đã kết thúc, nàng cảm lạnh nghĩ, cố gắng ngồi dậy. Có một cơn đau truyền đến từ chỗ mất cá chân. “Nếu anh còn chút cảm giác tốt bụng nào dành cho tôi, anh hãy đi đi,” giọng nàng khàn khàn. Mái tóc, tuột khỏi dây buộc cái mà đã giữ mái tóc trong một kiểu cuộn lỏng lẻo, giấu đi gương mặt nàng với một lớp màn đen tỏa sáng khi nàng cúi đầu xuống. Tháo đôi giày mềm ra, nàng cẩn thận xem xét mất cá chân. Alec chậm rãi bước tới bên nàng, bước chân của chàng nhẹ nhàng không giống với một người đàn ông cao lớn. Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt chàng chiếu lên nàng, và nàng thấy con giận mới lại bùng lên. “Đi đi và để tôi một mình... hãy quay trở lại với gương mặt rắn đá như rượu brand...”

“Đúng, ta biết, ta hiểu... chúa ơi, bất cứ một thủy thủ nào cũng sẽ từ hào nếu có một vốn từ nhiều như vậy. Chân nàng có bị trật khớp không?”

“Không,” nàng miễn cưỡng nói.

“Cầm tay ta. Ta sẽ giúp nàng đứng lên.”

“Tôi không cần sự giúp đỡ của ngài.”

“Mira,” chàng cảnh báo, “Ta không có nhiều sự kiên nhẫn ngay bây giờ đâu.” Chàng đưa bàn tay yêu cầu với nàng, và nàng quay mặt đi, từ chối chấp nhận nó. Đột nhiên nàng thờ mạnh khi chàng cúi xuống và bế bổng nàng lên thật nhanh, giữ cơ thể cứng nhắc của nàng bên ngực chàng và đưa nàng tới tầng đá dốc.

“Tôi không...” nàng bắt đầu chống đối yếu ớt, nhưng chàng buộc nàng im lặng với ánh mắt cháy bỏng, cánh tay nàng giữ chặt để cho nàng biết rằng chàng có đủ những lời bình luận của nàng rồi. “Ngài định đây...” nàng bắt đầu một lần nữa và vòng tay của chàng chặt hơn thậm chí khiến cho Mira lại rơi vào im lặng với một thanh âm không thoải mái. Alec, nàng thầm nghĩ, không đang ở tâm trạng có thể tranh luận được. “Làm ơn...” nàng nhẹ nhàng nhìn chàng, và vòng tay chàng lỏng ra ngay tức thì. Vậy đây là cách chàng muốn chơi sao, nàng nghĩ, và quyết định giữ im lặng đột nhiên thấy thích hơn kết quả sự phục tùng tạm thời của nàng mang lại.

Alec ngồi xuống gò đất, thoải mái ôm nàng trong vòng tay vững chãi và nhìn xuống nàng với đôi mắt xám bạc ánh đen. Nàng chưa từng cảm thấy mong muốn mạnh mẽ đến thế. Chúa giúp nàng, không có gì có thể tốt như thế này... được chàng ôm, được gần chàng. Không thể nhìn thẳng vào ánh mắt thấu hiểu ấy, nàng cúi đầu tựa vào vai chàng, vùi mặt vào làn da vàng ấm áp ở cổ chàng. Giây phút lười biếng trôi đi trong khi Alec vẫn đợi. Ánh hồng quay lại với gương mặt Mira và cơ thể nàng tuân theo cơ thể chàng.

Một lần gió mát thổi qua rừng, làm lá xào xạc và tạo ra âm thanh của những làn sóng. Mira chậm rãi ngẩng đầu lên từ vai Alec, cảm nhận được niềm vui của chàng trước khi chàng bắt đầu cử động. Đôi long my của nàng nhắc lên, và nàng thấy miệng chàng tiến lại gần miệng nàng... nàng nhắm mắt lại và tách môi ra, háo hức đón nhận hơi ấm, sự hứa hẹn của nụ hôn của nàng. Tay chàng trượt xuống bên hông nàng và siết nàng thật chặt, ngón tay chàng dừng lại trên đường cong của hông nàng. Alec hơi run lên, và miệng chàng mạnh mẽ chiếm lấy miệng nàng, cảm chàng cúi xuống khi chàng hôn nàng với niềm khao khát mà chỉ nàng có thể thỏa mãn được. Mira lơ mơ nhận ra ngọn lửa giữa họ có thể dễ dàng bùng cháy đến mức nào, chàng chỉ mất một chút nỗ lực là có thể khiến nàng theo ý chàng. Nàng phần nào thành công tránh khỏi nụ hôn của chàng, phổi nàng hít vào thở ra theo một nhịp điệu không đều đặn.

“Không nữa... không nữa...” nàng thì thầm, tay nàng nắm chặt vào những nếp vải long của chàng. “Giờ hãy nói với anh rằng em sẽ lấy anh.”

“Sẽ thế nào nếu em không đảm nhận tốt vai trò quý bà Falkner?”

“Em sẽ không phải học mọi thứ ngay lập tức. Và anh sẽ không đòi hỏi bất cứ thứ gì mà em không thể đáp ứng.”

“Chúng ta sẽ thường xuyên tranh cãi. Anh sẽ vẫn còn cảm giác này về em sao nếu-?”

“Giữa những lúc chúng ta tranh cãi, anh sẽ tôn thờ em. Và anh sẽ yêu em mà không người đàn ông nào có thể từng yêu vợ như vậy. Giờ hãy cho anh câu trả lời.”

“Gia đình anh... họ sẽ thích em chứ?”

“Em yêu, họ đâu có thích anh đâu.”

“Anh sẽ hứa... hứa cho em nhiều đứa con chứ?”

Alec mỉm cười trước ánh mắt thẹn thùng của nàng dành cho chàng. “Được.”

“Một vài ư?”

“Con doi đáng ghét của anh... nếu em cho anh một câu trả lời, chúng ta có thể bắt đầu sinh trẻ con ngay bây giờ.”

“Alec, không.”

“Gi vậy?”

“Vâng, em sẽ lấy anh... nhưng không, chúng ta không thể làm thế... không phải ở đây.” Khi nàng nói, nàng cảm nhận được lưng váy lỏng ra... chàng đã cởi nó trong lúc họ đang nói chuyện. Chàng kéo nó xuống đến mức vai nàng lộ ra và hơi thở của nàng gấp gáp. “Alec...”

“Hãy nói ‘chồng’, chàng nói, gỡ chiếc váy của nàng để lộ ra hai gò bồng đảo và khóa cánh tay nàng. Mira khó khăn nhìn quanh khu rừng tĩnh mịch, cảm thấy như thể có hàng trăm ánh mắt đang nhìn họ.

“Chồng em,” nàng thì thầm, tim nàng đập điên cuồng khi đầu nàng cúi xuống bên ngực nàng, miệng chàng tìm kiếm và tìm ra những điểm nhạy cảm nhất, true đùa chúng cho tới khi chúng sẵn lại.”

“Giờ hãy nói cho anh biết em cảm thấy thế nào về anh.”

“Em yêu anh...” Cô nàng ngửa ra sau khi niềm sung sướng xuyên thấu những mạch máu dày. Nàng phần nào thoát khỏi những ống tay áo, và nàng để chúng quanh vai nàng. “Em yêu anh rất nhiều... và em muốn anh... Alec...”

Kéo một chân của nàng lên, đôi tay chàng khum lấy mông nàng và nâng nó lên để nó vừa với chàng. Nàng cảm nhận được chàng qua lớp quần áo, một cơ thể to mạnh mẽ của chàng bên nàng, và những ngón tay nàng bấm vào lưng chàng khi khoái cảm xuyên qua nàng.

“Giờ hãy nói cho anh biết,” giọng chàng khàn đặc, thúc thừ cương cứng vào chỗ mềm mại của nàng với một cử động chậm rãi kiên nhẫn hiểu biết, “rằng em sẽ cho anh có được em ở bất cứ nơi nào anh muốn.”

Nàng run rẩy, ôm nàng chặt hơn nữa.

“Bất cứ nơi nào.”

Bất chấp niềm khao khát mạnh mẽ, Alec cười nhún nhò, tiến xuống để giúp nàng cởi chiếc quần chèn. “Ôi, anh sẽ vui đến mức nào khi lấy em, cô Germain ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

" ^ "

Alec hộ tống Mira quay lại lâu đài Berkeley và thông báo với Rand và Rosalie về việc đính ước như thể là chuyện hiển nhiên khiến Mira thích thú. Giờ thì hôn ước đã có và những phản đối của Mira đã được gỡ bỏ, thái độ của Alec với đám cưới dường như là một trong những sự nhẹ lòng.

Sau đó Mira nhỏ to với Rosalie, “Anh ấy cư xử như thể một vấn đề nhỏ nhưng gây bức mình đã được giải quyết. Em nên nghĩ rằng những cảm xúc anh ấy dành cho em nên rõ ràng hơn mootjchuts.

“Có lẽ ngài Falkner là một người đàn ông muốn thứ khó có được và mất thích thú sau cuộc xâm chiếm. Em có chắc là em không nghi ngờ gì chàng như là một ông chồng chứ?”

“Không nhiều như những người khác dường như có,” Mira chống đối lại tham gia. Ngay lập tức thái độ của Rosalie trở nên biết lỗi.

“Mireille... làm ơn, chúng ta đừng tranh luận về cậu ấy nữa. Giờ chỉ cần cố hiểu rằng thật khó cho chị để nghĩ tới một ai với sự chắc chắn quá lâu, và rồi phải thay đổi ý kiến của chị quá nhanh-”

“Em rất hiểu. Nhưng chị sẽ thấy chị ấy đã hiểu sai về anh ấy tới mức nào.”

“Nếu em cảm thấy quá mạnh mẽ về cậu ta, chị biết rằng chắc hẳn cậu ta cũng xứng đáng.”

Mira gật đầu, cười với Rosalie và quay đi nhìn ra ngoài cửa sổ thấy một bầu trời xanh tuyệt đẹp. Ta phải tiếp tục tin tưởng anh ấy, nàng nghĩ, nhẹ nhàng cắn môi dưới. Không có một dự đoán nào về việc Alec sẽ trở thành kiểu chồng gì, hoặc họ sẽ có được kiểu hôn nhân nào. Có lẽ Rosalie nói đúng, nhưng Mira lấy gì chống lại những nghi ngờ đó đây? Chỉ long tin của nàng vào chàng.

Sau khi Mira liên kết câu chuyện về cuộc gặp được sắp xếp thần bí ở trong rừng, Rosalie thề đi thề lại rằng nàng không làm gì với những tờ đưa tin ấy. Biết rằng bạn mình là một người nói dối vụng về tới mức nào, Mira có xu hướng tin nàng. Juliana chắc hẳn là một người gửi tin, dù Alec đã khẳng định với Mira rằng chị ấy sẽ không bao giờ thừa nhận chuyện đó, và sự chú ý của Mira nhanh chóng chuyển sang chuyện khác, những vấn đề còn đau đầu hơn nữa.

Buổi sáng sau khi Alec cầu hôn, chàng đến cửa lâu đài Berkeley nhìn mọi nơi giống như một hôn phu đáng tôn trọng phù hợp mà ai cũng biết chàng không phải. Chàng yêu cầu có cơ hội nói chuyện riêng với Mira, một yêu cầu mà Rosalie miễn cưỡng cho phép. Rosalie đã quyết định rằng tận đến đám cưới nàng sẽ là một người đi kèm ghen tị- sau tất cả, những hoạt động của cặp đôi đã đính hôn bị giám sát nhiều hơn những cặp đôi mà chỉ đi cùng nhau. Sau hi Rosalie dẫn người gọi tới bên sa long nơi Mira ngồi đợi, cặp đôi đã đính ước trao đổi với nhau bằng những cái gật đầu lịch sự.

“Ngài Falkner,” Mira khiêm tốn nói.

“Cô Germain.”

“Tôi biết rằng tất cả ý tưởng thái quá này là vì lợi ích của chị,” Rosalie nói, đưa mắt nhìn lên như thể hướng lên thiên đường. “Tuy nhiên tôi biết chính xác những gì diễn ra những cặp đôi đã đính hôn, và đó là lý do tôi cho phép hai người có 15 phút ở riêng với nhau. Sau đó, tôi sẽ lại khẳng khái tham gia

cùng hai người.” Ném cho Alec ánh mắt nghi ngờ ái ngại, nàng rời khỏi phòng và đóng cửa lại. Ngay lập tức sự kiểm chế của Alec biết mất, và anh nhìn Mira với ánh mắt khao khát.

“Một phần tư giờ.” Chàng nói dựa người vào cánh cửa đã khép lại và khoanh tay trước ngực.

“Chị ấy biết rằng chúng ta không có nhiều thứ chúng ta có thể làm trong 15 phút,” Mira giải thích, một nụ cười nhẹ nhàng hiện lên trên môi nàng khi nàng vẫn ngồi ở chiếc ghế tựa và nhìn lại phía chàng.

“Chị ấy không biết anh có thể nhanh tới mức nào.”

Nàng thô lỗ nhìn lên xuống thân hình dài của chàng. “Vâng, nhưng em biết.”

Alec cười nhỏ, mắt chàng sáng lên với lời hứa hẹn trả đũa. “Cô nàng thô lỗ này. Hãy đến đây. Chúng ta đã lãng phí mất 15 giây và anh vẫn chưa hôn em.”

“Anh định hôn em hay để em lên đùi anh?” nàng hỏi, không hề di chuyển.

“Cái đầu hoặc cái sau. Hoặc cả hai. Hãy đến đây và tìm hiểu.”

Mira chậm rãi mỉm cười và bước về phía chàng, dừng lại trước mặt chàng và vòng tay quanh cổ chàng. Đôi tay chàng đặt lên eo nàng để giữ lấy nàng khi nàng nhẹ nhàng đứng bằng những ngón chân, dựa hẳn vào người chàng. “Như này đã đủ gần phải không anh?” nàng thì thầm.

Alec nhìn chăm chú gương mặt ngược lên của nàng, quá than thiết và vẫn còn đẹp kỳ lạ với chàng, và cánh tay chàng vòng quanh nàng đầy sở hữu. Thi thoảng nàng trông như một cô gái đơn thuần, và tuy vậy những cảm xúc của một người phụ nữ tỏa sáng trong đôi mắt nàng. Chàng cúi xuống hôn nàng nhẹ đến mức dường như môi họ không chạm vào nhau.

“Suy nghĩ đầu tiên của anh là gì khi anh thức dậy vào sáng nay?” nàng thì thầm, dừng lại câu hỏi mà chàng đã từng hỏi nàng. Khi hơi thở nàng ấm áp trộn với hơi thở của chàng, chàng mỉm cười, cọ cọ mũi chàng vào mũi nàng.

“Điều mà anh không quan tâm là liệu có thiên đường hay không vì anh có cả đời với em mà. Vậy suy nghĩ của em là gì?”

“Em có quá nhiều suy nghĩ cùng một lúc. Em không nhớ được cái nào cả.” “Anh cho rằng tất cả đều về anh,” chàng nói với vẻ ngạo mạn thường lệ.

“Hầu hết là vậy. Về anh đẹp trai đến mức nào khi anh mỉm cười... và những nụ hôn của anh tuyệt vời--”

“Chỉ về những nụ hôn của anh sao?” Chàng tách môi nàng bằng môi chàng và chiếm lấy hương vị của nàng, miệng chàng tình tứ di chuyển trên miệng nàng. Cơ thể họ dường như hợp lại thành một bất cứ nơi nào họ chạm đến, và dù cho họ có ép sát vào nhau tới mức nào, họ cũng không thể gần nhau đủ. Mira phá vỡ nụ hôn với âm thanh nho nhỏ, đỏ mặt trước sự hào hứng khi vật nam tính của Alec khuấy động nàng.

“Hơn cả những nụ hôn của anh,” nàng thì thầm, và khi môi họ lại gặp nhau, chính lưỡi nàng xâm nhập vào nơi ẩm ướt của miệng chàng. Chàng rên rỉ và kéo nàng lại gần hơn, để cho nụ hôn dài như có thể trước khi cần thiết phải dừng lại.

“Chúa ơi... đám cưới sẽ tới nhanh đến mức nào?” chàng hỏi, nhắm mắt lại và ôm lấy nàng khi chàng cố gắng lấy lại sự kiểm soát. “Chúng ta đã thảo luận về ngày cưới phải không?”

“Không... nhưng Rosalie nói rằng dù thời gian thích hơn nên là sáu tháng--”

“Sáu tháng ư?” chàng lặp lại, rên rỉ ngay tức thì. “Em nói với chị ấy – không, chính anh sẽ nói – anh sẽ không đợi sáu tháng để--”

“-- nhưng chị ấy đã nói rằng nó sẽ rất nhanh thôi, có lẽ chỉ đến một tháng từ bây giờ, để có thể làm hài lòng tính truyền thống của tất cả mọi người.”

“Anh đã không biết chúng ta đã chống lại tính truyền thống của tất cả mọi người. Quý bà Berkeley e sợ rằng chúng ta có lẽ mong chờ đêm tân hôn có đúng không?”

“Thật ra, chị ấy đã nói rằng bất cứ vị hôn thê nào của chàng có lẽ sẽ đi dạo quanh với từ “phá trình” hiện lên trên trán cô ta.”

Alec cười sặc sụa, hôn thật mạnh lên lông mày của nàng. “Và một người đàn ông không thể cưỡng lại em hoặc là một vị thánh hoặc là một kẻ vô dụng.” “Chúng ta sẽ chỉ phải tìm cách thay đổi ý kiến của chị ấy về chàng,” Mira nói về nghĩ ngợi.

“Anh không biết tại sao. Nó cũng chính xác mà.”

“Chị ấy định hộ tống sát sịt chúng ta – rất gần. Chị ấy cảm thấy rằng đó là trách nhiệm của chị ấy.”

“Ôi con doi đáng thương...” Chàng lại kéo nàng lại gần và mỉm cười trên tóc nàng. “Nhưng em nghĩ rằng bất cứ người đàn bà hay người đàn ông còn sống nào có thể ngăn anh tìm cách ở bên em phải không?”

Mira hiểu ý ngay tức thì. “Vậy anh sẽ --”

“Thật ra, trong vấn đề này anh lại đồng ý với người bạn nhỏ bé can trọng của em. Chúng ta sẽ đợi cho đến khi chúng ta cưới.”

“Anh đang đùa à. Tại sao? Tại sao anh lại đồng ý với chị ấy? Chỉ để làm em tức giận, hay có một lý do sâu xa hơn, chẳng hạn như không thích--”

Chàng ngăn nàng nói với một nụ hôn dường như kéo dài nhiều giờ. “Nó có giống không còn thích em không?” chàng hỏi khi cả hai thở gấp và như đang trên mây. “Chúa giúp ta nếu ta trở nên thích em hơn một chút nữa. Ta khó có thể nhay cảm hầu hết thời gian đó. Và không, ta không quyết định đợi cho đến khi đêm tân hôn của chúng ta chỉ vì mục đích chọc giận em. Lần tới ta yêu em, ta định đã là chồng của em.” Mira cau mày nhìn chàng. Juliana đã đứng. Người nhà Falkner thật là những sinh vật buồn bã và nhay cảm. “Và còn có một lý do nữa,” chàng dịu dàng nói thêm. “Ta sẽ đi xa một khoảng thời gian – không dài, nhưng --”

“Đi đâu vậy?”

“Anh sẽ đến Luân Đôn. Trong lúc anh đi em sẽ đủ bận rộn, lên những kế hoạch cho đám cưới với Rosalie và Juliana.”

Mira im lặng, trán nàng căng lên khi nàng kiểm chế bản thân không hỏi tất cả những câu hỏi lướt qua tâm trí nàng. Nàng sẽ không nói cho chàng biết nàng lo lắng mức nào khi để chàng ở ngoài tầm nhìn của nàng, nàng cũng sẽ không khiến chàng đau đầu với tính sở hữu. Alec đã yêu một người phụ nữ có sức mạnh và tính độc lập. Nàng sẽ không biến thành một người không xương liên tục cần tới sự trấn an.

“Đúng vậy,” nàng lặng lẽ nói. “Em sẽ khá bận.”

“Có một vài chuyện ta phải làm.”

“Vâng. Em tưởng như có một vài lời tạm biệt chàng phải nói ra.” Lời nhận xét buột ra khỏi miệng nàng trước khi nàng có thể ngăn lại. Nàng lặng lẽ nguyên rủa chính mình. Nghe như nàng là một cô nàng hay ghen... Chúa ạ, tình yêu đã làm gì với bản chất của một người phụ nữ vậy.

“Điều đó có ý gì vậy?” Alec hỏi, bỏ nàng ra.

“Không gì cả- không có ý gì hết,” nàng nói.

“Em nghĩ rằng ta đang định làm một chuyến cuối cùng trước khi tiếp tục để bản thân chỉ lên giường của em sao.”

“Đó không phải là một điều không được nghe nói đến đối với một người đàn ông đã đính hôn.”

Thái độ không tin nổi của chàng chuyển thành tuyệt vọng hoàn toàn. “Chết tiệt, Mira, nàng nghĩ ta làm thứ chết... Vì Chúa, nàng sẽ thấy phiền nếu hỏi tại sao ta đến Luân Đôn thay vì buộc tội, và treo cổ ta mà không cần bằng chứng đúng không?”

Nàng nhìn chàng không biết nói gì. “Tại sao anh lại đi Luân Đôn?” nàng hỏi, giờ thì thờ ơ với câu trả lời.

Alec không trả lời nhưng tiếp tục nhìn nàng với đôi mắt không thể đoán nổi, và Mira trở nên hối lỗi khi nàng nhận ra nàng đã làm gì với chàng bằng những lời nói bất cần. Nàng nên tin tưởng chàng hơn bất cứ ai khác, và ngay lập tức nàng đã nghĩ đến những điều xấu nhất về chàng. Hôm qua chàng đã hứa không bao giờ đánh giá nàng, nhưng nàng chỉ đáng giá chàng không có lý do, giống như nhiều người khác đã làm. Đó là loại niềm tin gì vậy? nàng tự mắc mình.

“Alec,” nàng khẽ thở dài, bước tới gần chàng một lần nữa và đặt bàn tay nhỏ bé lên cánh tay của chàng. Nàng có thể cảm nhận được những bắp cơ rắn chắc dưới mu bàn tay của nàng, phản bội lại sự căng thẳng đến từ trong đáy lòng chàng. “Em đã nói với anh mà không nghĩ gì. Tất nhiên em không tin rằng anh sẽ không chung thủy với em. Nhưng điều em quan tâm là em ghen rất dễ dàng... và anh phải nhớ rằng tất cả những chuyện này thật mới với em cũng như với anh vậy. Em chưa từng yêu trước kia, và có nhiều chuyện em vẫn còn đang phải học hỏi.” Khi nàng nói, nàng dịch người vào sát chàng và để ngực nàng cọ xát vào ngực chàng. “Chúng ta có quá ít thời gian cùng nhau... nhưng để nó trôi qua vì sự thiếu suy nghĩ của em.” Chàng tìm một điểm nhay cảm bên cổ chàng và dùng miệng nàng vuốt ve nó. “Hãy nói cho em nghe,” nàng thì thầm, “tại sao chàng lại đến Luân Đôn và để em ở lại đây ngóng trông chàng.”

Alec đứng đó dưới những chăm sóc rứt rứt của nàng, những cái vuốt ve dịu dàng và những lời nói khản nài, không chống lại nổi cái cách nó của nàng thậm chí vì chàng ngạc nhiên trước khả năng kéo con giận ra khỏi chàng của nàng. Chính trí tuệ của nàng sẽ tiếp tục phát triển khi nàng hiểu chàng hơn; nàng có thể quyền rũ nàng mà không ai có thể, và nàng có thể xoa dịu một lần tranh luận ngọt ngào đến mức chàng gần như biết ơn bất cứ thứ gì khiến chàng gây ra nó đầu tiên. Chàng tự xem xét lại, nó hầu như đáng để chàng không đồng ý với nàng.

“Đó là về Holt,” chàng nói, đặt cánh tay quanh lấy vai nàng và kéo nàng lại gần hơn. “Có một chút khả năng Carr và anh có lẽ có thể tìm ra ai đã giết cậu ấy, hay ít nhất một vài lý do tại sao--”

“Không.” Cảm giác lạnh lẽo bò vào nàng trước lời chàng nói. Có lẽ nàng đã sai khi quá lo sợ tương lai, nhưng nàng biết sẽ thế nào khi hạnh phúc chạy trốn nàng. Nó đã từng xảy ra, và trong tim nàng không có gì chắc chắn rằng nó sẽ không lại xảy ra. “Alec, không. Anh đang tìm kiếm trả thù cho điều mà nên được ngu yên trong quá khứ.”

“Anh không tìm kiếm sự trả thù. Chỉ là những câu trả lời. Đó là tất cả những gì anh muốn.”

“Anh không thể mang Holt trở lại. Những câu trả lời không thay đổi được gì. Chúa ơi, em thật ích kỷ khi nó điều này... nhưng bây giờ em cần anh, và cậu ấy thì không. Em biết anh và cậu ấy thân nhau, nhưng--”

“Chúng ta giống như anh em ruột vậy,” Alec lặng lẽ nói. “Em sẽ không hiểu nó như thế nào đâu, chuyện như thế nào khi cậu ấy bị giết. Và em không biết sẽ thế nào khi có ai đó than thiết với em chết... không có sự tự trọng, không một lời cảnh báo.”

Gương mặt Mira trắng bệch, mắt nàng lấp lánh. Một cảm giác kì lạ chồm lẩy nàng, làm cổ họng nàng nghẹn lại, một sự kết hợp của sợ hãi và cái chết và con giận bất lực. Đúng, nàng hiểu cái cảm giác đó. Mẹ của chính nàng đã chết còn không có tự tôn hơn cả Holt Faklner... với vấn đề này, đã sống mà còn có sự tự tôn ít hơn nữa.

“Không, em cho là em không hiểu cảm giác ấy,” nàng chán nản nói, rồi khỏi Alec và bước tới bên kia phòng. “Nhưng em biết rõ rằng em không có quyền hay khả năng để kéo chàng ra khỏi chuyện này. Tất cả những gì em định yêu cầu anh là hãy để bản thân anh tránh khỏi những nguy hiểm không cần thiết.

Đôi mắt chàng nhìn nàng ước định, nhưng vì nàng không thể đọc được tâm trạng của nàng hoặc suy nghĩ của nàng. “Tất nhiên anh sẽ không mạo hiểm không cần thiết. tất cả những gì anh sẽ làm là nói chuyện với một vài người, gọi một vài cú điện thoại, và hỏi một số câu hỏi.”

Nàng chậm rãi gật đầu, gương mặt của nàng cứng lại và cực kỳ nghiêm túc, như thể nàng hiểu rằng chàng đang nói với nàng không phải toàn bộ sự thật. Alec không mỉm cười nữa, nhanh chóng tự hỏi nàng sẽ nói gì nếu nàng biết nơi chàng thật sự đi tới. Tiếng bước chân của Rosalie làm cả hai người cảnh tỉnh để nhận ra thực tế rằng 15 phút của họ đã kết thúc. Alec nhìn cái cửa với ánh mắt hình viên đạn.

“Anh sẽ nói với chị ấy rằng chúng ta cần thêm thời gian riêng tư,” chàng nói, và Mira lắc đầu.

“Chúng ta không thật sự cần.”

“Chết tiệt chúng ta không cần. Anh sẽ không rời khỏi đây mà chưa giải quyết chuyện này đầu tiên.” “Không có gì cần phải giải quyết. Anh sẽ rời đi... Em sẽ ở lại đây... và em sẽ ở đây khi anh quay trở lại.”

Những lời nói đã làm dịu đi cảm giác bức bối trong lòng Alec. Vậy tại sao chàng có cảm giác như thể nàng vừa trượt ra xa chàng? Nàng là người cần sự trấn an, hay chàng mới cần? “Mira...” chàng nói, nghiêng răng lại và tiến về phía nàng.

Cánh cửa mở ra. “Ta hi vọng hai người có một cuộc trò chuyện vui vẻ,” Rosalie vui vẻ nói.

Lời nhận xét của nàng được chào đón với một sự ngừng lại nặng nề.

“Hãy cùng nói về một chuyện điển hình,” Alec nói.

Cảm thấy không khí căng thẳng bùng nổ trong phòng, Rosalie hơi hắng giọng, mắt nàng hết nhìn về xa cách của Mira tới thái độ đáng sợ của Alec. “Hai người có muốn chị quay lại sau một vài phút nữa không?”

“Không, cảm ơn,” Alec nói, cố gắng giấu con giận khi nàng dời ánh mắt khỏi Mira. “Dường như cuộc nói chuyện của chúng tôi đã xong. Chị Berkeley, có lẽ chị biết rõ rằng tôi sẽ rời đi Luân Đôn ngay. Trước khi tôi đi, tuy nhiên, tôi muốn nói chuyện với chồng chị.”

Rosalie ngạc nhiên. “Tôi... ồ... tất nhiên rồi. Anh ấy đang ở trong thư viện. Tôi sẽ nói chuyện với anh ấy, nếu cậu muốn.”

“Em muốn ở lại đây không bị làm phiền trong một lúc,” Mira nói, giọng nàng ổn định và điềm đạm với vẻ bình tĩnh giả tạo.

“Tất nhiên,” Rosalie trả lời. Nàng không chắc chắn theo Alec ra khỏi phòng. Chàng dừng lại ở lối cửa ra, ánh mắt nàng chiếu thẳng vào ánh mắt Mira.

“Tạm biệt,” chàng nói. Nàng nhìn trực tiếp vào chàng nhưng không trả lời. Lời nói không thể thoát ra khỏi cổ họng nàng, thậm chí nếu nàng cố gắng ép nó. Với một nụ cười có vẻ chế giễu mơ hồ cũ, chàng rời khỏi và đóng cửa lại.

Không nhìn vào điểm nào đặc biệt, Mira dựa vào chiếc ghế mềm. Nàng ôm lấy một chiếc gối thêu trong ngực và tựa cằm lên nó, khoanh chân lên để mà cơ thể nàng chỉ nằm ở giữa chiếc ghế đệm. Một loạt các lời nói hiện lên trong đầu nàng, hiện đi hiện lại.

“... em không biết cảm giác đó thế nào... có hai đó thân thiết với mình chết... không tôn nghiêm không có cảnh báo gì...”

Tôn nghiêm. Alec không biết ý nghĩ của nó nhiều như Mira. Tôn nghiêm dường như còn khó hơn với đàn bà hơn là với đàn ông: đàn bà còn dễ dàng bị cướp mất nó hơn. Nàng vẫn còn nhớ mọi chi tiết của cái nhà thổ ở Pháp nơi mà mẹ nàng đã làm việc. Mụ tú bà của nơi đó béo và cáu kỉnh... “Thưa bà,” là thứ mà bà ta được gọi trước mặt nàng trong khi sau lưng bà ta mọi người đều đề cập tới đơn giản như “mẹ bề trên” hay “chủ chứa.” Bà đã cho phép Mireille ngủ ở một góc nhỏ không bị làm phiền vào ban đêm, ngay khi bà ta không ở trong tầm nhìn. Yên lặng và tỉnh minh, Mireille đã ngủ gục chiếc lò sưởi ấm trong căn bếp, lắng nghe những người đến và đi, tiếng cọt kẹt của các tầng phía trên, những giọng nói nhục cảm, những âm thanh tò mò và những tiếng rên rỉ kỳ cục nghẹn lại từ trên lầu.

Nàng hiếm khi nhìn thấy mẹ nàng, suốt cả ngày Mireille đi dạo quanh ngôi làng và những cánh đồng im lìm, cách xa nhà chứa, và ban đêm nàng ngủ lúc Maman làm việc. Một vài năm, đặc biệt là những năm nàng còn nhỏ, nàng đã được gửi tới trường làng, nơi nàng đã học đọc. Khi nàng lớn hơn, sự giáo dục của nàng đã trở thành miếng chắp vá của nhiều trải nghiệm khác nhau. Nàng chưa từng nghĩ rằng rời khỏi Maman, nhà chứa, và ngôi làng; nàng không biết rằng có một thế giới khác tồn tại.

Nhưng một buổi sáng mẹ nàng không ở đó, và đó là khi Madame đến nói chuyện với Mireille, cái cổ họng phúng phính của bà run lên khi bà vung tay giận dữ. Đó là thời gian chiến tranh, và Maman đã bị bắt trong suốt một cuộc tấn công bất ngờ vào trại giam của những người lính Anh, và bà đã bị treo

cổ cùng với những ả điểm khác. Theo như Madame, thật tệ khi mẹ của Mireille quá không yêu nước, và tệ hơn là giờ có quá ít đàn bà để chăm sóc khách hàng, và tệ hơn nhất là Maman đã đang phục vụ đàn ông kín đáo mà không trả được một phần trăm khoản thu nhập cho nhà thờ.

Madame nhanh chóng nói với nàng rằng nàng sẽ phải bắt đầu làm việc trên lầu. Mireille phản đối mạnh mẽ, vì nàng không mong muốn làm việc mà Maman đã làm. Nàng sợ các tầng trên, tầng ông đến tối của các căn phòng đầy những mũi lạt và những tiếng lều bầu nặng nề, và chỗ tối thấm nước của hành lang. Và rồi ở giữa những tiếng rên rỉ dài nhất và to nhất, nàng trông thấy một người lạ gầy, mặc nâu tóc đen bước vào căn phòng, chỉ như thể anh ta sở hữu nó. Anh ta trông giống hệt nàng. Anh ta hét vào mặt Madame nói, “Hãy kiếm một dòng máu khác cho cái trường xa xỉ của bà. Bà sẽ không có thêm người Germain nào làm điểm cho bà nữa.” Và rồi anh ta quay về phía Mireille. Dù nàng chưa từng nhìn thấy anh trước đó, đôi mắt anh chan chứa tình yêu thương, một thực tế khiến Mireille rơi vào im lặng bản khoả và bối rối. “Dòng máu của Chúa, em quá nhỏ với tuổi 12, có phải không?” anh đã hỏi, giữa lấy cánh tay nàng và nâng nàng lên. Chân nàng đung đưa khi anh nhìn nàng trách cứ. Rồi anh tặng nàng một nụ cười chói lóa. “Quá nhỏ cho cái tên giống Mireille. Ta sẽ gọi em Mira cho tới khi nào em cao hơn. Em có biết ta là anh trai mang nửa dòng máu của em không Mira?”

Tận đến giờ nàng vẫn thấy bối rối với những lý do Guillaume đã chăm sóc nàng quá nhanh chóng, quá mạnh mẽ. Theo tất cả các chuẩn mực, tình thương của anh thật chân thực. Nhưng nàng chưa từng thấy anh quan tâm đến bất kỳ ai khác, không thậm chí để tỏ lòng trắc ẩn hay lòng tốt thoáng qua. Bởi cảm giác dành cho nàng thật sự xuất phát từ thực tế nàng là người thân duy nhất mà anh có. Có lẽ đó là bởi vì họ đã là những người cộng tác trong quá nhiều phi vụ lừa lọc. Có lẽ bởi vì tận tới khi nàng lớn hơn, nàng phải hoàn toàn phụ thuộc vào anh, để có thức ăn và nước uống, vì sự sống còn của nàng. Maman đã chết không tôn nghiêm. Và một vài năm sau, Guillaume đã biến thành một người lạ không lời cảnh báo. Cả hai người họ đã rời bỏ nàng, và khi nàng nhớ lại điều đó, Mira khám phá ra một điều về chính nàng: nàng sợ phát khiếp việc bị bỏ lại lần nữa.

Chàng đã nhận được tin nhắn của Carr sáng hôm đó:

“Alec, cuối cùng có một cái tên để bắt đầu. Tom Memmery, một gã mua bán đồ ăn cấp nhỏ bé mà đã nhìn thấy Holt nhiều lần ở Rummer. Hiện nay được tin là đang tham dự trường nội trú... Bất chấp bản chất quan trọng của thông tin, Alec mỉm cười, biết rằng “trường nội trú” là cách nói lái của “nhà tù”. Nhưng nhà tù nào? Bức thư tiếp tục. Và nếu chúng ta có thể tìm ra gã, làm thế nào chúng ta tạo ra mảnh ghép hoàng yên? C.F

Trong số tất cả những mối liên hệ mà Alec đã siêng năng tìm kiếm và duy trì, chàng không biết có ai đang làm nghĩa vụ trong nhà tù hay dưới sự quản lý của thẩm phán nào. Các luật sư chàng biết khá nhiều, vì trước kia họ Falkner đã sử dụng họ rất nhiều... nhưng không luật sư nào có thể giúp chàng lấy được thông tin quan trọng mà giờ chàng cần đến. Tuy nhiên, Rand Berkeley có lẽ rất có thể giúp được. Alec mập mờ nhớ lại đã từng nghe tới một thẩm phán làm việc dưới tên Berkeley. Sau khi có một cuộc nói chuyện thoải mái, thân thiện với Rand, Alec cuối cùng đã dạm hỏi.

“Đúng,” Rand nói trả lời câu hỏi được chọn từ kỹ càng, đôi mắt nâu của chàng sáng lên tò mò, miệng chàng rộng ra cho một nụ cười thoải mái. “Ông chú tôi Horace là một thẩm phán, cũng như tham gia vào tất cả các hoạt động của các cải tạo xã hội. Ông ấy có khả năng tiếp cận được với thông tin chính xác... và sẽ sẵn lòng làm một chút việc cho chúng tôi, với sự khích lệ phù hợp. Nhà Berkeley luôn cởi mở với những kiểu thuyết phục đúng cách, cậu cũng biết đó.”

Alec mỉm cười. “Memmery,” chàng nói, đưa cho Rand một miếng giấy với cái tên đã được viết trên đó. “Một gã buôn đồ ăn cấp, và một người tôi muốn nói chuyện. Một người có lẽ quyết định... thương lượng. Chú anh sẽ nhầm lẫn với điều này chứ?”

“Tôi biết ông sẽ làm thế. Ông đã từng làm rồi. Dù thế tôi sẽ cảnh báo cậu, có lẽ ông ấy mong đợi một ân huệ đáp trả đó.”

“Tôi khó có thể mong chờ chuyện khác.”

Rand lại mỉm cười, liếc nhìn cánh cửa khép kín trước khi nói nhỏ ơn. “Tôi không thể tưởng tượng Mireille sẽ tiếp nhận tin về chuyến đi sắp tới của cậu tốt.”

“Cô ấy không,” Alec nói thẳng thừng, “thậm chí tôi cũng không có nhiều tác dụng thực tế ở đây – những người phụ nữ đảm nhiệm kế hoạch của đám cưới, thảo luận những dải ruy băng và những đồ trang trí hôn nhất để làm hài lòng trái tim họ, trong khi không có gì chết tiệt cho đàn ông làm ngoài việc xuất hiện ở lễ cưới.”

Rand cười vui vẻ. “Ta đồng ý. Tuy nhiên, tôi có thể nói từ kinh nghiệm có được rằng phụ nữ muốn chú rể sắp cưới duy trì ít nhất ra về thích thú quyết định xem những thứ trang trí màu hồng hay màu vàng. Chúa giúp ta, ta không biết tại sao. Có lẽ ta có thể cho cậu một chút lời khuyên...?”

“Giả như tôi không bị ép buộc lưu ý đến nó.”

“Trong những tuần trước khi chúng ta lấy nhau, vợ ta rất... dễ xúc động. Những giọt nước mắt, những cơn giận, đại loại thế. Nàng ấy cảm thấy những áp lực rất rõ ràng và cần nhiều sự ủng hộ. Ta được bảo rằng mọi cô dâu đều thế. Có lẽ cậu nên...”

“Nên làm gì?”

Khi đôi mắt xám nhạt nhìn vào đôi mắt nâu, Rand tự kiểm tra và bỏ qua chủ đề. Alec Falkner, Rand tự lự nghĩ, không phải là kiểu đàn ông mà chàng sẽ đưa ra lời khuyên trừ phi nó được yêu cầu. “Cậu là một người vạm vỡ trẻ tuổi ngoan cố, Falkner,” Rand nói, đan những ngón tay với nhau. Chắc chắn là Alec sẽ không bằng lòng với bất cứ sự can thiệp nào trong mối quan hệ của chàng với Mira, dù nó có ý tốt thế nào. Nếu một tình bạn vững chắc được phát triển giữa nhà Berkeley và Falkner, như Rand hi vọng, tốt hơn giờ hãy im lặng và để Alec tự giải quyết những vấn đề của cậu ta. “Có lẽ giờ cậu nên đi Luân Đôn. Cậu có những việc nhầm lẫn phía trước; Chúa biết tôi không ghen tị với cậu.”

Nếu như địa ngục thật sự tồn tại, vậy Newgate chính là một phần của nó trên mặt đất. Nó bốc lên mùi của cảnh nghèo khổ của con người, tình trạng khốn khổ. Đông đúc ở mê cung của những nhà tù và và pa-safes là những gì đồi bại còn lại của xã hội... những tên tội phạm bản thủ những kẻ được sinh ra ở các con phố và các máng nước và sẽ chết ở một nơi còn tệ hơn. Có lẽ giữa họ có những người đàn ông người vẫn sở hữu một vài tàn dư

của loài người, nhưng điều này khá đáng ngờ. Sau một hay hai tháng ở Newgate, hay “nhà tù đá”, như người ta gọi nó, người đàn ông được kính trọng nhất sẽ ra ngoài hoặc là một kẻ điên hoặc là một kẻ giết người máu lạnh. Tất cả tù nhân đều được ném vào nhau; những kẻ tội lỗi đầu tiên với những kẻ giết người dày dạn; những kẻ đợi các phiên tòa cùng với những kẻ đã bị tổng vào tù, kẻ mạnh với kẻ yếu, người già và người trẻ. Họ bị tổng đau đớn vào những tòa nhà tối đen và những con côn trùng bò lổm ngổm và những con bọ kêu the thé. Thậm chí Alec không thể không ho nhẹ khi chàng và Carr được dẫn vào Newgate, vì mùi hôi thối của phân và nước tiểu của người ngấm lên gạch và đá mạnh tới mức không một chất tẩy rửa nào có thể loại bỏ nó.

“Chúng ta đều sẽ bốc mùi một tuần sau khi chúng ta rời khỏi đây,” Carr nói, nhìn qua là khí hôi hám bao quanh họ.

Alec gạt đầu, xóa sạch khoảng cách từ gương mặt chàng với nỗ lực. “Ta hẳn đã mất trí,” chàng nói. “Không ai sẵn lòng bước vào Newgate.”

Carr không có một câu trả lời ngao mạn hay lời nhận xét ra về ta đây. Cậu dán mắt vào bóng dáng lực lưỡng của người bảo vệ người dẫn họ đi qua những dãy nhà tù. Họ băng qua những căn phòng âm ỉ, đầy tiếng kêu la, đầy những người đàn ông đòi rượu và thịt... những người gọi những người đi ngang qua và đe dọa với những giọng nói ở khu Đồng Luân Đôn... những người đàn ông to lớn trở thành những kẻ thắng cuộc trong những cuộc cãi nhau âm ỉ vì thức ăn... những người đói, gầy trơ xương đang nhanh chóng mất đi sức mạnh cần tiết để sống sót. Gương mặt của Carr trở nên lạnh lùng và đau khổ, thể hiện sự không thoải mái chàng chần chừ đang cảm thấy khi họ bước sâu hơn vào nhà tù. Một suy nghĩ hiện lên trong đầu Alec là có lẽ nàng không nên cho phép Carr đi cùng nàng. Chưa đầy hai năm trước, thế giới của Carr có lẽ là một nơi an toàn và trong sạch, đầy những sự vui sướng lạng lẽ ở vùng quê, đầy những cuốn sách, lịch sử, và việc nghiên cứu học thuật. Giờ cậu đang học những bài học khác.

“Memmy.” Người bảo vệ đứng ở phía cửa của một căn nhà tù và gọi qua những thanh thép. Tiếng ồn bước chân vang lên, và những tiếng huýt còi nhỏ nhỏ vang lên khi Memmy không may đi tới cửa. “Tối nay, chết tiệt khi chúng ta không thể huýt sáo!” “Mem, hai người sẽ có khoảng một giờ-” “Memmy tội nghiệp, một cái miệng khô khốc và đôi dép bẩn thỉu-”

“Nhanh lên đi, Jack Ketch đang đợi hai người!” Để ý thấy vẻ mặt bối rối trước những cụm từ nói lớn nặng, Alec khẽ dịch. “Họ nghĩ chúng ta đến để đưa hấn ra và treo cổ hấn.”

“Họ đa cảm quá, đúng không?” Sự khinh bỉ hiện lên trong đôi mắt xanh màu ô liu của Carr.

Sau khi nhận được cái gạt đầu từ khí Alec, người bảo vệ lôi một gã gầy vàng vọt với vẻ ngoài tiều tụy ra khỏi căn phòng và đẩy hấn vào một căn phòng trống. Đó là một buồng nhỏ trợ trợ với bốn bức tường, một vài nấm cỏ trên mặt đất, và một cái cửa được ghép từ các thanh rất nặng. Memmy được cạo râu ở đó, và rồi người bảo vệ đứng ở bên và cho phép Alec cùng Carr tiến vào.

“Hãy để chúng tôi ở riêng với hấn ta trong vòng 5 phút. Đứng khóa cửa,” Alec nói, giọng chàng trầm, thẳng băng, và hoàn toàn là yêu cầu. Nghĩ đến nó sẽ chống lại các nội quy của nhà tù, cánh cửa đã không bị cài then. Tuy vậy, Carr hơi nhảy lên khi cánh cửa đóng lại để họ trong phòng. Cậu nhìn Alec với một lời van nài trong ánh mắt để làm một cuộc phỏng vấn nhanh.

“Tên của anh,” Alec nói với người tù nhân tóc xám da vàng vọt, người không thể nào ngoài 30.

“Memmy, thưa ngài,” gã nói. “Tom Memmy.” Có gì đó trong giọng nói của Alec dường như làm gã thích thú, vì Memmy chậm rãi nhìn lên chàng. Làn da trắng bệnh lại chuyển sang dạng của bụng cá. “Ồi chúa,” hấn chửi thề, gương mặt run rẩy vì sợ hãi.

“Trông tôi quen có phải không?” Alec hỏi. “Tôi nên nhìn quen. Tôi biết được cậu và em họ tôi có chút quen biết.”

“Đó là một mối quan hệ tốt.”

“Thật thế không? Ta lại nghe nói khác.”

Im lặng.

Gương mặt Alec bao gồm tất cả sự ảm áp và sinh khí của một phiến đá granit. Carr thấy bồn chồn khó chịu, nhìn ra với cánh cửa với thái độ thèm muốn. “Đã từng nghe tới cái tên Leila Holburn chưa?” Alec hỏi, giọng chàng vang lên ầm ầm trong căn phòng cỡ chiếc hộp.

Memmy nhìn sàn nhà chăm chú.

“Alec, hấn sẽ không nói-” Carr lên tiếng, không kiên nhẫn giần điên lên.

“Ồ, hấn sẽ nói,” Alec đáp lời, liếc mắt ý bảo cậu em họ im lặng. “Trên thực tế, hấn sẽ trở thành một người bạn tù nói nhiều nhất ở Newgate-”

“Hãy thẳng thắn đi,” Memmy lịch sự nói.

“-bởi vì nếu hấn không làm thế,” Alec nói tiếp như thể chưa hề bị ngắt lời, “anh sẽ chắc chắn rằng mọi vết chém và các cái khùng trong cái ổ chuột này biết rằng Memmy bước vào cuộc ẩu đả ở Stop Hole Abbey. Nói cách khác, Carr, chúng sẽ nghĩ rằng hấn nói mọi thứ hấn biết, bao gồm tên, ngày tháng, và nơi chốn.”

“Đồ máu lạnh!” Memmy ngắt lời, đột nhiên run rẩy với cảm giác vừa căm ghét vừa sợ hãi. “Em có biết chuyện gì sẽ xảy ra với hấn không, Carr?” Alec tiếp tục câu chuyện. “Hấn sẽ bị xé xác, từ khắp khiên đến chân tay buông thõng, sau khi chịu đựng nhiều giờ tra tấn dã man. Những bạn tù của hấn không phải là loại người thích bị thảo luận về những sở thích của chúng ta bởi một gã mòng môi hay hót giống như Memmy. Em có biết tại sao một vài trong số đó ở đây không?... chúng là những kẻ trốn chạy, những gã tự mua vui cho mình vào ban đêm bằng cách lao vào những ngõ tối để rạch mặt của

những người vô tội đi ngang qua bằng những con dao. Chúng sẽ vui tới mức nào với kẻ đã chỉ điểm chúng đây. Trên thực tế, chỉ ở đây với chúng ta ngay bây giờ có thể đẩy hẳn vào vai kẻ tình nghi – mà có đồng ý không Tom?”

“Sẽ thế nào nếu tôi nói? Nó sẽ không cứu được mạng tôi lúc này đúng không?” Memmery hỏi, mặt gã hiện lên vẻ cam chịu của một con người bất hạnh.

“Có lẽ thế. Nếu thông tin của mày chứng minh được nó có ích với ta, ta sẽ được lên đưa ngay tới những xưởng đóng tàu Berkeley và được đưa ra nước ngoài đến Úc. Ít nhất mày có một cơ hội tận hưởng thêm một vài năm nữa trong quãng đời khốn khổ của mày – mày đủ trẻ để vẫn còn muốn điều đó. Tuy nhiên, nếu mày không nói cho tao biết thứ tao muốn nghe, mày sẽ được đưa trở lại phòng tù ấy và trông chờ vào lòng tốt không xác định của những gã ở cùng.”

“Làm thế nào để tôi biết được ông không lừa tôi?”

“Mày sẽ phải tin ta.”

Rõ ràng quyết định rằng sự mạo hiểm đó là xứng đáng, Memmery gật đầu ngay. “Ông muốn biết gì?”

“Mày là thành viên của Stop Hole Abbey,” Alec nói.

“Đúng.”

“Trước kia mày có quen em họ ta Holt Falkner.”

“Tôi không biết tên cậu ấy. Nhưng cậu ấy trông giống ngài.”

“Và cậu ấy trả tiền mày để lấy thông tin.”

“Đúng.”

“Mày đã nói gì với cậu ấy?”

“Cậu ấy tìm kiếm cái... cô gái mà ngài nhắc tới.”

“Leila Holburn?”

“Vâng.”

“Và mày đã nói gì?”

“Tôi không ở bộ phận đó của Stop Hole. Nhưng sau khi cậu ấy nói với tôi cô ấy biến mất thế nào, tôi nói rằng tôi nghĩ cô ấy đã được rửa tội.”

“Được rửa tội? Điều đó có nghĩa là gì?” Carr nghiêm khắc hỏi.

“Nô lệ trắng,” Alec trả lời, môi chàng cong lên cái cười khinh bỉ nhàn nhạt. “Một nghề kinh doanh sinh lợi, hiện tại đang thịnh hành nhất. Người trẻ nhất và xinh nhất trong số phụ nữ họ bắt cóc được đưa tới quần đảo West Indies và một số nơi ở Châu Á. Anh sợ rằng vị hôn thê của Holt có lẽ ở một nhà chứa ở nước ngoài... hoặc nếu cô ấy may mắn, thì ở một hậu cung.”

“Làm sao chúng tôi biết ở đâu?” Carr hỏi hàm răng nghiến chặt.

“Đó là điều mà em họ ngài cố gắng tìm hiểu,” Memmery nói. “Tôi bảo cậu ấy tìm một người Pháp to lớn có tên là Tilter – gã ta biết về khoản này của Stop Hole hơn ai hết.”

“Tên thật của Tilter là gì? Và làm sao chúng tôi tìm được gã?”

“Tôi không biết.” Memmery dựa người vào tường, nhìn âm thầm một cách tò mò. “Tôi không biết.”

“Chưa đủ tốt,” Alec vô cảm nói. “Trừ khi mày cho tao thêm một chút thông tin nào khác, tao sợ chuyến đi tới Úc của mày có nguy cơ bị hủy bỏ.”

“Đợi đã. Đợi đã, tôi có thể nói cho ngài biết làm sao tìm được gã.” Người tù lôi ra vài lá bài đã nhàu nát từ túi áo và đưa nó cho Alec. “Ngài phải tìm gã ở những ngôi nhà lều lẹt. Tilter sẽ ở một trong số những căn đó. Hãy đưa ra con số 7, nó dẫn ngài tới nơi mà ngài muốn tới. Hãy đưa ra con J, nó có nghĩa ngài đang tìm kiếm thông tin. Con vua... ngài muốn nói chuyện với một người cấp cao.”

“Hãy gọi người canh gác,” Alec nói với Carr, người nhanh nhẩu nghe lời. Cánh cửa được mở ra, và Alec đưa một túi lớn cho người gác cửa. “Hãy đưa hẳn tới những bong tàu phía tây,” chàng lặng lẽ nói. “Nếu tôi nghe được từ người của Berkeley rằng Memmery không lên tàu tới nay, ta sẽ lột da mày dán vào tường và để cho nó khô dưới ánh mặt trời.”

“Vâng, thưa ngài.”

Carr the sau Alec ra khỏi Newgate, và khi họ ở ngoài, cả hai đều hít một hơi sâu bầu không khí trong lành. “Em chưa từng biết rằng ngoài này không khí

thơm đến vậy,” Alec nói, buột mím cười, dù đôi mắt xanh lá cây của chàng có trông có vẻ bị tác động mạnh.

“Ừ.”

“Holt đã làm thế nào vậy?” Carr đột nhiên nói lớn. “Làm sao anh ấy tự mang mình đi giao du với gã cận bã như vậy và không nói với ai cả?” Đôi mắt với những người tù ở Newgate người đã cho cậu cảm giác về loại người mà Holt đã thỏa thuận và thương lượng để tìm ra Leila. Lần đầu tiên, cậu nhận ra loại người nào đã giết hại anh cậu – Bất cứ ai trong số những kẻ xấu xa mà cậu ấy đã gặp phải có thể đã làm vậy, lẽ ra đã làm thế nếu như chúng thấy được thứ mà chúng có thể có được từ việc đó.

Khi Alec nhìn người bạn trẻ tuổi, người đã nhanh chóng mất đi chủ nghĩa lý tưởng, sự lạnh lùng sợ hãi rời khỏi đôi mắt xám của chàng, được thay thế bởi tia sáng cảm thông tỉnh táo. “Cậu ấy đã làm việc phải làm. Cậu ấy làm như vậy vì nó có lòng trung thành tuyệt vời với những người cậu ấy yêu. Và cậu ấy có lẽ làm bất cứ việc gì để tìm lại Leila.”

“Nó không đáng. Cố gắng tìm lại cô ấy không đáng với mạng sống của anh ấy,” Carr nói giọng thô ráp.

Alec nghĩ tới Mira. Chàng cũng sẽ đi con đường dài tới vậy để tìm nàng giống như Holt đã làm để tìm kiếm Leila. Không có nghi ngờ gì, không có câu hỏi nào về điều đó trong tâm trí chàng. Holt thật sự yêu Leila Holburn nhiều như vậy, và cậu ấy thà chết còn hơn quên nàng hay cố gắng sống không có nàng sao?

Trước khi biết Mira, chàng nhẽ ra không hiểu được chút nào chuyện này. Giống như Carr, chàng lẽ ra sẽ bối rối và căm ghét thứ cảm xúc cái trực tiếp dẫn Holt tới chỗ chết. Nhưng làm sao chàng có thể làm Carr hiểu rằng có một vài tháng của kiêu tình yêu vậy cũng đáng cả một đời đây? Anh họ của chàng còn quá trẻ để nghĩ rằng câu nói đó chẳng là gì ngoài lời nói sáo rỗng. Alec nâng vai lên và rồi lại hơi nhún xuống. “Với Holt, Leila xứng đáng với nó,” chàng nói như chuyện hiển nhiên.

“Chúng ta sẽ làm gì tiếp?”

“Tim Tilter.”

“Tại sao? Chúng ta không tìm Leila, chúng ta muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Holt.”

“Bằng việc theo dấu của Holt và hỏi về Leila, chúng ta sẽ tìm ra chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy.” Alec mỉm cười thất vọng. “Dù chúng ta thích không phải trải qua trải nghiệm trực tiếp.”

Mira lười biếng xoay người, mắt nàng nhú lại trước ánh mặt trời chói lóa, thứ sưởi ấm làn da và làm đầy nàng bởi sự yên lặng nặng nề. Sau khi đọc sách ở trong vườn khoảng gần một giờ, nàng ra khỏi ghế để ngồi xuống dưới đám cỏ dày dưới chiếc đồng hồ mặt trời không lỗ, đám cỏ tiếp giáp với một trong nhiều lối đi trong vườn bao quanh lâu đài Berkeley. Gần đó, chim vẫy cánh quanh một hồ đá nhỏ đầy những bông hoa hình ngôi sao. Mím cười buồn ngủ trước những tiếng vỗ cánh nhỏ và tiếng hót líu lo phần nọ, Mira gối lên cánh tay và duỗi người thoải mái trên cỏ, trời giạt ra vào giấc ngủ nhẹ nhàng. Nhưng sau đó có tiếng vỗ cánh bất ngờ và những tiếng kêu từ những chú chim khi chúng bay ra xa. Dù nàng không nghe được tiếng gì khác, Alec biết rằng ai đó hoặc có thứ gì đó đã đến, và nàng tò mò mở mắt. Alec ở đó, tóc chàng tỏa sáng đen và mượt như cánh con quạ, một nụ cười chậm rãi hiện lên trên khóe môi. Chàng đã quay lại, nàng thầm nghĩ, và nó mang lại cho nàng cảm giác tràn đầy. Chàng quá đẹp trai bất cần khi chàng đứng đó đến mức Mira cảm thấy tim nàng đập liên hồi vì sự sung sướng tức thì thuần khiết. Dù nàng sẽ yêu chàng thậm chí nếu chàng ít thích hợp hơn với vẻ ngoài, nàng không thể chối bỏ rằng sự thu hút của chàng là thứ gì đó nàng chắc chắn sẽ tự hào.

“Thật không công bằng làm sao,” nàng khẽ nói, và Alec duyên dáng nằm xuống bên nàng.

“Có gì không công bằng chứ?” Chàng đưa cánh tay cho nàng gối và hài lòng nhìn xuống nàng.

“Rằng chàng nhận được sự đẹp trai dư thừa, và để tất cả những người khác chia sẻ với nhau một phần nhỏ còn lại.”

“Mira...” chàng thì thầm, mắt chàng vuốt ve nàng. “Những kế hoạch cho đám cưới tiến triển thế nào rồi?”

“Tuyệt vời. Em đã đặt làm chiếc váy cưới tuyệt vời nhất – màu lục nhạt, đen, và màu mận tím – và chúng ta sẽ trang trí nhà thờ với những cây đại xanh đáng yêu, và chàng sẽ không phiền nếu chàng đã không ở đó giúp em quyết định mọi-“

Chàng che đi phần cuối câu nói của nàng với một nụ hôn bông cháy, một tiếng rung ừ ừ sâu tận trong cổ họng nàng. Khi chàng ngẩng đầu lên, họ nhìn vào mắt nhau với một sự thấu hiểu mới. Sự chia cách của một tuần trước đã khác với bất cứ sự chia cách nào khác đã đến trước nó, và họ đều biết vì sao.

“Em xin lỗi về cái cách em đã tiến anh,” Mira thủ thỉ.

“Anh không nên rời đi như vậy. Lẽ ra anh nên chắc chắn em hiểu-“

“Em hiểu mà. Em chỉ là quá ích kỷ thôi.”

“Anh không thấy phiền khi em ích kỷ về anh.”

“Em thật ích kỷ khủng khiếp. Nếu em có thể, em sẽ chỉ để anh trong một căn phòng chỉ để cho em và không bao giờ để anh ra ngoài.”

“Sẽ được nếu nó là phòng ngủ.”

“Chúng ta đã từng yêu nhau ở một phòng ngủ, giống như những người khác phải không?” Mira mơ mộng hỏi. “Không phải nó thật tuyệt sao?”

“Chúng ta đã làm thế, một lần. Và đúng, nó thật tuyệt.” Răng chàng nhẹ nhàng cắn vào môi dưới của nàng. “Tuyệt đến mức không nói thành lời.” Họ làm đầy khoảng thời gian còn lại mà họ có với nhau bằng những lời thì thầm nhỏ nhẹ, những cái hôn chậm, và những cái vuốt ve bị đánh mất. Mira không hỏi về tuần đó ở Luân Đôn, cũng không hỏi xem Alec đã khám phá ra được chuyện gì về Holt. Có lẽ để sau. Nhưng lúc này Alec cũng không nhắc tới nó.

Đêm trước đám cưới, Mira không thể ngủ. Thấp sáng ngon nết, nàng đi xuống lầu với ý định đun ít nước để pha một cốc trà thảo mộc dễ chịu. Trên đường tới nhà bếp, ánh sáng nhỏ phát ra từ thư viện thu hút sự chú ý của nàng, và nàng bước tới kiểm tra nguồn phát sáng. Nàng nhẹ nhàng tiến đến cánh cửa nửa để mở.

“Vào đi,” giọng Rosalie vọng ra, và Mira do dự bước vào căn phòng, khám phá ra rằng bạn của nàng đang ngồi ở một cái ghế nhưng với cuốn sách được mở ra để trong lòng và một cốc rượu trong tay. “Chị không ngủ được,” Rosalie buồn ngủ tự thú, gấp sách lại. “Chúa biết tại sao, vì đó là đám cưới của em... nhưng chị đến đây để đọc sách, nghĩ rằng nó sẽ giúp chị không nghĩ tới ngày mai.”

“Em dường như không thể thư giãn đủ để nằm yên,” Mira nói. Ánh mắt nàng di chuyển tới chai rượu và những cái cốc được đánh bóng sạch sẽ được đặt lên một chiếc khay bạc. “Em đã đi lấy một ít trà. Em nghĩ ý tưởng của chị tốt hơn.”

“Chắc chắn rồi,” Rosalie nói, và cả hai đều cười. Khi Mira ngồi vào góc ghế sofa, thái độ của Rosalie đã tỉnh táo phần nào. “Mireille, chị vừa mới nghĩ tới thực tế rằng đây là đêm trước đám cưới em, và theo truyền thống... em biết rằng một số thứ nên được thảo luận để mà những mong đợi của cô dâu không quá... quá... khác biệt với chuyện thật sự sắp... xảy ra. Chị biết rằng em... tốt, chúng chị chưa từng nói về những mối quan hệ trong quá khứ của em với đàn ông, nên chị không biết chuyện em có lẽ làm hoặc đã không làm với...” Nàng hắng giọng và buộc bản thân nhìn thẳng vào đôi mắt Mira. “Nhưng... điều mà chị đang cố gắng kìm còi nói ra là rằng có lẽ có những câu hỏi mà em có cho tới mai. Vậy nếu em muốn chị-”

“Rosalie,” Mira ngắt lời, mỉm cười, “Em không có bất cứ câu hỏi nào để hỏi về tới mai.”

“Chị đã sợ rằng em không có,” Rosalie nói, và đột nhiên cả hai bật cười khúc khích. Uống một ngụm rượu trái cây ngọt, Rosalie thư giãn và thở dài. “Chị vẫn muốn chắc chắn rằng em không chắc chắn về đêm tân hôn. Chị luôn luôn được bảo về những thứ đáng sợ về những vấn đề thế này – về những bổn phận và trách nhiệm của người vợ trên giường của một cuộc hôn nhân. Thứ ‘phù hợp’ với những người phụ nữ nho nhã đã làm, và tất cả điều đó.”

“Thứ ‘phù hợp’ đề làm trên giường trong một cuộc hôn nhân là gì?”

“Mẹ chị đã nói với chị rằng một quý bà nên nằm đó và nghĩ về nước Anh.”

Mira cười nắc nẻ.

“May thay,” Rosalie nói tiếp, “cái lúc mà bà chỉ cho chị điều đó, Rand và chị đã ở với nhau rồi. Nhiều người sẽ sốc khi biết rằng chúng chị đã quá thân mật trước lễ cưới.”

“Em biết chuyện diễn ra giữa hai người khi tất cả chúng chị ở Anjou,” Mira nói, xoay xoay ly rượu và thử nó như thể một người sành điệu.

“Em biết à? Làm thế nào?”

“Chính ở cái cách ngài ấy nhìn chị. Và cách chị nhìn lại ngài ấy.”

“Oh...” Mira mỉm cười. “Chị không biết chuyện lại rõ ràng đến thế.” Nàng thăm dò nói thêm, “Mireille, chị tin chị đã thay đổi suy nghĩ phần nào đó về ngài Falkner. Chị đã chú ý trong suốt những chuyến ghé thăm vừa qua thấy rằng cậu ấy khác với điều mà chị nghĩ về cậu ấy. Ít nhất, cạnh em cậu ấy khác, và điều đó đủ để trấn an chị rằng cậu ấy thật sự quan tâm đến em.”

“Em quá vui vì chị đã cảm thấy thế.”

“Chị hi vọng cậu ấy làm em hạnh phúc. Chị hi vọng rằng cậu ấy quan tâm tới niềm hạnh phúc của em, sự thoải mái của em, niềm... vui sướng của em nhiều như cậu ấy quan tâm đến bản thân cậu ấy.”

“Vâng. Oh, vâng, anh ấy rất quan tâm,” Mira vội vã trấn an nàng, và đỏ mặt. “Ý em là anh ấy sẽ -”

“Chị hiểu ý của em,” Rosalie nhấm nhó nói.

Đám cưới diễn ra vào sáng hôm sau ở một nhà thờ nhỏ ở Warwickshire. Đó là một lễ cưới riêng tư độc đáo, khách tham gia là những người Falkner, người nhà Berkeley, và một vài vị khách được chọn kỹ lưỡng theo cấp bậc và sự quan trọng đặc biệt. Điều quan trọng với Mira, người đã thật sự có những bối rối về những trách nhiệm xã hội với vai trò vợ Alec, để giữ cho lễ cưới nhỏ và tránh những khía cạnh màu mè của tình huống nhiều như có thể. Những chuyện tàm phào trong xã hội và một vài bài báo ở Luân Đôn đã xem việc nàng lấy người nhà Falkner là một vở kịch xúc động... những tí không chính thống lan rộng và rất phổ biến. Có một yếu tố thần bí về Mireille Germain, vì không ai biết chính xác nàng là ai hay nàng tới từ đâu. Có một số tin đồn rằng nàng xuất thân từ một gia đình Pháp tốt, và có những tin đồn về mối liên quan của nàng với Sackville, và tranh cãi về thời gian và địa điểm đầu tiên nàng được “khám phá” ở nước Anh... nhưng chẳng có gì được chứng minh hay bác bỏ. Phần lớn, nàng là một nhân vật kích thích sự tò mò người đã được đưa vào chỗ nổi bật nhất nhờ mối quan hệ với Berkeley... và giờ với nhà Falkner.

Riêng Alec rõ ràng từ chối lời gợi ý về khoản hồi môn từ Rand và Rosalie. Tuy nhiên, Alec đã dự liệu cho Mira nhận một số lượng đất đai và một lâu đài nằm đâu đó ở phía Bắc nước Anh. “Trong trường hợp có bất cứ chuyện gì xảy ra,” chàng đã nghiêm túc nói với nàng, “đây là của nàng, và không ai có thể cướp nó khỏi nàng. Vậy nên dù người nhà Falkner hay bất cứ ai có đe dọa nàng điều gì, hãy biết rằng--”

“Em không muốn đất hay lâu đài,” nàng đã nói, đột nhiên run lên với suy nghĩ mất chàng. “Em chỉ muốn chàng luôn ở bên em.”

“Anh sẽ không đi đâu cả, em yêu.” Và bất chấp cách trêu đùa chàng nói, Alec dịu dàng ôm nàng vào lòng, cố gắng trấn an nàng với sức mạnh của cái siết chặt muốn nói rằng điều cuối cùng chàng định làm là rời xa nàng.

Mira nghĩ tới cuộc trò chuyện đó lúc này khi nàng và Alec đứng trước nhà thờ. Dù một nghìn lý do chạy trong đầu nàng không ngừng, nàng vẫn nhớ tới những chi tiết nhỏ nhất của lễ thành hôn... sự tỏa sáng của những ngọn nến dưới dưới màu gu đen, mùi hương thư thái cũ kỹ của những chiếc ghế tựa bằng gỗ, tiếng sột soạt của chiếc váy cưới màu ngà sang trọng lộng lẫy của nàng, mùi hương phấn hoa hồng. Đôi tay nàng thấy lạnh và yếu đuối khi nàng nắm chặt chúng lại, vì bất chấp chắc chắn rằng tất cả việc này đều đúng, nàng vẫn thấy lo lắng. Vào thời gian phù hợp của buổi lễ, Alec dùng đôi tay khỏe mạnh ấm áp nắm lấy những ngón tay nàng, và Mira nhìn thấy chiếc nhẫn Geminal được nâng lên từ những trang sách của cuốn kinh thánh nơi nó được đặt vào. Chiếc nhẫn Geminal được làm từ hai sợi vàng quấn với nhau và cài vào nhau làm thành một cái. Bởi vì đôi tay nàng nhỏ hơn và xinh xắn hơn nhiều so với tay Alec, một nửa chiếc nhẫn đã được thay thế để vừa khít ngón tay nàng hơn. Chàng chậm rãi đeo chiếc nhẫn vào ngón tay nàng và lặp lại lời thề. Tôi Alexander Reeve Falkner, lấy Mireille Germain...” Nàng nhìn chăm chăm chàng, chết ngộp trong ánh mắt trong như pha lê của chàng, không thể tin rằng tất cả những chuyện này đang thật sự diễn ra. Sau một vài giây phút nữa thôi, nàng sẽ thuộc về chàng, và nàng sẽ có thể tuyên bố chàng là của nàng theo cái cách mà không một người phụ nữ nào khác sẽ có thể làm được.

Những lời thề được đọc lên, và những chiếc nhẫn đã vào đúng vị trí, những người cầu nguyện đã nói và cuốn Kinh Thánh khép lại. Khi chú rể được cho phép hôn cô dâu, Mira đỏ mặt khi nàng biết rằng tất cả những con mắt trông đợi kia dính chặt vào họ. Alec khẽ cười, do dự trước khi dùng hai tay giữ lấy gương mặt nàng và nhẹ nhàng cạo môi chàng vào môi nàng. Khi Alec cảm nhận được hơi ấm và sự mềm mại của miệng nàng, chàng hôn nàng lâu hơn dự định, tận dụng đôi môi tách ra của nàng với sự thèm khát hơn là thứ phù hợp để thể hiện trước công chúng. Nàng nghe thấy vài tiếng kêu từ những người già dặn giữ những người sau đó thì thầm không tán thành sự thể hiện của chàng, và còn có vài tiếng cười khúc khích từ những người khác ở trong giáo đoàn. Môi họ chậm rãi rời nhau, tương tự như hơi ấm từ nụ hôn, và Alec nghĩ tới ngày dài vô tận trước mắt họ với ngọn lửa mắt họ với niềm kiêu hãnh đến tuyệt vọng. Mira cười với chàng như thể nàng biết chàng đang nghĩ gì, đôi mắt nàng sáng lên với niềm vui thầm kín khi chàng miễn cưỡng buông nàng ra.

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14

" ^ "

Những lo lắng về đám cưới của Mira được tăng lên nhanh bởi hình ảnh của điện trang Falkner. Một khu rừng rậm bao quanh nó chứa nhiều loại cây và thực vật mà nàng chưa từng thấy, được mang đến từ những nơi rất xa. Con đường kín đáo có một khúc quanh rộng dễ chịu, và rồi Mira được xuất hiện với một khung cảnh khiến nàng như ngừng thở, một lâu đài uy nghiêm mọc lên từ một quả đồi rộng lớn. Những tòa tháp xám lơ lửng lơ đám thung những đám mây lững lờ trôi qua. Hai cái hồ trang trí tô điểm cho phía tây và phía đông của cung điện, những bề mặt trong như thủy tinh phản chiếu những vòng cung và những cửa sổ có khung cái mà hình thành lên một khối granite trên các bức tường. Mira bị thuyết phục rằng hàng trăm người có thể sống thoải mái ở đó, và đột nhiên nàng muốn xin Alec đưa nàng tới cái nhà gỗ nhỏ khiêm tốn và ở đó với nàng mãi mãi. Nàng được mong chờ điều gì? Nàng sẽ làm thế nào để thích nghi với kiểu cuộc sống này?

Vì sẽ mất nhiều ngày để khám phá kỹ càng lâu đài, Mira chỉ có một chuyến thăm vội vàng nhờ Juliana, trong khi vài người nhà Falkner đi theo và quan sát phản ứng của nàng. Vợ của Alec là một chủ đề tuyệt vời cho tất cả họ, vì họ đã tranh luận nóng hổi trong vài năm qua về kiểu phụ nữ mà chàng cuối cùng chọn cưới. Không có dấu hiệu nào trong vẻ mặt trống rỗng, tò mò để biết liệu nàng đã làm thỏa mãn hay phá hỏng những mong đợi của họ.

Dù Mira thành công chú ý tới những đặc điểm ấn tượng nhất của ngôi nhà mới, phần nhiều sự chú ý của nàng tập trung vào các thành viên của gia đình Falkner. Họ thì đen trong khi những người Berkeleys thì vàng, hầu hết đều tóc đen và mắt xanh. Mira thấy họ rất hấp dẫn, vì dù họ dường như cư xử tốt, tế nhị, và ngạo mạn như người nhà Berkeleys, có một không khí nổi bật của tính ngay thẳng bao quanh lấy họ. Dù nàng hiếm khi gặp họ đủ nhiều để đánh giá, họ dường như hay thay đổi và dễ nổi giận. Sau khi gặp nhóm người này, Mira đột nhiên hiểu ra làm sao chồng nàng lại có ánh mắt lạnh lùng cứng rắn ấy, thái độ quyền chức, và khả năng cảm nhận điểm yếu và những điểm mạnh của người khác. Để quản lý những người Falkner và tổ hợp phức tạp những trách nhiệm của người đứng đầu gia tộc, Alec cần phải bắt nạt, thuyết phục và tán tỉnh lần lượt.

Nguồn vui và thích thú của Mira là quan sát Alec làm việc với nhiều người khác nhau tới gặp chàng, và nàng khám phá qua vài ngày tới rằng chàng có phẩm chất của một nhà chính trị gia xuất sắc. Với người phụ tá, người hầu, và nhiều người chuyên gia đến điện trang để nói chuyện với chàng, Alec khá hòa nhã và thực tế. Với Juliana, ông bác Hugh, và những người em họ đủ loại, chàng lịch sự và cứng cỏi. Với những cô em gái không chồng đầu hai thớ tóc của Juliana, Letitia và Jessamine Penrhyn, Alec thật dịu dàng. Chàng cư xử với người em trai 18 tuổi Douglas, người hay thẹn thùng và ham đọc sách, với tính bảo vệ y như một người cha. Và với người em họ Carr, Alec hay mỉa mai, thẳng thắn, và vui vẻ như quý. Chàng cảm nhận được tất cả các nhu cầu của họ, và chàng xử lý chúng với cái chạm nhẹ như nhung, mạnh mẽ chỉ dẫn và còn cho phép sự tự do nhiều hơn cần thiết nếu họ cần tới. Mira là người duy nhất chàng không thể điều khiển và không cố gắng làm thế. Nàng không phải là một trách nhiệm hay một sự cần thiết. Nàng là một sự xa hoa cần thiết của chàng. Và để giữ gìn nó, một dãy phòng gồm một vài phòng ở trong cung điện là của riêng họ để hay lui tới, Alec say mê nàng, yêu nàng, và tôn sùng nàng.

Vào đêm tân hôn của họ, Alec cho phép nàng có thời gian riêng tư để chuẩn bị đi ngủ, và chàng nán lại dưới lầu trong khi nàng chậm rãi mặc một chiếc váy ngủ trắng bằng ren. Những căn phòng chói lọi với cùng sự quyền quý như những nơi khác của lâu đài, với trần nhà làm bằng khuôn thạch cao phức tạp, đồ đạc từ đời vua Louis XIV, một thảm thêu kiểu pháp, một cái thảm Aubusson. Mary, một cô hầu phòng đã rời khỏi lâu đài Berkeley để đến với nàng, chải tóc Mira thành những lọn cong dài hoàn hảo và đưa nàng một cái lọ nhỏ bằng thủy tinh đựng nước hoa. Mùi hương chưng cất tinh khiết sạch sẽ của gỗ đàn hương và hoa hồng, và Mira hít vào chấp nhận trước khi phun nó lên cổ và cổ tay.

“Cô sẽ muốn tôi ở lại với cô tới khi-” Mary bắt đầu nói, chú ý tới sự run rẩy trên gương mặt Mira.

“Không, cảm ơn.” Mira hơi mỉm cười. “Em nghĩ em sẽ ở một mình một chút, Mary ạ.”

Người hầu nữ khẽ cúi chào và lặng lẽ rời khỏi phòng. Bò lên giường và chống cằm lên khuỷu tay, Mira nhìn chăm chăm vào ngọn lửa kêu tí tách ở bếp lò. Đó không phải là một đêm lạnh, nhưng nàng vui với ngọn lửa nhỏ bé vui vẻ này. Nó mang lại hơi ấm bề bộn cho căn phòng, chiếu ánh sáng của nó lên các bức tường và làm mềm đi thứ có thể là sự im lặng khắc nghiệt với tiếng cháy của nó. Trong một vài phút nàng nghe thấy tiếng bước chân vọng lên bên ngoài cửa. Có một chút do dự trước khi một vài tiếng gõ nhẹ hướng lên cánh cửa gỗ.

“Mời vào,” Mira nói, ngạc nhiên trước tiếng nói mềm mại của mình. Nàng nhảy lên, vòng tay trước ngực khi Alec tiến vào căn phòng.

Đôi mắt chàng say đắm nhìn nàng, và một nụ cười hiện nên khóe môi khi chàng đóng cửa phòng. “Anh không thể đợi thêm nữa,” chàng nói nhỏ. Nàng lặng lẽ quan sát khi chàng cởi áo khoác, tự hỏi liệu mình có phải giúp chàng không. Việc khôn ngoan cần làm là gì? Nàng nên hỏi về bất cứ thứ gì cần thiết cho chàng quan tâm đúng không? Nàng nên quay lại chỗ và lên giường, hay tới bên chàng và –

“Mira, em lo lắng à?” Alec hỏi, đôi mắt xám mỉm cười nhìn nàng khi nàng quàng áo khoác vào ghế và cởi giày.

“Oh, không, tất nhiên là không rồi. Sao em sẽ –”

“Không có lý do gì. Em biết rằng chuyện giữa hai chúng chị sẽ tốt đẹp thế nào.”

“Chỉ là... chỉ là cũng lâu rồi,” nàng nói vấp, và chàng cười khúc khích, bước nhẹ chân trần tới một cái bàn dát đồng thau nhỏ và tháo nút chai rượu đã được để ở đó cùng với hai ly lớn tinh tế. Những chiếc ly bằng được nạm ngọc và mạ vàng là một phần trong một bộ mà Rand và Rosalie tặng họ.

“Ừ, đúng là đã lâu rồi,” chàng nói, rót đầy một ly và đưa cho nàng. “Ít nhất là một tháng vui. Có lẽ em có quyền lo lắng... Chúa biết rằng chuyện này có lẽ đã thay đổi trong thời gian một tháng... Em đang cười gì vậy? Đây là chuyện quan trọng đó, thưa bà Falkner. Một việc, một cuộc hôn nhân cực kỳ quan trọng. Giờ em là vợ của anh, em phải học cách thân thiện và nhạy cảm.”

“Em sẽ học,” nàng hứa với chàng, nhấp một ngụm rượu và cảm thấy nó duyên dáng trôi qua cổ nàng. “Ngày mai.”

“Tốt,” chàng mạnh mẽ tán thành. “Người chị bảo anh rằng làm vợ Falkner là một gánh nặng khủng khiếp, nhưng anh sẽ cố gắng đền bù chút nào đó cho em. Em có thích rượu không?”

“Nó thật đáng yêu. Nhưng em xứng đáng với khoản đền bù lớn hơn là chỉ một cốc rượu vì những gì em đã phải trải qua hôm nay.”

Chàng cười và bắt đầu cởi cúc áo sơ mi. “Đừng lo lắng. Tối nay em sẽ có được mọi thứ em xứng đáng có.”

“Em chỉ hi vọng vậy.” Nàng lén lút nhìn chàng, và một ngọn lửa nhỏ hoạt động bập bùng giống như lửa trong lòng nàng. Họ chưa từng có khoảng riêng tư hoặc thời gian rảnh để nhìn nhau cụ thể, và chàng là một người đàn ông thật đẹp. Cơ thể chàng to lớn và rắn chắc, eo chàng và mông chàng thon lại với những búi cơ thật chặt, trong khi những đường cong lớn của vai và lưng được hình thành với tính đối xứng không thể so sánh được. Đám lông đen mọc rậm trên ngực chàng, và Mira bị quyến rũ đi về phía chàng và đưa những ngón tay lướt qua đám lông mềm mượt ấy, cọ mặt nàng vào nó như thể một con mèo thêm khát sự yêu thương. Thay vì vậy, nàng nhìn lên vành ly rượu và uống hết chỗ rượu ấy. Ý thức được sự tò mò của nàng, Alec chậm rãi cởi áo sơ mi và ném nó lên ghế. Đôi tay chàng chậm rãi di chuyển để cởi chiếc quần ống chèn, rồi chàng dừng lại khi đôi mắt nàng nhìn ra chỗ khác ngay lập tức.

Lông mày hơi cong lại, chàng sải bước tới chỗ nàng đang đứng, lấy chiếc ly ra khỏi những ngón tay run rẩy của nàng và đặt nó lên bàn. Miệng của Mira mở ra ngạc nhiên khi chồng nàng tiến đến giường và lôi phất chiếc khăn trải giường ra với cái vung tay rất mạnh. “Anh đang làm gì vậy?” nàng hỏi.

Chàng trải cái vật dày được làm tinh tế ấy lên sàn ở trước lò sưởi. “Anh đang thay đổi nơi gặp mặt của chúng chị.”

“Alec,” nàng nói, sững sờ nhìn vào hành động của chàng. “Cái khăn trải giường đắt tiền đó ở trên chiếc thảm Aubusson – nó sẽ bị –”

“Mira,” chàng ngắt lời, “chúng không phải thánh tích của người sùng đạo. Chúng chỉ là những thứ... những vật... những thứ để chúng chị dùng.”

“Chúng là những vật đắt tiền. Em không thể bắt cấn với những thứ này. Em sẽ không thể nào.” Nàng ấn lòng bàn tay lên trán thể hiện sự lo lắng và nhắm mắt thật chặt. “Chúa ơi, em sẽ sống ở đây thế nào? Em không muốn sống trong một lâu đài! Em đã thấy rất sợ kể từ lúc chúng chị tới rằng em có lẽ sẽ làm hỏng cái gì đó, hay làm trần cái gì đó – làm sao em có thể sống ở đây?”

Đôi tay mạnh mẽ của chàng nắm chặt lấy cổ tay của nàng, hiểu được sự mỏng manh của chúng, và chàng kéo đôi tay ra khỏi gương mặt nàng. “Đây không phải là một lâu đài. Nó là một ngôi nhà, của em cũng là của anh. Không có gì ở đó không thể được thay thế nếu như em làm hỏng. Trên thực tế, chúng ta có thể xây dựng lại hoặc trang trí lại toàn bộ nơi chết tiệt này một vài lần. Điều đó có giúp em cảm thấy thoải mái hơn không?”

“Không. Đây là một lâu đài, và nó quá to, và nó làm em rất bình tĩnh. Em muốn sống ở một căn nhà gỗ nhỏ.”

“Em yêu của anh, hãy tưởng tượng đến một căn nhà gỗ. Bốn bức tường và một cánh cửa. Nhà của chúng chị chỉ đơn giản là một sự biến dạng của cùng một chủ đề đó, trừ khi là nó có nhiều hơn những bức tường và những cánh cửa. Anh rất thông thạo về các quy luật của kiến trúc – hãy tin anh.”

Nàng nghi hoặc nhìn chàng. “Anh sẽ nói bất cứ điều gì để làm em sẵn sàng chấp nhận tất cả những thứ này.”

“Bất cứ điều gì,” chàng sẵn sàng đồng ý.

“Nhưng cách nhìn của em về những bức tường và những cánh cửa này rất khác với cách nhìn của anh. Anh là một công tước, và anh quen thuộc với nó, đã được trưởng thành để –”

“Đừng nghĩ tới anh là một công tước. Hãy nghĩ tới anh như một người chồng của em.” Chàng tặng cho nàng một nụ cười hấp dẫn. “Giờ thì, em không muốn ngồi cạnh lò sưởi với người đàn ông yêu em sao?”

“Trên chiếc khăn trải giường đất đỏ –”

“Tắm phủ giường,” chàng đính chính. Nàng miễn cưỡng mỉm cười, sự hoảng loạn nhẹ của nàng đang giảm bớt, và nàng cho phép chàng kéo nàng xuống tấm trải giường mềm êm ấy. Dựa lưng vào ngực chàng, nàng mơ mộng ngắm nhìn ngọn lửa, sự dễ chịu ngấm vào trong làn da nàng. Chàng nói đúng. Những cái tên và những đồ vật không phải là vấn đề. Chỉ có điều này là vấn đề. Chỉ chàng thôi. “Anh nghĩ mọi phụ nữ đều muốn được đưa đến một lâu đài,” Alec nói, cúi đầu hôn lên nơi mềm mại giữa cổ và vai nàng. “Và được giữ an toàn và được nương tựa–”

“Trong lúc chàng đi xa sao?”

“Đừng đi chiến đấu với rồng.”

“Không. Em định giữ nàng gần bên em, đánh chúng cùng với em.” “Nhưng thật không công bằng cho lũ rồng.” Nàng cong người lại với nụ cười âm ỉ, định đánh trêu đùa đánh túi bụi chàng. Chiếc váy ngủ của nàng lộn xộn quanh chân, và ngực nàng cọ xát vào ngực chàng, và cái màn che của chất lụa đã bao phủ bộ ngực của nàng chẳng làm được gì để bao bọc cảm xúc của cơ thể nàng đè lên cơ thể chàng. Cơ thể chàng ấm, đầy sức sống, cứng lại dưới nàng. Không hề cử động, Mira hiểu được thứ xúc cảm nhanh chóng bùng lên bên trong nàng, cái đập rộn ràng nhanh giữa hai chân nàng. Nàng hít một hơi chậm, không đều. “Không có lòng tốt nào dành cho lũ rồng,” nàng nói, bị quyến rũ bởi nụ cười lười biếng của chàng.

“Cũng không dành cho những người chồng, dường như là thế.” Alec xoay người nàng lại nằm thẳng, nhìn xuống nàng với đôi mắt sáng như ánh bạc. Chàng đưa ngón chỉ vào áo lót của nàng và kéo nó xuống khỏi cơ thể nàng, kéo mạnh khi nó xuống tới hông nàng. Rồi miếng lụa được bỏ sang một bên, và Mira run rẩy khi bờ ngực trần của chàng hạ xuống đè lên ngực nàng. Chàng chậm rãi hôn nàng. Quá ngọt ngào, sự gần gũi này. Cơ thể nàng mềm mại và dẻo dai dưới cơ thể chàng. Và bị phá hủy với sự khao khát và sự nhẹ nhõm được thay thế.

Chỗ quần áo còn sót lại của chàng bị đẩy ra một bên. “Em yêu anh,” nàng thì thầm, nói ra những từ này không hề chuẩn bị, không đòi hỏi, không sợ hãi. Cái cách mà chúng được nói ra, như một món quà cảm xúc, một lời tuyên bố với chàng không bình đẳng về giá trị. Chàng trả lời nàng cũng với những từ ngữ đó, và với cơ thể chàng, và với một trái tim đã từng khinh miệt tình yêu vì một thứ không hề tồn tại. Lý do của chàng đã biến mất, và chỉ như những lần đã trải qua trước đó, tình dục trở thành một hành động không tính toán nghĩ ngợi. Sự háo hức mù quáng chiếm lấy hai người, giữa họ với hơi nóng trắng. Tất cả tri giác của chàng được tập trung vào nàng. . . Mira trong ánh lửa, mái tóc nàng vướng vào mái tóc chàng dài như sợi lụa đen, đôi chày thanh mảnh của nàng trượt trên sức mạnh căng ra của chàng. Làn da nàng mềm mại như lông chim. Đôi tay chàng di chuyển lên nàng, cái chạm của chàng liêu lĩnh, rồi cực kỳ nhẹ nhàng, trượt từ chỗ căng trong nơi hông nàng tới đôi vai xinh đẹp của nàng. Một tiếng thì thầm nhỏ thoát ra từ môi nàng khi lòng bàn tay chàng khum lấy chỗ gò cao của ngực nàng, cọ xát đỉnh của chúng trong cử chỉ trêu đùa. Alec hôn lên chỗ hõm ở cổ họng nàng, và cái chạm nhẹ của lưỡi chàng đánh thức mọi dây thần kinh khiến nàng trở nên run rẩy. Một tiếng đập mạnh nữa giữa hai ngực nàng. . . háo hức nàng cong người lên dưới chàng, rên rỉ tên chàng khi miệng chàng chậm rãi kéo xuống đường dốc âm ập . . . quá chậm, làm nàng đợi thậm chí chàng biết chàng đang định làm gì với nàng. Cuối cùng môi chàng trượt lên nụ hoa của nàng, và nàng rên rỉ đầy khoái cảm. Lưỡi chàng lướt nhẹ trên nàng đầy nghệ thuật, tìm kiếm đường viền của đỉnh căng cứng ấy.

Nàng yếu ớt đắm mình với chàng và sự dẫn dắt mà chàng đã làm được quá chuyên nghiệp trên cơ thể nàng. Ánh sáng của những ngọn lửa chiếu lên những sợi tóc của mái tóc chàng, và những ngón tay nàng luồn sâu vào chỗ tóc dày ấy trước khi trượt xuống bờ vai vạm vỡ của chàng. Trước cái chạm của nàng chúng tình nguyện cong lại. Alec ngẩng đầu lên, nhắm mắt lại khi những đầu ngón tay của nàng lướt xuống sống lưng chàng, ấn nhẹ vào những chỗ hõm. Miệng chàng quay lại cơ thể nàng, không ngừng khắc ghi hương vị của nàng.

“Quá đẹp...” chàng nói, giọng chàng trầm và rời rạc. “Anh muốn biết em rõ hơn bất cứ một người nào có thể biết được một người khác.”

“Anh biết mà. Anh đã biết.”

Chàng nhìn nàng, đôi mắt sáng bóng chói, và sự gợi ý nhỏ nhất của một nụ cười hiện lên trên môi chàng khi chàng đọc được sự chân thành trên gương mặt nàng. “Anh đã biết sao?” chàng hỏi, và như thể để chứng minh nàng sai, chàng chạm vào nàng theo những cách mà chàng chưa từng làm trước đó, loại bỏ nhiều hơn sự kiềm chế. Đôi tay chàng khum lấy đôi mông nàng, vuốt ve và giữ chặt. . . và đột nhiên những ngón tay chàng đưa sâu vào đường nứt giữa chúng, khiến nàng cong người lại và trượt ra khỏi chàng. “Alec,” nàng không nói lên lời phản đối, sững sờ trước sự thân mật này, và chàng cười nhỏ, rút lại đôi tay tới một nơi đỡ phiền toái hơn. Đầu gối chàng dễ dàng tách chân nàng ra.

“Đừng đi chuyển,” chàng thì thầm, vuốt ve mông nàng. “Đừng đi chuyển nhé.”

“Tại sao?” Mira thờ gập, nhưng chàng không trả lời. Miệng chàng vuốt ve làn da xuống tới bụng nàng. Mọi cơ bắp trong cơ thể nàng cứng lại khi miệng chàng xâm chiếm rốn nàng, và nàng cứng lại phản ứng với cổ cảm xúc mới lại. Đôi tay chàng cứng lại giữ lấy hai bên mông nàng, giữ nàng yên, và dần dần nàng cảm thấy một niềm vui sướng không quen thuộc khi chàng liếm và hôn vào lỗ nhỏ của nàng. “Alec, làm ơn hãy yêu em,” nàng run rẩy nói, muốn chàng dừng lại và nâng cơ thể chàng lên để bao phủ lấy nàng, và đắm vào nàng. Nàng ẩm ướt với mồ hôi, run rẩy lên vì ham muốn.

“Anh yêu em đây,” chàng nói, tinh tế hiểu nhầm nàng, trái tim chàng đập loạn với sự háo hức.

Nàng khó nhọc nuốt nước bọt thư thái khi miệng chàng rời khỏi rốn nàng, biết rằng giờ nàng sẽ có chàng, giờ chàng sẽ bên nàng và lấp đầy khoảng trống quặn đau bên trong nàng. Nhưng thay vì di chuyển lên trên dọc theo cơ thể nàng, đầu chàng cúi xuống thấp hơn nữa, và đột nhiên miệng chàng dịu dàng trêu chọc giữa hai chân nàng. Nàng kêu lên một tiếng nhỏ ngạc nhiên, cứng người vì bối rối, tràn đầy với cảm xúc. Nàng mù quáng tìm đến đôi tay to của chàng đang giữ hông nàng, và những ngón tay của chàng đan vào ngón tay nàng, và sự ngọt ngào tàn phá tiếp tục cho tới khi nàng nghĩ nàng sẽ ngất đi mất. Bị đánh thức một cách đau đớn, sững sờ đến im lặng, nàng không di chuyển, không nói gì, không chống đối khi cái vuốt ve ấy chấm dứt và chàng để miệng nàng quay lại cơ thể chàng đến bên cổ nàng. Mắt nàng gặp đôi mắt chàng, ánh mắt của nàng quá đen đến mức nó nhìn như màu đen. Nàng chậm rãi trượt cánh tay quanh cổ nàng.

“Hãy để anh đưa em đến bên giường,” chàng thì thầm.

Nàng gật đầu, giấu mặt vào cổ chàng khi chàng dễ dàng bế bổng nàng lên. Tấm đệm hơi nún xuống phía dưới họ, và chàng ấn nàng nằm thẳng ra, đùi chàng tì lên tách đôi chân nàng ra. Chàng chậm rãi khao khát hôn nàng, đam mê của chàng được cải tiến và gột giữa bởi sự đáp lại háo hức của nàng. Với một cú thúc chậm, nặng nề, chàng làm đầy nàng tận đến khi nàng thờ gập. “Mira?” chàng nói, giữ mình ở yên với tính vừa đủ mạnh mẽ bao vây lấy chàng, và rồi chàng rên rỉ khi nàng nâng mông lên phối hợp với chàng và cố gắng đẩy chàng vào sâu hơn nữa. Hơi nóng bỏng của cơ thể chàng tràn vào nàng, cơ thể họ quấn chặt với nhau đến hoàn hảo. Họ mạnh mẽ di chuyển và chạm vào nhau, tìm hiểu mọi bí mật mà chỉ những đôi tình nhân mới có thể biết được.

Chàng khám phá ra nàng thích được lướt những ngón tay trên đám lông trên ngực chàng, và rằng đôi chân nàng có chiều dài hoàn hảo để quấn quanh mông chàng. Nàng biết được chàng sẽ run lên sung sướng khi nàng bấm móng tay vào lưng chàng. Và Alec, người chưa từng mất kiểm soát, nghe được ai đó nức nở khàn khàn, và nhận ra những âm thanh mài mòn ấy phát ra từ chính cổ họng của chàng. Vui mặt vào mái tóc nàng, chàng cảm thấy nàng quấn quanh chàng. Chàng run lên mạnh mẽ, và hít một hơi thật nhanh, và lại run rẩy, cơ thể nàng rung lên vì khoái cảm. Sau đó chàng cho phép bản thân cũng cảm nhận nó, khoái cảm tràn vào dòng máu mạnh mẽ của chàng.

Trong một lúc lâu chàng ôm nàng mà không nói gì, kéo đầu nàng vào chỗ hõm của vai chàng và thờ dài vui vẻ khi nàng rút một cánh tay mềm mại để lên bờ ngực nâu rộng rãi của chàng. Mira thoả mãn làm mình bận rộn với những hình vẽ mơ hồ trên da chàng từ đầu ngón tay của nàng và rồi sắp xếp những làn tóc dài của nàng lên ngực chàng như một tấm lưới lụa. Alec cầm tay nàng, hôn đầu ngón tay trước khi chống người lên khuỷu tay và nhìn xuống nàng. Họ cười nhìn vào mắt nhau. Nhưng sự vui vẻ chậm rãi rời khỏi gương mặt Alec, ánh mắt chàng trở nên can đảm và tìm kiếm.

“Sao anh có thể sống lâu như vậy mà không có em nhỉ?” Chàng ngọt ngào hỏi. “Sao anh có thể từng nghĩ rằng anh thấy hài lòng? Anh không biết. Anh không biết rằng anh cần em.” “Em không thể sống mà không có anh,” nàng nói, đôi mắt đột nhiên lấp lánh những giọt nước mắt. “Không thể sau đêm nay.”

Chàng đưa đầu ngón tay chạm vào môi nàng, giữ nàng im lặng. “Đừng nói thế. Đừng sợ tương lai nữa. Giờ anh là của em, và không gì có thể thay đổi tình cảm anh dành cho em. Không thể thay đổi dù em có thể thay đổi nó, thậm chí nếu em cố gắng.”

Nàng gật đầu và cố gắng gạt nước mắt. Trong giây phút đó nàng bị cảm dỗ mạnh mẽ để dờ dả gánh nặng ra khỏi mình. Hơn bất cứ thứ gì, nàng muốn nói với chàng mọi chuyện, mọi bí mật trong quá khứ của nàng. Dường như tự nhiên một cách hoàn hảo rằng chỉ lúc này, trong giây phút gần gũi này, họ có thể chia sẻ những suy nghĩ thầm kín nhất. Những lời nói hiện lên môi nàng, cố gắng thoát khỏi sự im lặng chặt chẽ.

Không. Nàng sẽ không nói với chàng bây giờ. Nàng sẽ không bao giờ có thể nói với chàng. “Đừng rời khỏi em nhé,” nàng thì thầm.

“Không, anh sẽ không.” Chàng dịu dàng hôn đi chỗ ẩm ướt trên má nàng.

“Em sợ vì chàng. Em không muốn chàng liên quan quá nhiều vào việc tìm kiếm kẻ giết Holt với Carr-“

“Anh phải làm thế.”

Ánh mắt nàng ướt và vui buồn lẫn lộn khi nàng nhìn chàng. “Em sẽ không dễ dàng để chàng đi đâu, Alec.”

“Anh sẽ không đi đâu đến vài ngày.”

“Em sẽ tạo ra một cảnh sợ chết khiếp khi chàng thật sự rời đi.”

Chàng cười khúc khích trước lời dọa nạt của nàng, đặt lên mặt và cổ nàng một vài nụ hôn. “Chỉ ngay khi em vỗ về anh khi anh quay trở lại.”

“Em sẽ vỗ về anh ngay bây giờ,” nàng nói, giọng nghèn nghẹn và chàng cười tươi. Mỗi chàng quán quýt với môi nàng một cách nhân rồi; đôi tay chàng dạo trên cơ thể nàng và kéo nàng sát lại bên chàng.

Mira đã cho rằng sau đám cưới nàng sẽ biết và hiểu chồng nàng sâu sắc. Sau tất cả, sống với nhau như vợ và chồng sẽ sinh ra sự thân mật hoàn toàn giữa họ, và nàng sẽ có thể hiểu được mọi thứ về chàng. Tuy nhiên, nàng nhanh chóng nhận ra rằng chàng là một người phức tạp và nhiều tính cách hơn nàng từng đoán. Nàng chưa từng biết liệu Alec và nàng có cùng đi ngủ vào buổi tối không – tình yêu dịu dàng hay tình yêu trần tục mạnh mẽ... một

người hay ve vãn ở Luân Đôn hay một người quyến rũ người sẽ không để bất cứ phần nào của cơ thể nàng vẫn còn bí mật với chàng.

Hầu hết thời gian chàng đã cực kỳ nuông chiều nàng. Chàng phủ nàng với những trang sức, những tấm lụa và sa tanh, đưa nàng đi khiêu vũ và dựng nàng dậy khi mặt trời mọc, thì thầm vào tai nàng những lời thơ và những lời tình nịnh nọt vô nghĩa. Những lúc khác, chàng sẽ khuyến khích nàng cười ngửa với chàng và nô đùa trong những khu rừng giống như một cô nàng lanh chanh, và nàng sẽ trêu chàng với những cái nhìn thoáng qua của đôi chân trần của nàng khi nàng lội vào dòng suối nổi bọt và chạy vụt qua những chỗ trống nhiều ánh mặt trời trong rừng.

Một buổi tối sau khi bồn tắm đã được chuẩn bị, nàng ngâm mình vào làn nước ấm và ngay lập tức đấu tranh tránh khỏi đôi tay truy lùng của chàng, vì tắm cho nàng là một trong những hoạt động yêu thích của Alec. “Hãy để em một mình – lần cuối cùng anh suýt làm em chết đuối đó,” nàng buộc tội, té nước một cách nghịch ngợm. Đáp lại, chàng đưa đôi tay nhanh nhẹ đến bên cơ thể nàng một cách gợi tình, đầu tiên là lấy đi những tiếng khúc khích và những lần tranh đấu quần quai ra khỏi nàng. Nhưng sau vài phút chơi như vậy, nàng dựa đầu vào thành bồn tắm và gọi tên chàng, hơi thở của nàng dồn dập hơn giữa đôi môi. Bàn tay dính đầy xà phòng của chàng trượt vào giữa hai đùi nàng, và chân nàng tách ra dưới nước khi chàng vuốt ve chỗ nhạy cảm nhất của nàng. Hôn nàng thật ấm áp, chàng nuốt trọn những tiếng run rẩy và vui vẻ với tiếng ồn ào và vui sướng trong trạng thái bối rối của đam mê của nàng.

Vì nàng đang học được rất nhanh, làm tình với Alec luôn luôn thích thú. . . nhưng không luôn luôn nghiêm túc. Ở trên giường chàng có thể nồng nhiệt và say sưa, nhưng thì thoảng chàng nghịch ngợm và thô lỗ đáng ngạc nhiên. Chàng là một người tình không thể tự hiểu hết được, và chàng xé rách sự kiềm chế của nàng từng mảnh một, làm nàng hiểu được rằng hành động yêu đó là một nghệ thuật cũng như là sự thể hiện cảm xúc.

Mira lần lượt vận dụng các bài học đã học được với khả năng chưa từng không làm Alec ngạc nhiên. Khi họ ở bên nhau cùng với những người khác nàng đóng vai một quý bà cao quý không tỳ vết, lạnh lẽo và nghiêm trang, và chỉ với số lượng phù hợp của một quý bà hay e thẹn. Nhưng khi họ ở riêng, nàng tự do và cởi mở với chàng, có khả năng quyến rũ táo tợn hay sự dịu dàng hơn hờ, thất thường giây phút này, vui vẻ và cứng rắn ở giây phút tiếp theo. Họ tranh luận về chính trị và những cái nhìn thấu đáo về thương mại theo cái cách mà hai người chưa từng trải qua với một thành viên khác giới nào. Một trong nhữn chủ đề họ thường xuyên thảo luận là số lượng tội phạm gia tăng ở Luân Đôn, không chỉ vì một vài cuộc tranh luận phổ biến về tội phạm đang diễn ra gần đây ở nghị viện mà còn vì mỗi người đều có những lý do cá nhân không thể nói cho việc thấy thích thú với chủ đề này.

“Anh đã đọc bài báo trên tờ báo “Thời đại” sáng nay về những cái tàu cũ kỹ dùng làm trại giam đúng không?” Mira hỏi khi họ chơi bài sau bữa tối ở căn phòng hoàng đạo. Những bóng tối tụ lại ở góc của căn phòng bát giác và làm tối những dấu hiệu bát giác kì lạ được khắc vào đồ gỗ. Cái bàn tròn đầy ánh sáng từ chiếc đèn treo bằng đồng thau.

“Không, anh không đọc.” Alec nghĩ ngợi nghiên cứu những con bài.

“Có đúng là có gần 5000 tù nhân bị giữ lại chỉ trong 10 con tàu đều được neo ở sông Thames không?”

“Đúng. Không có đủ không gian ở trong những nhà tù bình thường để giam giữ chúng.”

“Nhưng bài báo nói rằng tất cả chúng đều được giữ ở trên những con tàu đó, và mỗi đêm những chiếc cửa gác được hạ xuống – làm sao để những người đó thở được? Và còn về những người ốm đau bệnh tật, và sẽ thế nào nếu một vụ hỏa hoạn xảy ra?”

“Chỉ những người khỏe nhất sống sót. Có quá nhiều phạm nhân tử hình trên những con tàu đó.” Alec hơi lắc đầu, không còn hứng thú với những lá bài và đặt chúng xuống bàn. “Và trong những trường hợp của những cậu thanh niên những người đến đó, chết còn tốt hơn là trở thành những người mà chúng buộc phải trở thành. Những hoạt động chỉ dành cho chúng là chơi bài và chọc ghẹo hay giết chết nhau. Một vài đứa lớn hơn được đi dạo vét sông và làm sạch dòng sông, trong khi những người khác làm đồng phục cho tù nhân.”

“Và rồi họ được thả tự do,” Mira nói, thấy lo lắng với suy nghĩ đó.

“Chỉ giống như Newgate – địa ngục của những người bị giam cầm ở một nơi làm cho bất cứ ai được thả ra quyết tâm trả thù hệ thống và xã hội mà đã đẩy hẳn vào đó.”

“Và đó là lý do chúng câu kết với nhau thành những tổ chức tội phạm như vậy sao? Để trả thù xã hội ư?”

Alec gật đầu, và Mira đột nhiên nghĩ tới Guillaume với con đầu nhói buồn bã. Nàng cầu nguyện rằng sau khi họ chia cách, anh trai nàng không trở thành thành viên của một nhóm như vậy. Mặc dù Guillaume đã làm nhiều điều sai trái và trái pháp luật trong đời, nàng vẫn hi vọng trong anh có đủ lương tâm để tránh một số phận như vậy.

“Nàng đang nhớ đến điều gì vậy?” Alec lặng lẽ hỏi.

“Không có gì,” nàng trả lời với tính trạng thoải mái bị ép buộc, tặng chàng nụ cười mà chàng không đáp lại. Thái độ của Alec cũng trông rỗng một cách cẩn thận khi chàng kim xuống con giận. Chàng tự hỏi, khi nào nàng mới tin chàng đây? Liệu nàng sẽ tin chàng chứ? “Em sẽ đi gọi một ít trà,” Mira nói, đứng lên và đẩy ghế ra sau. Khi nàng di chuyển tới bên bàn, miếng vè che của tay áo nàng cọ vào khẩu lớn của cô bài đến sàn nhà. Chúng rơi xuống giống như đàn chim sỗ lông.

Alec nhìn vào đám bài bị rơi xuống. Một cánh cửa đóng lại trong tâm trí chàng đã nhanh chóng bị đập nát. Trong giây lát Mira nhìn thấy một tia gì đó giống như sợ hãi hay hoảng loạn hiện lên trong mắt chàng, và nàng chuyển sang ngay cạnh nàng. Chàng không nhìn nàng nhưng vẫn tiếp tục nhìn xuống mặt đất.

“Alec? Gì vậy?” nàng hỏi, quý xuống bên ghế chàng và nhìn lên chàng. Chàng nhắm mắt lại và quay mặt đi.

“Chúa ơi. Anh không nhớ được.” Giọng chàng thô ráp và rất chậm rãi.

“Nhớ gì cơ? Tại sao chàng lại nhìn những lá bài như vậy?” Chuyển sự chú ý của nàng đến những vật gây khó chịu, Mira nguyên rủa chúng, nhanh chóng cầm chúng lên, và ném chúng ra khỏi tầm nhìn.

“Anh là người... anh là người đã tìm thấy thi thể của Holt,” Alec nói. Nàng nhìn chàng đầy yêu thương và dịu dàng vuốt ve cánh tay chàng. “Lúc đó đã khuya rồi, trong một cái ngõ tối. Anh không chú ý đến bất cứ điều gì về nó... lúc đó anh bắt đầu say say rồi. Anh đã ngay lập tức nhận ra chuyện gì đã xảy ra, và... có những dấu hiệu của một trận đánh nhau, một trận chiến ác liệt. Những vết tím trên người cậu ấy...” Chàng đột nhiên ngừng nói và rồi tiếp tục nói bình tĩnh hơn. “Giờ anh đã nhớ là có những lá bài bị rơi ra trên mặt đất.”

Mira không hiểu tại sao thực tế ấy lại quan trọng với chàng. “Có lẽ Holt đang mang chúng,” nàng suy đoán, và chàng nhìn nàng thật nghiêm túc.

“Có lẽ vậy.”

Nàng lại có cảm giác rằng sự quan sát ấy có một ý nghĩa với chàng cái mà nàng đã nói ra. “Làm sao anh lại tìm được cậu ấy ở đó?”

“Anh định gặp cậu ấy ở Rummer, nơi đó không xa địa điểm ấy lắm. Cậu ấy đã gửi cho anh một tin nhắn nói rằng cậu ấy có chuyện quan trọng muốn nói với anh.”

“Về chuyện gì?”

“Về một cô gái tên là Leila. Nó yêu cô ấy... cô ấy biến mất, và nó đang đi tìm cô ấy.” Alec dường như nhìn thẳng vào nàng khi chàng nói thêm, “Anh nghĩ nó đã tìm được chuyện gì xảy ra với cô ấy, tìm ra được ai đã bắt cô ấy.” Mira vuốt ve cánh tay chàng một lần nữa và thở dài. “Muộn lắm rồi... chúng ta đi ngủ thôi.”

“Tại sao em không đi ngủ đi? Anh sẽ nhanh chóng đi ngủ cùng em” Nhặt lên một lá bài, Alec lơ đãng nhìn nó, dường như quên mất nàng khi mãi ưu tư. Mira mỉm cười với chàng và rời khỏi phòng.

Chàng đi ngủ rất lâu sau đó. Mira hơi xoay người khi chàng duỗi người nằm bên cạnh nàng và buộc cơ thể mình thư giãn. Buộc bản thân ngủ đi, chàng để sang bên những suy nghĩ làm phiền tâm trí chàng và nhắm chặt mắt lại, nhưng trong giấc ngủ vẫn không có lối thoát cho những câu hỏi và những ký ức ấy. Chàng đấu tranh không mệt mỏi để thoát khỏi những giấc mơ phiền toái, đã chặn ra và hết di chuyển đầu từ bên này sang bên kia. Chàng thức dậy giữa cơn ác mộng với tiếng nguyên rủa nghèn nghẹn, toàn cơ thể tỉnh táo. Quá nóng và không thoải mái, chàng đặt một cánh tay lên trán, vuốt chỗ tóc dính vào da chàng sang bên.

Mira, người đã bị thúc vào khuỷu tay, bị đá, và quay vòng hàng giờ liền như một kết quả của một đêm tồi tệ của chàng, ngẩng đầu lên và tuyệt vọng nhìn chàng. “Anh sẽ thấy mất hơn nếu anh cố gắng nằm im đó,” nàng nói.

“Anh sẽ mất hơn nếu em dừng việc kéo cái chăn chết tiệt đó!” Chàng đập lại.

“Một cơn ác mộng về Holt sao?” nàng hỏi, lò đi tính nóng nảy của chàng, và chàng thở dài nặng nề, lại nằm xuống gốc.

“Phần nào đó.”

Vì chàng không mong muốn nghĩ về giấc mơ đó, nàng chuyển lại vị trí ở bên giường và quay lại giấc ngủ. Vài phút sau, nàng lại bị đánh thức bởi sự khuấy động không ngừng của chàng. Ngáp dài và tự lẩm bầm với mình, nàng bò lên người chàng. Trước hình ảnh có chút lo lắng mà bản thân chúng đã hiện lên giữa hai bên mày của chàng, sự tán tỉnh của nàng biến mất. Nàng vuốt ve mái tóc đen rồi bụ ra khỏi trán chàng để xoa dịu chàng, đánh thức chàng với một lời thì thầm. Đôi lông mi của chàng khẽ nâng lên. “Gì thế?” chàng thì thầm.

“Anh lại cựa quậy.”

“Anh xin lỗi,” chàng buồn bã nói, lại nhắm mắt lại. Lời xin lỗi của chàng là hành động lặp lại của nàng.

“Đây, hãy di chuyển tới giữa giường. Chỗ chỗ ở đó mát hơn.”

“Chẳng có gì em có thể làm để -“

“Hãy để em sắp xếp lại gối. Tốt hơn không?”

“Một chút,” chàng miễn cưỡng thừa nhận, thẳng đàn ông tồi tệ trong chàng được xoa dịu nhờ cái vỗ về của nàng. Nàng mỉm cười khi chàng nằm sâu hơn vào tấm đệm.

“Chàng nên cố đừng nghĩ về nó trong một lúc,” nàng nói nhỏ, và chàng tạo ra một tiếng chế giễu, vui mặt vào trong gối.

“Chuyện đó không dễ thế.”

Dựa vào chàng, Mira khẽ đưa môi chạm vào môi nàng. Miệng nàng mát và ngọt, và cảm giác ngọt ngào kiên nhẫn của nó lấy đi sự bức mình lúc đầu của chàng. Chàng cọ vào khoe môi nàng bằng đầu lưỡi, rồi, thâm nhập sâu vào miệng chàng để cuốn lấy hơi ấm, hương thơm quyến rũ của chàng. Đầu Alec chuyển lên gối, miệng chàng nâng lên hợp với miệng chàng một cách thích thú. Đôi tay nàng vuốt dọc theo ngực chàng, rồi di chuyển xuống chỗ cơ hoành

bằng phẳng của chàng, và những đầu ngón tay của nàng lướt trên cơ thể cơ bắp ấy. “Nó rất dễ,” nàng thì thầm, hôn cái quai hàm được cắt tia mạnh mẽ của chàng, hít vào mùi hương tươi mới của làn da chàng. “Chỉ cần chuyển tất cả những suy nghĩ của chàng về em...” Khi nàng dịch chuyển tới gần chàng hơn, cái đỉnh mềm mại của ngực nàng cọ vào bên người chàng, và Alec bắt đầu thấy khó thở. Giữ lấy khuỷu tay nàng, chàng lôi mạnh nàng xuống ngực chàng và kéo đầu nàng xuống bên chàng. Nàng tặng chàng một nụ hôn thật sâu, và mọi suy nghĩ lành mạnh, mọi câu hỏi và vấn đề đã đang quấy rầy Alec cả đêm biến mất trong giây lát. Những lọn tóc nàng kéo lê giống như ngọn lửa mượt mà lên cơ thể chàng khi đôi tay nhỏ bé gợi cảm của nàng trượt trên chàng. Dù chàng thúc đẩy và nói với nàng không kiên nhẫn, nàng tận dụng thời gian của nàng. Cái chạm mát lạnh của những ngón tay nàng trượt lên vật nam tính của chàng, nhân rồi vây quanh, và Alec cần mỗi khi nàng đánh thức chàng đến sự sẵn sàng mạnh mẽ. Đôi lông mày của Mira hạ thấp khi nàng cảm nhận được sức mạnh điên cuồng của chàng dưới lòng bàn tay nàng. Nàng không muốn gì hơn ngoài việc chàng ở trong nàng, nhưng phần nào đó nàng xoay sở để cưỡng lại những nỗ lực của chàng kéo nàng nằm lên người chàng. Giống như một con chuồn chuồn chơi đùa với một con mèo vụt lên, Mira tránh vòng ôm của chàng và tiếp tục chòng ghẹo chàng với những cái vuốt ve nhẹ nhàng. Sự tỉnh minh của bản đêm bị phá hủy bởi những hơi thở dồn dập của họ, và sự sung sướng ấy được kéo dài tới tận khi Mira không ngăn ngại khi đôi tay chàng giữ chặt hông nàng và đẩy chúng lên trên chỗ nam tính của chàng. Đầu nàng lùi về sau một cách yếu đuối khi nàng cảm nhận được một vật dày nóng của chàng trượt trong cơ thể nàng, khi chàng đi vào nàng với những cú thúc mạnh mẽ kín kẽ. Nàng đang bay lên quá cao để có thể thở, bị tê liệt trong một chuyến bay âm âm, tâm trí nàng quay cuồng trong những giây phút sung sướng vô cùng.

Dần dần chân tay nàng thả ra, và nàng chậm rãi phục hồi suy nghĩ, chuyển ra khỏi chàng và sụp đổ bên nàng với một hơi thở mệt mỏi. Alec không chuyển động. Nhìn nàng gương mặt nàng một cách lơ mơ, nàng thấy rằng chàng đã ngủ rồi, ngủ thật say như thể bị ngất đi. Một cánh tay để sang bên, những ngón tay nhẹ nhàng co lại trong trạng thái hoàn toàn thư thái. Sẽ không còn có những cái trở mình, xoay người đêm nay. Nàng khẽ mỉm cười và rúc người vào cơ thể lạng lạng của chàng.

“Và còn một sào huyết nữa của – đây có phải là nơi thứ 42 hay 43 của chúng ta không?” Carr gầm gừ, đôi mắt xanh sừng lên khi chiếc xe ngựa phóng dọc theo những con phố ọp ẹp nhỏ bé. “Chết tiệt, nhưng em phát mệt vì điều này. Vài ngày trước chúng ta còn ở gần như mọi sào huyết ở Luân Đôn, giao thiệp với mọi kẻ cặn bã có thể tưởng tượng được. Em đã đang mua đồ uống cho bọn giết người và lũ hay cắt cổ người, chơi bài với những kẻ lừa bịp chuyên nghiệp và những tên trộm, bị hành hạ bởi những con diêm rỏ rách nát em từng nhìn thấy – không ai trong số đó sẽ bị hại bởi một sự rửa tội, em có lẽ thêm vào – và không có dấu vết nào của Tilter. Dường như không ai từng nghe nói tới tên khốn đó. Anh nhận ra tổng số những nơi chúng ta từng tới phải không? Em từng ở trong đó quá nhiều tới mức em quên mất mặt trời trông như thế nào, và em hít thở nhiều khói thuốc và không khí ẩm thấp hơn là không khí sạch--”

“Đừng phàn nàn,” Alec nói, thái độ của chàng trầm ngâm và không mỉm cười. “Chúng ta đều đang đạt tới về tái nhọt của nhà tù tốt đó.”

Carr giận dữ với chàng thậm chí lời chỉ ra đó rất đúng. Một vẻ tái nhọt quyết định không làm tổn thương tới nguyên tắc của họ, vì họ chỉ có thể hợp với khung cảnh của những sào huyết bằng cách trà trộn với những tên tội phạm mà thường lui tới đó. Để hoàn thành ấn tượng ấy, Alec và Carr đóng những bộ cũ khá rách rưới mà đã từng ở trong điều kiện tốt – “về thanh nhã tốt” là thứ Carr đã có được về ngoài đó, và nó đã phục vụ họ khá tốt.

Trong suốt vài ngày qua, cặp đôi Falkner đã thật sự học được nhiều về những sào huyết ở Luân Đôn. Một sào huyết là nơi cho những tên tội phạm trốn tránh những người thi hành pháp luật. Thường thì nó được dùng như trụ sở chính của một bang tội phạm, và nó cung cấp thông tin và hỗ trợ cho một người vừa được ra tù, dù cho hắn là một kẻ rong chơi, một tên giết người nửa mùa, hay một tên cướp chuyên nghiệp. Những thứ hàng hóa bị trộm được tìm thấy ở đây và được đưa tới những kẻ chuyên bán đồ ăn cắp, và bất cứ ai có thể đến nơi này để thuê một người trộm cho mình hay cung cấp bằng chứng giả ở một phiên xét xử. Đó là nơi gặp mặt cho những kẻ độc ác; đó là nguồn của tình bạn và sự giải trí.

Nơi đặc biệt mà họ đang đến bây giờ được đồn là một nơi yêu thích của những thành viên của bang Stop Hole Abbey. Hị vọng nó sẽ hé lộ một vài thông tin về Tilter, một mảnh thông tin hữu ích về nhận diện những nơi mà họ có thể tiếp tục. Xe ngựa đi qua một hệ thống sân và các tòa nhà nhắc Alec nhớ tới những đoàn thờ. Đó là một thiết kế yêu thích của những con phố của những sào huyết, vì vùng này có thể bị sơ tán nhanh chóng trong suốt một cuộc tấn công bất ngờ, đàn ông và đàn bà tranh giành và chạy toán loạn nhanh như thể những con gặm nhấm hoảng loạn.

“Chúa ơi, nơi này giống như là một trong những tụ điểm tồi tệ nhất mà chúng ta từng tới.”

“Không nói thêm một từ nào,” Alec đột nhiên cúi kính, chuyển sang một di chuyển êm và liên tục và tặng cho Carr cái nhìn lạnh băng. “Và không thêm chút rượu nào nữa. Nếu em không muốn vào đó, vậy hãy đi xe ngựa để quay lại vườn mẩu giảo của em. Không, em chưa nhìn thấy mặt trời trong nhiều ngày rồi! Em nghĩ rằng anh thả ở đây gấp gờ lũ cặn bã với em hơn là quay lại nhà với cô ấy phải không?”

“Không.” Carr ngoảnh đi chỗ khác và nhìn chằm chằm xuống sàn của chiếc xe ngựa. “Em xin lỗi,” cậu nói. “Em đã không buồn cân nhắc tới thực tế rằng tất cả chuyện này cũng là sự vất vả với anh nhiều như với em.”

Alec nhìn cậu với sự ngạc nhiên mơ hồ, không mong đợi một lời thú nhận như vậy từ cậu em họ. Carr không phải là kiểu người hỏi hột, nhưng khi cậu tiếp xúc với cuộc sống với tính thẳng thắn mỏng manh mà không thường thấy với một người trẻ tuổi. “Trung thực như vậy” Alec nói, giọng chàng bớt nghiêm khắc hơn. “Anh đã có ý hỏi em trước về thói quen nói sự thật của em. Em có được nó từ đâu vậy?... không phải một khía cạnh của dòng họ Falkner, ai cũng biết.”

“Holt luôn luôn thẳng thắn,” Carr nói, hơi đỏ mặt, tự hỏi liệu cậu đang được ca ngợi hay khiển trách.

“À đúng rồi, anh trai em là một vị thánh.” Chiếc xe dừng lại, và Alec ném một ít tiền cho người đánh xe trước khi cùng Carr tiến vào tụ điểm này. Họ phải băng qua hai cánh cửa bên trong trước khi tới được cửa chính, một cánh cửa chỉ mở ra có vài inch. Một gương mặt bản thủ và méo mó cân trọng ngó ra.

“Mang theo những cuốn sách của riêng chúng mày chứ?” Alec lấy ra một trong số những lá bài mà Memmery đã đưa chàng, con bầy rô, giữ lấy nó giữa hai ngón tay. Cánh cửa được mở ra và họ được phép đi qua. Không khí quánh đặc với mùi cá và đồ uống, âm thanh của cuộc trò chuyện và những bài

ca say xỉn. Hai người tự động tách ra, theo như một kiểu thói quen đã được phát triển trong suốt hai ngày qua. Với hai người trong số họ làm việc ở cùng một phòng, có nhiều cơ hội lấy được thông tin hơn. Khi Carr tiến đến lấy đồ uống, Alec bị chặn lại bởi một ả điểm cứng cáp, một người sở hữu những đặc điểm thô kệch nhưng có làn da đẹp và một bộ ngực ấn tượng. Chàng có mỉm cười, giấu đi sự ghê tởm chàng cảm thấy từ cái vẻ hau háu trong mắt ả.

“Ồ, một thằng cha đẹp trai. Gỗ bụng?” ả điểm gợi ý, giọng nói nhỏ nhẹ và gây ngứa ngáy cùng một lúc, giống như lưỡi của con mèo ấy. “Cám ơn, tình yêu, tôi không đói.” “Món chiplash?” “Để sau đi.”

“Vậy còn khoản tiền bo cho bộ nhưng? Miễn phí.” Từ chối lời mời với cơ thể ả sẽ là một lời phi bang. Chấp nhận là việc không thể tưởng tượng nổi. Alec mỉm cười và trượt cánh tay quanh cái eo phì của ả, kéo nàng gần hơn và trượt để lại vài dấu ấn vào cơ thể nàng ta. Cái chạm của cơ thể xóc nhẹ của ả làm chàng cảm thấy hoàn toàn chết lặng. “Để sau,” chàng nói, hơi ấn nhẹ eo của ả và nhìn một cách biết ơn khi ả rời khỏi chàng với những cú đánh mông lộ liễu.

Nhiều giờ trôi qua chậm rãi. Cùng với thỏa thuận trước đó, Alec và Carr hoàn toàn theo sát nhau. Carr tự ném vào vai của chàng, uống rượu và phun ra thứ ngôn ngữ hôi hám và những lời nguyên rủa thô tục, trao đổi những câu chuyện sặc sỡ với những người cùng tuổi với chàng, tán tỉnh với đàn bà. Chàng giữ cho tai và mắt mở to, theo đuổi những mảnh câu chuyện ở đây ở kia, hỏi những câu hỏi thường lệ. Tối nửa đêm, Carr nhìn sang phía bên kia phòng và chú ý thấy có gì đó khác lạ. Thay vì tiếp tục hành vi phù hợp, uống rượu và vui đùa, Alec đã chìm vào trong một cuộc nói chuyện ở góc phòng, để chân lên bàn trong một thái độ thư giãn. Ngay cạnh chàng ngồi là một người đàn ông già hơn tóc hoa râm có gương mặt nhuộm màu xanh tái người hiếm khi ra khỏi cửa.

Khi Carr quan sát chăm chú, Alec bỏ một túi lông cho người đồng hành và cúi đầu xuống để nghe một lời thì thầm nhỏ. Thậm chí từ khoảng cách xa như vậy, Carr có thể nhìn thấy mặt Alec đột nhiên biến sắc. Đôi tay của Carr sôi lên khi máu của chàng chảy nhanh hơn vì háo hức.

Anh ấy đã có được điều gì đó. Alec chắc hẳn phát hiện ra điều gì, cậu nghĩ, và cẩn thận xoay sở để thoát khỏi nhóm say xỉn mà cậu đang trò chuyện. Ảnh hưởng bởi một niềm háo hức, Carr đi tới cái bàn đó và đặt tay lên nó khi cậu ngồi xuống bên Alec. Ánh mắt của họ nhìn nhau, và Carr thấy được sự không thoải mái khi đôi mắt xám hàng ngày trống rỗng vì sốc. “Em sắp say túy lúy rồi,” Carr thông báo. “Tốt thay cho thái độ của anh.” Giọng cậu dường như kéo Alec ra khỏi trạng thái đông cứng.

“Chúng ta đi thôi,” Alec nói cộc lốc.

Không khí tươi mát dường như yên lặng lạ kỳ sau không khí ngột thở mà họ vừa rời bỏ. Alec nhìn lên xuống con phố vắng. “Chúng ta cần một chiếc xe ngựa,” chàng nói vô cảm.

“Alec, anh ốm sao?”

“Không.”

“Anh đã nói chuyện với gã hay đùa đó về Tilter?”

Alec cười nhỏ, và đó không phải là tiếng cười dễ chịu. “Ừ.”

“Hắn là Tilter sao?”

“Không. Nhưng hắn khẳng định điều Memmery đã nói, và hơn thế nữa.”

“Hơn nữa? Điều gì vậy? Còn chuyện gì khác?” Carr hỏi hộp hỏi. “Tilter là một thành viên của Stop Hole Abbey,” Alec nói mạnh mẽ. “Hắn có một vị trí cao trong thủ đoạn nô lệ trắng của họ. Hắn còn có trách nhiệm chăm sóc bất cứ ai tìm hiểu được quá nhiều về nó – điều đó có nghĩa rằng hắn còn là người giết Holt.”

“Gã khốn!” Carr thốt lên. “Em không thể tìm hắn và xe xác hắn... Đợi một phút – sao trông anh lạ vậy?”

Alec bước tới bên tường của tòa nhà và đập mạnh cẳng tay lên nó. Chàng chậm rãi tựa trán vào cánh tay và thở dài một hơi.

“Ồ, làm thế nào chúng ta có thể tìm ra gã?” Carr nói tiếp. “Anh có biết được tên thật của hắn không? Nếu chúng ta có thể biết hắn thật sự là ai, vậy –“

Có gì đó giống như tiếng cười nghẹn lại, và rồi Alec quay sang với gương mặt tái xanh, đôi mắt sáng một cách kỳ cục. “Em muốn biết ai là thần số phận phải không Carr? Ông ta là một người độc ác nhỏ bé ngồi trên đó ở trên thiên đường và cân nhắc xem loài người chúng ta buồn cười tới mức nào.”

“Chúng ta phải làm gì với-“

“-và ông ta đã cố gắng hết sức trên đũa với tất cả chúng ta. Và ông ta thành công dù sớm hay muộn.”

Carr tức giận và hoang mang bởi lời nhận xét mờ mịt ấy. “Alec, em không quan tâm đến số phận. Em chỉ muốn biết Tilter là ai, để em có thể tìm ra hắn và buộc hắn phải trả giá cho việc hắn đã làm với-“

“Tên hắn,” Alec nói nhỏ, “là Guillaume Germain.”

“Germain...”

“Đúng. Cái tên này có vẻ quen. Hẳn là anh vợ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

" ^ "

Khi chiếc xe ngửa quay trở lại Schiffordshire, sự im lặng bên trong đang bị đè nén. Alec dường như không biết đến sự hiện diện của Carr, quá chăm chú vì chàng đang phân loại những câu hỏi trong đầu. Mira và những con ma vô danh trong quá khứ của nàng – dù cho chúng là gì, chúng đã ngăn cản nàng lấy chàng. Quá khứ ấy quá đáng sợ đến mức nàng sẽ không nói với chàng về bất cứ điều gì về nó. Nàng biết anh nàng đã giết Holt đúng không? Nàng đã biết hết tất cả phải không?

Chàng nhắm chặt mắt, lắc đầu như thể chối bỏ bất cứ điều gì chàng đã tìm thấy. Chàng có thể nhìn thấy gương mặt Mira như thể nó ở ngay trước mặt chàng, gò má nàng sáng lên với những giọt nước mắt, mắt nàng trống rỗng. . . nàng đã cố gắng ngăn chàng đi Luân Đôn, dường như đã sợ hãi khi chàng nói với nàng rằng chàng đang tìm kiếm kẻ giết Holt. Nàng đã sợ rằng chàng sẽ khám phá ra đó là anh trai của chính nàng sao? Chàng thấy kinh hoàng trước những ý nghĩ ấy nhưng không thể chặn lại chúng, và đôi tai chàng vang lên những lời mà nàng từng nói với chàng.

“Anh đang tìm kiếm trả thù một thứ nên được ngủ yên trong quá khứ.”

“Những cảm xúc của anh cho em sẽ thay đổi.”

“Không lần nữa. . . em không thể trải qua việc có anh rời lại mất anh.”

“Anh nghĩ rằng có khả năng Mireille biết chuyện đúng không?” Carr vội vã hỏi, và Alec nhắm mắt lại để giấu đi nỗi đau câu hỏi ấy gây ra.

“Chúa ơi, anh không biết. Anh không biết thật.” Alec cố gắng nhớ đến Holt, cố gắng nhớ lại hình ảnh của Holt mà chàng đã hình dung trong đầu kể từ vụ giết người. . . bóng tối, cái ngổ, máu. . . nhưng không, nó không rõ ràng. . . giờ nó thật mơ hồ. Holt đã mất và quá khứ đã kết thúc – chàng tự do với quá khứ, và không có gì quan trọng với chàng như những thứ chàng có với Mira, tương lai mà họ cùng chia sẻ, những đứa con mà họ sẽ có, những ký ức mà họ sẽ cùng nhau tạo lên. Và nếu nàng biết việc Guillaume đã làm với Holt thì sao? . . . Nàng đã yêu Alec đủ để đánh cược rằng chàng sẽ không bao giờ biết được. Alec hi vọng rằng Mira không biết gì về Guillaume. Nếu nàng biết, rõ ràng nàng sẽ sợ hãi, và đó là điều chàng sẽ không thể nào trấn an được nàng, nàng sẽ không bao giờ tiếp cận chàng với chuyện đó.

“Giờ thứ quan trọng cần lo lắng là làm thế nào tìm được Guillaume.” Carr nói. “Chuyện ấy sẽ không khó khăn nếu chúng ta-“

“Không,” Alec nói, mờ mắt và hít thở dễ dàng hơn, sự nhẹ lòng theo sau chàng khi chàng nhận ra lựa chọn duy nhất của chàng là gì. “Có một chuyện quan trọng hơn so với chuyện Guillaume để ta lo lắng. Em có thể tìm Guillaume. . . và ta chúc em may mắn. Nhưng em sẽ phải làm một mình. Anh không thể giúp em.”

“Nhưng. . . nhưng hẳn là kẻ giết Holt!” Carr nói, thấy u mê.

“Ừ, và em gái hẳn là vợ anh. . . anh không đủ ngốc để mất cô ấy. Nếu anh quyết định truy lùng anh trai của cô ấy, nếu anh làm bất cứ chuyện gì khiến cô ấy sợ rằng anh đổ lỗi cho cô ấy, nếu tình cờ cô ấy không biết bất cứ chuyện gì và biết được nó từ anh, cô ấy có lẽ sẽ chạy trốn.”

“Chạy trốn đi đâu cơ?”

“Đến nơi mà anh không thể nào tìm ra cô ấy,” Alec trả lời, nhận ra khi chàng nói nó ý nghĩ ấy làm chàng sợ hãi. Mira đã chạy trốn khỏi những vấn đề trong quá khứ, và chàng không có gì để đảm bảo rằng nàng sẽ lại không làm nữa. Vẫn còn quá sớm với cuộc hôn nhân của họ; thời gian trôi qua vẫn chưa đủ để nàng thấy an toàn trong tình yêu của chàng và vị trí của nàng trong trái tim chàng. Khởi đầu của nó còn vẫn quá yếu, quá mong manh để đưa ra một cuộc kiểm tra như vậy.

“Chị ấy sẽ không rời bỏ anh,” Carr tranh luận. “Rõ ràng rằng chị ấy yêu anh.”

“Chị ấy có lẽ quyết định đó là lựa chọn duy nhất của nàng.” Mira còn trẻ và táo bạo, nhưng nàng còn là một người vẫn bị thương người đã đối mặt với quá nhiều trận chiến một mình. Nàng vẫn chưa quen với thực tế rằng nàng có thể dựa một người khác để bảo vệ nàng. “Anh sẽ không đánh liều để cô ấy tìm ra, Carr,” chàng nói chắc nịch. “Nàng sẽ không biết chuyện gì về hôm nay, em hiểu đúng không?”

“Nhưng làm sao em có thể làm giảm khả năng chị ấy đã biết về Guillaume và chỉ là đã không nói với anh.”

“Anh không thể. Nhưng chuyện đó không thành vấn đề với anh.”

“Em không hiểu tại sao lại không.”

“Em sẽ hiểu. Em sẽ hiểu khi em yêu...” Alec ngừng lời và rồi mỉm cười một mình. “Còn có hàng đồng thứ chết tiệt em sẽ hiểu sau đó.”

“Không phải chuyện này, em sẽ không hiểu. Không từ bỏ khi anh cuối cùng có cơ hội trả thù.”

“Trả thù thì ngọt ngào,” Alec hiểu một cách tiếu ngạo, “và anh đã có được một cơ hội như thế trong quá khứ.”

“Nhưng?”

“Nhưng khi em sẽ khám phá ra, sẽ không có nhiều quá khứ trong nó.”

Hình ảnh tẻ nhạt của một ghi chú trắng nhỏ không nên quấy rầy Mira nhiều đến vậy. Nó được đưa tới sáng sớm nay bởi một cậu bé ở xóm nhỏ, theo như Mary. Mira nhận nó để lên khay bữa ăn sáng, được chui vào bên cạnh ấn bản gần nhất của báo Thời Đại. Nàng cảm nó lên tờ mờ, chú ý tới chất lượng kém của tờ giấy và cái dấu sáp nến. Vì một lý do mà nàng không quan tâm kiểm tra, Mira trì hoãn việc mở tờ giấy lâu như có thể, hoàn thành bữa sáng, rửa mặt, chọn quần áo cho ngày, và mặc đồ. Trong khi nàng bận rộn với những việc làm thêm, tin nhắn vẫn chưa được mở ở trên giường, cái dấu sáp đen một cái mắt có ác ý mà quan sát nàng mọi cử động. Cuối cùng nàng cầm lên và mở nó ra.

Suy nghĩ đầu tiên là về việc nó kỳ lạ thế nào, rằng mặc dù nàng hiếm khi nói tiếng Pháp, và đã mất đi gần hết âm điệu, dù nàng thậm chí còn nằm mơ bằng tiếng Anh, hình ảnh của ngôn ngữ mẹ đẻ của nàng vẫn còn dễ hiểu hơn với nàng. Với nàng nó còn thân thiết hơn so với gương mặt của chính nàng ở trong gương... quá quen tới mức nàng đã đọc và hiểu được ý nghĩa của nó trước khi nàng nhận ra nó được viết bằng tiếng Pháp.

Anh sẽ ở trong khu rừng ở cạnh khu vườn suốt buổi sáng. Anh sẽ đợi em nếu như anh phải đợi. Làm ơn hãy tới một mình. Anh cần sự giúp đỡ của em.

Nó không được ký tên. Chữ ký là điều không cần thiết, vì anh đã biết nàng sẽ nhận ra ai đã gửi nó.

Nàng chưa từng thấy lạnh lẽo như vậy trong cả cuộc đời. Khi rằng nàng va vào nhau, Mira vò nát tờ giấy và xé nó. Nhịp tim của nàng đập thật sâu và điên cuồng làm nàng thấy đau ngực và đầu gối nàng yếu đi. Nàng ngồi co rúm ở góc phòng giống như một con vật bị mắc bẫy, lwang dựa vào tường, để cánh tay vòng lên trước ngực. “Làm ơn, Chúa, đừng lấy tất cả những thứ này đi,” nàng nghẹn lời, và nước mắt chảy tràn xuống dưới lông mày của nàng. “Đừng để cho anh ấy lại làm thế nữa.”

Một trận gió làm rung chuyển những cái cây, khiến những chiếc lá nâu đầu tiên của mùa thu như trận mưa rơi xuống quanh nàng. Họ chậm rãi tiến tới bên nhau, đôi mắt đen dán chặt vào một cặp mắt đen khác giống hệt nhau. Làn gió làm rối tung mái tóc nâu đen của hân, cùng màu với tóc nàng.

“Mira, ma soeur... c'est tu, vraiment?” “Guillaume... Qu'est-ce que tu veux?” nàng hỏi ngắt quãng, dừng lại và lùi lại vài bước khi hân cố gắng tiến đề gần nàng hơn. Giờ mình đã là một người Falkner, nàng thầm nghĩ, bám chặt lấy suy nghĩ ấy như thể nó có thể cứu nàng thoát khỏi cuộc đua điên cuồng này. Nàng buộc bản thân nói tiếng Anh với hân, nghĩ rằng nó sẽ dễ hơn nói tiếng Pháp. “Anh muốn gì.”

“Anh đã biết em sẽ tới giúp anh,” hân nói, đôi mắt nhìn chăm chăm vào nàng. “Mira... c'est impossible, Mira... Anh không thể tìm vào điều này khi anh đã biết em đã trở thành ai. Nhìn em đi! Em là một quý bà – và em chỉ là một cô gái bé bỏng khi em rời khỏi anh.”

“Khi anh đẩy tôi đi.” Nàng tự hỏi liệu nàng còn thấy sợ hân hơn hay là thấy thương hại hân. Guillaume năm năm trước thật đẹp trai, mạnh mẽ với tình yêu cuộc sống, gương mặt lạnh lợi với đam mê và khát vọng... thêm khát đàn bà, giàu có, tiền bạc... đúng, trên tất cả, là tiền bạc. Giờ hân quá gầy, hân dường như già hơn nhiều cái tuổi gần 30. Chỉ cần nhìn hân nàng biết được hân đã đi trên con đường đó bao xa kể từ khi hân bắt đầu đi lang thang năm năm trước. Đó không hoàn toàn là lỗi của hân, nàng một nhọc nghĩ. Hoàn cảnh đã đóng vai biến hân thành bây giờ, chỉ là chúng đã biến nàng thành nàng của bây giờ. Cảm nhận được sự dịu dàng trong tim nàng dành cho hân, Mira buộc bản thân phải cứng rắn. Năm năm trước Rand và Rosalie đã gợi ý cho cả hai người Germain một cuộc sống mới ở Anh, một cuộc sống mà họ sẽ không phải đi trộm những thứ họ cần và những con mèo không có khả năng chống lại họ. Mira đã muốn cơ hội đó đến chừng nào. Guillaume đã phá hủy cơ hội ấy cho cả hai bọn họ.

“Giờ đây, Guillaume?” nàng lạnh lẽo hỏi. “Anh ở đây bởi vì anh muốn gì đó từ tôi.”

“Anh... anh không biết làm sao để bắt đầu.”

Phần nào đó họ đã hoán đổi vai. Nàng như thể một người lớn tuổi hơn và hân là kẻ ít tuổi hơn bị phụ thuộc. “Hãy bắt đầu bằng cách nói với tôi chuyện gì đã xảy ra sau khi chúng ta chia cách,” Mira thúc giục “Anh đã tham gia vào một băng đảng-- “Một tổ chức – Stop Hole Abbey. Anh ở đó với họ kể từ khi em rời bỏ anh. Hơn năm năm qua anh đã trở thành một người quan trọng. Anh khởi nghiệp bằng việc làm những việc nhỏ nhặt--”

“À, những thứ nhỏ nhặt,” nàng lạnh lùng lặp lại, “giống như cố gắng bắt cóc Rosalie năm năm trước sao? Và lợi dụng tôi để phản bội chị ấy và ngài Berkeley?” Guillaume dường như ngạc nhiên trước sự nghiêm khắc của nàng. Hân muốn gì ở nàng chứ? Mira giận dữ tự hỏi. Rằng nàng sẽ chạy đến bên hân với vòng tay rộng mở và nước mắt vui sướng sao? Hay hân mong một kiểu tái hợp đó sau những việc hân đã làm với nàng sao? Hân nhắc nàng nhớ tới một đứa bé người biết rằng hân đã làm sai nhưng không hề cảm thấy xa cách.

“Anh phải làm thế,” hân nói. “Chúa ơi, họ hứa hẹn với anh quá nhiều, Mira. Anh phải làm vậy. Họ nói anh sẽ giàu có vào một ngày nào ấy, và anh sẽ chia sẻ tất cả nó với em.”

“Anh dường như không rất giàu có,” nàng quan sát, nhìn đi nhìn lại hình hài gầy gò của hân, và đột nhiên đôi mắt nâu của hân ánh lên sự thù hân.

“Nhưng em lại giàu. Lấy một người Falkner. Em đã làm gì thế? Em đã sử dụng mảnh khóc gì, hay đó là may mắn? Em luôn rất may mắn... em là sức hút của anh. Khi em rời khỏi anh--”

“Tôi không rời khỏi anh vì tôi muốn vậy. Tôi bị buộc phải lựa chọn giữa việc đi và bắt đầu lại với việc chìm xuống với anh.”

“Anh không chìm xuống,” hắn nói căm phẫn. “Còn xa nữa. Anh là một người quan trọng của Stop Hole Abbey vào bây giờ. Anh có những trách nhiệm đặc biệt-“

“Kiểu trách nhiệm đặc biệt gì? Những thứ tệ như anh và tôi đã làm— lừa người ta, trộm tiền của người ta, làm tổn thương-“

“Điều chúng ta làm chỉ là những trò chơi trẻ con,” hắn khinh bỉ.

Nàng chậm chậm gật đầu. Những trò chơi trẻ con – đó là một cách tốt để đặt cho nó. Trong khi những đứa trẻ khác chơi bù nhìn rom hay tìm kiếm những bức ảnh, nàng đã đang đi móc túi. Nhưng nàng và Guillaume luôn phải dừng lại trước những giới hạn ngầm. Hắn đã đi xa tới đâu, nàng tuyệt vọng nghĩ, sau khi vượt qua những giới hạn ấy? Nàng không nhìn hắn nữa, cố gắng nuốt đi cái đau trong cổ họng. “Em muốn biết anh đã làm gì đúng không?” hắn hỏi, thái độ chán nản. “Anh phụ trách một nhóm người. Anh trở thành bạn với kẻ đứng đầu của Stop Hole. Hắn đưa ra tất cả những quyết định và biết được mọi chuyện sẽ tiếp tục. Hắn có thể có bất cứ thứ gì hắn muốn, và hắn cho anh phụ trách dự án đặc biệt của hắn. Người của anh và anh thu thập các cô gái, ngay ở những con phố... thi thoảng từ trong nhà của họ, thi thoảng bọn anh bắt chúng ra khỏi những cửa hàng chúng làm việc. Chỉ những đứa xinh. Và bọn anh bán chúng và gửi chúng đi xa tới-“

“Đừng nói với tôi!” Nàng hét lên, run rẩy. “Tại sao anh ở đây? Tại sao anh lại nói với tôi chuyện này – để đe dọa tôi? Anh muốn gì?”

“Anh có một vấn đề. Chỉ em mới có thể giúp. Anh có một số khoản nợ... Anh đã lấy được một ít tiền từ lợi nhuận của Stop Hole để trả chúng. Nhưng giờ một vài gã trong tổ chức đang nghi ngờ, và chỉ còn là thời gian trước khi chúng tìm ra anh đã lấy tiền... và khi chúng biết, anh sẽ không có cơ hội nào cả. Nếu em không cho anh tiền để thế vào chỗ anh đã lấy từ Stop Hole, cái chết của anh sẽ dựa vào lương tâm của em.”

“Không. Anh sẽ tìm cách khác để có được số tiền, nhưng anh sẽ không lấy được từ tôi. Chuyện này sẽ không bao giờ dừng lại... anh sẽ đến hết lần này đến lần khác nữa, luôn đòi nhiều hơn.”

“Vây là em trở nên tham lam, petite soeur. Em có nhiều tiền hơn em có thể dùng, và em đã lấy một người đàn ông có quyền lực, nhưng em không dành ra một xu để cứu anh. Anh sẽ phải nhờ chồng em giúp.”

“Gì cơ?” nàng thì thầm.

“Anh nghe nói những người Falkner đề tâm tới... và vì anh là anh trai em, chắc chắn anh phải có được một vài lời nói... ừ, anh sẽ phải nói chuyện với đức ngài Falkner về mọi thứ... giải thích những rắc rối của anh... giải thích về nền tảng gia đình của chúng ta.”

“Anh nghĩ anh có thể tổng tiền tôi,” Mira nói, cảm thấy hoảng loạn, hoảng loạn đến mức nàng không thể cho phép hắn biết. “Nhưng tại sao anh nghĩ rằng tôi chưa nói mọi chuyện với anh ấy? Bao gồm cả chuyện về mẹ.”

“Em sẽ không – anh hiểu em, nếu anh không biết chuyện gì khác. Nhưng nếu em đang nói sự thật, vậy em sẽ không phản đối việc anh thảo luận nó với anh ta, đúng không? Có lẽ em mong anh viếng thăm vào tối muộn hôm nay. Chúng ta sẽ cò cùng nhau về điều đó... câu chuyện cười lớn nhất ở Anh. Với tất cả đàn bà anh ta có thể chọn, Alec Falkner lại chọn cưới con gái của một ả điếm người Pháp.” “Không.”

“Anh nên nói với anh ta rằng mẹ chăm sóc khách hàng ngay trước mặt em khi em là một đứa bé đúng không? Rằng em và bà ấy đã sống ở cùng một phòng cho tới khi em đủ lớn để di chuyển tới góc bếp-“

“Ngừng lại.”

“- và rồi anh sẽ nói với cậu ta rằng nếu anh không đưa em đi sau khi Mẹ chết, em cũng đã trở thành một con điếm – hôm nay em sẽ ở trong cái nhà chứa đó, dạng chân ra cho bất cứ ai có một túi đầy tiền frang.”

“Không!” Mira kêu gào, úp mặt vào tay và bật khóc nức nở. Nàng gạt nước mắt một cách không kiểm soát được, quay mặt khỏi người anh trai và giấu đi nỗi sợ hãi và tội lỗi. Sau khi trận nức nở đã giảm thành những tiếng nấc, nàng lao đảo đến một cây mảnh khảnh và dựa vào nó, không để ý vò cây của nó đang đâm sâu vào bên mặt nàng. Nàng không nhìn Guillaume, nhưng nàng biết rằng hắn vẫn đang đứng đó, kiên nhẫn, cảnh giác, chờ đợi. “Tôi có một ít tiền,” nàng thì thầm, “nhưng tôi không thể đưa cho anh hơn vài trăm bảng tiền mặt.” “Trang sức. Chắc chắn ngài ta cho em khá nhiều.” “Đúng.” “Vây hãy mang nó tới đây vào ngày mai và cho anh xem. Anh sẽ chỉ lấy thứ anh cần.”

“Anh ấy sẽ quay lại đây vào tối nay. Có lẽ anh ấy sẽ ở bên em cả ngày ngày mai.”

“Vây hãy đi và lấy nó ngay bây giờ. Anh sẽ đợi ở đây.”

Nàng đang ở trong cơn ác mộng. Chỉ trong vài giây, nhiều năm như vậy mà không kết thúc được gì, và nàng không còn là Mira Falkner, nàng là Mireille Germain, bắt lực, sợ hãi, sợ ở lại, sợ chạy trốn. “Guillaume,” nàng van xin, “sau hôm nay, anh dự định quay lại... tôi biết anh làm thế. Và sẽ không có kết thúc cho đến khi anh lấy đi tất cả những gì tôi có và phá hủy hôn nhân của tôi... và điều đó sẽ giết chết tôi. Đừng quay lại nữa. Làm ơn.”

“Hãy đi kiểm trang sức của em đi Mira.”

Guillaume đã lấy một phần lớn tài sản của nàng, và nàng đã hoảng loạn vì lo lắng – làm sao nàng có thể che giấu chúng? Có lẽ nàng có thể nói rằng chúng bị lấy trộm – nhưng, không, rồi việc đổ lỗi ấy sẽ không công bằng với một hoặc một vài người hầu, và nàng không thể cho phép điều đó. Nàng ngồi ở

phòng ngủ sau khi quay lại từ cuộc gặp với Guillaume, và nàng từ chối ăn bữa tối, cảm thấy mệt mỏi và tuyệt vọng. Khi đêm xuống, những âm thanh mờ hồ bên ngoài thu hút sự chú ý của nàng, và nàng đi tới bên cửa sổ. Họ đã trở lại. Cửa của xe ngựa mở ra, và cái đầu đen của Alec xuất hiện. Chạy nhanh ra khỏi những bậc cầu thang lên xuống, Mira tới cửa trước chỉ khi Carr và Alec bước vào trong. Nàng chưa từng thấy vui khi gặp anh đến thế... nàng chưa từng cần vòng ôm của anh nhiều hơn lúc này.

“Alec!” nàng hét lên vui sướng, và anh cười khi nàng chạy vào vòng tay anh. Anh ôm lấy nàng và quay nàng vòng quanh một lần trước khi đặt nàng xuống và chiếm lấy môi nàng. Nàng vòng tay quanh cổ anh và ép sát cơ thể mảnh mai của nàng vào anh, và nụ hôn có lẽ đã kéo dài vài phút hơn nếu không vì Juliana háng giọng. “Buồn cười thật, những màn trình diễn công khai này. Mía, nó sẽ chỉ khuyến khích nó lờ con đi khi con để nó đi và rồi chào mừng nó trở về mà không làm om sòm. Con nên khiển trách nó vì đã bỏ lại con, không nên la hét và chạy tới nó như thể con-”

“Cô ấy không cần phải la rầy con vì bỏ lại cô ấy,” Alec ngắt lời mẹ anh, cánh tay anh ôm chặt lấy Mira khi anh cười với nàng. “Con đã tự trách mình vì điều đó mỗi phút trôi qua.”

“Anh có bất cứ may mắn gì về việc Holt-” Mira mở lời hỏi, và anh giữ nàng im lặng với cái hôn nhanh.

“Không em yêu. Nhưng điều đó không thành vấn đề... em đứng, tốt hơn hãy để quá khứ ngủ yên. Anh sẽ không đi tìm câu trả lời nữa... câu trả lời cho mọi câu hỏi quan trọng ở ngay đây trong vòng tay.”

Ôi, nàng mới yêu anh làm sao! Ngay trước mặt Juliana, Carr, và người khác có lẽ đang nhìn, Mira kéo đầu Alec xuống, đôi môi nàng đam mê và ngọt ngào. Nàng chạm vào đầu lưỡi của nàng với một lời hứa thầm kín, cảm nhận được chút run rẩy trong vòng tay anh, và thoát ra với nụ cười ngượng ngùng.

“Có ai ăn tối không?” Nàng hỏi Carr, người bẽn lèn một cách kỳ lạ lắc đầu từ chối. “Em sẽ đi nói với nhà bếp chuẩn bị cho hai người ngay bây giờ,” nàng nói. “Em biết chuyện đi chắc hẳn đã dài-”

“Cám ơn chị, nhưng em quá mệt để có thể ăn nổi,” Carr nói, nở nụ cười biết ơn với nàng. “Một vài giờ ngủ là thứ mà em cần.”

“Thứ duy nhất em có thể làm cho anh,” Alec thì thầm vào tai nàng, “là đưa anh đi ngủ – ngay bây giờ”.

Họ đều trở lại phòng, và Mira hành động như đầy tớ cho chồng nàng, giúp anh cởi giày và đặt quần áo của anh vào lưng ghế. Tuy nhiên, anh đã làm phức tạp quá trình ấy bằng việc khẳng khái đòi nàng cởi bỏ quần áo của nàng cùng một lúc, điều đó dẫn tới một chút vụng về tay chân, một vài tiếng cười, và thậm chí một vài cái cúc bị bung ra. Cuối cùng công việc được hoàn tất, và Alec đổ xuống giường trong tư thế uể oải đẹp đẽ, kéo lấy cổ tay Mira cho tới khi nàng ngã lên người anh cùng với tiếng cười khúc khích.

“Anh yêu em, bà Falkner,” anh thì thầm, đưa tay vuốt mái tóc đen của nàng khi nó đổ xuống ngực anh.

“Em yêu anh, đức ngài.” Môi dưới của nàng cong lên thành nụ cười khi ngón tay cái của anh nhẹ nhàng vuốt ve nó.

“Đừng gọi ta là đức ngài... hãy gọi ta là tình yêu của em, chồng của em,-”

“Cuộc sống của em,” nàng thì thầm, mắt nàng sáng lấp lánh. “Tình yêu của em... niềm vui của em.” Nàng hôn qua cổ và vai anh. “... trái tim của em... sức mạnh của em...” Nàng hôn lên ngực anh và rồi tựa má nàng lên đó. “... hoặc có lẽ em nên gọi anh là của em”

“Hãy gọi ta là thằng ngốc vì để lại mình em,” anh ngọt ngào nói, xoay người và ôm nàng thật chặt. Hai bên đùi nàng xâm nhập vào giữa đùi anh và hông nàng cảm nhận được chiều dài của vật nam tính của anh. Cả hai người đều bị khuấy động bởi sự gần gũi, nhưng không ai di chuyển, chỉ giữ nguyên tư thế thân mật ấy tận đến khi Mira khẽ trượt ra, háo hức đẩy nhanh sự hợp nhất của họ. “Luôn luôn quá lo lắng,” Alec thì thầm, không di chuyển đi vào nàng.

“Luôn luôn thế,” nàng sẵn sàng thừa nhận, đẩy hông nàng vào anh cho tới khi nàng cảm nhận được sự cứng rắn của anh đẩy vào giữa đùi nàng, và nàng thở gấp vì âm áp. Alec mỉm cười và cúi xuống hôn bờ ngực nàng, dùng đôi tay khum lấy chúng. Dù cái chạm của anh không hề mạnh, Mira không thể không run rẩy. Theo bản năng Alec ý thức được sự không thoải mái của nàng, và đôi tay anh trở lên quá nhẹ nhàng trên da nàng đến mức anh dường như không hề chạm tới nàng.

“Nhảy cảm hơn thường lệ,” anh nói, một câu hỏi hiện lên trong giọng nói của anh, và nàng hệt hơi gật đầu, run lên khi anh vuốt ve với sự dịu dàng không thể tưởng tượng nổi. Ngón tay cái của anh di chuyển nhẹ nhàng lên những đỉnh mềm mại của bờ ngực nàng cho tới khi chúng cứng lại thành những điểm hồng hào. Nàng rên rỉ, nâng người lên, gần hơn với nguồn vui sướng của mình, và lòng bàn tay anh ấn nhẹ vào đỉnh nhô lên của bụng nàng. Bàn tay nàng khám phá và che chở một cách tò mò. Mira đông cứng lại trước cử chỉ ấy, đôi mắt nàng mở lớn khi chúng bị anh che đi bằng chính mắt anh. Ánh mắt của anh ấm áp và tìm kiếm, và anh đang chạm vào nàng như thể anh nghĩ... .

“Mira,” anh hỏi nhỏ, “có thể nào em đang-”

“Không.”

“Anh biết từng nét của em... và có gì đó khác lạ.”

“Không, anh sai rồi.”

“Lần cuối cùng đèn đỏ của nàng là khi nào? Nàng nên có vào lúc này nếu-”

“Em nhớ điều đó là vì đám cưới. Em căng thẳng và khó chịu, và trong vài ngày gần đây em chắc chắn em sẽ... em hiểu cơ thể mình tốt hơn anh mà, và

không có gì khác biệt cả, không có gì--

“Được rồi...” anh vỗ về, tay anh di chuyển lên cánh tay nàng. “Chắc chắn là em biết mà. Đó chỉ là một câu hỏi thôi.”

“Nó... nó sẽ đến quá sớm,” nàng nói, cố gắng giải thích sự hiểu biết bất ngờ của nàng. Một đứa bé, trên hết mọi thứ khác mà nàng phải lo lắng... Nàng thăm thò dài với suy nghĩ ấy. “Em cần có nhiều thời gian với anh... mình anh... và em sẽ thấy thật vô dụng và vụng về, và anh sẽ không muốn em nhiều tháng trời. Bên cạnh đó, em không biết làm thế nào để chăm sóc một đứa bé--”

“Mira... yên nào, đợi đã... anh sẽ không muốn em sao? Em kiếm được ý tưởng buồn cười như vậy ở đâu ra thế? Sẽ không bao giờ có một ngày mà anh sẽ ngừng muốn em”

“Em sẽ to gấp đôi khi em mang đứa bé--”

“Em sẽ đẹp gấp đôi trong mắt anh.”

“-Và em sẽ bước đi như con vịt ấy.”

“Điều đó sẽ dễ dàng hơn để anh bắt được em khi em khiến anh phải đuổi theo em vòng quanh--” “Đừng đùa về chuyện đó nữa! Đó chỉ giống như một người nói điều gì đó giống như vậy!”

“Anh chỉ cố gắng làm em hết lo lắng. Đúng, anh sẽ vẫn muốn em. Anh sẽ luôn luôn xem em là người phụ nữ đẹp nhất mà anh từ nhìn thấy – đi lạc bạch hay không. Và về việc chăm sóc đứa bé... sẽ có rất nhiều người sẽ dành thời gian của họ nhìn chăm chăm, nuông chiều, và giữ độc quyền đứa bé, chúng ta sẽ phải đi thăm phòng trẻ con theo lịch hẹn.”

“Em sẽ không biết cách làm mẹ.”

“Tất cả phụ nữ đều biết theo bản năng.”

“Ai cũng bảo rằng em không biết anh ta đang nói về điều gì. Em không có những bản năng ấy.”

“Tất nhiên em có. Anh chưa từng thấy ai thích chăm sóc người khác hơn em--”

“Vâng, nhưng --”

“-- và em có quá nhiều tình yêu để cho đi, em yêu, anh không biết có ai phù hợp với việc làm một bà mẹ hơn em.”

“Đó không phải là em cuối cùng không muốn trẻ con,”! Mira nói, sự không dễ chịu của nàng dần tan đi, “chỉ là em chưa muốn một đứa bé ngay lúc này.”

“Anh muốn có nó về sau này,” chàng thừa nhận, vuốt ve tóc và hôn lên trán nàng, “nhưng nếu không phải vậy, vậy chúng ta sẽ chấp nhận bất cứ điều gì nằm trong chúng ta và cùng nhau giải quyết nó. Em đồng ý chứ?”

“Đồng ý,” nàng nói, và vòng tay chàng giữ nàng thật chặt. Khi chàng ôm nàng, nàng nhắm mắt lại và gần như run lên với sự mãn nguyện, áp áp trong vòng tay chàng, được an toàn trong sức mạnh của chàng. “Em cho là chàng có lẽ đúng về một số việc,” nàng thì thầm.

Chàng đẩy nhẹ chân nàng ra và vùi miệng vào cái thung lũng nhỏ giữa ngực nàng. “Tất nhiên là anh đúng rồi.”

“Chúng ta vẫn còn thời gian riêng với nhau, thậm chí nếu đứa bé có được sinh ra, không phải sao?”

“Tất nhiên chúng ta sẽ như vậy.”

“Anh sẽ thích một cậu con trai nhỏ...” “Hoặc một cô con gái nhỏ.”

“Vâng... cả hai đều tốt.”

“Rất tốt,” chàng ngọt ngào đồng ý, mỉm cười với nàng với hơi ấm trái tim như ngừng đập tới mức nàng phải tiến đến và hôn chàng. Miệng họ quấn lấy nhau khi chàng chậm rãi đáp lại, hiểu biết, hôn nàng với kỹ năng dịu dàng tới mức Mira cảm thấy có ngọn lửa đang bùng lên trên cơ thể nàng và xuống dưới ngón chân nàng. Alec nâng đầu lên và nhìn nàng với đôi mắt xám bạc long lanh. “Tình yêu của anh,” chàng thì thầm, “em đang ôm một người đàn ông trong vòng tay người đã không làm tình với em trong nhiều ngày, và đang cảm thấy khá tuyệt vọng. Có lẽ chúng ta sẽ hoãn phần cuối của câu chuyện, chỉ một lúc được không?”

“Được chứ ạ,” nàng nói, và vòng tay ôm lấy cổ chàng.

Alec không đề cập tới khả năng có đứa bé nữa, và mỗi ngày trôi qua, Mira lại càng ý thức được những thay đổi tinh tế trong cơ thể nàng và chắc chắn rằng nàng có thai. Nàng tới thăm Rosalie ở lâu đài Berkeley để tâm sự tin tức này. Rosalie rõ ràng rất vui, tiết lộ rằng chính nàng đang theo cách của gia đình và đã như vậy từ Brington, và bằng ngoại giao nàng đã qua xem Mira đã đi tới đâu rồi. Điều này thật tốt, xét theo thực tế rằng đứa bé có lẽ được thu thai được một tháng trước đám cưới với Alec.

Lẽ ra đây là khoảng thời gian hạnh phúc với Mira, người nom nớp đề phòng, nom nớp ngay từ những giai đoạn khởi đầu mới mẻ, nhưng phần nhiều có lẽ

bị che đậy bởi cái bong mà Guillaume đã tung ra. Chuyện đó càng trở nên khó khăn với Mira khi chịu đựng áp lực bản khoăn về hấn và khi nào hấn ta sẽ lại xuất hiện. Giờ nàng có quá nhiều thứ để mất, thậm chí nhiều hơn cả những thứ mà hấn có thể lấy từ nàng. Mỗi ngày nàng khó có thể nuốt được miếng thức ăn, hay tập trung vào một cuốn sách hay cuộc trò chuyện, hay đủ thư giãn để có thể ngủ được. Thi thoảng nàng bắt gặp Alec nhìn nàng với thái độ khó dò, như thể chẳng nghi ngờ có chuyện gì đó nhưng không thể nào tự chẳng đi tới hỏi nàng về chuyện đó.

Lần duy nhất nàng không nghĩ về Guillaume hay cho phép bản thân lo lắng về hấn là khi Alec làm tình với nàng... chỉ sau đó nàng mới có thể thoát khỏi. Nàng biết Alec cảm nhận được có chuyện gì đó gây phiền toái cho nàng, nhưng vì lý do nào đó chẳng không ép nàng nói về chuyện đó. Mỗi tối chàng dường như nhất quyết siết chặt niềm vui khỏi mọi dây thần kinh trong cơ thể nàng... chàng chònh ghẹo, trêu đùa, yêu nàng cho tới khi nàng không còn cảm giác gì nữa với niềm vui sướng tuyệt vời nhất mà nàng từng biết đến. Những ngày mà nàng lo lắng nhất là khi Alec đi xa, hoặc là tham dự công việc kinh doanh gia đình hoặc phải đi kiểm tra sự quản lý của khu đất. Khi nàng đã mong đợi và sợ phát khiếp, trong một trong những buổi sáng vắng mặt của Alec, nàng nhận được một mẩu tin nữa từ Guillaume. Dù tin nàng tràn đầy nỗi khiếp sợ, nàng lần ra không một ai chú ý để gặp cạnh vườn. Nàng không có sự lựa chọn, không có gì để trao đổi.

Guillaume đang đợi nàng với nụ cười kỳ quặc trên gương mặt gầy, đôi mắt đen của hấn áp chặt lên nàng đầy cảnh giác. Mira bị dẫn xé giữa nỗi đau và sự căm ghét khi nàng nhìn thấy hấn... nàng không thể tin rằng họ phải đối mặt với việc này, không tin nổi khi họ đã từng thân thiết như một người anh trai và một cô em gái. Họ đã giúp đỡ lẫn nhau sống sót, bảo vệ nhau chống lại cả thế giới. Nhưng tận sâu trong đáy lòng nàng vẫn luôn ý thức được cảm giác sợ hãi thoáng qua, nàng đã trông thấy những việc hấn có thể làm với những người khác, nàng đã nhận ra rằng hấn luôn đặt sự thích thú của riêng hấn lên hàng đầu, trước niềm vui của người khác, trước cả niềm vui của nàng.

“Nhiều nợ hơn để trả à?” nàng buồn chán hỏi. “Tôi biết anh sẽ muốn nhiều hơn nữa từ tôi. Nhưng sự thật là tôi chẳng còn nhiều để đưa cho anh.”

“Phần cuối số nữ trang của em sẽ là một khởi đầu tốt.”

“Tôi đã mang nó theo, trong túi này. Nhưng sau khi anh cầm nó đi, tôi không còn nguồn nào khác đâu.” “Em đã cưới một bá tước giàu có, Mira – em có những nguồn khác. Đây, đưa cho anh nó.” Mở cái túi và xem xét những thứ bên trong, hấn cảm nhận được ánh mắt cầu kính với sự kính tòm của nàng. “Toàn đồ nữ trang rẻ tiền. Tao cần nhiều hơn thế.”

“Tôi không còn gì cả.”

“Điều đó quá tệ. Tao không thích nhiệm vụ nói với chồng mày về mày đâu, petite, nhưng dường như thế...”

“Đợi đã,” nàng nói, cắn môi với nước mắt dâng lên. Với đôi tay run rẩy nàng lấy ra cái vòng cổ bằng vàng, kéo chiếc huy hiệu của nhà Falkner ra khỏi vạt áo của nàng. Dưới bong cây, chiếc huy hiệu lấp lánh ánh sáng bí hiểm, giàu sang và nặng nề, toát sáng với những viên đá quý có mặt cắt hoàn hảo. Nó âm áp rồi khỏi cơ thể nàng, vẫn giữ lại được hơi nóng của da nàng dọc theo sau khi nàng đã tháo nó ra. Nó đã là của nàng từ đêm đầu tiên với Alec... trong nhiều tháng nó đã mối liên kết duy nhất của nàng với chàng... nó là mối ràng buộc của họ. Nắm chặt nó trong lòng bàn tay và thả nó vào tay hấn.

“Đừng... cái gì đó giống như cái này hơn cả những gì tao đang mong đợi,” Guillaume nói, nhìn chằm chằm nó đầy vẻ biết ơn. “Nó là quá tốt... cho lúc này.”

“Nó là thứ cuối cùng tôi có thể đưa cho anh,” Mira trả lời, gần như nấc lên vì sự căm hận. “Tôi sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa, Guillaume, dù anh có đe dọa sẽ nói với chồng tôi điều gì. Anh sẽ không lấy được bất cứ thứ gì nữa từ tôi.”

“Mày sai về chuyện đó rồi,” hấn phủ nhận bằng cái giọng nhỏ nhẹ, xác lác. “Mày sẽ tìm nhiều hơn để mang tới cho tao... và tao sẽ tới đây vào sáng mai, đợi đấy.”

“Tôi sẽ không ở đây nữa.”

“Nếu mày không ở đây, tao sẽ nói với hấn mọi thứ...”

“Hãy nói về Mẹ. Tôi không quan tâm. Anh chỉ đang đánh giá thấp anh ấy và khả năng thấu hiểu và tha thứ của anh ấy cho những thứ anh ấy yêu thương – và anh ấy yêu tôi.”

“Hấn có lẽ sẽ tha thứ về chuyện của Mẹ,” Guillaume thừa nhận. “Chuyện đó là có khả năng.”

“Anh ấy sẽ làm thế.”

“Và tao chắc chắn rằng hấn yêu mày. Nhưng tình yêu luôn có giới hạn của nó.”

“Có lẽ với nah sẽ vậy. Nhưng không phải với...”

“Mày là một sinh vật nhỏ bé đáng được yêu, Mira – mày luôn luôn nghĩ quã – tao tưởng tượng hấn sẽ có thể tha thứ cho mày hầu hết mọi chuyện. Mọi chuyện trừ chuyện giết người.”

“Chuyện giết người gì?” Mira nghiêm khắc hỏi, mặt nàng hơi tái đi. “Anh đang nói giống như một gã điên vậy.”

“Vụ giết người của em họ hấn,” Guillaume trả lời, dường như thích thú với biểu hiện kinh hoàng của nàng.

“Nhưng chuyện đó... chuyện đó đã xảy ra trước khi anh ấy gặp tôi. Tôi không làm gì với chuyện đó cả. Tại sao... tại sao anh lại đề cập tới nó? Tôi chẳng có mối liên quan nào với cái chết của em họ anh ấy.”

“Tao có,” Guillaume. “Tao đã làm thế.”

“Anh đang nói dối,” nàng nói, giọng run rẩy.

“Tao không nói dối. Em họ hắn đang hỏi những câu hỏi về những căn nhà chớp Stop Hole, tìm kiếm một trong những đứa con gái mà chúng ta đã bắt... hắn tìm đúng người, hỏi một vài những câu hỏi may mắn, hắn đã biết quá nhiều. Theo tự nhiên chúng tao sẽ không thể để chuyện đó tiếp tục. Việc của tao là làm sạch những vụ lộn xộn và... các tình trạng khó khăn, và tao là người đã chăm sóc hắn. Lúc đó tao không thể nào biết được rằng nó sẽ trở thành một trong những người họ hàng của mày... không biết rằng chuyện ấy sẽ mang lại bất cứ sự khác biệt nào.”

“Anh đang nói rồi. Đó không phải cùng là một người.”

“Tên hắn là Holt Falkner. Cao, gầy, tóc đen... cũng là gã ngủ xuẩn khỏe mạnh – như tao nhớ, thì phải ba đứa tao mới đủ để đè hắn đấy...”

“Ôi Chúa tôi,” Mira nói giọng vỡ vụn, ngồi xuống mặt đất và vùi đầu vào giữa hai đầu gối khi một cơn buồn nôn chiếm lấy nàng. Câu chuyện của Guillaume quá khủng khiếp, quá chắc chắn để không thể không tin. “Ôi chúa ơi.”

“Đúng, mày nhận ra chính xác điều tao muốn nói. Nếu hắn ta phát hiện ra chuyện tao đã làm, hắn sẽ nghĩ đến nó bất cứ khi nào hắn nhìn thấy mày, cứ khi nào hắn trèo lên giường của mày.”

Đúng. Nàng biết Holt đã có ý nghĩa thế nào với Alec... nàng hiểu được mức độ sâu sắc của tính trung thành của Alec, nàng biết những đêm không ngủ mà Alec đã giành để tự hỏi tại sao và ai... Không, chẳng không thể tha thứ cho điều này, dù chàng có muốn.

“Tôi đúng là đứa ngốc mà,” nàng thì thầm, “nghĩ rằng tôi có cơ hội được hạnh phúc.”

“Mày vẫn hạnh phúc – nếu mày có thể giữ bí mật này với hắn. Và điều đó sẽ giữ mày tiếp tục hạnh phúc, cô em ạ. Vậy nên... cho tới ngày mai, tao sẽ để mày nghĩ ra cách lấy được nhiều hơn để mang tới cho tao. Au revoir.”

Nàng không nhìn lên khi hắn rời khỏi. Nàng quá yếu, quá thảm bại để có thể di chuyển. Nàng khốn khổ tự hỏi mày sẽ đi đâu khi cuộc đời mày kết thúc?

“Alec...” nàng thì thầm. “Em xin lỗi... em rất xin lỗi.”

Đó là lần đầu tiên Mira không gặp chàng ở cửa khi chàng quay về nhà. Alec hơi cau có, trở nên quen với thói quen của vợ chàng chạy xuống khi chàng về đến và chào đón chàng ở cửa. Carr, người đã bỏ lại London trong vài ngày nghỉ ngơi ở lâu đài, đi bộ tới cuối bậc thang và thở thán ở hàng rào chắn.

“Xin chào Alec. Em có vài chuyện hỏi anh-“

“Mira đâu?” Alec hỏi nhanh.

Carr nhún vai bất cần. “Không thấy chị ấy cả ngày rồi. Không thấy từ sáng nay. Chị ấy nói gì đó về con đau đầu và rằng chị ấy khó ở và không muốn bị quấy rầy.”

“Có phải sáng nay cô ấy như bị ốm không? Cô ấy ở trong tâm trạng tốt một cách phù hợp, hay –“ “Em không quá quan tâm. Hầu hết phụ nữ thường khó ở.”

“Em đã không thấy cô ấy cả ngày sao?”

“Đúng vậy. Giờ, điều em muốn hỏi anh –“

“Đợi vài phút đã,” Alec lơ đãng nói, nhìn lên cầu thang. “Đầu tiên anh muốn gặp vợ anh đã.” Có gì đó không ổn... sự im lặng, sự vắng mặt của nàng... điều này không ổn với trực giác của chàng, nó không ổn chút nào. Cưỡng lại thôi thúc chạy ngay lên phòng họ, chàng bước từng bước, sự cau có của chàng càng sâu hơn khi chàng đi tới cửa phòng ngủ của họ. Xoay tay nắm cửa và bước vào, chàng nhìn quanh phòng, không thấy gì ngoài căn phòng trống không. “Mira?” chàng nói to, dù một phần tâm trí chàng đã cảm nhận được rằng điều đó là vô ích. Chàng chậm rãi bước tới tủ quần áo và nhặt miếng giấy được gấp đôi lên, bàn tay chàng hơi run khi chàng nhìn thấy tên chàng trên nó.

Alec,

Nếu em ở đây lâu hơn nữa em sẽ không thể nào nói dối anh mỗi ngày, cố gắng che giấu những chuyện mà em không nên giữ bí mật với anh. Anh sẽ đồng ý rằng tốt nhất là để em đi. Điều em phải nói với anh sẽ khiến cảm giác anh dành cho em thay đổi, chỉ khi em đã nói với chàng chúng sẽ...

Còn nhiều hơn nữa, nhưng đột nhiên đôi mắt Alec đầy nước, và chàng không thể đọc được. Tiếng nói của chàng vang lên khắp phòng như thể một tiếng nổ của khẩu súng trường. “Mira!”

Một vài giây sau, Carr xuất hiện ở cửa phòng, đôi mắt cậu mở to vì lo lắng. “Gì vậy? Chuyện gì đã xảy ra? Có phải chị ấy...” Cậu nhanh chóng thấy căn phòng trống không và tờ giấy trong tay Alec. Cậu bắt gặp ánh mắt của Alec, ánh mắt sáng và tối sầm lại khiến cậu thấy run sợ.

“Cô ấy đi rồi,” Alec nói khan khan. “Anh phải rời khỏi đây ngay.”

“Vẫn còn kịp để tìm chị ấy,” Carr đáp nhanh, không bận tâm tới việc lãng phí thời gian với những câu hỏi không cần thiết. “Chị ấy không thể đi xa trong một ngày... chị ấy không mang theo xe ngựa – em đã ở đây cả ngày.”

“Anh sẽ lấy xe ngựa tới căn nhà gần nhất và thuê một con ngựa được đóng cương ở đó. Em nói đúng, cô ấy không thể đi xa được. Tối tới nay cô ấy sẽ tới được một quán trọ nào đó.”

“Em sẽ xuống dưới và xem mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng cho anh rời khỏi hay chưa.”

Khi Carr rời khỏi, Alec quay lại nhìn tờ giấy và đọc nó trong sự sững sờ. Sự hối tiếc, nỗi đau khổ, tình yêu, và nỗi sợ hãi đe dọa để áp đảo chàng, và rồi tất cả đã được che kín với thôi thúc một cơn giận bùng nổ ngay trước mặt. Nàng có quá ít niềm tin nơi chàng tới mức mà nàng sẽ quay đi và bỏ chạy một lần nữa sao? Sau tất cả những lời trấn an, sự ủng hộ và những lời tuyên bố chàng đã cho nàng, nàng đã lại phải ứng một lần nữa giống như một đứa bé hoảng sợ và sự bất lực mà chàng cảm nhận được chỉ làm tăng thêm cơn giận của chàng. Sai bước xuống dưới lầu, chàng tóm lấy áo khoác và đẩy bức thư vội ấy cho Carr với điệu bộ nhăn nhó. Carr cầm nó ngay tức khắc, đôi mắt cậu dán chặt vào gương mặt khó khăn của Alec. “Em sẽ đi với anh,” cậu nói.

Alec lắc đầu. “Anh sẽ đi một mình.”

“Có lẽ sẽ mất một tới hai ngày, nhưng nếu anh có thể tìm ra hướng chị ấy đi—”

“Nó sẽ không mất hơn vài giờ đâu. Anh sẽ tìm ra được cô ấy trước khi hết đêm nay, nếu anh có phải xé cả vùng này ra.”

“Alec,” Carr do dự nói, nhìn có vẻ quan tâm hơn một chút, “Em biết anh tức giận với chị ấy, nhưng rõ ràng chị ấy có một khoảng thời gian khó khăn. Hãy khoan dung với chị ấy—”

“Anh sẽ khoan dung,” Alec trấn an cậu một cách cộc lốc, “sau khi anh vặn cái cổ bé nhỏ của cô ấy.”

“Anh đã nói với em rằng cô ấy đã chạy trốn nhiều lần. Thói quen cũ khó bỏ, và cô ấy chỉ cần—”

“Cái này sẽ phải được xóa bỏ,” Alec tức giận nói. “Sớm thôi.”

“Em nghĩ em nên đi với anh.” “Anh nghĩ em nên ở đây và đọc lá thư này.”

“Tại sao?” Carr nhìn xuống lá thư cậu cầm

“Hãy gọi nó là món quà của anh cho em. Guillaume sẽ đang đợi gặp Mira ở cạnh vườn vào sáng mai. Vì cuộc sống lạc lõng của anh sẽ không còn ở đây để chào đón hẳn, anh chắc chắn em sẽ muốn thay thế vị trí của cô ấy.”

“Em sẽ làm thế chết tiệt!” Carr thốt lên, mối quan tâm cho Mira tạm thời bị quên lãng khi cậu nhìn vào lá thư, thái độ của chàng run lên với ánh lửa của sự hài lòng mạnh mẽ.

“Hãy tận hưởng nhé,” Alec nói nhỏ, đóng cánh cửa phía sau chàng.

Mira ngồi sát lại ngọn lửa, run lên khi tiếng sấm vang lên bên ngoài căn nhà trọ và mưa trút xuống như thác đổ. Ngoài trời tối và lạnh; ban đêm gió théo gào và khó khăn, và nàng may mắn đã tìm thấy nơi trú ẩn một vài giờ trước khi cơn bão trở nên tồi tệ hơn với mức độ này. Căn phòng của nàng nhỏ và thoải mái, hoàn thiện với cái giường nhỏ và những tấm chăn sạch sẽ, một lò sưởi, một cái bàn, một cái ghế, và một giá rửa mặt. Tuy nhiên, phần lớn, sự thoải mái của những thứ xung quanh bị lãng quên nơi nàng. Nàng mờ mịt nhìn ngọn lửa, ôm lấy đầu gối, nghĩ về tất cả những chuyện đã xảy ra trong ngày hôm đấy, chạy đi chạy lại... nhìn thấy gương mặt Guillaume... tự hỏi việc Alec đang làm lúc này. Chỉ một chút nghĩ ngợi còn giữ lại về việc liệu nàng đã làm đúng hay sai. Nàng biết rằng Alec sẽ không muốn nàng sau khi chàng đã đọc bức thư ấy... nàng vẫn biết rằng nàng nên nói với chàng mọi thứ trực tiếp. Nàng đã nợ chàng điều đó. Nàng đã chạy trốn mà không đối mặt với chàng – nhưng đối mặt với chàng và chứng kiến sự khinh miệt, giận dữ và hắt hủi của chàng, sẽ quá nhiều so với khả năng chịu đựng của nàng. Nàng biết những giới hạn của nàng – nàng biết nàng có thể sống sót qua chuyện gì và điều gì là quá sức chịu đựng – và hình ảnh của sự căm ghét của Alec sẽ còn tồi tệ hơn cả một viên đạn xuyên vào trái tim nàng. Những suy nghĩ làm nản lòng của nàng bị xen ngang bởi tiếng gõ cửa. Nghĩ rằng đó là người hầu phòng, Mira đứng lên và đi tới bên cửa, những ngón tay của nàng lơ lửng giữa tay cầm cửa. “Vâng? Có chuyện gì vậy?” Nàng hỏi, và bất ngờ trước giọng nói của người đàn ông, nghẹn lại bởi cánh cửa. “Mở nó ra, Mira.”

Giọng của Alec. Nàng vô cùng ngạc nhiên khi chàng tìm thấy nàng nhanh tới vậy, dễ dàng tới vậy, và nàng nhìn chăm chăm vào cánh cửa, không thể di chuyển được. Đột nhiên nó mở ra cùng với tiếng đấm thật mạnh, cái tay nắm cửa mỏng manh bị rơi ra và nằm trên sàn nhà. Nàng chạy vội tới bên kia căn phòng với tốc độ của một con thỏ hoảng sợ, cơn ngơ của nàng nở rộng cho tới khi màu nâu cay đắng bị nhấn chìm bởi màu đen. Alec đứng ở lối ra vào, mái tóc hung của chàng dính lên trán, quần áo bị ngâm nước thành vô số những vũng nước nhỏ. Đôi mắt xám tái nhợt của chàng đỏ lên tức giận, lấp lánh kỳ cục trên gương mặt tối sầm, một gương mặt quá cay nghiệt tới mức nàng khó có thể nhận ra nó là gương mặt của chồng nàng. Chàng chưa từng dường như quá to lớn hay đáng sợ như vậy; đột nhiên nàng thấy sợ chàng. Không có dấu vết nào của một người đàn ông nàng đã từng biết và từng yêu có thể tìm thấy được trong sự xuất hiện này. Đó là một người lạ đang nhìn chăm chăm vào nàng và nói lạnh lùng tới mức nàng run lên như thể chàng đang đánh nàng.

“Em nói tên của người hầu cho người chủ nhà trọ,” chàng nói. “Ta nên mong đợi chuyện gì đó độc đáo hơn từ em.” Ánh mắt chàng lạnh băng khi chàng nhìn nàng, để ý tới cái cách ánh lửa chiếu lên chiếc váy ngủ trắng của nàng và rọi sáng cái bóng thanh mảnh của cơ thể nàng. Sau đó chàng nhìn quanh căn phòng. “Trà và một cái giường ngủ bằng lông vũ... một ngọn lửa... một tờ báo. Rất ấm áp, đặc biệt trong đêm mưa bão.”

“Quần áo của anh...” nàng nói, giọng ấp úng. “Anh ướt quá, anh sẽ bị-“

“Hãy dành cho tôi sự quan tâm của người vợ.”

Có một bức tường giữa họ cái mà chưa từng có ở đó, và dường như nó không thể xuyên thủng, quá cứng đến mức Mira bước lùi lại vài bước, lắc đầu bất lực. Cử động của nàng thúc đẩy Alec hành động. Chàng sai bước tới chiếc ghế, cầm nó lên, và chèn nó vào dưới cái khóa cửa, bịt kín họ bên trong căn phòng có ánh lửa ấy. Đứng cách chàng vài fit, Mira cúi đầu xuống.

“Làm sao anh tìm được em?”

“Chẳng khó khăn gì khi nhận ra em đi bộ tới ngôi làng và tìm phương tiện di chuyển ở đó. Ta biết em không thể đi xa được. Đây chỉ là cái nhà trọ thứ hai mà ta tới kiểm tra. Người chủ nhà trọ rất có ích, nói cho ta biết về một cô gái nhỏ có mái tóc đen có tên là Mary Cobbet người đã-“

“Em đã trả tiền để ông ấy không nói với ai.”

“Nếu một người có thể bị mua chuộc một lần, ông ta có thể bị mua chuộc lần thứ hai. Ta trả cho ông ta nhiều hơn em trả.”

“Nàng gật đầu, nhìn vào cánh cửa. “Anh đã đọc bức thư phải không?” Nàng hỏi giọng khàn khàn.

“Đúng, ta đã đọc nó. Có rất nhiều thông tin, bức thư của em. Nó làm mọi thứ trở nên khá rõ ràng với ta.”

“Chàng hiểu tại sao... sau khi em biết về chuyện Guillaume-“

“Ồ, ta hiểu chứ,” chàng nói giọng ngọt xớt, cởi áo khoác và ném nó vào góc phòng với sức mạnh hung dữ tới mức nàng run rẩy phản ứng lại. “Ta hiểu chính xác em tin tưởng ta tới mức nào... và chính xác thì em nghĩ gì về ta.”

“Alec, em yêu anh, nhưng em không thể nói sau khi-“

“Yêu.” Chàng cười nhếch mép. “Đừng lấy nó như một cái cớ. Nếu việc em làm hôm nay không phải là vì yêu, thì ta không muốn nó. Ta không cần một chút nào của nó. Ta biết về anh trai em nhiều tuần rồi, Mira... và tất cả những gì hắn làm với Holt.”

“Chàng không thể nào,” nàng khó thở, tâm trí quay cuồng vì bối rối. “Không phải trong suốt những đêm mà em... tất cả những lần chúng ta...”

“Ta tìm ra được trong chuyến đi cuối cùng tới Luân Đôn với Carr. Ta không chắc chắn liệu nàng có biết chuyện Guillaume đã làm hay không. Nhưng điều đó dường như không làm nản lòng sự nhiệt tình của ta với em, có phải không? Dường như em quá ngạc nhiên, quý bà Falkner.”

“Chàng vẫn muốn có em sau khi chàng biết sao? Em không hiểu... chàng có mọi quyền để khinh bỉ em vì việc mà anh em đã làm... và việc mẹ em-“

“Ta có mọi quyền để quật roi em vì đã trốn đi như một kẻ hèn nhát, không cho ta cơ hội nói chuyện với em. Sự chung thủy của em với ta khá ít ỏi, phải thế không? Em đã quá chắc chắn chết tiệt rằng ta sẽ đổ lỗi cho em, quá chắc chắn rằng ta không đáng với niềm tin của em-“

“Không phải vậy!” Mira khóc. “Em làm như vậy là vì anh... tất nhiên em sẽ không mong đợi rằng anh sẽ muốn em sau khi đọc bức thư đó-“

“Vậy em mong đợi thứ chết tiệt nào từ ta?” chàng hỏi trong cơn giận dữ bùng bùng. “Nhân danh chúa em đã nghĩ tới điều gì hả? Em cho phép anh trai em tống tiền em, em rời bỏ ta, định từ chối cho ta cơ hội nhìn thấy con trai hoặc con gái ta... tất cả chỉ bởi vì em nghĩ ta không thể yêu em không điều kiện. Điều gì khiến em nghĩ rằng khả năng yêu của em lớn hơn của ta? Ta đã nói với em rằng ta sẽ không bao giờ đánh giá em. Ta đã từng nói với em một lần rằng ta sẽ luôn đứng về phía em. Ta đã nói rằng ta cần em, và em...” Đột nhiên giọng chàng vỡ vụn, và chàng quay đi với tiếng chửi thề, đôi vai rộng của chàng cứng lại vì căng thẳng, cái đầu đen cúi xuống. “Ta đã sợ rằng ta sẽ không bao giờ tìm được em,” chàng nói giọng khàn khàn.

Mira chậm rãi đi tới phía chàng, mắt nàng ướt, mặt nàng đỏ lên với hi vọng, và sự nhẹ nhõm thứ mà ngọt ngào và hơi chóng mặt khi nó xuyên qua nàng, và tình yêu cái mà quá mãnh liệt tới mức nó giống như nỗi đau. Đột nhiên nàng thấy được nàng đã tổn thương chàng bao nhiêu, nàng hiểu được rằng chàng thật cần nàng, và nàng hiểu được nàng đã tạo ra một sai lầm khủng khiếp thế nào. Bất cứ người phụ nữ nào sẽ bán đi linh hồn để có thể được cần đến nhiều như vậy. “Alec,” giọng nàng run rẩy, “nó khiến tim em như vỡ vụn khi nghĩ rằng em sẽ không bao giờ gặp lại anh nữa.” Chàng vẫn quay lưng về phía nàng, những ngón tay trắng bệnh khi bàn tay chàng nắm chặt thành nắm đấm. “Làm sao em có thể bỏ đi như vậy?” chàng nói.

“Em không hiểu... em không nhận ra rằng chàng sẽ cảm thấy thế nào. Em muốn chàng hạnh phúc. Em đã nghĩ rằng chàng sẽ hạnh phúc hơn mà không có em. Thật nhất gan, nhưng em không muốn đối mặt với thứ mà em sẽ mất... thứ em nghĩ em sẽ mất. Nhưng từ giờ trở đi, mọi thứ sẽ khác biệt. Anh biết tất cả những bí mật của em, và không có gì khiến em phải sợ hãi nữa.”

“Đừng rời bỏ ta một lần nữa,” chàng nghiêm khắc nói.

“Em sẽ không đi, em thề đó.”

“Lần tới em phải trả giá đắt đó.”

“Sẽ không bao giờ có lần tới.”

“Ta sẽ buộc em với những lời hứa của em”

“Em sẽ giữ lời,” nàng hứa như sắp khóc, và đột nhiên chàng quay lại, và miệng chàng dán chặt lên miệng nàng, và nàng được ôm quá chặt tới mức nàng khó có thể thở nổi. Cánh tay chàng cứng rắn và áp đảo, run lên vì sức mạnh của tình yêu của chàng. Chiếc váy ngủ mỏng của nàng bị ngấm nước mưa lạnh cái mà đã làm ướt sũng quần áo của chàng, những ngón tay cả nàng đang trượt qua chỗ tóc ướt sũng của chàng. . . nàng không cảm thấy lạnh, nàng đang cháy lên trong lòng. Chào đón cái hôn trừng phạt, nàng tách môi ra và dâng cho chàng sự ngọt ngào của bờ môi nàng, và chàng chiếm lấy nó, không phải với sự cảm kích hay sự biết ơn, nhưng với nhu cầu mãnh liệt muốn có nhiều hơn nữa. Môi chàng tách khỏi môi nàng và trượt quanh cổ nàng, và nàng run rẩy bên dưới chiếc miệng cướp đoạt của chàng, những lời nói thoát khỏi bờ môi nàng trong một lời thì thầm yếu ớt. “Đưa em tới giường,” nàng thờ dài. “Alec... em cần chàng... em cần cảm thấy chàng ở trong em”

Chàng chậm rãi ngẩng đầu lên và nhìn chăm chăm xuống nàng, cánh tay chàng ôm chặt quanh cơ thể thanh mảnh của nàng. Trong một cử động mềm mại chàng nhấc nàng lên và đưa nàng tới giường. Đôi mắt chàng, sáng sủa với ham muốn, dán chặt lên nàng như thể chàng sợ nàng có lẽ biến mất, và ánh mắt chàng không di chuyển ra khỏi nàng khi chàng cởi bỏ quần áo của chàng. Chàng làm cho chiếc giường nhỏ như nhỏ lại khi chàng kéo nàng tới giữa chân. Nàng thờ lại được khi chàng xé toạc chiếc váy ngủ mỏng manh màu trắng của nàng xuống giữa, quả không kiên nhẫn để có thể cởi bỏ từng cái cúc nhỏ bé mà buộc chúng với nhau. Đây chỗ vải còn lại qua một bên, Alec hạ cơ thể chàng lên trên nàng, và nàng cảm nhận được những cái run nóng và lạnh chạy qua xương sống nàng khi cơ thể trần của chàng bao phủ lấy cơ thể nàng. Chàng mỡ màng và khỏe mạnh như con báo đen, đôi hỏi rằng nàng sẽ phải thỏa mãn sự khao khát của chàng, không ý thức được rằng còn có một thế giới khác bên ngoài căn phòng nhỏ. Cơ thể trần của chàng ướt át với nước mưa, và nhanh chóng làn da nàng cũng ướt đầm, và nàng ép chiếc miệng của nàng lên làn da chàng. Nàng có mùi như nước mưa, như cơn bão, và nàng liếm lấy cái ẩm ướt với những cái run rẩy tinh tế của lưỡi nàng.

Chàng rên rỉ tên nàng và cúi đầu xuống ngực nàng, miệng chàng khẽ trêu đùa vòng quanh cái đỉnh màu hồng của nàng, kéo nó vào miệng chàng, chơi đùa với nó bằng lưỡi cho tới khi cơ thể bị khuấy động ấy đáp ứng lại, co lại thành những cái nụ cứng. Chàng dường như nhắm nháp những thanh âm bất lực nàng tạo ra, và khi chàng tiếp tục trêu đùa ngực nàng bằng miệng chàng, đôi tay chàng chu du lên những phần còn lại của cơ thể nàng. Những đầu ngón tay vuốt ve qua chân và đùi nàng, chậm rãi vẽ một hình mẫu ngang bụng nàng, nhưng tay chàng di chuyển chậm, lười biếng, tận đến khi nàng thút thít ham muốn của nàng với chàng để kết thúc nỗi dẫn vật ấy. Rên rỉ khi nàng cảm nhận được một ngón tay của chàng trượt vào trong nàng, nàng cong mông lên đáp ứng lại nhịp điệu của chàng. Đột nhiên ngón tay của chàng bị rút lại, và sự sốc trước sự trống rỗng dần xé lả nàng. Đôi tay nàng trượt xuống hai bên hông rắn chắc của chàng, buộc chàng di chuyển lên trên nàng.

“Ta nên bắt em đợi lâu hơn,” chàng thì thầm, mong muốn sáng bừng trong đôi mắt chàng khi chàng nhìn xuống nàng. “Vì tất cả những gì ta phải chịu đựng tới nay, nàng cũng nên biết một chút.”

“Đừng trừng phạt em” Nàng cong người lên bên chàng, ấn một nụ hôn vuốt ve lên cổ chàng. “Đừng trừng phạt em vì yêu anh quá nhiều.”

“Ôi, chúa ơi, Mira,” chàng thở ra và tiến vào nàng với một cú mạnh và sung phòng, làm đầy sự mềm mại của nàng cho tới khi nàng thờ hỗn hển và cong người lên với nỗ lực chứa được chàng. Đây vào thật mạnh, chàng đè cơ thể chàng và nàng tham gia những cơn song dài và mạnh mẽ. Khi chàng kéo nàng ngày càng gần tới vách núi cao tới chóng mặt, đôi bàn tay run rẩy của nàng giữ chặt lấy tấm lưng cong lên của chàng. Nàng vui mừng vào cô chàng và nức nở khi nàng được đưa vào trạng thái mê ly hoàn hảo hơn, hoàn thiện hơn bất cứ thứ gì họ đã từng chia sẻ cùng nhau. Cơ thể nàng cứng lại dữ dội quanh cơ thể chàng, và cũng cơn rung động ấy khiến cơ thể chàng run rẩy đến mức nàng ôm lấy chàng thật chặt, thì thầm tình yêu của nàng bên hơi ẩm ướt của da thịt chàng.

Khi họ phục hồi đủ để di chuyển được, Alec lăn lên người nàng và ngồi dậy, kéo nàng vào trong lòng chàng khi chàng dựa người vào gối. Nàng thì má lên vai chàng, thờ ra thỏa mãn, “Anh yêu em,” giọng chàng nặng nề, gỡ mái tóc tai của nàng ra và chơi đùa với những lọn tóc đen óng mượt. “Đừng bao giờ nghi ngờ chuyện đó. Nếu phải mất cả đời, anh sẽ bất cứ thứ gì cần thiết để khiến em tin vào điều đó.”

“Em tin vào tình yêu ấy ngay lúc này,” Mira trả lời, tặng cho đôi môi chàng một nụ hôn ấm áp, đôi mắt nàng mềm mại và sáng bừng lên khi nàng bắt gặp ánh mắt của chàng. “Nhưng em vẫn sẽ cần những lời nhắc nhở thường xuyên.”

“Anh cũng sẽ như vậy.”

“Đó là một cuộc thương lượng tốt,” nàng thì thầm. “Tình yêu của anh đổi lấy tình yêu của em”

“Đó không phải là một cuộc thương lượng, em yêu ạ... nó là một sự bảo đảm”

Âm thanh của những giọng nói lớn tiếng vang lên từ phòng khách tới tận hành lang, nơi chúng dội lại tận đến khi mọi người trong lâu đài Falkner có thể nghe thấy tiếng tranh cãi. Không phải một người có thể bị phát hiện khi rón rén đi qua hành lang; khi Alec chống lại Juliana, đó là lúc kiểm chỗ trốn và đóng các cánh cửa lại. Ý chí sắt thép của nhà Penrhyn và tính tình nóng nảy của nhà Falkner – không ai dự đoán nổi ai sẽ thắng, nhưng sự kết hợp này không phải điều tốt lành. Trong khi cuộc tranh cãi tiếp diễn, Mira ngồi ở một góc ghế sofa, bận rộn phân loại các túi thảo dược để làm thành gạc được thảo cho mắt của Juliana. Carr, chủ đề của cuộc tranh cãi, ngồi cạnh với một ly rượu trong tay, có được khá ít thành công khi xe ngang và nói thêm vào một câu với tư cách của chính chàng. Alec bức dọc đi quanh phòng trong khi Juliana lên tiếng từ chiếc ghế trước lò sưởi.

“Ta không thấy rằng con có thể làm được nhiều việc để ngăn Carr rời khỏi,” nữ chúa nói. “Và cái tính cậu ấyng này lạc quan của con cũng không thể thuyết phục được cậu ấy thay đổi ý kiến. Cậu ấy sẽ tìm cách thoát khỏi cậu ấy.”

“Carr,” Mira hòa giải, “em chắc là rời khỏi nước Anh đi tìm Leila Holburn là điều em muốn chứ?”

“Đó là điều em muốn,” Carr cậu ấy, đôi mắt xanh ánh lên sự chân thành. “Em biết mọi người nghĩ rằng đó chỉ là bòn phận với Holt, nhưng còn hơn thế nữa.”

“Anh đã nhờ Juliana giúp anh cậu ấy cậu ấy quên việc đó đi,” Alec dứt khoát cậu ấy, “nghĩ rằng bà sẽ có một cái nhìn thực tế về điều này. Và thay vì vậy – có lẽ chỉ đề từ chối anh – bà lại cậu ấy vợ vẫn với cậu ấy cả tiếng đồng hồ về những hiệp sĩ và những cuộc tìm kiếm và tất cả những chuyện tầm phào hiệp sĩ-“

Juliana ngắt lời với cái khịt mũi chế nhạo. “Ta chưa từng cậu ấy vợ vẫn, Alec. Và ta ghét việc con ngụ ý rằng lời khuyên của ta với cậu ấy nghe không hợp lý. Hơn thế nữa, cậu ấy đâu còn là một đứa bé trai, và cậu ấy có quyền đưa ra những quyết định không được ủng hộ bởi con, hay ta, hay bất kỳ ai khác.”

“Không phải lúc này khi cậu ấy không biết rằng cậu ấy có thể mang tới cho bản thân những thứ nguy hiểm như thế nào!” Alec cậu ấy, rất giận dữ. “Chúng ta sẽ không cậu ấy về việc gửi cậu ấy theo một chuyến du lịch nước ngoài. Cậu ấy sẽ tới nơi mà không ai trong chúng ta có thể giúp cậu ấy thoát khỏi những tình huống khó xử.”

“Ta dám nói cậu ấy sẽ an toàn hơn so với ở lại Luân Đôn,” Juliana nói.

“Không phải với một người non nớt như Carr, đúng không!” Theo như Guillaume, Leila đã bị bắt cóc, bán bởi nhóm Stop Hole, và bị gửi tới Bắc Phi. Không có cách nào biết được ai đã có được cô ấy hay giờ cô ấy ở đâu, nhưng Carr đã khiến họ ngạc nhiên với thông báo rằng cậu có ý định đi tìm cô ấy. Có lẽ đó là do một chuyến thăm gần đây của cậu tới nhà của Leila mà ý tưởng đó hình thành ... có lẽ đó chỉ là cảm giác có nghĩa vụ với những ký ức về Holt ... nhưng dù với bất cứ lý do nào, thành Carr dường như quyết tâm tìm kiếm cô gái. Vài ngày qua cậu dường như đã để lại tuổi trẻ ở phía sau. Cậu đã xử lý Guillaume với sự trưởng thành bất ngờ, quyết định dành cuộc đời cậu, và cậu thấy nó một cách riêng tư là Guillaume đã được đưa lên một con tàu đến Úc. Ở nơi đó Guillaume phải đối mặt với cuộc sống khó khăn với công việc và sự khổ sở – và có lẽ nó sẽ khiến anh ta thay đổi và tốt hơn. Mira sẽ luôn thấy biết ơn Carr vì lòng tốt của cậu với anh trai nàng.

“Alec chỉ là quá che chở thôi,” nàng thì thầm với Carr trong khi Juliana và Alec tiếp tục tranh cãi. “Anh ấy thấy có trách nhiệm với những người mà anh ấy quan tâm đến – và dù anh ấy không thừa nhận, anh ấy đã rất thích cậu đó.”

“Em biết chứ,” Carr nói, cười nhỏ. “Chúng ta sẽ đều vui khi đứa bé chào đời – anh ấy sẽ quá bận rộn với đứa con trai hoặc gái này để có thể nghĩ quá nhiều tới những người trong chúng tôi.”

“Chị sẽ không thấy kỳ lạ về điều đó,” Mira trả lời, và họ cười với nhau.

“Chị cũng phản đối việc ra đi của em phải không?” Cậu hỏi.

Mira do dự trong giây lát, rồi đưa tay lên cổ và cẩn thận tháo chiếc huy hiệu của nhà Falkner. Vòng chuỗi dây ấy quanh cái vật đang lấp lánh, nàng giữ chặt nó trong vòng bàn tay. “Em đã lấy nó lại cho chị,” nàng nói, bình tĩnh nhìn cậu. “Nó được đưa cho Alec như là một biểu tượng của tuổi trưởng thành. Hãy mang theo nó trong chuyến đi của mình, như của chị, và của cả Alec vào em.” Nàng cười tươi với cậu. “Và trả lại nó một cách an toàn nhé, hoặc anh ấy sẽ giết chị mất.”

“Cảm ơn chị,” cậu nói đơn giản, cầm lấy chiếc huy hiệu và bỏ nó vào túi, cúi đầu xuống để giấu đi cảm xúc trong đôi mắt.

Mira mỉm cười và gọi chồng nàng. “Alec, em nghĩ em sẽ đi nghỉ đây. Đúng là một ngày rất dài.”

“Anh sẽ đưa em lên lầu,” Alec lập tức trả lời, ném cho cả Juliana và Carr cái nhìn tối sầm. “Chúng ta sẽ kết thúc cuộc nói chuyện này vào ngày mai.”

Mira nắm lấy tay chàng khi họ bước lên lầu đến phòng ngủ.

“Juliana đã nhồi nhét vào đầu cậu ấy những điều vô lý,” Alec lầm bầm. “Em có tưởng tượng được việc cậu ấy vênh váo xuyên qua châu Phi không, tìm kiếm cô gái đó? Cậu ấy còn không biết cô ấy trông như thế nào!”

“Có lẽ cậu ấy nên đi. Anh có nghĩ rằng có điều gì cho cậu ấy làm bây giờ không? Cái chết của anh trai đã được giải thích. Những cuốn sách không còn gây hứng thú với cậu ấy như trước nữa. Cậu ấy dường như nghĩ rằng cậu ấy có ít điểm chung với những người bạn vào lúc này. Cậu ấy lo lắng để thực hành sự độc lập mới được khám phá. Có lẽ cậu ấy cần một cuộc tìm kiếm.”

“Có nhiều thứ thực tế hơn cho nó để hao tâm tổn sức,” Alec nói, bế bổng nàng lên khi họ tới đầu cầu thang và đưa nàng vào phòng ngủ.

“Em đồng ý.” Nàng vòng tay quanh cổ chàng. “Nhưng chẳng có gợi ý nào của anh lãng mạn bằng ý tưởng giải cứu một quý cô đang tuyệt vọng, đúng thế không?” Alec cười với nàng một cách miễn cưỡng, mắt chàng chớp chớp. “Không.”

“Đó chàng hiểu rồi đó,” nàng nói một cách hợp lý. “Giờ, chúng ta sẽ tiếp tục cuộc nói chuyện về điều này trong vài giờ tới, hay anh có bất cứ gợi ý nào về việc chúng ta sẽ làm gì với khoảng thời gian còn lại của đêm nay.”

“Anh có một vài gợi ý,” chàng thừa nhận, đặt nàng lên giường và ngồi xuống bên cạnh nàng. “Chỉ có một rắc rối.”

“Gì vậy ạ?”

“Đêm nay không đủ dài cho mọi việc anh nghĩ tới.”

“Chúng ta có nhiều hơn một đêm,” Mira nói, lười biếng vươn vai. “Chúng ta có mãi mãi.”

“Dòng máu của chàng khuấy động với hơi ấm tăng dần khi chàng nhìn nàng. Quá đẹp, quá đặc biệt... quá nhiều với chàng. Nàng là điều duy nhất mà chàng không bao giờ cho là nhiên nhiên, thậm chí không dám nghĩ tới.

“Mãi mãi cũng không đủ lâu.”

“Ồ, chúng ta sẽ xoay sở với nó vậy,” nàng trả lời, và cười thật tươi khi chàng cúi xuống và hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Mãi Yêu Em (Forever My Love)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.